

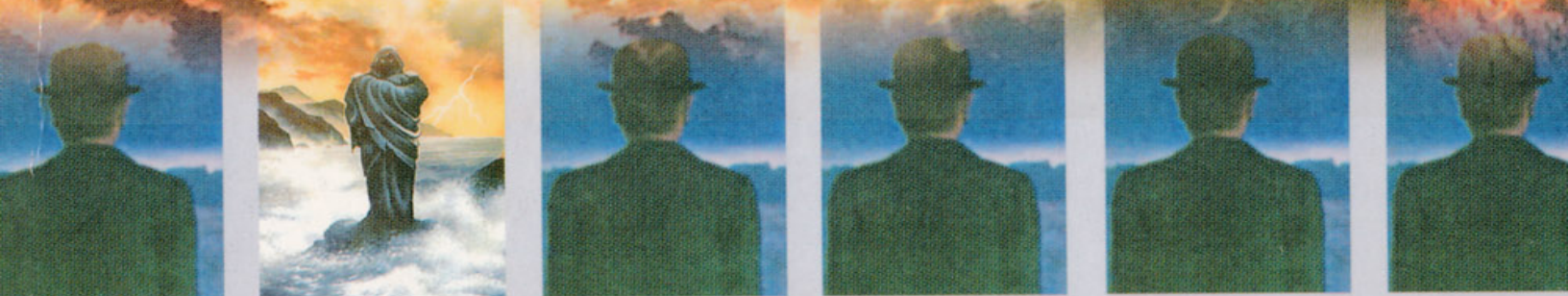
КРИСТАЛНА

БИБЛИОТЕКА

ФАНТАСТИКА

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ

ЕДИН ОТ НАС

Извънземни няма. Но има Господ. И той е един от нас...

КВАЗАР

ИЗДАТЕЛСТВО

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ

ЕДИН ОТ НАС

Превод: Стойчо Драгнев

chitanka.info

Хап Томпсън — бивш барман, бивш крадец и бивш съпруг — най-сетне си намира работа, в която да е номер едно. При това законна. Или почти законна...

Той е приемник на изсънувани сънища. И на спомени, но незаконно. А когато поредният клиент му пробутва спомен за убийство и изчезва, Хап е принуден да се бори за правата си, дори за живота си. Просто иска да се отърве от неприятния спомен. Вместо това променя историята...

*На Трейси,
моя сестра и приятел,
и на тези, които са вече невидими —
Сю, Пеги, Бети, Кларис и Мейбъл.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказвам своята благодарност на:

Ник Ройл, който беше до мен от самото начало със своето приятелство, подкрепа и необичайните си звуци; моите агенти Ралф Вичинанца, Ник Марстън, Боб Букмън, Карадок Кинг, Линда Шонеси и Лайза Ивли — за различните добри неща, които направиха за мен; на Джейн Джонсън, Джим Рикардс, Стюърт Профит, Кейт Мисиак, Нита Тоблиб и Дейв Хинчбъргър; на Алистър Джайлс, Сюзън Конкоран, Джакс Томас, Фиона Макинтош и Бийт Уакс; на Дейвид Бадийл; на Ариел и момчетата от Дийнсгейт; на Елън Датлоу и Ед Брайънт; на Колин Уилсън за неизчерпаемото му вдъхновение и Ерик Базилиън за онази песен; на Тим и Сузи и не само заради положените за котките грижи; на Хауърд — за систематичното разрушаване на дома ни; на Сара, Ранди и Пийт, Дейна, Крис и Лорейн, както и на обичайните заподозрени в Лондон; на Адам Саймън, за това, че вижда невидимото по-ясно от повечето други, на Стийв Джоунз за периодичните прегледи за вменяемост; на Дон Джонсън и Чийк Мартин, че ни преведоха през дългите тъмни нощи на оная английска пролет, и на Пола, както винаги, за това, че всъщност е моят истински живот; и на моите родители — с любов.

ПРОЛОГ

Невидимото е тайното лице на видимото.

М. Мерло-Понти

Нощ. Кръстовище в някакъв безлюден квартал на Лос Анджелис. Не познавам района, но едва ли бихте искали да попаднете тук. Два пътя — широки и равни, устремени в четирите посоки на света. Нагоре, в планините, те водят до места, които са също толкова непривлекателни, а дотам вероятно преминават през още по-страховити участъци.

Мъртви сгради, притаени в мъглата на всеки ъгъл, потънали в сън и тишина, надвесени над нас като в зловещ анимационен филм, но това просто не може да е така. Двуетажните къщи от бетон не се извисяват. Не им е в природата. Градът прилича на огромна решетка от празнини, които смаляват и обезличават сътвореното от човека, но самите те остават непокътнати — невидимото е сякаш много по-истинско от видимото.

Междувременно едно куче разтреперено изпраца последните дни от живота си, навито на кравай във входа на денонощен магазин за спиртни напитки. Светлината вътре е толкова жълта, че задрямалият зад бара старец сякаш плува в разтвор от формалдехид. Преди години жената сигурно би направила нещо, за да помогне на кучето. Сега обаче тя открива, че не може да прояви загриженост. Чувството е твърде старо, заровено е твърде надълбоко, а и кучето така или иначе ще умре.

Не зная откога стоим и чакаме в тъмния вход, сгушени в нейното скъпо палто. Тя преполовява пакета „Ким“, но пуши бързо, а и не носи часовник. Струва ми се, че сме тук от векове, че от раждането си не съм виждал нищо друго освен тази пустош и няма да видя чак до смъртта си. Сякаш времето е спряло и нищо не е в състояние да го накара да тръгне отново.

Най-накрая от фона на далечния постоянен шум се откроява шум от автомобил и нахлува в този малък свят. Тя поглежда и съзира опипващите светлини на фарове нагоре по улицата, чува скърцането на гуми по черната настилка и равномерната работа на двигателя. Докато гледаме приближаващата кола, сърцето ѝ започва да бие малко по-бавно, умът ѝ става хладен и напрегнат. Това, което чувства тази вечер, дори не е омраза, или просто вече не е омраза. Когато ракът на мъката стане по-голям от тялото, в което се е заселил, човек непрекъснато чува един-единствен глас — този на тумора. Тя вече престана да се бори с него и не иска нищо друго освен спокойствие.

Колата спира на трийсетина метра нагоре по улицата, на адреса, който тя търсела в продължение на два месеца и накрая платила на един хакер, за да го намери. Двигателят угасва и тя за първи път мярва лицето на мъжа през мръсното предно стъкло. Фигурата е в сянка, човекът е зает със собствения си свят — изключването на разни неща и откопчаването на обезопасителния колан. Когато го виждаме, не изпитваме никакви възвишени чувства или възторг. Само ни кара да се чувстваме изморени и стари.

Цяла вечност минава, докато той излезе от колата, но преди това се навежда да вземе пакет цигари от арматурното табло. Не съм сигурен, че прави точно това, но тя смята така. Изглежда, за нея е важно, а да предам чувствата ѝ към този човек е твърде сложно. Спокойна е, умът ѝ се върти в малък затворен кръг, толкова малък, че не можеш дори да го забележиш, но сега сърцето ѝ бие малко по-бързо и когато той отваря вратата и слиза от колата, ние тръгваме към него.

В началото той не ни забелязва, играе си с ключовете. Тя спира на няколко метра от колата и той вдига отнесен поглед. Може би е пиян, макар тя да не мисли така. Винаги се е контролирал, дори прекалено. Вероятно просто е изморен и си позволява да го показва, когато няма кой да го види. Той е поостарял, посивял е повече, отколкото е очаквала, но очите му са все така леко присвити. Изглежда малко над петдесетте, спретнат и леко тъжен. Не може да я познае, но все пак се усмихва. Хубава усмивка — някога може и да е представлявала нещо, но вече не хваща око.

По това време за първи път се появява другата кола, далеч надолу, по другия път. Отначало и аз не я забелязвах, а тя пък — изобщо. Сега просто го гледа втренчено и мълчи. Неадресираната

усмивка не е достатъчна. Искаме той да знае кои сме. Връзката е двупосочна. Тя не може да я прекъсне сама.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — пита той най-сетне, взирайки се в нея. Стои с гръб към колата. Не е уплашен — няма причина, но започва да усеща, че това не е случайна среща. Пред него стои слабичка жена, облечена с хубаво палто, което предполага доверие, но и често се използва за прикритие. И все пак у нас има нещо, което го смущава, напомня му какъв е бил някога.

— Здравей, Рей! — казва тя и млъква в очакване той да си спомни.

Може би нещо в лицето ѝ му напомня за една усмивка отпреди много време. Очите му се отварят по-широко и увереността му донякъде се възвръща, а чертите на лицето му малко се поотпускат. Така е в живота. Те се вглеждат един в друг, ала сега моето внимание е съсредоточено върху звука на колата. Знам, че приближава — голяма, сребриста и бърза.

— Ти си Лаура, нали? — пита накрая Рей. Нейното име е все още там, най-отгоре в съзнанието му. Може би винаги е било така — неговото име също е било в нейното съзнание.

Той кимва:

— Да, това си ти — изсмива се с кратък, объркан смях и пъха цигара в устата си. — Никога не забравям лица.

Левият му клепач се спуска бавно, несигурно. Той завърта колелцето на запалката и я поднася към лицето си.

Намигването е като да се завърнеш на площадката от своето детство и да видиш, че твоята люлка все още не спряла да се люлее, сякаш си слязъл от нея преди миг. Това е достатъчно.

Първият изстрел минава право през лявото му око и изплюва от задната страна на черепа пихтия с размерите на бейзболна топка. Той все още се опитва да се дръпне назад, когато следващият куршум разкъсва слабините, а друг разплесква гърлото му. Свлича се на земята и краката му потръпват спазматично, докато ние пристъпваме и заставаме над него.

Кучето наблюдава всичко това от мястото си край стената, но то си има свои проблеми, а и Рей тъй или иначе ще умре.

Тя не спира да стреля, докато не изпразва пистолета. Тялото е вече неподвижно и това, което някога е било над раменете, просто го

няма. Единствено цигарата е почти непокътната, стисната между устните, които са като извадени от кошче за отпадъци в зала за аутопсии. Тя решава да остави всичко така.

Аз пъхам ръка в нейния джоб и изваждам друг пълнител. Ръцете ѝ силно треперят и според мен тя вече знае, че се е провалила. Докато се опитва да презареди, най-сетне чува шума от колата, носеща се към нея. Вдига рязко глава.

Веднага разбирам, че това не са полицаи и че съм виждал някъде тази кола. Лаура не разбира. Тя не знае какво да мисли. Умът ѝ е твърде празен и затормозен, за да взема решения. Това го прави тялото ѝ.

Оттегляме се назад, препъвайки се в собствените си крака, и хвърляме пистолета. После се обръщаме, хукваме в очакване да умрем и само се питаме защо това продължава толкова дълго.

Поглеждаме назад за момент и виждаме, че колата е спряла на сред кръстовището. Вратите са отворени и две фигури са се надвесили над останките на Рей. Мъжете са еднакви на ръст, с еднакви светлосиви костюми, а в очите им има нещо нередно.

Единият вдига пистолета, другият вика: „Ужас! Ужас! Ужас!“ с толкова дълбок и силен глас, че се чудя как сградите наоколо не падат. Той се обръща бавно към нас, а уличната лампа точно над него създава впечатлението за ореол от жълта светлина.

Изчезваме зад ъгъла преди той да ни забележи и тичаме, докато се стопим в мрака.

ЧАСТ ПЪРВА „РЕМТЕМПИС“

1.

Когато будилникът ми ме настигна, аз се намирах в един бар в Енсенада, наливах се с топла бира и се опитвах да си напомням, че не съм убивал никого. Малък мошеник!

Бар „Хусън“ беше пълен до пръсване, вътре бе адски шумно и то не само поради това, че всички говореха на много висок глас. Двама люцернени босове бяха дошли в бара да отпразнуват някаква сделка — може би сливането на династиите им на производители и търговци, а един осемчленен оркестър китаристи с радост се беше присламчил към тях и се бе устроил за през нощта. Останалата част на бара приличаше на картина от Джексън Полак, наситена с местен колорит — орфани фотографи, които се опитваха да измъкнат от туристите пари за снимки; мексиканци, седнали да се наливат с похвална сериозност, а от време на време с вид на обидени кукумявки в заведението надничаха някогашни постоянни посетители, чиято кожа на лицето бе заприличала на гьон. Барът изглеждаше така, сякаш за последно е бил подреждан преди около четиридесет години от някой, който е искал да постигне удобството на Дивия запад: мръсно дюшеме, стени с наслоени пластове цигарен дим, столове, явно откраднати от някоя църква. Единствените наченки на украса са избледнелите драсканици на бившите бармани, известните алкохолици и тям подобни местни екземпляри. Един от тях вече се беше строполил на земята вследствие на захвърлена от недоволен пияница бутилка и обстановката всъщност бе само на крачка от пълния хаос.

Бях изморен, главата ме цепеше и най-важното — не трябваше да бъда там. Трябваше да бъда навън, на улицата, да проверявам по разните барове и дори да съм на път обратно за Лос Анджелис. Където и да е, само не и тук. Нея я нямаше и тъй като преди да тръгна за Лос Анджелис няхах време да отида да си купя щастливи случайности, не допусках, че ще се появи тук ей така, изведнъж. Все още бях напълно сигурен, че чикагската връзка е преднамерено фалшива, но и няхах особена причина да вярвам, че е забягнала в Енсенада. Бях тук, за да пия бира и да избягвам проблема.

По-възрастният от двамата бизнесмени изглеждаше така, сякаш сам е погълнал голямо количество от собственото си производство, но очевидно в далечното минало той се бе занимавал малко и с пеене и сега преповтаряше репертоара си за удоволствие на събраните подмазвачи и подчинени. Един от тях, слабичко дребно леке, когото прецених като счетоводител и зет на единия от босовете, беше зает да наблюдава група млади местни жени на съседната маса, които пляскаха с ръце в такт с музиката. Докато го гледах, забелязах как даде знак на шефа, който не пееше, а онзи се обърна и преценяващо изгледа момичетата. Усмивка му се разля и стана толкова похотлива, че пред него и върколак би изглеждал срамежлив и хрисим. После повика с ръка ръководителя на оркестъра и му даде още пари.

Седях от едната страна на маса, претъпкана с туристи. Това беше единственото свободно място, когато влязох в заведението преди повече от два часа. Момичетата бяха със зачервени от слънцето лица и преливаха от кокетство, подсилено от изпитите „маргарити“. Мъжете посръбваха намръщено от своите „пасификос“, пулеха очи наоколо и вероятно се стараеха да отгатнат кой от местните пръв ще дойде и ще се опита да открадне техните жени. Можех да им кажа, че по-вероятно това ще бъде друг американец, някой от буйстващите студенти, които бяха в града за някакво скапано мотоциклетно състезание, но аз не ги познавах и не биваше да си създавам главоболия. Всъщност те ме дразнеха. Момичетата танцуваха на място, но го правеха като хора, които могат да си позволят да се отпуснат съвсем малко, а тази до мен непрекъснато блъскаше ръката ми и аз разливах бира и ръсех пепел от цигари върху джинсите си, които не бяха толкова чисти, колкото преди два дни, когато ги бях обул.

Почувствах потупване по рамото и ядосано се обърнах, като очаквах да видя келнера, обслужващ тази част на заведението. И аз като всеки обичам доброто обслужване, но, господи, все пак си има граници колко бързо може да пие човек! В моя случай тази граница е достатъчно висока и въпреки това този келнер ме притесняваше много преди да съм изпил поредната бира. Добре, че си вършеше работата, защото единственият начин, по който бих могъл да се добера до бара, беше само с помощта на моторна резачка, но чувствах, че трябва малко да го поохладя. Тъкмо се канех да му кажа да се разкара — е, след като ми донесе друго питие, — когато осъзнах, че това въобще не е той, а

един дебел американец, който сякаш бе залепил на лицето си току-що одраната кожа на мръсна овца.

— Един човек иска да говори с теб! — извика той.

— Кажу ми да върви на майната си!

Не познавах никого в Енсенада, по-скоро — вече не познавах никого — и не ми се щеше да завързвам нови запознанства.

— Много настоява! — каза мъжът и посочи с палеца си назад към бара. Погледнах, но там имаше прекалено много хора.

— Дребен, черен човек.

По тези краища това би могло да означава, че човекът е негър или местен мексикански индианец. Всъщност нямаше никакво значение — не исках да разговарям с никого, — но се учудих, че сънародникът ми сам не е пратил онзи на майната му. Мъжът с брадата не изглеждаше да е от хората, които изпълняват поръчки на представителите на етническото мнозинство.

— Добре, тогава учтиво му кажи да се разкара — изръмжах аз в един момент на относителна тишина и се обърнах с лице към оркестъра.

Той шумно започна да свири друга песен, която измамно звучеше по абсолютно същия начин, както и досегашните. Но явно не беше съвсем така, защото тя предизвика дори повече от обикновените овации, а пеещият бизнесмен, залитайки и с мъка се качи върху един стол, за да покаже и своето одобрение. Отпих от бирата си с желание сервитьорът да побърза да ме притесни пак и мрачно зачаках кралят на люцерната да се полети с главата напред към масата на момичетата. Предчувствах, че гледката ще си струва.

И тогава до мен достигна един звук. Беше тих и едва се чуваше изпод кряскащите гласове и лая на тромпетите, но ставаше все по-силен.

— Казах му, каквото ми поръча — избоботи американецът зад мен. — Но не го прие много добре!

Звук като от клаксон. Почти като... Затворих очи.

— Хап Томпсън! — изпищя ненадейно един метален глас, прорязвайки без усилие шума в бара. След това се върна към звука на клаксона, засили се, извиси се и отново като сирена назова името ми. Опитах се да не му обръщам внимание, но той нямаше да изчезне. Никога не изчезва.

След по-малко от минута клаксонът стана толкова силен, че оркестрантите започнаха да се обръщат към мен. Постепенно преставаха да свирят, инструментите млъкваха един по един, сякаш музикантите биваха хвърляни от висока скала по ред на номерата. Аз изпсувах ожесточено и изгасих цигарата си в преливащия от фасове пепелник. Всички глави се обърнаха и в бара се възцари тишина. Последният човек, който млъкна, бе нашият бизнесмен. Стърчеше върху масата с разперени ръце, сякаш тъчеше на старовремски стан. В този момент наистина щеше да прилича на оперен певец, ако лицето му не напомняше това на боксьор средна категория с твърде много схватки зад гърба си.

Поех дълбоко въздух и се обърнах. Зад мен сред тълпата се беше оформил коридор и аз виждах чак до бара. Разкрачен, така че да не стъпва върху разлятата бира, оттам викаше моят будилник.

— О-о, здрасти — каза той в тишината. — Помислих, че не си ме чул.

— Какво, *по дяволите*, искаш? — попитах аз.

— Време е да ставаш, Хап.

— Станал съм. Аз съм в бар.

— О-о, така е! — каза будилникът и се огледа наоколо. Направи кратка пауза и отново се разпищя. — И все пак е време да ставаш! Можеш отново да ме приспиш, ако искаш, но ти наистина трябва да си на крак преди девет и половина.

— Слушай, малък негоднико — казах аз, — аз съм *станал*. Сега е девет и половина *вечерта*.

— Не! Не е.

— Да! Толкова е. Разбрахме се по този въпрос.

— Според мен часът е точно девет и седемнадесет преди обяд.

Будилникът се наклони така, че аз и всички останали да можем ясно да видим циферблата.

— Твоите часове са винаги преди обяд — извиках аз, като го сочех с пръст. — И това е така, защото си *повреден* и всъщност си една непотребна вещ.

— Хей, човече — каза единият от туристите на нашата маса, — този малък приятел само се опитва да си върши работата. Не заслужава такъв език.

От околните маси се чуха одобрителни възгласи.

— Така е — съгласи се будилникът. Пет квадратни сантиметра наранена невинност на два клечести крака. — Само се опитвам да си върша работата. Харесва ли ти, когато не те будя, а?! Знаем какво става в *такива случаи*, нали?!

— Какво? — попита една жена с тъжни очи от другия край на стаята. — Лошо ли се отнася с теб?

Стиснах здраво зъби, грабнах си цигарите и запалката и погледнах към жената. Тя храбро издържа погледа ми и просъска:

— Има вид на точно такъв!

— Той ме бие. Дори ме хвърля от прозорците... — Някои от присъстващите приеха с одобрение тези думи, а аз реших, че е време да си тръгвам — ... на движещи се *коли*!

Тълпата се размърда с негодувание. Обмислях дали да им кажа, че счупеният индикатор за сутрин/следобед е най-малкият проблем за един будилник, че той също така бе склонен, когато му текне, да ме събужда на равни интервали от време по малките часове и да ми пречи на работата, но в крайна сметка реших, че не си заслужава. Бях се оставил да ме настигне в единствения бар на света, където на хората явно им пукаше за повредени домакински уреди! Облякох си палтото и си запробивах с рамо път през тълпата наоколо. Постепенно сред намусените лица се оформи пътека и аз тръгнах по посока на вратата ужасно смутен.

— Чакай, Хап! Чакай ме!

При звука от приземяването на малките крачета на часовника, аз ускорих крачка и побързах да изляза покрай двамината въоръжени полицаи в късия проход, които припечелваха допълнително като охрана на заведението. Минах през летящите врати в края с надеждата някой от тях да запрати машинката назад към бара и с тежки стъпки излязох на пътя.

Номерът обаче не мина. Будилникът ме настигна и затича до мен надолу по улицата, като от време на време пуфтеше от усилието. Аз обаче знаех, че това е измама. Дребни лъжи. След като е успял да ме настигне оттам, откъдето го бях изхвърлил през прозореца (последния път) в Сан Диего, този бърз спринт едва ли би го довел до изтощение.

— Благодаря ти! — изръмжах аз. — Сега всеки в този загубен бар вече знае името ми. — Понечих да го ритна, но той с лекота

избегна удара с финт, дръпна се назад на безопасно разстояние и се обърна към мен.

— Но това е *добре!* — каза часовникът. — Може би така ще си спечелиш нови приятели. Аз съм не само един полезен механизъм за показване на времето, но мога да ти помагам и да се приобщаваш към обществото, като хвърлям мост между душите на хората в този наш съвършено объркан свят. *Моля те*, спри да ме изхвърляш. Аз мога да ти помогна!

— Не, не можеш! — казах аз и спрях рязко. Нощта беше тъмна, а улицата — осветена само от мъждукащите жълти лампи пред празните барове, закусвални и населените с плъхове мотели на Енсената. Изведнъж се почувствах наистина самотен и ме обзе копнеж по дома. Бях в неподходящ квартал в неподходящ град и дори не знаех защо съм там. Заради нечия чужда вина, заради моята собствена параноя, или просто защото аз винаги бягах на такива места. А може би и трите. Всъщност нямаше значение. Трябваше да намеря Лаура Рейнолдс — а тя може би дори не беше тук — преди да са ме прибрали за нещо, което не съм извършил, но което помнех. Опитай се да обясниш това на един будилник!

— Ти почти не си използвал органайзерските ми функции — удари будилникът, сякаш бе забравил всичко казано дотук.

— Аз си имам органайзер.

— Но аз съм по-добър! Само ми кажи ангажиментите си и аз ще ти ги напомням с някоя от двайсет и петте прекрасни мелодии на будилника. Никога няма да забравя годишнина. Никога няма да закъснееш за важна среща! Никога!

Този път ритникът го настигна и със заглъхващ в далечината вик будилникът прелетя точно над редицата магазини, в които се продаваха едни и същи евтини парцали и пластмасови фигурки. За времето, през което аз се бях отдалечил на петдесет метра надолу по улицата, оркестърът от мариачи отново бе набрал пълна сила, а гласът на бизнесмена се извисяваше доста отчетливо над всичко — глас на човек, който знае кой всъщност е той, къде живее и защо се прибира у дома.

* * *

Бях пристигнал в Мексико късно предишната вечер. Поне така беше, когато се събудих недалеч от някакъв разбит път, в една кола, която не познавах. Колата не се движеше, но двигателят работеше. Изгасих го и изскочих навън с чувството, че някой е забил дузина ледени пирони в лявото ми слепоочие. Поогледах се в тъмнината и се опитах да разбера къде се намирам.

Отговорът скоро ми стана ясен от отчетливите и характерни очертания на релефа наоколо. Зад колата се издигаше отвесна скала, а от другата страна на пътя възвишението изведнъж изчезваше. Единствената растителност от храсти и разкривени сиви дървета сякаш само подчертаваше колко е трудно да се живее на това място. Въздухът беше топъл и миришеше на прах, а при отсъствието на градски светлини, звездите се открояваха ярко на фона на черното небе.

Намирах се на стария вътрешен път, който се спуска през полуостров Баха — от Тихуана към Енсенада, лъкатушейки през тъмните местности и по хълмовете. Беше време, когато това бе единственият път тук, но сега той не е осветен, не е поддържан и вече никой здравомислещ не минава по него.

Сега, след като бях слязъл, вече можех да разбера, че това е моята кола и с усилие да си спомня, че се качих на нея в Лос Анджелис в ранните часове на деня. Но този спомен избледняваше — ту идваше, ту изчезваше като сигнал от телевизионен предавател с повредено захранване. Други спомени се опитваха да го избутат настрани и вдигаха врява, за да излязат на сцената под светлината на прожектора. Те бяха изкуствено изострени и отчетливи и се опитваха да скрият това, като се примесваха с моите собствени, но не успяваха, тъй като не бяха мои и нямаха истински дом, в който да намерят подслон. Това, което можеха да направят, бе да припокрият онова, което вече бе там — като при двойно експониране: понякога на първи план, а понякога и като дума, която е на върха на езика, но не успяваш да я изречеш.

Върнах се до колата и разрових в жабката с надеждата да намеря нещо друго, което със сигурност е мое. Веднага открих много цигари, включително и един отворен пакет, но те не бяха от моята марка. Аз пуших „Кемъл Лайтс“ и винаги съм пушил такива, а тези бяха „Ким“. Въпреки това бе възможно да съм ги купил аз, тъй като отвореният пакет бе все още с целофанената си опаковка върху долната част. Аз

имам този навик и той представлява повод за нескончаеми закачки от страна на най-добрия ми приятел Дек, който го сваля оттам и го надява върху горната половина на пакета, докато аз съм в тоалетната. Споменът за неговите номера, за това как се мъча и се ядосвам в такива случаи, изведнъж просветна в съзнанието ми и за миг ме върна към истината за това кой съм всъщност.

Разтърках очите си здраво и когато отново ги отворих, вече се чувствах малко по-добре.

Седалката на шофьора беше покрита със смачкани парчета станиол и много натрошени ампули. Не ми трябваше много време да разбере защо. Преди много време, в един минал живот, аз се занимавах с един медикамент, наречен „Фреш“. Той премахва досадата от обичайните и познати неща и представя всичко, всеки изглед, всяко чувство, всяко преживяване така, като че ли се възприемат за първи път. Част от механизма на действие се състои в завоалирането на паметта, като ѝ пречи да превърне новите преживявания в банални, стари познания. Очевидно съм се опитал да умножа този ефект с помощта на коктейл и от други ободряващи фармацевтични препарати и съм свършил с пълно затъмнение на паметта. На един неосветен планински път, в Мексико, през нощта.

Голям късмет.

Явно медикаментите ми бяха подействали, защото вече се бях възстановил. Запалих колата и дадох внимателно назад към платното, след като порових в паметта си и се уверих, че съм поел в правилната посока. Скъсах филтъра на една цигара „Ким“, запалих я и тръгнах на юг. През целия път се разминах само с една кола, което беше добре, защото означаваше, че мога да карам по средата на платното и колкото се може по-далеч от пропастите, покрай които почти непрекъснато минаваше пътят. Това ми даде възможност да направя своеобразна вътрешна инвентаризация, вследствие на която, започнах да се паникьосвам. По-голямата част от последните шест часа липсваше, заедно с голям брой думи и факти. Можех да си спомня къде живея например — на десетия етаж на „Фолкланд“, един от най-жизнерадостните жилищни блокове на Грифит, но не и номера на стаята. Просто го нямаше в съзнанието ми. Допусках, че като го видя, ще си го спомня. Надявах се да стане така, защото всичките ми неща бяха там и в противен случай, нямаше да има какво да обличам.

Можех да си спомня името на Лаура Рейнолдс и какво ми причини. Тя очевидно е била с мен по време на известна част от пътуването ми насам, поне духом. Сигурно е купила цигарите, макар че пакета съм распечатал аз. Наистина не знаех как изглежда, нито къде се намира. Знаех само как възприема себе си. Вероятно съм имал сериозна или поне някаква причина да тръгна за Енсенада, ако допуснем, че именно аз съм вземал решенията. Както и да е, сега бях тук и със същия успех можех и да продължа.

Карах бързо. Наложих се да спра само веднъж, когато стадо кафемашини пресичаха пътя пред мен. Бях чел някъде, че те често прескачат до Мексико. Не мога да разбера защо е така, но те със сигурност бяха страшно много. Слязоха тихо от хълма, строиха се напърно на шосето в отбранителна линия и се насочиха надолу по склона в права редица, като търсеха дом, храна или може би дори малко кафе на зърна.

Стигнах в Енсенада малко след полунощ и преспях в колата в предградията на града. Сънувах някаква сребриста лимузина и мъже, зад чиито глави имаше светлина, ала посланието на този сън бе объркано и безумно, а страхът танцуваше вътре в мен, заобиколен от врати, които не се отварят.

Когато се събудих, повечето от мислите в главата ми си бяха на мястото и аз се обадох на Стратън, като прекарах телефонния разговор през хакерската си мрежа, за да изглежда, че е от Лос Анджелис. Казах, че имам мигрена и няма да мога да работя няколко дни. Едва ли ми повярва, но не каза нищо. През остатъка от дена безуспешно претърсвах павилиончетата за тако и занемарените хотелчета или карах безцелно по разбитите улици. До вечерта стигнах до неизбежното заключение.

Тя не беше тук.

* * *

От бар „Хусън“ тръгнах направо към улицата, където бях оставил колата. След нашествието на туристите, в късния следобед точно тази част изглеждаше очарователно автентична. Вечер тя се превръщаше в нещо като огромен магазин на принципа „открадни си

сам“. Съмнителни местни типове, нагазили в локвите от бира, урина и кръв, които се образуваха пред всеки бар, стояха встрани и ме зяпаха, но стигнах до колата си невредим. Тя беше паркирана в една задънена пресечка, далеч от любопитни очи, но още докато вадох ключовете от джоба си видях, че от другата страна на улицата се движат сенки. Светлината беше твърде оскъдна, за да разпозная силуетите, но който и да бе, не исках да го срещам. Такъв съм си. Не съм много общителен.

Скоро видях, че към мен се отправиха три фигури. Не бързаха, но това не беше успокоително. Особено когато проблясъкът на лъскаво копче потвърди онова, което вече подозирах. Ченгета. Или местната им разновидност, което беше дори по-зле. Дали само се разхождаха насам-натам, стряскайки посетителите в баровете, или просто бяха забелязали един *tourista* и искаха да го шашнат?

Може пък да се дължеше на факта, че техните колеги пред бар „Хусън“ са им казали как някакъв подозрителен тип е бил изгонен от бара от един ненормален часовников механизъм, който ясно произнесъл името му. Нямаше причина това име да е познато някому, освен ако в Лос Анджелис не се бе случило нещо, за което не подозирах, но и нямах намерение да рискувам, за да разбера. Отворих тихо вратата на колата и зачаках, заслушан как ботушите им скърцат по неравната повърхност на пътя.

— Здравсти — казах аз спокойно. — Мога ли да направя за вас, момчета?

Те не отговориха, а просто ме огледаха от горе до долу, какъвто е обичаят на такива хора. Третото ченге се дръпна малко назад и хвърли поглед върху номера на колата ми.

— Моя е — казах аз. — Документите са в жабката.

Твърде късно осъзнах какво имаше до документите, под картата. Пистолет. Той беше мой — с разрешително, законен, със сериен номер и всичко останало, но въпреки това щеше да стане много лошо, ако го намерят. Полуостров Баха не е бандитска територия, но нещата са тръгнали натам. Преди двадесет години изглеждаше така, сякаш оттеглящите си от Хонконг пари могат да го задържат в света на порядъчността, ала те просто го подминаха и сега тъмната страна отново вземаше надмощие, процеждаше се надолу откъм високите хълмове и обръщаше очите на хората навътре, към самите тях.

Ченгетата страшно обичат само те да насочват пистолети към хората, не обратното.

— Г-н Томпсън? — каза средното ченге.

Аз стиснах вратата по-здраво.

— Да — отговорих аз. Нямаше смисъл да лъжа. Всяка частица от тялото ми беше белязана с аминокиселините. — Как се сетихте? Или просто, като ме гледате, си мислите, че няма начин да не се казвам Томпсън, а?

— Някакъв, чието име звучало като вашето, току-що имал малка неприятност в бар „Хусън“ — каза той и нещо, което всъщност не беше усмивка, раздвижи устните му. — С някакъв будилник.

— Е, нали знаете — вдигнах рамене аз. — Понякога ти вдигат кръвното.

— Не мога да си позволя такова нещо — каза средното ченге. — Моят все още върви с батерии.

— Сигурно работи, както трябва — отвърнах аз, опитвайки се да се държа приятелски. — И не се налага да го храните.

— Какво правите в Енсенада? — рязко попита вторият полицай.

— На почивка съм — казах. — Няколко дни отпуска.

— Какво работите?

— В един бар.

Това някога бе истина. Занимавал съм се с много работи по едно или друго време. Ако искаха да ме проверят как наливам бира или правя сметки — нямах нищо против.

Всичките заедно поклатиха глава. Леко, незаинтересовано поклащане на глава. Фактът, че това движение бе толкова разбиращо — приятелско може би, — трябваше да ме накара да се поотпусна. Но не! Накара ме да се почувствам напрегнат. Никой не ми искаше пари. Никой не ми беше поискал документите. Никой не претърсваше за наркотици тайните места на колата ми.

И тъй, какво правеха те? В крайна сметка, аз не бях направил нищо. Наистина нищо.

И тогава го чух — отначало много тихо! Шум от кола, идваща от друга улица. Разбира се, нищо кой знае какво: запознат съм с двигателите с вътрешно горене и с ролята им в съвременното общество. Но не можех да не забележа как ченгето по средата,

очевидно водачът на групата, погледна към края на улицата. Проследих очите му.

На пръв поглед нямаше нищо особено освен двойки туристи, които се разхождаха, хванати за ръце, пресичаха улицата, провикваха се с приглушени гласове и си показваха един на друг разни сувенири. За момент се върнах много години назад във времето, когато посетих Енсенада за първи път. Сетих се как тогава открих, че всяка гривничка, всяко парцалче, всеки етикет и винетка за Деня на мъртвите да изработени в някоя голяма фабрика и че никой тук не продава нищо уникално и автентично. Разбрах го и не му обърнах внимание. Прекарвах дните си, като ядях рибени такос по два за долар, с много гарнитура и подправки, там долу, покрай рибния пазар, където най-невъзпитаните пеликани на света се биеха за отпадъците сред вихрушки кафяви пера. В късните следобеди пътувах с колата, слушах кънтри по уредбата и на всеки ъгъл виждах индианчета, които продаваха дъвки, за да изкарат пари за вредните навици на майките си. Спомних си нощите с тайнствените сенки и далечните викове, с отблясъците от светлина върху водната повърхност и горящите дървета пред порутените бараки, студения бриз на скалите на брега и топлината на жената, която ме обичаше. Ето защо винаги се връщах тук — за да си припомня онези времена и човека, който бях тогава.

Колата, която се приближаваше към нас, не бе някой раздрънкан стар форд, и в нея със сигурност нямаше да има мои познати. Беше патрулна кола и точно това чакаха ченгетата около мен. Беше капан — или защото знаеха кой съм, или защото нощта не бе наситена със събития, а те искаха да се пораздвижат. Във всички случаи обаче, за мен беше време да изчезвам.

Сграбчих с ръце вратата на колата и я отворих рязко, като ударих две от ченгетата в стомаха и те политнаха назад, присвити от болка. Третият полицай посегна към кобура си, но аз замахнах с крак през ръцете му и изпратих пистолета на паважа. Беше страхотна нощ за удари с крака. За щастие поддържах формата си.

Ченгетата от колата явно видяха какво става и автомобилът им рязко ускори нагоре по улицата към мен. Напъхах ключа на запалването и колата ми потегли още преди да затворя вратата. Ченгетата се развикаха, а аз натиснах педала и направих остър завой,

изстрелвайки дребни камъчета от колелата като с картечница, и се насочих право срещу полицейската кола.

Държах посоката, като натисках педала до ламарината, но знаех, че ще трябва да завия. Не е добре да си играеш на котка и мишка с мексиканската полиция. Обикновено печелят те! Улових някакви погледи на туристи, които наблюдаваха бясното ми каране със зяпнали усти, защото осъзнаваха, че стават свидетели на малко местен колорит, който най-вероятно ще се обагри в кървавочервено.

Лицата на двете ченгета гледаха към мен през предното стъкло и се приближаваха все по-близо и по-близо. Този на предната седалка изглеждаше малко притеснен, но само един поглед към шофьора ме убеди в онова, което подозирах. Ако някой щеше да си подвие опашката в това противоборство, със сигурност нямаше да е той.

В последния момент завъртях волана надясно и се понесох по една странична улица, като едва удържах колата да не влезе във витрините на някакъв магазин. Хората се разбягаха на различни страни, аз проклетх късмета си и се опитах да измисля какво да правя. Зад себе си чух писъка на спирачките и ченгетата направиха неточен обратен завой, като удариха няколко паркирани коли. Надявах се всеки от пострадалите да е имал необходимата застраховка. Нали знаете — глупаво е да правиш икономии от застраховки, а и има едно място на около петдесет метра от границата, където почти те убеждават, че си заслужава парите. Забравих как се казва, но вие проверете!

За мен нямаше много варианти. От Енсенада можеш да излезеш или нагоре по брега, или надолу. Мислех да тръгна нагоре, но трябваше да опитам да убедя полицаите, че се насочвам в обратната посока. Направих поредица остри завойи към южния край на града, пренебрегвайки светофарите, профучах по главната улица със сто и двайсет, като общо взето обръщах незначително внимание на Закона за движение по пътищата и на Правилника за приложението му. Няколко коли се завъртяха напърно на платното, а шофьорите започваха да крещят подире ми, още преди да са успели да заковат спирачките. Разбрах какво искаха, но не спрях да обсъждаме претенциите им.

След няколко трескави минути в огледалото вече не виждах никакъв преследвач. Направих неочакван ляв завой, намалих скоростта, дръпнах встрани и паркирах прилежно отстрани между

някакви очукани камиони. Придвижих колата достатъчно напред, така че да мога да виждам кръстопътя, и изгасих двигателя.

Зачаках с разтуптяно сърце.

Номерът мина. Обикновено никой не очаква да паркираш по средата на преследване с коли. По принцип си мислят, че ще продължаваш да караш. След няколко секунди видях полицейската кола да прелита през пресечката, но аз останах още малко на мястото си и изтрих потта от дланите в джинсите си.

След това много спокойно дадох назад, за да изляза от мястото, и подкарах нагоре.

* * *

По обратния път към границата опитах да се обадя по Мрежата на Куот, мой приятел, но не успях. Оставих му съобщение той да ме потърси, колкото може по-скоро, а след това съсредоточих вниманието си върху шофирането, за да не падна в морето. Дотогава се бях поуспокоил, като си казвах, че мексиканските ченгета просто са опипвали почвата и са се позабавлявали с един американец, който бие на очи.

Веднага след Тихуана спрях на една порутена бензиностанция край пътя, за да налея малко бензин. Можех да оставя за след границата, но бензиностанцията сякаш сама говореше, че се нуждае от малко работа. Докато момчето с радост пълнеше резервоара, аз използвах възможността да изхвърля останалите пакети „Ким“ в кошчето и да си купя малко нормални цигари на контрабандни цени.

Също така реших да се възползвам от тоалетната, което се оказа решение, водещо до допълнителни проблеми. Изглежда бензиностанцията бе преминала под ново управление, но тоалетните май бяха останали под някакво старо, най-вероятно — в ръцете на организация, която е предхождала идеята за управление въобще. Испанската инквизиция — може би! Миризмата можеше да събуди и мъртвец. И двата писоара бяха строшени, а едната кабинка изглежда бе мястото, където местните коне идваха да се облекчават. Ако е така, някой трябваше да седи там непрекъснато и да им обяснява що е то тоалетна хартия и къде точно трябва да се сядат.

Другата кабинка бе относително поносима и аз се изключих и започнах да си върша работата. Умът ми беше зает с други неща — от сорта на какво, по дяволите, щях да правя, като се върна вкъщи, — когато на вратата се почука.

— Излизам след минута — казах аз и вдигнах ципа си. Може би момчето се бе притеснило, че няма да му платя.

Отвън не се обади никой. Точно се мъчех да налучкам същото изречение на развален испански, когато изведнъж се сетих, че е невъзможно да е момчето от бензиностанцията. Ключовете ми бяха у него. Без тях нямаше как да замина.

Отново се почука. Този път по-силно.

Огледах се бързо, но друг изход освен вратата, разбира се, нямаше. Никога няма. От мен да го знаете — ако някога бягате, тоалетните кабинки не са добро място за криене! Проектирани са с твърде ограничено предназначение.

— Кой е? — попитах аз.

Не последва отговор.

Пистолетът беше у мен, но това не ми се стори изход. Дали пък не бях поумнял, или се бях уплашил още повече. Никога не съм си падал много по огнестрелните оръжия, а ситуации, в които мозъкът ми може да бъде размазан по стените, все по-малко ми харесват. Пистолетът за мен е нещо като сувенир и вече повече от четири години не съм го употребявал, подтикван от гняв. Стрелял съм от досада, както може да свидетелства моят стар компактдиск, но това не е достатъчно. Винаги трябва да се предпазваш от безсмисленото насилие, иначе забравяш за какво става дума.

Изключителната учтивост бе единственият смислен начин на действие.

Извадих пистолета, дръпнах рязко вратата и изкрещях на който и да беше там веднага да ляга по лице на пода, че иначе ще го вземат мътните.

Помещението беше празно. Само мръсни стени и звук от три кранчета, които капеха в синхрон.

Премигнах няколко пъти и извих глава наляво и надясно. Нищо. Очите ми пареха и смъдяха.

— Здравсти, Хап — обади се един глас, по-ниско от мястото, където бях очаквал. Бавно наведох глава натам, сваляйки пистолета си

едновременно с погледа си.

Будилникът ми махна. Изглеждаше уморен и целият бе оплескан с кал.

Изгубих самообладание.

— Ей, ти, да те вземат дяволите — извиках истерично. — Край!
Сега вече ще те пръсна на парчета.

— Хап, ти няма да стреляш, нали...

— Напротив, ще стрелям!

Будилникът бързо заотстъпва назад към вратата.

— Няма! Няма да ме убиеш!

— Измисли поне една причина да не го направя! — изкрещях аз и вкарах патрон в цевта. Знаех, че каквото и да каже машината, няма да е достатъчно. Вече бяхме излезли на открито и видях момчето от бензиностанцията, което стоеше до колата и ни зяпаше със застинала върху лицето усмивка. Може би не беше честно да си изкарвам всичко върху един будилник, но не ми пукаше. Той беше единствената потенциална жертва наоколо с изключение на мен самия, а аз бях по-голям от него. Започвах да побеснявам. Имах усещането, че слепоочията ми са пълни с лед, а пред дясното око ми причерня.

Будилникът знаеше, че времето изтича и говореше много бързо.

— Опитвах се да ти кажа нещо в онази воняща дупка. Нещо важно!

Прицелих се точно в индикатора за сутрин/следобед.

— Какво например? Че имам час при бръснаря в четири?

— Че ме бива за някои неща. Да намирам хора например. Теб те намерих, нали?

С пръст на спуська, само едно трепване преди да изпратя часовника в небитието, аз се подвоумих:

— Е, и? Какво се опитваш да ми кажеш?

— Знам къде е тя.

2.

Струва ми се, че се набутах в тази работа, както става обикновено — съвсем случайно.

Беше преди година и половина. Останах да пренощувам в Джаксънвил, най-вече защото къде другаде да се дяна. По онова време/когато не можех да намеря път към ново място, аз все се връщах в този град, като йо-йо, което винаги отскача обратно към ръката, която го е оттласнала. Възнамерявах да напусна Флорида на следващия ден и слязох с колата към квартала около автогарата, където всичко беше поевтино. Последно бях работил преди две седмици в един бар близо до мястото, където бях отраснал — Кресота Бийч. Там не харесаха начина, по който разговарях с клиентите. На мен пък не ми допаднаха заплащането и условията на работа. Отношенията ни бяха съвсем кратки.

Разхождах се по улиците, докато намерих едно хотелче с вдъхновяващото и лирично име „Стаите на Пийт“. Момчето зад рецепцията носеше една от най-грозните тениски, които бях виждал — като рисунка на автомобилна катастрофа, направена от човек, който няма никакъв талант, но разполага с ужасно много боя. Не го попитах дали той е Пийт, но това изглежда бе вярното предположение. Приличаше на човек с това име. Цената беше петнадесет долара на нощ, а достъп до Мрежата имаше във всяка стая. Съвсем прилично, а тениската, колкото и неприятна да беше, изглежда е била направена нарочно. Може би е трябвало да поразсъждавам по този въпрос, но тогава беше късно вечерта и не можех да мисля за каквото да е.

Моята стая се намираще на четвъртия етаж, беше малка, а въздухът миришеше така, сякаш там не е било проветрявано от времето на моето появяване на белия свят. Извадих от чантата си нещо за пиене и придърпах към прозореца единствения плетен стол. Навън се виждаше аварийната стълба, която дори и плъховете сигурно се страхуваха да използват, а под нея — само жълтеникави светлини и шум.

Изтегнах се във влажната нощ и наблюдавах хората, които се разхождаха нагоре-надолу по улицата. Такива виждате във всеки голям град — крастави кучета, чиито инстинкти им подсказват да душат за следа, започваща някъде тук. Някои хора вярват в Господ или в НЛО, други, че ей тук, ей сега започват първите им стъпки по пътя към многото пари или към наркотиците, или към някой отреден за тях Свети Граал. Желаех им всичко най-хубаво, но не бях изпълнен с особена надежда или ентузиазъм. Дотогава вече бях опитал повечето начини и схеми от „**Направете бързо много пари!!!**“ и те ме доведоха точно до никъде. Лесните пътища имат свойството да те връщат обратно там, откъдето си тръгнал.

Въпреки че бях израснал във Флорида, бях прекарал по-голямата част от предишните десет години на Западния бряг и той ми липсваше. По онова време не можех да се върна, което означаваше, че няма къде да се установя. Чувствах, че всичко спира и че, за да започне животът ми отново, ще е необходимо да се случи нещо много важно. Прераждане, може би. И преди се бях чувствал така, но не чак толкова тъжен. Това бе ситуация, която може да съкруши човек.

И така, легнах на леглото и заспах.

Събудих се рано на другата сутрин със странно усещане. Бях изпаднал в някакъв унес. Стомахът ми беше празен и сякаш някой беше сложил малки, грапави топчета смачкана хартия в очите ми. Часовникът ми показваше седем часа, което не можеше да бъде вярно. Единственият начин да видя седем сутринта, изписано върху циферблата, е да не си лягам изобщо.

Тогава разбрах, че се е включил сигналът за събуждане и видях мигащата светлина на монитора върху нощното шкафче. „Съобщение“, гласеше той. Разтрих очите си силно и пак погледнах. Информацията за съобщението все още не беше изчезнала. Натиснах копчето за приемане. Екранът за момент изчезна, след което се появи следният текст:

„Възможно е снощи да сте спечелили 367,77 долара. За да научите повече, елате днес на «Хайуотър» 135. За справка PR/43.“

След това изплю една карта. Вдигнах я и я погледнах.

За да изкараш 367,77 долара в бар, трябва да работиш бая нощи!

Смених ризата си и излязох от хотела.

* * *

Когато стигнах до „Хайуотър“, вече бях поизгубил интерес. Главата ми бе объркана и празна, като че ли цяла нощ насън бях решавал задачи по математика. Имах силно желание да закуся някъде, да се кача на някакъв автобус и да съзерцавам слънчевите отблясъци по прозорците, докато се озова на друго място.

Ала не го направих. Винаги, когато се захващам за нещо, се явява обстоятелство, което се опитва да ме препъне. Следвах улиците по картата и се учудих, че приближавам деловия квартал. Хората, които инсталират монитори в евтините хотели, обикновено работят във виртуални офиси, а „Хайуотър“ бе истинска широка улица с много високи сгради и от двете страни. Сто тридесет и пети номер представляваше планина от черно стъкло с въртяща се входна врата. За разлика от много други сгради, покрай които бях минал, тя нямаше външни видеостени, на които да демонстрират с досадна изчерпателност добродетелите и успеха на хората, които се трудят вътре. Сградата просто си стоеше там, абсолютно непроницаема отвън. Влязох вътре ей така, между другото — да се скрия от слънцето.

Фоайето беше по подобен начин необщително, също изпълнено изцяло в черно. Като че ли се бяха сдобили отнякъде с много боя от този цвят и горяха от нетърпение да я употребят до грам. Прекосих мраморния под до бюрото в отсрещния край, а токовете на обувките ми чаткаха в хладната тишина. Там, като в басейн от жълта светлина, седеше една жена и ме гледаше с вдигнати вежди.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, но тонът ѝ подсказваше, че смята това за малко вероятно.

— Казаха ми да дойда тук и да кажа един номер.

Аз говоря по-добре, отколкото изглеждам. Нейното лице не се проясни или промени, но тя натисна един бутон от клавиатурата пред себе си и обърна поглед към екрана.

— И какъв е той?

Казах ѝ и тя прегледа набързо някакъв списък.

— Добре — каза тя. — Ето каква е работата. Имате две възможности: първата, давам ви 171,39 долара и вие си заминавате без

никакви задължения. Втората, качвате се на асансьора вдясно и отивате на трийсет и четвъртия етаж, където ще ви приеме г-н Стратън.

— А как точно ги изчислихте тези 171,39 долара?

— Това е възможното ви възнаграждение, минус 25 долара такса за обработката, разделено на две и закръглено до цент.

— А защо получавам само половината пари?

— Защото не сте на договор. Идете горе, срещнете се с г-н Стратън и може би нещата ще стоят другояче.

— И в такъв случай ще взема всичките 367 долара?

— Ти май си голям умник, а? — намигна ми тя.

Асансьорът беше доста приятен. Матирани огледала, нежно осветление, тишина, разкош. Миришеше на пари, на много пари. По време на пътуването не се случи нищо особено.

Когато вратите се отвориха, аз се озовах в началото на дълъг коридор. На една грамадна хромирана табела на стената пишеше „РЕМтемпс“ с доста агресивен шрифт, а под него: „Спете здраво, спете *правилно!*“ Тръгнах в посоката, която сочеше табелата, и стигнах до бюрото на друга рецепция. Момичето носеше значка, от която ставаше ясно, че се казва Сабрина, а косата ѝ беше вдигната по някакъв странен и сложен начин — резултат от няколкочасовия труд на някой малоумен стилист.

Помислих, че момичето на първия етаж е било шефката, но в сравнение със Сабрина, тя се оказа въплъщение на самата услужливост. Държанието на Сабрина подсказваше, че в нейните очи съм някакъв долнопробен гризач — по-низък от плъх със сигурност, може би по-скоро отвратителна полевка — и само след трийсет секунди с нея почувствах, че и бактериите в стомаха ми започнаха да ми се присмиват. Тя ми каза да седна, но аз не го направих. Отчасти, за да я подразня, но най-вече, защото мразя да сядам в рецепции. Бях чел някъде, че това незабавно те поставя в положение на подчиненост. Аз съм голям тактик при представянето си по време на интервюта за работа и е просто срамота, че след това всичко отива по дяволите.

— Добро утро, г-н Томпсън! Аз съм Стратън.

Обърнах се и видях зад себе си един мъж с протегната ръка. Той имаше волево лице със силни черти и черна коса, започнала да посребрява по слепоочията. Приличаше на всеки друг висок мъж на средна възраст, с хубав костюм, но беше по-изтупан — образцово

човешко създание, за разлика от бета-версиите, които обикновено срещате наоколо. Ръката му беше силна и суха, каквато бе и усмивката му.

Покани ме в малка стая встрани от главния коридор. Стратън седна зад едно бюро, а аз се отпуснах на другия стол.

— Е, каква ще е сделката? — попитах аз, като се опитах гласът ми да звучи спокойно. Нещо в човека срещу мен ме държеше нащрек. Не можех да определя акцента му. Някъде от Източното крайбрежие вероятно, но потиснат, някак умишлено обикновен — като на артист, който прикрива миналото си.

Той се наведе напред и обърна монитора на бюрото към мен.

— Виждате ли нещо познато? — попита той и натисна един бутон. Мониторът изпука и забръмча за момент, а след това изписа на екрана „PR/43@18/5/2016“.

Екранът угасна и стана черен, после светна отново и показа един коридор. Камерата — ако това бе камера — тръгна напред. Виждаха се монотонни зелени стени, които се губеха в далечината. Вляво имаше друг коридор. Камерата се обърна и показа, че той е абсолютно същия. После малко ускори ход и продължи известно време нататък, след което зави още веднъж по идентичен коридор. Други коридори и завои не се виждаха. От време на време олющени парчета боя разнообразяваха монотонния маслинен цвят на стените и всичко това продължаваше, продължаваше, продължаваше безкрай.

Пет минути по-късно погледнах Стратън, който ме наблюдаваше. Поклатих глава. Стратън написа нещо на лист хартия, а след това бързо набра нещо на клавиатурата.

— Не е нищо особено — каза той. — Не смятам, че донорът има богато въображение. А и се губи много, когато получаваш само зрително възприятие. Опитай това.

Картината на екрана се промени и показа две ръце, държащи парче вода. Зная, че „парче вода“ не звучи смислено, но приличаше на такова. Ръцете нервно боравеха с течността, а един тих мъжки глас се обади от високоговорителя на монитора.

— О-о, не зная — каза той несигурно. — Около пет? Може би шест и половина?

Ръцете оставиха водата на една етажерка и взеха друго парче. Тази вода беше малко по-малка. Гласът направи пауза за момент и след

това каза по-уверено:

— Определено две. Най-много две и една трета.

Ръцете поставиха това второ парче върху първото. Двете парчета вода не се съединиха, а останаха отделни. Едната ръка излезе от полезрението и тогава се чу друг звук — меко метално стъргане. И тогава аз потръпнах за първи път.

Стратън забеляза:

— Топло ли ви става?

— Може би — казах аз, като се наведох по-близо до екрана. Гледната точка беше малко променена и сега се виждаше един разбит шкаф. Едно от чекмеджетата беше отворено, а ръцете внимателно вдигаха парчета вода — каквито, сега видях, имаше разхвърляни навсякъде наоколо, на купчини с различни размери — и ги поставяха едно до друго в различни редици. От време на време гласът мълвеше заклинания, вземаше едно парче вода и го връщаше, но не задължително в същия куп, откъдето го беше взел. Ръцете започваха да се движат все по-бързо и по-бързо, слагайки и махайки вода, като през цялото време се чуваше глас, който изреждаше разни числа.

Аз се втренчих в екрана и изгубих представа за обкръжаващата ме действителност. Забравих дори за Стратън и казах най-вече на себе си:

— Всяко от парчетата вода има различна стойност, която не е свързана с размера. Някъде между едно и двадесет и седем. Всяко чекмедже трябва да бъде напълнено със същата стойност вода, но никой не е казал на човека как да изчислява стойността на всяко парче.

Екранът изчезна и като се обърнах, видях, че Стратън ми се усмихва.

— Спомняте си! — каза той.

— Това беше сънят, който сънувах точно преди да се събудя. Какво става тук, по дяволите?

— Позволихме си малка волност снощи — каза той. — Собственикът на хотела, в който пренощувахте, има договор с нас. Ние субсидираме цената на стаите и осигуряваме мониторите.

— Защо? — посегнах машинално към джоба си и извадих цигара. Вместо да изкрещи или да извади пистолет, Стратън просто отвори едно чекмедже и ми даде пепелник.

— Постоянно търсим нови хора — такива, които се нуждаят от пари и не са много придирчиви как ги печелят. Това е най-добрият начин да ги намираме.

— Добре, вече ме намерихте. И какво?

— Искам да ви предложа работа в „РЕМтемпис“.

— Ще трябва да ми го обясните.

И той ми обясни. Доста подробно. Ето същността:

Преди няколко години някой изнамерил начин да отнема сънищата на хората в реално време. Устройството, поставено близо до главата на достатъчно богати клиенти, можело да следи за появата на електромагнитни вълни от определен вид и да извежда умствените състояния, на които те са функция, извън подсъзнанието и да ги изпраща в изтриващо устройство. Правителството не било благосклонно към идеята, но откривателите наели адвокат, вещ в квантовото право, и вече никой, на практика, не можел да разбере със сигурност какво е законното положение.

„Зависи!“, бил най-конкретният отговор.

Междувременно се родило черното производство.

Търговията тръгнала най-вече заради кошмарите, но те не били много чести, а клиентите отбягвали да купуват системи, от които се нуждаели веднъж на няколко месеца. Били съгласни да плащат за отделни сънища, но авторите на технологията търсели по-бърза възвръщаемост на инвестициите си. Освен това кошмарите обикновено не са чак толкова лоши, а ако наистина са такива, в повечето случаи дават информация, която не ти пречи. Пък и ако действително се страхуваш от нещо, това често си има съществена причина.

И така, постепенно пазарът се пренасочил към мъчителните сънища. Те са нещо подобно на кошмарите, но обикновено не плашат хората толкова много и представляват сънища, които ви се явяват при стрес, умора или когато се измъчвате за нещо. Често се състоят от дребни, но трудни перипетии, през които сънуващият трябва да преминава безброй пъти, без наистина да разбира какво прави и непрекъснато се оказва принуден да започва отначало. След това, тъкмо когато започнеш да схващаш какво става, се плъзваш към нещо друго и целият цикъл започва отначало. Тези сънища обикновено започват веднага след заспиване и ти развалят цялата нощ или се

явяват малко преди събуждане. И в двата случая ставаш от сън уморен и изтощен, и не си в състояние да започнеш трудовия ден, защото се чувстваш така, сякаш току-що си го свършил.

Мъчителните сънища са много по-чести от кошмарите и обикновено се появяват сред онази част от средния и висш ешелон на изпълнителски кадри, които се оказали и основният потребител на обработка на сънища. Онези, които притежавали технологията, променили посоката, пренаписали рекламните си брошури и започнали наистина да печелят сериозни пари.

Но имало един проблем.

Оказало се, че сънищата не могат да бъдат изтривани. Не ставало така, както те си мислели. В продължение на осемнадесет месеца постъпилите оплаквания в компанията ставали все повече и повече. Накрая разбрали какво става всъщност.

Когато изтривали съня, унищожавали само образите, видимата за вътрешното око на сънуващия част. Веществото на съня, което представлява безплатно качество и изглежда не можело да бъде изолирано, оставало.

Колкото повече сънища премахвал един клиент, толкова повече от това вещество оставало — невидимо, неунищожимо и с определено тегло. То се трупало някъде в стаята, в която било заличавано, и след трийсетина такива изтривания се стигало до положение, в което стаята ставала необитаема. Все едно да се разхождаш сред буря от подсъзнателни импулси, абсолютно безшумни, но и непоносими. След още няколко седмици сънищата толкова се съгъстявали и сраствали във въздуха, че дори ставало невъзможно да влезеш в стаята.

За нещастие, клиентите, които можели да си позволят предоставянето на сънища, били точно от хората, които били противници на идеята. След като компанията уредила, без да стига до съд, проблемите около няколко стаи, които били станали непроходими, започнала да мисли как да излезе от положените. Опитали, вместо да изтриват сънищата, да ги съхраняват в съответни „банки“. И това не проработило. Независимо колко добре били затваряни кутиите, някои от сънищата все пак успявали да „изтекат“ от хард дисковете.

Най-накрая се сетили. Сънищата не били употребявани. Може би, ако някой ги употреби...

Тогава опитали. Предавателят на клиента бил свързан с приемател, поставен близо до леглото на доброволец, и два мъчителни съня били успешно прехвърлени от съзнанието на единия към съзнанието на другия. Клиентът се събудил добре отпочинал и изпълнен със сили, готов за още един ден усилна работа в мината за пари. Доброволецът прекарал неприятна нощ, изпълнена с тъпи сънища, които той не си спомнял много-много, но пък получил пари за преживените неприятности.

В стаята не оставало нищо. Сънят изчезвал. Парите отново потекли към компанията.

— Това ли направихте с мен снощи? — попитах аз, малко ядосан, че са нахлули в съзнанието ми.

Стратън вдигна ръцете си помирително.

— Повярвайте ми, ще останете доволен. Хората имат различна способност да поемат сънища. Повечето могат да поемат без особена трудност два, най-много три, за една нощ. Сутрин са като парцали и се влачат едва-едва през целия ден. Обикновено работят през нощ и все пак печелят осемстотин-деветстотин долара на седмица. Вие сте различен.

— Защо?

Знаех, че това най-вероятно е комплимент, но не ми пукаше. Не получавах често комплименти.

— Снощи поехте четири съня, без дори да се изпотите. Двата, които току-що видяхте, и още два, единият от които толкова досаден, че не ми се ще да гледам дори и само образите. Вероятно можехте да поемете още няколко. Ще печелите много пари.

— Колко е „много“?

— Плащаме в зависимост от продължителността на съня и осигуряваме допълнително възнаграждение, в случай че са особено сложни или еднообразни. Снощи вие изтрихте сънища за триста долара — без да се смята бонусът за най-неприятния. В зависимост от това колко често ще работите, бихте могли да печелите между две и три хиляди долара седмично. — И добави тихо: — А ние плащаме в брой. Предоставянето на сънищата е все още неустановено положение по отношение на закона и считаме за по-удобно да не осветляваме естеството на работата си пред някои власти.

Той се усмихна. В отговор му се усмихнах и аз. Да изкараш три хиляди долара от работа в бар е *страшно* бачкане.

Не ми беше трудно да взема решение.

* * *

Подписах декларация за запазване на служебната тайна. Дадох ми приемник и ми обясниха как се действа с него. По принцип можех да ходя навсякъде из континенталната част на Щатите, като по време на сън трябваше да поставям приемника на не повече от два метра от главата си. Не се налагаше да си лягам в някакво определено време, тъй като сънищата, предназначени за мен, се записваха в паметта. Веднага щом устройството уловеше, че съм вече в „РЕМ“ стадий на съня, то подаваше записаното към паметта ми. Когато ставах сутрин, нощната ми работа беше винаги отбелязана на екрана като списък електронни съобщения — продължителността на сънищата, кога са започнали и кога са свършили, дали са били оценени за допълнително възнаграждение, или са били просто обикновена, хамалска работа.

И най-отдолу на списъка беше добрата новина — цифра в долари. Установих, че без особени затруднения мога да поемам шест-седем съновидения на нощ. В някои дни се чувствах гроги и ми беше трудно да се концентрирам над нещо по-сложно от пушене на цигара, но ако имаше такъв случай, следващата нощ просто си почивах.

Шест месеца по-късно бях извикан в офиса на „РЕМтемпис“ и ме попитаха дали бих искал да кандидатствам за по-голям процент сънища с допълнително възнаграждение. Казах: „Разбира се!“ и спечелените суми отново скочиха. В Мрежата срещнах един хакер — Куот, когото наех да ми разработи нещо като вирус, който да разпределя спестяванията ми на различни места и когато, от време на време, данъчните служби или някой друг плъх с ръкавели блокира някои от сметките ми, щях да мога да преглътна загубата и да се оправям с другите. Също така му платих доста пари, за да изтрие от базата данни в полицейското управление на Лос Анджелис един инцидент, което пък означаваше, че ще мога да се върна в Калифорния.

Добре си живееш. Пътувах от град на град, този път в качеството си на човек с пари, а не като някой, който разчита на случайността да

припечелва по нещо. Скоро съвсем естествено започнах да нося по-хубави дрехи и да отсядам в по-престижни хотели. Свикнах и с другите неща, които парите ти доставят, например малко уважение и партньор в леглото, който на сутринта не ти издава фактура. С малкото хора, от които се интересувах, поддържах връзка по телефона, по Мрежата, а понякога, макар и рядко, ги посещавах за кратко. Няколко пъти се отбих при Дек в Лос Анджелис и този град започна да губи тъмните си краски в моите очи. Започнах да си мисля да се върна обратно и да му разреша отново да стане „моя“ град.

Понякога имаше спадове. Отегчение. Дори изтощение, което следваше нощите с допълнителни възнаграждения, както и липса на пълнокръвен емоционален живот поради задължението да пътувам непрекъснато и невъзможността да поддържах връзка за повече от няколко дни. Имаше периоди, в които ставах малко странен, и разбирах, че е така, защото бях прекарал много нощи в сънуване на чужди сънища и няхах време за своите собствени. Когато това се случваше, аз се изключвах, оставях съзнанието си да навакса и извърши собствената си подсъзнателна дейност и след няколко дни отново се чувствах добре.

Бях открил работа, която беше сигурна, в която бях добър и получавах пари за сносен живот.

Би трябвало да ми е достатъчно.

* * *

И тогава, преди пет месеца, Стратън ми се обади по телефона. Беше много рано сутринта, аз се бях тръшнал на една голяма спалня на последния етаж в един хотел в Ню Орлиънс, а наоколо бяха разхвърляни остатъците от бурна и изпълнена с наслади нощ. По това време се задържах предимно в Лос Анджелис. Имах апартамент в Грифит, който наричах свой дом. В договора ми фигурираше клауза, че не може да се задържам на едно и също място, поради което предприемах достатъчно пътувания извън града, за да уверявам „РЕМтемпс“, че все още странствам.

Не мога си спомня името на жената в леглото до мен, но тя беше фурия по вдигането на слушалката. Докато разбере, че телефонът

звъни, тя вече я беше взела и поставила на ухото си. Когато ми я подаде, аз се изправих, а главата ми беше мътна и пълна с полузабравени задължения и объркани представи. Потиснах желанието си да погледна приемника, за да видя колко съм спечелил. От начина, по който се чувствах, съдех, че ще е значителна сума.

— Г-н Томпсън — каза гласът и аз изведнъж се разбудих напълно, — кой вдигна телефона?

— Не зная — отвърнах глупаво аз. — Искам да кажа защо? Какво значение има?

— Предполагам, че е някоя, която сте срещнали съвсем скоро.

— Да — погледнах към мястото в стаята, където жената стоеше права. Мисля, че името ѝ може да е било Кенди, макар че със същия успех може да се е пишело и с „а“ вместо с „е“. Изглеждаше сваятна и имах чувството, че наистина ме харесва. Чудех се дали ще иска да поостане у дома за известно време. За цяла седмица, може би, докато се върна в Лос Анджелис. В момента тя правеше кафе чисто гола и се надявах Стратън скоро да спре да приказва и да приключи разговора.

— Срещна я снощи, нали? — попита той.

Потвърдих.

— И е в твоята хотелска стая и вдига телефона още при първото позвъняване!

Отпих от бутилката с бира до леглото.

— Е, и?

— Помисли си за това!

Гледах Кенди, докато разбъркваше точното количество захар в кафето ми. Разбрах какво има предвид.

— Не говори глупости — казах аз.

Кенди ми намигна и влезе в тоалетната.

— Разкарай я и ела в офиса. Имам предложение за теб — нареди Стратън и затвори телефона.

Изскочих от леглото и сложих приемника си в чантата. Съобщението гласеше, че съм спечелил повече от хиляда долара. Облякох се, и когато Кенди се появи ободрена и свежа, готова за игра, ѝ казах, че трябва да изляза за малко. Тя го прие зле, после добре и после пак зле. Опита много неща, за да ме накара да остана, но когато разбра, че това няма да мине, каза, че ще стои в стаята и ще ме чака, докато се върна.

Наречете ме човек с ниско самочувствие, но жените обикновено не реагират по такъв начин само след една нощ в моята компания. Изградил съм си нещо подобно на стандартна реакция в такива случаи. Не беше доказателство, но бе достатъчно, за да ме накара да си взема нещата, да изляза през вратата и да я оставя да крещи след мен. В асансьора направих това, което ми бяха казали да правя в такива случаи — натиснах бутона за изключване на приемника. Чу се слаб хриптящ звук и екранчето изгасна. Апаратът беше изключен, логическата машина се залута в необяснимост и неяснота.

В самолета към Джаксънвил се запитах защо, ако Кенди е била някакъв федерален агент, не е направила каквото е трябвало да направи, докато спя. Ако имаше макар и едно-единствено нещо, което всеки от „РЕМтемпис“ правеше със сигурност всяка нощ, то беше да улавя съответните сигнали. Може би е трябвало да говори с мен, да измъкне някои имена или нещо подобно. Аз винаги съм работил извън закона и затова не знаех как примерните граждани си вършат работата. Може би са ме готвили за евентуален свидетел срещу Стратън и в такъв случай, очевидно не са попаднали на когото трябва. Нямаше кой знае какво значение. Сега, така или иначе, трябваше да се върна в офиса и да взема друг приемник.

Отпуснат на една маса в кафето на супермаркета зад ъгъла преди да се появя за доклад в „РЕМтемпис“, изпих цял литър кафе и изпуших половин пакет цигари. Обикновено плътната завеса пред съзнанието ми след няколко часа се разсейваше до степен на леко объркване, но тази сутрин имах усещането, че сякаш никога в живота си не съм спал. Искях да се чувствам наистина буден, за да отговоря точно на всички предложения на Стратън, но в края на краищата приех, че не съм съвсем заспал и тръгнах към него.

Този път не се срещнахме в някой страничен офис, а в самото леговище на Стратън. То беше голямо, колкото футболно игрище и за щастие седнахме в един и същи край, така че не се налагаше да крещим, за да се чуваме. Казах му, че съм направил това, което ми е казал, и той се усмихна. Допълних, че съм изключил машината, както е по инструкция, и че ще трябва да ми дадат друга. Той пак се усмихна и след това заговори.

Макар да не ми било известно, голям брой от най-важните клиенти на компанията питали специално за мен. В повечето от

клиентите не оставали никакви следи или елементи, който сънуващият не бил в състояние да разбере. Аз съм изтривал всичко без остатък, без да остава дори сянка от образ или дума. Оттам и допълнителните възнаграждения. Ето защо той искал да ми предложи по-привлекателна работа.

Спомени.

Още като изрече тази дума, аз заклатих бързо и енергично глава. Спомените могат да бъдат извлечени, но при тях не е като при сънищата. Те не могат да бъдат изтривани, защото са функция на нещо, което се е случило в истинския живот. Могат само да бъдат складирани някъде другаде за постоянно или временно, но да се върши това е абсолютно и свършено незаконно.

Като начало то означава, че полиграфите ще станат безсмислени. Ако един заподозрян няма спомен за извършване на престъпление, за него ще бъде детска игра да измами детектора на лъжата. В определен смисъл, то дори не е измама, защото за проверявания събитието наистина няма да съществува.

Освен това, хората са онова, което са техните спомени. Ти си това, което ти се е случило. Ако премахнеш детството, когато научаваш кое е добро и кое е лошо, ще бъдеш човек, който е трудно да контролираш. А на теб няма да ти пука. Такива хора не разбират защо не трябва да крадат, да изнасилват или да убиват и точно това обстоятелство им помага да вършат тези неща добре. Ако бъдат заловени, което е малко вероятно, едно прехвърляне на спомена преди проверката с полиграфа ще изтрие от паметта им съответната част от доказателствата.

Тази теза бе потвърдена при съдебен експеримент, проведен преди осемнадесет месеца. Един доброволец се съгласил да поеме спомена за някакво престъпление по време на процеса и бил осъден на два живота затвор, точно наполовина от това, на което е трябвало да бъде осъден истинският извършител, ако е бил заловен и съден.

С други думи, спомените не са нещо перспективно и аз го заявих на Стратън.

Той ме чу, замълча и в помещението се възцари продължителна тишина. След доста време, сякаш това, което бях казал, се отнася за другото, каза:

— Да, да се занимаваш със спомените на престъпници е незаконно.

— Добре — отвърнах аз приветливо. — Значи всичко е уредено. Откъде да си взема новия приемник?

— Всъщност — продължи Стратън, сякаш не бях казал изобщо нищо, — спомените, за които говоря, нямат нищо общо с незаконна дейност. Говоря за съвсем обикновени неща и само за временни прехвърляния.

— Ако са толкова обикновени, остави клиентите да се оправят с тях сами — предложих му аз — и ако става въпрос за временно отървяване, кажи им да опитат с по няколко бири. Не! Не! Благодарят ти! Не!

— Пет хиляди долара за спомен — каза той.

Млъкнах, дори преди устата ми да беше се подготвила да изрече следващия звук.

— Споменът може да бъде един-единствен факт, някакъв определен случай, факт, и няма да се налага да ги задържаш за повече от седмица. Обикновено само няколко часа. Можеш да изкарваш четвърт милион долара на година, без да си мръднеш пръста. Освен това ще можеш да продължиш и работата със сънищата.

Той остави думите да стигнат до мен и аз се замислих как ще получавам по едно седемцифрено число на година! Последните няколко години бяха добри, но богатството има ефекта на наклонената повърхност — когато си купил всичко, каквото можеш на сегашното си равнище, започваш да забелязваш нещата, които все още не можеш да притежаваш. И започваш да ги желаш.

Погледнато по друг начин — работя няколко години, правя няколко разумни инвестиции и след това няма да се налага да мисля за нищо.

— Не! — казах аз.

Знаех с какво имам работа и се оправях добре.

— Ще разбереш, че отговорът е „да!“ — каза Стратън — когато ме попитах откъде да си вземеш новия приемник.

Умът ми все още беше тромав от нощната работа и не разбрах накъде бие. Направо налях вода във воденицата му.

— Откъде?

— Докато не приемеш предложението ми, няма да получиш никакъв приемник! — каза той. — Или приемаш работата със спомените, или си уволнен.

Погледнах го.

— Ти си мръсник, знаеш ли? — казах аз.

— И друг път съм чувал да се изразяват подобни мнения — усмивката му не трепна и аз разбрах, че това не е усмивка и може би никога не е било.

Погледнах през прозореца — повече за да го карам да чака, отколкото поради друга причина. Сега разбрах, че Кенди всъщност не ме е харесвала и че дори не е била федерален агент. Не е била нищо повече от едно манипулирано от Стратън оръжие. Когато е позвънил сутринта, той е знаел, че току-що съм се събудил и че няма да бъда в състояние да преценя правилно обстановката след нощ, пълна с тежки допълнителни възнаграждения и лудории в леглото. Бил е прав. Кенди си беше свършила работата добре.

В този момент разбрах две неща — че нямах представа на какво е способен Стратън и че вече не мога да разбирам жените. Не знаех кое е по-лошото.

Стратън ме държеше в ръцете си и го знаеше. Без работата със сънищата щях да бъда отново на улицата. Имах пари, но те не бяха достатъчно и бяха пръснати някъде по пътеките, които Куот беше създал за тях в електронния свят. Голяма част от тях бяха прахосани. Чрез работата със спомени бих могъл някой ден да си открия собствен бар — ако се стигнеше до това.

— Добре — казах аз.

3.

В два и половина сутринта я видях да върви по улицата към един малък хотел на няколко пресечки встрани от Булеварда. Хотелчето се казваше „Нирвана Ин“, но тъй като това странно място бе с олющена боя отвън и без рум сървиз след десет часа, си мисля, че името му беше ни в клин, ни в ръкав. Аз седях в един малък ресторант на отсрещния тротоар, пиех лошо кафе и чаках сгодния случай. Веднага я познах. Това беше Лаура Рейнолдс. Нямахте съмнение.

За първи път виждах човек, чийто спомен носех, и се почувствах объркан и смутен. Все едно да си спомниш, че си мъртъв или да видиш двойника си, който по нищо не прилича на теб. Тя беше на малко под тридесет — слаба и жилеста, каквато трябваше да изглежда след години на скиталчество и самообучение да забравя. Лицето ѝ бе скулесто, хубаво, напрегнато. Вървеше като човек, прекарал по-голямата част от нощта в бар. Неоновата светлина от време на време я осветяваше косо в падащия дъжд и тя приличаше на някакъв малък компютърен дух, попаднал в погрешна видеоигра без никакви инструкции.

За момент изпитах съчувствие. Аз самият се чувствах почти по същия начин.

— Това е тя, нали? — попита будилникът, който седеше на тезгяха до изстиващата ми чаша. Бях му разрешил да пътува в колата с мен до Лос Анджелис. Така беше честно.

Кимнах.

— Дължа ти едно питие.

Будилникът беше отказал да ме осведоми как е узнал къде е жената и заяви, че това е тайна. Рано или късно щях да я изкопча, но сега тази подробност нямаше никакво значение. Бях я намерил!

Поседях още малко, в случай, че подлизуркото, с когото бях говорил в хотела, е забравил петдесетачката, която му бях дал, за да не казва на жената, че някой я е търсил. След пет минути, в които не се случи нищо, слязох от стола, залитайки леко. Облегнах се за момент на

тезгяха и премигнах няколко пъти бързо-бързо с надежда главата ми да се проясни.

Будилникът ме погледна двусмислено, като все още почистваше калта от себе си с една салфетка и чаша вода, която бях поръчал за него.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Само гледай! — казах аз, но в действителност не знаех.

Първоначалният ми план беше просто да поговоря с нея. Да ѝ кажа, че това, което е направила, е лошо и да я накарам да си вземе спомена обратно. Аз съм непоправим оптимист. Ако това не свършеше работа, щях да го върна в паметта ѝ насила. И в двата случая трябваше да дойде с мен. Налагаше се да я закарам в стаята с моя приемник и отнякъде да намерим преподавател — за това се бях обадил на Куот. Ако трябваше да я карам насила, щях да извадя пистолета, ала не бих го направил тук, в този ресторант. Момчетата, които го държаха, изглеждаха доста по-яки от мен. Само да посегна към пистолета, те според мен щяха да извадят базуки. Ако бяха наети на договор, сигурно бих се оправил, но ако работеха за себе си, можеха просто да ме треснат показно и да видят дали след това някой няма да поиска да им плати за стореното. Тъжното в моя живот е, че някои хора наистина биха го направили. Пуснах будилника в джоба си, оставих няколко долара край чашата си и излязох.

Навън беше студено и аз теглих една дълга по адрес на определена производствена компания. Преди няколко години на снимачната площадка на „Мицубиши“ снимаха филма „Нордърн Мейн“, но не искаха да се занимават с разните му там дъждовални машини и машини за вятър. Направо получиха разрешение да променят микроклимата през следобедните часове. Естествено, всичко се обърка и сега никой не може да каже какво ще бъде времето. Да живееш тук е като в някаква лудница, но този, филмът върви с голям успех в Европа, затова никой не смее да се оплаква.

Притичах през улицата с ръце в джобовете и с наведена глава като елемент от постановката, като човек, който иска да се скрие някъде от дъжда. На следващия ъгъл видях един спрял автомобил, а пред него, напъйко — полицейска кола. Двама стояха с ръце на капака и с разкрячени крака. Едно от ченгетата методично тъпчеше нещо на земята и аз се успокоих. Обикновена проверка за цигари.

Фоайето на хотела беше тихо и слабо осветено. Няколко растения стърчаха неподвижно в саксии край стените, а подът изглеждаше доста чист. Той беше един от ония хотели, които те карат да се чудиш за какво са предназначени — не са достатъчно скъпи, за да отседнеш там нарочно, нито пък достатъчно евтини, за да бъдат единственото място, което можеш да си позволиш. Всъщност, той представлява част от поредица острови, в които прескачат продавачи и други приходящи заплатаджии. Всяка стая е обеззаразена „за вашата сигурност“ и снабдена с Библия. Самият аз съм отсядал в милион такива хотели — те са като държави в държавата. Безлични, анонимни стаи; обслужващ персонал, одосаден от собственото си плиткоумие; вечер в ресторанта тук-там мъже на неопределена възраст, седнали сами по масите. Косите им са мокри от душа след целодневното шофиране, обути са в измачкани джинси, реят поглед в празното пространство, а очите им смъдят от предварителното проучване на вечерната програма на порноканалите. Винаги съм се чудил защо такива хотели си нямат собствени гробища, ей там, отзад, където всеки от клиентите им ще може да се присъедини към нормалното си общество, след като най-сетне закономерно получи инфаркт.

Мазникът, комуто се бях доверил, го нямаше, но това беше добре. Ако се наложеше да се върна, влачейки една съпротивляваща се жена, щях се нуждая от колкото се може по-малко чуждо присъствие. Стаята на Лаура Рейнолдс беше на втория етаж и аз тръгнах по стълбите. Не трябва да се вдигат акциите на асансьорите, като ги караш да се чувстват твърде важни. На всяка извивка на стълбището се спотаяваха още цветя, подозрително неподвижни, сякаш допреди секунди са си разказвали клюки.

Коридорът беше дълъг и тих. Постоях пред стаята й няколко секунди, но не можах да чуя нищо. Помислих си, че е трябвало да попритисна мазника и да взема ключ от стаята й в случай, че откаже да ми отвори. Вероятно той щеше да измисли някакви тъпи възражения, но аз съм опитен в това отношение. Поне бях. В момента не бях във форма и това бе ясно от факта, че напълно бях забравил как се влиза в заключена стая. Зная, че можеш да изкъртиш вратата с ритник, ала то не е толкова лесно, колкото изглежда. А и общо взето се отразява зле на краката. Освен това се вдига ужасно много шум, който рядко е желан. Ръмжейки раздражено, все пак завъртях дръжката и вече се

примирих с идеята да изтичам надолу по стълбите и да досаждам на оня тип.

Резето не бе пуснато.

Постоях тихо за момент в очакване да започнат викове, но такива не последваха. После внимателно натиснах вратата и я отворих.

Подредбата вътре бе както обикновено — неестествената флора на стая в хотел средна ръка: ъглово легло, паянтова тоалетка, а до нея един стар на вид телепютър. По-нататък имаше кръгла масичка с лампа и купчина брошури, които можеха да представляват единствено покана да посетите местните забележителности. Каквито и да бяха те. Все още не чувах нищо — дори и немелодичното тананикане или въздишките през определено време, които хората се чувстват задължени да издават, когато са сами, за да преодолеят по някакъв начин тишината.

Влязох в малкия коридор и тихо затворих вратата след себе си. Вдясно от мен имаше отворен гардероб с няколко рокли по закачалките, които са измислени така, че да не могат да бъдат крадени — очевидно поради предположението, че човек, който е платил седемдесет долара за стая за една нощ, непременно ще реши да открадне закачалка на стойност един долар. Защо да го прави, като в следващия хотел ще има закачалки, нали? Освен това не можеш да използваш тези закачалки, за да окачиш ризата си в банята, докато вземаш душ, което върши работа почти колкото и да я изгладиш. Аз винаги правя така.

Внимателно пристъпих към голямата стая. Вратата към банята беше затворена, но оттам се чуваше шум от течаща вода.

Пуснах пистолета в джоба си и огледах стаята. Един малък куфар лежеше отворен на второто легло, а вътре — хаос от скъпо бельо. Върху нощното шкафче имаше бутилка водка, от чието съдържание липсваше около една трета. Лаура не бе оставила никакви други следи от пребиваването си тук — сякаш през стаята бе преминал някакъв особено внимателен дух, който бе разтребил преди да напусне. Комбинираният часовник-кафеварка ме гледаше от поставката си до леглото с широко отворени очи, но аз му направих знак с показалец пред устните си и той замълча.

Върнах се на пръсти обратно до вратата и я заключих. След това се обърнах към шкафа и без никаква трудност свалих роклите от

закачалките и ги сгънах относително прилежно в чантата ѝ. Дръпнах ципа, налях си от водката и седнах във фотьойла. Възможно бе да излезе с хавлия — повечето хора правят така, дори когато са сами. Ако не, ще се обърна на другата страна. Няма да се втурна направо в банята, я! Опитвах се да бъда учтив, а няколко минути закъснение щеше да бъде добре дошло, за да съм сигурен, че ченгетата на ъгъла са си заминали. Уплътних времето си, като се зачетох в хотелската литература, от която научих в подробности, че ръководството на хотела копнее да изпълни всяко мое желание и да удовлетвори всяка моя нужда. Вероятно те имаха предвид човека, който плаща стаята, но аз все пак надрасках една бележка на страницата за предложения с искане за някакви нормални закачалки за дрехи. Освен това открих, че в цената е включена и пълна континентална закуска, което, както обикновено, ме ядоса. Континентална закуска! Континентални лайна — на такова прилича повече! Спиш осем часа, пресичаш многократно могъщите течения на подсъзнанието и какво ти предлагат при завръщането в ужасния твой свят-затвор?

Един кроасан!

Какво, моля? И няма колбас? Нито яйца, нито дори препечени филийки? Че на кого му се яде кроасан сутрин след ставане? И въпреки това всички сядат и го чоплят, преструват се, че е истинска храна, макар у дома никога да не посягат към такова нещо. Хотелите по света са се вкопчили в идеята „континентална закуска“, не защото тя има някаква стойност или защото някой я обича, а защото е евтина и не изисква никакви усилия за приготвяне. Ако някой хотел предлага безплатна континентална закуска, това, което всъщност искат да ви кажат, е: „Свястна закуска няма!“ или „Закуска има, но трябва да си я платите!“

Когато усетих, че съм на ръба да се разкрещя, оставих менюто настрана и зачаках.

* * *

След срещата ми със Стратън в неговия офис животът ми продължи почти по същия начин, поне привидно. Все още можех да ходя, където си поискам, макар че прикривах следите си по-

внимателно. Изоставих с много малко съжаление случайните си връзки за една нощ. Ако единственият начин да се чувстваш жив е да държиш в ръката си нова гръд всяка вечер, това не е добре нито за теб, нито за другия човек. Ликвидирах всичките си стари кредитни карти и се сдобих с нови под фалшиви имена. Работех със сънища по една-две нощи в седмицата, колкото да не излизам от форма, а след това няколко пъти седмично ми позвъняваха и ми казваха да бъда някъде в точно определено време, усамотен с новата си машина. Трябваше да съобщавам точно къде ще се намирам, защото спомените са с по-голямо тегло от сънищата и могат да се изпращат на точно определено място, което винаги напусках до час след сеанса. Самият аз също предпочитах да бъда сам по време на прехвърлянето, тъй като, когато предаваш или приемаш спомени, съзнанието ти е широко отворено и не представлява особена трудност за когото и да е да ти внуши някаква определена мисъл или идея.

Моментно затъмнение и след това в главата ми се появяваше част от нечий друг живот. Понякога тези откъси по продължителност достигаха до няколко часа, но в общия случай бяха доста по-къси. Носех ги със себе си за по един следобед, за по няколко дни, най-много до седмица, след което с аналогична процедура клиентите си ги вземаха обратно.

Повечето от спомените бяха съвсем недвусмислени. Никога не ми казваха защо клиентът ги оставя, но общо взето, бе лесно да се отгатне. Веднъж седмично един губеше факта, че е женен, и докато прекарваше следобеда с гаджето си, се чувстваше по-малко виновен. Ръководен кадър губеше напътствията от майка си за морално поведение, за да се пребори по-лесно със свой колега. Една жена, само и само да намери малко спокойствие, искаше да забрави нещо грубо, което казала на малката си сестра, просто минута преди някаква кола да връхлети върху нея на тротоара и да я лиши от живот.

Сексуални експерименти между еднородни непълнолетни. Финансови злоупотреби. Мъчителни следобеди с полулегални проститутки. Обикновените дребни грехове.

Други бяха по-чудновати. Откъслечни като например котка, ходеща по стена, която благополучно скача на земята, а след това завива зад ъгъла и изчезва; лице на момиче, което се смее, а над него вятърът леко поклаща клоните; звук на поточе, бълбукащо край

отворен прозорец на спалня през нощта. Не получавах никакъв контекст — просто такива кратки фрагменти от спомени — и нямаше как да разбере защо някой си може да плати пет хиляди долара, за да си откъдне от тях.

Беше доста странно да прекарвам по един следобед в седмицата с убеждението, че съм женен за някой си Дейвид, но аз съм общо взето нормален човек и разбирах, че не бих могъл да забравя нещо такова, ако то наистина се е случило. Някои от откъсите съдържаха силни елементи от личностната характеристика на собствениците си — малки паралелни вселени, случайни проблясъци от други възможни животи и съдби. Но повечето спомени вече бяха свикнали да бъдат поставяни някак си встрани и всъщност не ме объркваха. Ограждах ги с достатъчно самосъзнание, за да обезсиля истините, които те претендираха да означават, а след определеното време клиентите си ги вземаха обратно и те напускаха паметта ми. Можех да си спомня бегло за това, което съм носил като спомен, но до объркване не се е стигало. Мога също така да кажа, след като се освободя от даден спомен, какво е било моето изживяване и какво е било изживяването на другия човек.

Не зная дали е имало странични ефекти. Може би малко. Започнах да се изморявам по-бързо и да лудувам по-рядко, но това може да се отдаде на редица неща. Бях по пътищата прекалено дълго време. Може би приближаваше денят, в който отново трябва да се установя някъде. Но за да сторя това, трябваше да се откажа от работата със спомените и сънищата, тъй като една неподвижна цел е лесна плячка за федералните власти. Знаех, че това, което правя, е безобидно, но те вероятно не биха сметнали така. Не съм сигурен, че тогава вече съм бил склонен да се откажа от печеленето на пари по този начин, пък и не знам дали Стратън щеше ми разреши. Стоеше въпросът и при кого да се установя. В Лос Анджелис имах добри приятели като Дек например, но нищо сериозно от другия пол. Трябва да си призная, че не е имало такъв човек вече повече от три години. Повечето мъже дълбоко в себе си вярват, че съществува нещо, което те са в състояние да направят, някаква промяна в живота, която да им помогне да намерят този специален човек. Да намерят колкото се може повече такива и, за предпочитане, с готини бисексуални приятелки. Моят живот бе непрекъснато пътуване, но аз и непрекъснато търсех. Отредената за мен жена! Вярвах, че ако продължавам да търся, рано

или късно, в някой непознат град, в някоя непозната област, някой ден ще завия зад ъгъла и ще я намеря — жената, която също ме е търсила през цялото време. Това беше моята версия на диренето, което предполагам все трябва да започне отнякъде. А също така имах и подозрението, че вече съм притежавал този човек и следата е свършила там.

И така, аз продължавах да се грижа за отломки от живота на други хора и от време на време си мечтаех някой за разнообразие да ми остави и хубав спомен. Случваше се да пофлиртувам и с някоя целувчица, само и само да заглуша шума от лошите спомени на другите хора. Открих какво значи да бъдеш друг човек, открих, че съм станал по-малко склонен да нося оръжие. Понякога получавах и силни главоболия — достатъчни, за да ме изкарат от строя за по няколко дни.

Но през повечето време бях добре и когато се нуждаех от мотив за работа, просто поглеждах как парите в сметките ми се увеличават.

Всичко вървеше добре до преди три дни!

* * *

Трябваше да се сетя доста по-рано! Ако не друго, отключената врата на апартамента трябваше да ми подсказе. Нали по-добре от всеки друг знаех какво става в главата й. Но няхах основание да си мисля, че е в състояние да извърши нещо глупаво. Всъщност по-скоро обратното.

След около десет минути станах и виснах пред вратата на банята. Зная, че жените могат да прекарат невъобразимо количество време във ваната, но рядко избират за това три часа сутринта. Обикновено запазват този вид удоволствие за случаите, когато вече закъснявате за излизане. Бях готов да проявя разбиране, защото зная колко важно е човек да се чувства чист, ала в този момент наистина няхах време за такова нещо. Ченгетата навън сигурно отдавна си бяха заминали и исках да тръгваме. Имах да водя разговори с разни хора, да върша и други неща. В главата ми цареше относителен ред, но не бе задължително това да продължава вечно. Освен всичко друго исках и да видя новините.

Тогава разбрах какво липсва. Наклоних глава към вратата и се заслушах. Вече не се чуваше никакъв звук, никакво тананикане, нито дори плисък на вода от случайно движение на ръката. Опитах вратата. Беше заключена.

Съборих я с ритници.

Лаура Рейнолдс лежеше по бикини и сутиен във ваната с изстиваща вода. Останалите ѝ дрехи бяха прилежно сгънати върху тоалетната чиния. Главата ѝ висеше върху рамото, очите ѝ бяха затворени. Острото ѝ, хубаво лице беше безизразно и застинало. Водата бе червена, а по целия покрит с плочки под имаше кръв. Кожата ѝ беше бяла, а устните — сини.

Разбързах се.

Дръпнах запушалката на ваната и грабнах от стойките някакви кърпи. Дясната ѝ ръка бе изправена току над водата и когато я дръпнах, забелязах, че разрезът не е толкова дълбок, колкото можеше да бъде, и че бе пропуснала най-важните сухожилия. Увих я здраво в една кърпа, провесих я през ръба на ваната и посегнах за другата ръка.

Разрезът там бе доста по-дълбок — може би той е бил първият. Но и обратното е допустимо — може по-малкият да е бил първи, а когато е видяла, че тунелът пред нея се отваря, решила да се затича по него колкото може по-бързо. От китката ѝ все още обилно бликаше кръв. Увих ръката ѝ, но видях, че това няма да е достатъчно. Горещата вода и алкохолът бяха разреждали кръвта ѝ и сега тя сякаш напираше да напусне тялото. Издърпах колана от хотелския халат, който висеше откъм вътрешната страна на вратата, и го стегнах около лявата ръка. Тогава тя за първи път помръдна — единият ѝ клепач трепна като крилото на някакво бавно и тромаво насекомо.

Подпрях крак на отсрещната страна на ваната, наведох се и се опитах да я издърпам. Макар и слаба, да я поместиш беше все едно да поместиш целия хотел. За малко не се плюснах по очи. Най-сетне успях да я подпра на стената и да я задържа там, докато докопам халата и го увия около раменете ѝ. Опитах се да промуша ръцете ѝ в ръкавите, но това се оказа прекалено сложно, а и не исках да размествам кърпите. Накрая просто я метнах на рамо и я отнесох в спалнята.

Докато я поставях на леглото, тя изстена тихо, но не направи никакво движение. Отново отворих куфара ѝ, наградих някакви дрехи

и ги натъпках в джоба на палтото си. След това отново я натоварих на рамо и я изнесох в коридора. Бързо се огледах, уверих се, че наоколо няма никой, което беше добре, защото положението и без това си беше достатъчно сложно. Дори не ми мина през ум, че трябва да потърся чантата ѝ, и се сетих за нея едва, след като вратите на асансьора се затвориха зад мен. В този момент реших, че просто ще ѝ се наложи да живее без нея.

Бях стигнал до средата на фоайето долу, когато зад себе си чух някакво възклицание. Обърнах се, макар и не много стабилно — тела в безсъзнание не се носят лесно — и видях, че мазникът ме гледа със зяпнала уста и ръката му вече посяга към телефона.

— Приятелска шега — казах аз.

Той погледна към кърпите, напоени с кръв.

— Моля?

— Много тежко спи и понякога я отнасям на някакво странно място, че като се събуди, да се чуди къде се намира.

— Не ви вярвам, господине.

— А сега вярваш ли? — попитах аз, като извадих пистолета и го насочих право в челото му.

— Много смешно! — каза той и ръката му запълзя обратно.

— Посмей се малко — предложих му аз, — или да се върна и да ти обясня пак?

Завих зад ъгъла, където бях паркирал колата, и положих Лаура Рейнолдс напречно на задната седалка. Сетне влязох и подкарах със съзнанието, че ако не я заведа на лекар незабавно, положението ми ще се влоши още повече.

За малко да се прекатури до мен на предната седалка, докато завивах на две гуми по булевард „Санта Моника“ и се опитвах да избегна удар с малка група пресичащи платното фризери. Можех да карам и право през тях, но си имам собствено разбиране по въпроса — не се разправям с представители на бялата техника. Наистина са тежки.

* * *

Когато бяхме вече в безопасност и хванахме посоката, звъннах на Дек. Трябваше му малко време да схване какво му казвам, но се съгласи да свърши онова, за което го молах. След това включих телефона към Мрежата и пак опитах да се свържа с Куот. Звънях, звънях, но никой не отговори. Ядосах се, изключих и пак набрах. Вярно, беше късно, но Куот по принцип бе винаги буден, а когато не спеше, винаги си беше в Мрежата. Отново никакъв отговор.

Оставих телефона на обратна връзка с прехвърляне в апартамента и се съсредоточих върху пътя, тъй като пресякохме Уилшър и влязохме в Бевърли Хилс. Трябва да знаете, че не си падам много по шофирането. Никога не съм си падал. Разбирам, че това ме омаловажава в очите на всеки енергичен американец, но нека бъде тъй. Много хора съжालяват, че децата им прекарват цялото си време в компютърни игри. Аз мисля, че това е единственото нещо, което ще ги подготви за истинския живот. Шофирането представлява продължителна досада, по време на която разни лунатици изскачат ненадейно и се опитват да ви убият — пръснати из едни пъклени места, откъдето всяко нещо дебне в смъртоносна засада. Тези места се наричат „градове“ и най-добре е да ги избягвате, освен в случаите, когато за нещастие се окаже, че живеете точно на такова място. На мене ми дайте да се сбия с някого в бар — и ще видите на какво съм способен! Ама ако ме изпратите да шофирам по време на часовете пик — забравете! Ще си взема такси. Или ще вървя пеш.

Поглеждах към Лаура Рейнолдс непрекъснато, докато шофирах, а след завоя към западната част на града спрях, за да я разгледам по-добре. Все още дишаше, но гърдите ѝ се вдигаха и спускаха твърде често. Кръвта около разреза на дясната ѝ ръка се съсирваше добре, но другият разрез бе все още широко отворен. Поотпуснах за момент турникета, след което отново го стегнах преди да тръгна. Горещо се надявах Дек да е открил Уудли — иначе бях загубен. Единствената алтернатива бе да я водя в болница, но в такъв случай щях да я загубя. Не можех да я охранявам непрекъснато, а тя вече доказа, че е решена да избяга по един или друг начин.

Когато завих и излязох от „Лос Фелиз“, с радост забелязах, че за влизане в Грифит няма голяма опашка. За целия квартал има само двадесет входа и в някои часове на денонощието влизането може да се окаже голяма мъка. Докато се приближавах към стената, забелязах

група въоръжени охранители, които се загледаха по посока на колата, и с удоволствие отбелязах, че дори в този късен час те се грижат съвестно за безопасността на живеещите тук.

През 2007 година някои решили, че Грифит парк не работи с пълния си възможен потенциал. Имали усещането, че целият „парк“ бил малко в духа на двадесети век. Добре било там да има огромно открито пространство с игрища за голф и места за бойскаутите, но за тази земя вече имало други идеи. Луксозни жилища например. Хубавите места в Лос Анджелис вече били отдавна застроени, а паралиите жадували за нов Лебенсраум, особено след като геологическите проучвания доказали, че при едно следващо земетресение Брентууд ще се озове в Белгия. Успешно била подготвена и проведена битката с местните фанатизирани традиционалисти и с победните хора, които искали да си имат място за барбекю, но проблемът им бил, че нямали много пари. Тези, които искали развитие — имали. Така или иначе, спечелили точно те. Стигнало се до разрешение.

Била очертана една площ с граници магистралите „Вентура“ и „Голдън Стейт“ на север и изток и „Лос Фелиз“ на юг. Издигната била стометрова стена по продължение на цялата ивица и по границата с Маунт Синай Мемориал Парк на запад, като по този начин била създадена една изцяло затворена площ. Външната страна на тази стена била боядисана с ЛЕД — вещество с висока разделителна способност, и цялата повърхност на стената била свързана с централен компютър. Някои забележителности от вътрешността, като Маунт Холивуд и малки площи от някогашните диви земи, били оставени недокоснати. Дори и тези, които искали реконструкцията, разбрали, че не трябва да посягат към надписа Холивуд. Той, заедно със запазени стари снимки на парка преди промяната, започнали да се прожектират на видеостената, създавайки илюзията, че на това място няма построено нищо. Сега, където и да застанете в Лос Анджелис, можете да видите знака, хълмовете и парка на североизток. Илюзията е пълна, докато не стигнете досами стената и не се блъснете в нея, но тъкмо от това ви предпазва охраната. Все едно, че нищо не се е променило.

Същата идея била осъществена и вътре в квартала — с изгледи от Бърбанк, Глендейл и Холивуд, които непрекъснато се осъвременявали директно в ефир. Лос Анджелис получил цял нов

квартал, но запазил предишния си изглед, а специалните тунели, водещи отвън до трите съхранени зони, означавали дори, че на практика все още имал обществен парк. Защитниците на околната среда били малко нервирани от цялата тази работа и твърдели, че не там е основният проблем, но те никога са разполагали с пари и дори не били канени на срещите, където тези проблеми били решавани.

Докато приближавахме портата, която представляваше дупка с размери шест на десет метра в иначе безупречната панорама, аз докоснах с пръст сензора на таблото. По този начин изпратих името, генома и кредитния си баланс на матрицата, вградена в обшивката на колата, за да бъдат разчетени от компютъра на входа. Матрицата беше тройно защитена с краен DES алгоритъм, одобрен от правителството, който можеше да бъде преодолян за не по-малко от двайсет минути. Аз просто не вярвам, че всички, които карат из Грифит, имат парите да живеят там. Особено тия, които се мотаят в моя квартал.

Пуснаха ме и аз минах през бариерата. Външните врати се затвориха зад мен и се озовахме в тунела за достъп през стената. Не изключих двигателя, докато придвижвах колата към вътрешната порта. Накрая вратите се отвориха и аз отново подкарах на открито.

Включих колата на автосистема Грифит и ѝ наредих да ме закара вкъщи, колкото може по-бързо.

Отвътре Грифит изглежда така, сякаш проектантът му е черпил вдъхновение от Дисниленд. По хълмовете се мъдрят доста хубави и скъпи къщи на много нива. Но всичко останало е стена до стена. Площите в долините са разпределени на правилни решетки от магазини и ресторанти, които не са никога на повече от пет минути с кола от „Старбъкс“, „Бордърс“ или „Бейби Гап“, които представляват гръбнакът на „Дженерика“. Доста големи площи са пешеходни зони, а всички магазини са построени в отговор на истеричния писък на комерсиализацията — ресторанти във формата на храна и магазини във формата на продуктите, които продават: магазините за обувки изглеждат като обувки, видеомагазините са тънки и правоъгълни, а „Хърби Кротон“, където собственикът Хърби продава малки кубчета препечен хляб с двеста различни аромата, има вид на огромен кротон. Дори няма нужда да бъдеш грамотен, за да разбереш къде да пазаруваш — идеална гледка от следсловесната история на цивилизацията. Има и един великолепен нов подлез, украсен с графити

от дизайнери, а по средата — няколко големи хотела и малки островчета специализирани магазини, сгушени като гнезда в каньоните. Всичко е построено през последните десет години и дори и смогът е изкуствен и не замърсява околната среда.

Пълна безвкусица, повърхностно и безсмислено, а аз го наричам свой дом!

Когато колата зави по моя площад, изключих автопилота и я подкарах сам. Ставам много смел шофьор, когато видя своя паркинг. Сградата, в която живея, някога е била един от най-лъскавите хотели в околността, но един ден някой решил, че двеста метра по-надолу всъщност било много по-хубаво. Само за едно денонощие всички напуснаха „Фолкланд“, а някои от тях дори сами си носеха куфарите. Буквално за една седмица зданието беше напълно обезлюдено. Когато реших да се установя някъде за постоянно, сградата бе кандидатствала за статута на „забележителност“ и го бе получила, след което бе превърната в сграда с частни апартаменти. Спешно бе повикан екип от вътрешни дизайнери, за да придаде на хотела вид на съборетина. Те свършили доста добра работа, но ако се поотъркате в някоя стена в апартамента, ще се убедите, че всъщност мръсотията е боя — малка шега с околната среда.

Оставих едно от редовните дежурни момчета да паркира колата ми и се сбогувах с нея наум. Вече можех да си позволя устройство за смаляване на автомобили, но истината е, че просто им нямам доверие. Чувал съм много разкази за хора, които пускали колата си в джоба, но като се отбивали в някой ресторант за обяд, тя изведнъж се разгъвала на масата. Едва ли бихте искали да се случи и на вас — изведнъж, по средата на обяда, в скута ви да се появи превозно средство с тегло два тона.

Лаура Рейнолдс все още бе в безсъзнание, но беше жива и аз я метнах на рамо и побързах да вляза в сградата. Целият първи етаж се бе превърнал в гъмжило от откачалки, в тълпа от жадни за удоволствия хора и работещи момичета на фона на постоянния шум край стотината различни сергии. На пръв поглед изглежда доста приятно, но не и за хора над четирийсетте, които ще го изживеят като един от най-лошите си кошмари. Един съвет от мен — общо взето дрогата тук е кофти, а с момичетата въобще не се захващайте. Повечето от тях са специализирани проститутки: медицинските сестри си носят катетри,

момичетата от автоматите за паркиране по закон са задължени да ви дават билетче, а ученичките страшно си падат по тайфите и винаги са току-що приключили поредния спор с майките си. Единственото свястно нещо са хомеопатичните барове, в които можете да се катурнете само от една глътка бира, но пък има и здравна фирма, а линейките ѝ денонощно чакат зад заведението със запалени двигатели.

Дек стоеше на входа и изглеждаше притеснен. Законите против тютюнопушенето в Грифит са още по-строги, а това го вбесяваше. Той също бе сам.

— Къде, по дяволите, е той? — попитах аз, като се устремих направо към асансьорите от другата страна на фоайето.

— Идва! — Дек протегна ръка, за да задържи отворената вратата отворена, докато аз маневрирах в асансьора. За щастие вече си бях спомнил номера на апартамента си. — Не беше съвсем буден, когато му се обадох.

Двама се опитаха да се качат в асансьора с нас, но Дек ги разубеди. Той е с повече от пет сантиметра по-нисък и по-слаб от мен, но не си правете прибързани заключения. Лицето му е малко болнаво, но белезите по него и самочувствието му внушават на околните пълна убеденост във възможностите му да се справя с всякакви обстоятелства. Поддържал е формата си в подземния свят, като е вършил черната работа за местни бизнесмени, а в същото време е бил и на почасова работа в обществена тоалетна. Навремето ние имахме принцип никога да не работим заедно, но аз знаех, че ако се появи нужда някой да пази гърба ми, това ще бъде Дек.

Като заставахме пред вратата на жилището ми, той пое Лаура от мен и я изправи, докато аз си търсех ключа.

— Ще ми обясниш ли някога цялата тази работа? — попита меко той.

— Някой ден.

Отворих вратата, послушах се за момент и помогнах на Дек да довлечем тялото на Лаура в стаята.

4.

Поставихме я на канапето легнала и тъкмо бях започнал да правя кафе, когато на врата се позвъни. Още преди да се усетя, вече бях извадил пистолета си, а Дек вдигна ръка.

— Спокойно! — каза той, погледна през шпионката и изрита настрани малката купчина вестници, пристигнали по време на моето отсъствие.

— Нашият човек е.

Уудли се вмъкна:

— Поемам случая, обаче сигурно разбирате, че ще ви струва два пъти по-скъпо — каза с креслив глас той и остави двете си чанти на пода. — Часът е почти четири сутринта.

— Млъкни и се захващай за работа — казах аз. — Ще получиш четири пъти повече, но сигурно и ти разбираш, че ако споменеш нещо пред някого, ще бъде фатално. За теб, не за нея.

Уудли се замота за момент, опитвайки се да прикрие доволно ухилената си физиономия. Едва ли има нещо, което старият разбойник обича повече от парите. Той погледна към Лаура Рейнолдс и като видя напоените с кръв хавлии, пребледня и махна неопределено с ръка към Дек:

— Хайде, пусни ги навън, млади човече!

Бях останал относително спокоен по време на пътуването към къщи, но когато видях как Уудли се щура около Лаура Рейнолдс, осъзнах колко зле е тя. Виках стария разбойник в дома си единствено когато положението ставаше крайно напечено. Грабнах една от неговите чанти и я побутнах пред себе към главната спалня. Междувременно Дек отвори другата чанта и пусна дистанционните — малки, наподобяващи раци машинки с размерите на тарантула. Привлечени от миризмата на кръв, те с клатушкане се качиха право върху канапето и започнаха да душат.

През лошото старо време Дек и аз бяхме използвали Уудли от време на време в продължение на пет години. Твърдеше, че някога работел като телехирург в армията и правел тайни операции от

разстояние по сателита. Нямах как да разбера дали е истина или не, но знаех със сигурност, че той не може да гледа кръв. Веднъж му бяхме показали, ей тъй, само да го проверим! Не му правеше впечатление, когато я гледа през камерата, но не и непосредствено пред очите си. След като бил осъден от военен съд (несправедливо, твърдеше той, но избягваше да уточни по какви обвинения), вече не можеше да получи разрешение за сваятна работа и си изкарваше прехраната от хора като мен, които понякога се нуждаеха от хирургическа намеса, но по една или друга причина не можеха да посетят болница. Може и да беше стар глупак и аз силно подозирах, че върши измами и спи някъде по плажа, ала какви шекове правеше само! Добре зарасналите ми белези на рамото, гърдите и крака — все някогашни рани от куршуми — са доказателство за това.

Застанах така, че да мога да виждам и двамата — Лаура и Уудли, и наблюдавах как той се захваща за работа. Ръцете на стареца здравата трепереха, но това не беше причина за безпокойство — уредите имаха вградени антитреморни механизми. Сложи си очилата и ръкавиците и след секунди дистанционно управляваните уреди се движеха нагоре-надолу по ръцете на жената. Малко след това един от тях скочи от канапето и се шмугна в чантата, след което се появи отново с опаковка замразена плазма. Уудли зацъка и се намръщи съсредоточено.

Дек дойде до мен и ми подаде цигара. Сложих ѝ призмов филтър и я запалих с благодарност. Филтрите са отвратителни и крадат половината от аромата, но това е единственият начин да пушиш в помещенията, без стенните сензори да те разкрият. След употреба цигарите се саморазтварят, което е удобно, защото притежаването им е наказуемо. Да планираш изпушването на една цигара в съвременен Лос Анджелис би отнело повече време, отколкото е необходимо за провеждането на една малка война.

— Е? — попита Дек.

— По-късно — казах аз.

Дек се усмихна и се отпусна назад, за да наблюдава дистанционните уреди. Той е търпелив човек, доста по-търпелив от мен. Ако го пуснеш наред в пустинята Гоби, ще се поозърне и ще попита: „Има ли бира?“. Ти очевидно ще отвърнеш: „Не!“. „А вода?“ Ще поклатиш отрицателно глава, а той ще се замисли за минута. „А къде мога да седна?“ — и ще отиде до най-близката относително

удобна скала, ще седне там и ще чака, докато дойде бирата, водата или някой паралелен свят.

Скоро след това аз почувствах известно безпокойство и проверих телефонния секретар. Той работи прилично добре, като се има предвид, че почти никога не ми казва, че 67"0*3~ ми се е обаждал за ;,, t [+R3, затова се учудих, като видях, че няма оставено никакво съобщение. Бях отсъствал два дни. Не съм особено популярна личност, но има хора, които ми се обаждаха през определено време за нещо съвсем обикновено. За всеки случай ударих секретаря отстрани.

— Разкарай се! — отвърна апаратът. Откакто бях изхвърлил кафемашинката, той нещо все се цупеше! Подозирам, че са имали вземане-даване.

— Някой да се е обаждал?

— От полунощ — не! По това време повечето хора спят!

Сведох поглед към него:

— Какви ги дрънкаш?

— Коя от думичките не схвана?

— В колко часа предаде съобщение за последен път?

— В 11:58.

— *Тази нощ?*

— Ясно си спомням. Ти натисна леко бутона само веднъж.

— Проблем ли има? — попита Дек.

Не си направих труда да питам машината дали е сигурна за точния час. Ако е възможно в апартамента ми да е била извършена полезна кръстоска, тя е била между телефонния секретар и будилника ми.

— Някой е влизал в апартамента ми тази нощ — казах аз.

— А дали си е тръгнал?

Апартаментът не е толкова голям. Проверихме другите помещения. Дек влезе внимателно във втората спалня, отвори шкафовете и погледна под леглото, след което се появи, вдигайки рамене. Направих същото в своята спалня.

— Почти свърших — каза Уудли, докато минавах зад него, защото очакваше, че ще го накарам да побърза. — За твоя информация, тя от време на време употребява наркотици. „Смек“ — не е вземала от известно време — и понякога „Фреш“.

Това не ме учуди.

— Какво трябва да се прави сега? Възстановяване, нали?

Шкафовете бяха празни. На пръв поглед не забелязах да е било задигнато нещо. Човек трябва да има твърде специфични нужди, за да намери какво да открадне от моята спалня! Приемателят на спомени бе в шкафа, а това бе най-важното.

Старецът сви рамене.

— Не питай мен. Не съм се занимавал с такива работи. На момчетата, които оперирах навремето, направо им връчваха оръжието и ги пращаха обратно по местата им.

— Ти си доктор, Уудли. Трябва да имаш някаква представа.

Той отново вдигна рамене.

— Пилешки бульон. Няколко дни не й давайте да пие. Или й давайте чисто уиски. Вижте кое ще й се отрази по-добре. Не й разрешавайте да прави бърнджискокове.

— Уудли... — спрях рязко, защото в този миг забелязах, че чаршафите и покривката на леглото откъм главата са подгънати и оправени много старателно, като от камериерка. Беше толкова неочаквано, толкова невероятно, че в началото дори не бях го забелязал. — Ти ли направи това?

— Знаеш, че върша определен вид услуги, приятелю, но те не се простират до оправянето на леглото ти.

Платих му набързо и с нетърпение изчаках да си събере багажа. Хвърлих поглед на всекидневната, но нищо не открих. Като че ли всичко си беше на мястото, а, повярвайте ми, обзавеждането бе толкова семпло, че ако нещо беше изчезнало, веднага щях да забележа.

Когато Уудли си замина, аз сграбчих Дек и го набутах в спалнята.

— Леглото! — казах аз и му го посочих.

— Приятели сме от много време — каза той учтиво, — но не изпитвам подобно влечение към теб.

— Някой е оправил леглото!

Дек повдигна вежди:

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Допускаш ли, че аз мога да си оправям леглото?

— Не, освен ако там няма скрити пари.

— Точно така.

— И какво? Някой е прослушал съобщенията от телефонния ти секретар и ти е оправил леглото. Да не би да имаш някое въображаемо гадже?

— Даже и истинско нямам.

— Някой друг ли няма ключ? Шефът на вътрешната охрана, например?

— Той е в затвора за влизане с взлом.

— Значи не е той. Нещо липсва ли?

— Може и да липсва, но все още не мога да разбера какво.

— Добре! Хайде сега да подредим нещата! Някой е влизал в апартамента ти и е поразтребил. Ти си се шашнал нещо и явно си притиснат до стената. Размахваш пистолета си като детска играчка. На канапето лежи жена, чиито китки приличат на пътна карта, а ти току-що плати на Уудли четирикратно по-висока сума, за да си държи устата затворена. Може би е дошло времето да ми кажеш какво всъщност става?!

Свалих халата си от закачалката на задната страна на вратата и напъхах в него Лаура Рейнолдс, а окървавения стар халат натъпках в кошчето, където сигурно щеше да си стои поне две години, като се има предвид как поддържам домакинството си. Лаура все още беше в безсъзнание, но това вероятно се дължеше на медикаментите — бузите ѝ вече се бяха позачервили, а комбинацията от добре направените шевове и „Скинфикс“-а придаваха на ръцете ѝ малко по-добър вид. Сега, след като кръвта бе отстранена, се виждаха две неща — тези разрези не бяха особено дълбоки и не бяха единствените. Светлите, стари белези до тях показваха, че днешният опит за влизане в тунела не е бил първият от този вид. Но доколкото разбирах, тези предишни опити не бяха направили него по-малко привлекателен в нейните очи, нито пък нея — по-мъдра.

Пренесох Лаура в другата спалня колкото се може по-внимателно и я сложих в леглото. Завих я с няколко свои стари палта и засилих отоплението.

След това се върнах във всекидневната и накарах телефонния секретар да повтори съобщенията, които му бяха предадени. Те бяха три — и трите от Стратън. Първото беше любезно, второто — със служебен тон. Третото гласеше: „Обади се в офиса! Веднага!“

Времето изтичаше. Взех си кафе и разказах на Дек цялата история.

* * *

През петте месеца, откакто работех със спомени, г-ца Рейнолдс беше сред най-честите ми клиенти. Въпреки че тогава не знаех името ѝ, тя ми беше прехвърляла един и същ спомен шест пъти.

Споменът беше следният. Тя стои до едно поточе в някаква малка горичка зад къщата, където живее. Не зная на колко години е, но вероятно е на около петнайсет. Денят е горещ и в късния следобед тя отива в гората за нещо важно. Основното впечатление, което получавах, бе за очакване и ранимост, а самият спомен винаги ме караше да се чувствам много млад. Лаура стои там в очакване, когато изведнъж върху нея пада някаква сянка, тя поглежда нагоре и вижда майка си — много висока и доста слаба жена с буйна червено-кафява коса. Лаура бавно вдига поглед, докато стигне до лицето на майка си. На това място в спомена тя понякога се нуждаеше от малка почивка до явяването на изражението, което виждаше. Ярост, примесена с известно злорадство.

Споменът винаги свършваше най-неочаквано в този момент и аз така и не успях да разбера какво означава този поглед и какво се е случило след това. Всъщност изпитвах известно задоволство, че не зная. Спомени като този ми помагаша да разбера защо човек би пожелал от време на време да се отървава от тях.

Един ден миналата седмица, като се върнах от басейна на хотела в Санта Барбара, където разпусках, открих, че в електронната ми поща има съобщение от непознат адрес. Реших да проверя от кого е още преди да го прочета — някои хора така програмират пощата си, че веднага след отваряне на съобщението получават обратна информация. Основният код не ми даде основания за съмнения, но въпреки това направих копие на харддиска, без да отварям съобщението.

Съобщението бе от същата тази жена. Никога до този момент не бяхме влизали в личен контакт — всички отношения минаваха през брокерите на „РЕМтемпс“ на принципа на двустранната поверителност, но тя намекваше за спомена и аз се сетих коя е. В

съобщението се казваше, че би искала да приема нещо, за което щяла да си плати добре.

Погледах парчето хартия, след това го запалих и оставих да изгори в един пепелник. Остатъка от деня прекарах около басейна, а вечерта — в един бар на „Стейт стрийт“ близо до плажа, където играх бiliarд и бърбих празни приказки с местните посетители.

Когато се прибрах, намерих още едно съобщение от същия адрес. В него имаше и телефонен номер. Споменавахе се цифрата двадесет хиляди долара.

Погледах известно време някакъв филм по телевизията на хотела, но нали знаете как се чувства човек в такива случаи! Подсъзнанието моментално взема решение и независимо колко го отлагаш, вече знаеш какво ще направиш.

Към полунощ излязох от стаята на хотела и се върнах в бара. Там, откъм задната страна, имаше телефонна будка, която не се виждаше много-много, и аз навъртях номера от съобщението.

Обади се женски глас, който звучеше доста нервно, и ме накара да опиша спомена в подробности. След това ми каза какво иска. Имала един друг спомен, който обикновено не бил проблем. Преди десетина години отишла на почивка на Баха, в Енсенада, с един мъж, когото била срещнала неотдавна. Постояли малко там, мотали се из околностите, хапвали морски деликатеси и се забавлявали добре. След това се върнала.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

Наскоро срещнала друг мъж. Много ѝ харесвал. Даже си мислела за нещо по-сериозно. Най-напред щели да изчезнат за известно време заедно — за да бъдат сигурни един в друг. Той настоявал да отидат в същия град, в който тя била с другия мъж преди толкова години. Опитала се да предложи да отидат някъде другаде, но Енсенада вече се била превърнала в нещо като многозначителна шега помежду им и сигурно щяло да бъде доста странно, ако продължавала да настоява да не ходят там.

Все още не разбирах в какво се състои проблемът и ѝ го казах. Енсенада е едно доста приятно местенце, стига да стоиш настрана от някои павилиончета за тако.

Тя каза, че не искала да се връща към спомените си за другия мъж, копнеела този път да преживее нещата по по-различен начин.

Наистина обичала новия си избраник и не желала да провали пътешествието.

Зная, че звучи странно, но повярвайте ми — такъв е животът на другите хора. Едновременно по-странен и по-обикновен, отколкото можете да си представите. Повечето клиенти имаха доста по-сложни причини да забравят нещо за известно време. В определена степен започнах да уважавам нейното отношение и ми се прииска и аз да имам такава жена, която да ме приема толкова сериозно.

Не разбирах защо продължаваме да си играем на котка и мишка. Трябваше просто да определи деня и часа за прехвърлянето на спомена.

Каза ги. Щяла да отсъства десет дни.

Стратън нямаше да приеме срок на задържане на спомена по-голям от седмица. Това го знаех със сигурност. Изглежда изцяло бе завладял пазара за прехвърляне на спомени и сигурно даваше подкупи на определени високопоставени ченгета, но ако те усетеха, че той просрочва ограниченията във времето, всичките му уговорки щяха да отидат на кино. Освен това, споменът, който жената искаше да остави, обхващаше не някакъв кратък откъс от време, а целия период от три денонощия.

Никой до този момент не беше опитвал с толкова дълъг спомен.

Смятах да откажа, но вместо това се чух да казвам само, че парите, които ми предлага, не са достатъчно. Щеше да се наложи да изляза за седмица и половина в отпуск от „РЕМтемпс“, а там за същото време можех да изкарам толкова, без да се излагам на риска да действам зад гърба на Стратън.

— Петдесет хиляди — каза тя.

Аз си имам начин да се боря с изкушенията. Просто им се отдавам и така ги преодолявам.

В ранния следобед на следващия ден седнах в стаята си и зачаках прехвърлянето. Една трета от парите за тази работа вече бяха в джоба ми и пътуваха към три различни сметки. Останалите щяха да дойдат по-късно. Жената бе намерила някакъв хакер с предавател негова изработка, който можел да се свърже с кода на моя приемник. Това обстоятелство малко ме притесни. Реших след приключването на тая работа да намеря начин да намекна на Стратън, че системата ни не е непробиваема, както си мисли той. Ако не внимава, черният пазар

можеше да заработи на негови територии, а можеше да се случи и нещо още по-лошо — временно приеманите спомени да се окажат натъпкани с всякакъв вид измет, каквато никой не е очаквал или за която никой не си е плащал.

Говорих с жената по телефона и уточнихме времето, когато ще си вземе спомена обратно. Това бе друг телефонен номер, различен от оня, който ми беше дала в началото — вероятно в дома на хакера.

След това си затворих очите и се приготвих да приемам.

Започна се почти веднага. Пулсиращ шум и миризма нахлуха в мозъка ми, подобно на най-страшната мигрена, умножена стократно. Изохках. Дори не успях да извикам и се проснах по очи на килима, а ръцете и краката ми се сгърчиха в болезнени спазми. Изглежда за известно време съм оглушал и ослепял, ала това бе най-малкият ми проблем. Помислих си, че ще умра.

След няколко минути треперенето на тялото ми понамаля, добрах се до нощното шкафче и грабнах цигара. Едва успях да се покатеря на леглото, проснах се по корем и зачаках болките да преминат. Най-накрая те наистина започнаха да отслабват.

Половин час по-късно вече седях и пиех — това определено помогна. Зрението ми се проясняваше и вече можех да чувам гласовете на хората, които се забавляваха около басейна под прозореца ми. Все още се чувствах ужасно, но поне бях жив.

Мозъкът на човека е създаден да възприема живота на порции, а не като звуци, гледки, чувства и осезаеми впечатления, концентрирани в един-единствен изстрел на спомена. Нашите умове са структурирани от времето и предпочитат нещата да им се подават последователно. Наистина не се бях замислял за разликата между получаването на един кратък, бърз фрагмент от живота на някого и пълноценно тридневно изживяване наведнъж. Все едно, че светът се преобразява в нещо друго, в което времето и пространството не означават нищо, и всичко е едно. Ако до този момент вече не бях прекарал години в подобна умствена гимнастика, сигурно щях да съм се строполил в някой ъгъл — безжизнен и с поглед, зареян в нищото.

Както и да е, главата ми — все още бучаща и туптяща — се опитваше да се оправи с това, което бях получил, да го подреди по хронологичен ред и по видове преживявания. Усещах безброй нишки информация, които се преплитаха една с друга като кълбо от змии, и

търсех някакъв ред. Рамото ми — изгорено от слънцето, устните ми — солени от една „маргарита“, слънчево зайче върху предното стъкло на автомобил. Хиляди изречения наведнъж — някои от тях излизаха, а други влизаха в главата ми. Умът ми се огъваше под тази тежест и засичаше — като сърце в прединфарктно състояние.

С неуверена ръка посегнах към телефона. Възнамерявах да поръчам най-различни неща по рум сървиз, ала най-напред трябваше да се обадя на жената и да ѝ кажа, че предаването се е осъществило. Избрах номера, чух, че от другата страна телефонът звъни, и зачаках с чаша джин с лед в ръка. Дишах тежко.

Никой не вдигна. Затворих и набрах отново. Този път оставих телефона да позвъни тридесет пъти и едва тогава поставих слушалката на мястото и върху апарата. Знаех, че тя заминава чак на следващия ден, затова може би не беше кой знае колко страшно. От прехвърлянето бяха минали вече 45 минути и вероятно тя бе излязла да си уреди нещо или пък си бе отишла вкъщи.

Предъвквах бавно един бургер, донесен ми от обидно самоуверено пиколо, и част от вниманието ми бе обсебено от това какво става в главата ми. Усещах, че протичат нещо като компютърни операции за оптимизация, но без достатъчно свободно място за всички данни, с които разполагаш. Фрагментите от скъпоценната ѝ ваканция си идваха на място, но останалото беше все още объркано и мъгливо.

След като се нахраних, отново набрах номера. Оставих телефона да звъни доста дълго и тъкмо щях да затворя, когато някой вдигна слушалката.

— Ало? — каза непознат глас. — Кой е?

Като фон на думите на непознатия се чуваше някакъв странен шум — като от високоговорители.

— Хап Томпсън — отговорих аз, — клиентът ми там ли е?

— Отде да знам, бе глупак! — изръмжа гласът и връзката прекъсна.

Веднага набрах пак. Телефонът там звънеше, но никой не се обаждаше. Тогава се обадох в централата. Телефонистката ми заяви, че няма грешка в избирането, но не ми даде адреса.

Обадох се на Куот. Той каза, че ще ми позвъни. Десетина минути ходих из стаята и лапах аспирините като бонбони.

Куот се обади — беше си свършил хакерската работа. Този телефонен номер бил автомат от първокласния салон за заминаващи на летище „О’Хеър“.

Завъртях на другия номер на жената, с който разполагах. И там не отговаряше никой. В този момент изгубих съзнание.

* * *

Когато дойдох на себе си, бях доста уплашен. Поради две причини. Първата бе, че с изключение на обичайните краткотрайни бели петна веднага след приемането на спомените, никога преди това не бях изпадал в подобно състояние; а втората — че клиентът направо ме беше прецакал.

Напуснах хотела и бързо подкарах обратно към Лос Анджелис по магистрала 1. Влетях в апартамента си като хала. Обхвана ме паника, като видях, че под вратата ми бе пъхната някаква бележка, но се оказа, че тя е от старите ми съседи, семейство Дикенс. Те бяха приятна млада двойка от Портланд и имаха три деца. Преди година време някому хрумнало да внушава на хората колко добре се развива страната ни. Създали едно въобразяемо семейство: възраст на родителите, такава и такава биография, предишна и настояща месторабота, хоби, пол на децата, успех в училище, цвят на очите, въобще — пълни подробности. Развили цяла кампания около идеята и градели агитацията си около това семейство, което уж печелело все повече и повече долари всяка седмица, като си мислели, че никой не може да докаже обратното. Проблемът беше, че лъжеха. Съществуваше истинско семейство Дикенс — моите съседи! Някакъв тип от статистическото бюро се паникьосал, предложил награда за живота им и оттогава те непрекъснато бягаха. В бележката пишеше, че видели някакъв да души наоколо и заминали. Оставяха ми ключовете си и ми позволяваха да взема млякото от хладилника им.

Скрих приемника в спалнята и прекарах остатъка от деня, като бавно се напивах във ваната. Когато излязох оттам, вече можех почти изцяло да сглобя първите два дни от спомена. Жената беше ходила в Енсенада, но сама, и прекарвала времето си предимно в пиене на „маргарити“ в бар „Хусън“, както и в много други барове. Първата нощ

минала съвсем спокойно и към полунощ се върнала там, където била отседнала — в малкия, разнебитен комплекс „Квитас Папагайо“ на около половин миля нагоре по брега. Самият аз съм отседнал там преди доста години и още тогава предлаганият уют бе назад във времето с поне тридесет години. На втората вечер тя се напила и за малко да се прибере в стаята си с един американски моряк. Общо взето, останах доволен, че промени решението си и вместо това го наруга на улицата. После продължила да крещи по него, докато той забързано се отдалечавал, а тя се върнала в бара и продължила да пие, докато затворят. Един господ знае как се е прибрала — тя не можеше да си спомни. Едва ли това може да е най-хубавата почивка в живота на един човек, макар че, трябва да призная, аз съм имал и по-тежки случаи.

А също така не е било и преди десет години. Носела органайзъра със себе си и маниакално проверявала електронната си поща — от датите на екрана ми стана ясно, че нейната „почивка“ е била само няколко дни преди да се свърже с мен. Най-накрая получила съобщението, което очакваше. Беше кратко — един адрес. Тя веднага излязла от бара, взела колата си и рано вечерта се върнала в Лос Анджелис.

Сглобяването на следващата част от спомена — убийството на кръстовището — ми отне доста време. Никога не бях изживявал подобно нещо. Въпреки че беше отскоро, споменът бе вече изопачен и забулен в мрак. Сякаш бе започнал процес на изтриване, още преди да е решила да се отърве от него. Не знаех и защо е пожелала да изгуби и спомена си от Енсенада — като приемаш спомените на други хора, невинаги получаваш и всичките им мисли от това време. То е същото като при някои хора, които получават информация и усещат процесите на различни места в главите си, сякаш са тренирали една част от мозъка си винаги да наблюдава отстрани. Това, което разбрах от времето, прекарано в Баха, е чувството за потресаваща мъка, желание да бъдеш или пиян, или мъртъв, примесено с мрачно въодушевление. Несъмнено неприятно усещане, но придобих впечатлението, че през половината от времето тя се чувстваше точно така. Едва ли би й помогнало много, ако скрие от себе си емоциите от тези два дни. Вероятно е прекарала това време в самоизтезания, във възстановяване на някакви други моменти от живота си, в подготовка да посрещне онова, което е предстояло да се случи. Не знаех.

Накрая обаче успях да си дам ясна представа за последната нощ и за събитията оттогава, както и да науча името ѝ, когато оня мъж я назова, тъкмо преди тя да го убие. Казах на Дек всичко, което успях да си спомня — от това как изглеждаше кръстопътят и начина, по който човекът, наречен Рей, намигна, до броя на изстрелите, които тя отправи в тялото му. Чувството за празнота, когато погледна после към трупа му, и презареждането на оръжието, извършено машинално.

Безмълвният ужас, когато бягайки осъзна, че всъщност убийството изобщо не промени нещата.

* * *

Лаура Рейнолдс дишаше леко и очевидно не спеше. След като разказах спомена, започнах да изпитвам към нея нещо ново, макар и да не разбирах точно какво. Бях взел онова, което съществуваше само в нашите умове, и го бях изнесъл на показ пред света. Никога не бях постъпвал така и се бях отнасял към поверителността на професията си отчасти с гордост. Потиснах това чувство, наредих му да се махне от мен. Тя нарочно ми беше предала нещо, което можеше да ме прати в затвора. Завинаги!

Когато се върнах, Дек стоеше до прозореца и гледаше към улицата. Небето беше започнало да просветлява на хоризонта, а някъде машините за смог вече бяха включени. Изглежда денят щеше да бъде горещ, ако химикалите в небето не решат да ни изненадат с някоя вихрушка. Да си метеоролог в Лос Анджелис тия дни не е толкова лесна работа, както е било някога.

Дек заговори и в опит да се домогне до същността най-напред реши да се отърси от второстепенните детайли:

— Кой мислиш, че са били ония хора накрая?

— Нямам представа. Сигурен съм, че не бяха ченгета.

— Защо си сигурен?

— Не знам. В тях имаше нещо странно, а освен това ми изглеждаха познати.

— Много от ченгетата ми изглеждат познати.

— Не, не е това. Става въпрос за стар спомен.

— Твой ли?

— Така ми се струва. Мисля, че на нея те не й напомниха за нищо.

— Може ли те да са влизали тук?

Поклатих глава.

— Не забравяй, че те не са ме виждали. Аз в действителност не съм бил там. На никого нищо лошо не съм сторил. Само се чувствам така, сякаш съм го извършил аз.

Той ме погледна.

— Нали знаеш какво ще ти се случи, ако те хванат с тези спомени в главата?

Дек ме предупредяваше за това, откакто бях започнал да работя със спомени.

— Убийство първа степен.

Той поклати глава.

— Не знаеш дори половината.

— Какви ги говориш?

Дек мина покрай вратата и започна да рови из купчината вчерашни новини. По едно време си мислех да спра да купувам хартия за копиране и да спася някое и друго дърво, но да четеш от екрана невинаги е същото. Той намери изданието, което търсеше, и ми го подаде.

Прегледах първата страница.

По някое време можело да има земетресение.

Предприемач на недвижими имоти, някой си Никълъс Шуман, се самоубил по любопитен начин — цитирани бяха и финансовите му проблеми. Спомнях си името му едва-едва, може дори да е бил едно от колелцата, които са задвижили и разработили Грифит. Сигурно е извършил невероятна глупост, та да загуби толкова много пари.

Времето беше все още отвратително и ми беше ясно, че не могат да го оправят.

— Е, и какво? — попитах аз.

— Трета страница! — отвърна Дек.

Обърнах на трета страница и видях една статия за убийство, извършено шест дни по-рано. В нея се описваха подробности как един невъоръжен мъж бил починал от многобройните си огнестрелни рани на една улица в Калвър Сити. Намекваше се, че ченгетата имали много улики, което означаваше, че засега не разполагат с нищо, но работят

усърдно. Съобщаваше се за възрастта на починалия, професията му, както и името му.

Капитан Рей Хамънд от полицейското управление на Лос Анджелис.

Затворих очи.

— Убила е ченге — каза Дек, — и по-добре погледни последния ред. Нямах да ми направи впечатление, ако не беше той. Познай кой е натоварен със случая?

Прочетох го на глас, а думите прозвучаха като захлопване на тежка врата, заключена три пъти:

— Лейтенант Травис от полицейското управление на Лос Анджелис, отдел „Убийства“.

Вдигнах бавно поглед към Дек. Изведнъж се бях уплашил. Наистина. Положението към този момент си беше направо катастрофално! Сега обаче бе поело в посока, за която вече нямаше подходящи прилагателни. Вероятно бе необходимо да се начертае сложна диаграма, изобразяваща пресечната точка на някаква ужасна криволициа с още някаква гадост, за да стане ясно, че едва ли съществува средство, което в настоящата ситуация е в състояние да ми осигури движение в благоприятна посока.

Дек ме погледна.

— Прецакаха те! — заключи той.

5.

Сринах се в шест. Предната минута говорех с Дек на канапето, а в следващата вече бях аут. Не бях спал четиридесет и осем часа, а мозъкът ми носеше повече от обичайния товар. Бях твърде изтощен, за да сънувам много и това, което можах да си спомня, когато се събудих малко след девет, беше още един образ на сребрилата кола от края на спомена на Лаура. Стоях край един път, не знаех къде, но мястото ми изглеждаше познато. От двете страни имаше блатиста гора, пътят отиваше направо към хоризонта и от жегата трептеше в мараня. Нещо летеше към мястото, където стоях, движеше се толкова бързо, че отначало не можех да разбера какво е то. После видях, че е кола — толкова силно блестеше на слънцето, сякаш се плъзгаше по пътя, без да го докосва. Като наближи, започна да намалява, а щом стигна до мен — аз се събудих.

Това можеше да означава единствено, че част от мозъка ми очевидно се опитваше да постави ред в нещата и правеше това през цялото време от Енсенада насам. Пожелах ѝ успех. Умът ми не беше остър като бръснач и преди да стане склад за чужди отпадъци, а сега отгоре на всичко ми се бяха струпали много по-неотложни неща, за които трябваше да мисля.

— Тя мърда — каза Дек.

Стоях на вратата на спалнята и нетърпеливо наблюдавах как г-ца Рейнолдс се раздвижва и идва в съзнание. Сякаш това бе дълго пътуване, което изисква съответното време. Вече бях съвсем буден, паниката започваше да ме обзема, но не исках да пришпорвам нещата. Все още се надявах, че работата може да бъде разрешена мирно и тихо.

Най-сетне тя отвори очи. Бяха доста зачервени — комбинация от махмурлук и последиците от шока. Задържа погледа си върху мен, без да помръдне.

— Къде съм? — дрезгаво попита тя.

— В Грифит — отвърнах. Държах в ръката си чаша вода, но тя все още не я вземаше.

— Как попаднах тук?

— Аз те докарах.

Тя приседна, мръщейки се от болката в ръцете си. Сигурно временно бе забравила причината за нея, защото когато погледна надолу и видя шевовете, устните ѝ се присвиха и лицето ѝ посърна от скръб и разочарование. Не можах да разбера дали беше поради това, че го е извършила, или защото не бе успяла.

Дадох ѝ вода и тя я изпи.

— Защо ме спасяваш? — попита Лаура след това.

— Иначе щеше да умреш. А сега просто няма да можеш да скачаш с бънджи. Искаш ли пилешка супа?

— Аз съм вегетарианка.

— Да, бе. Твоето тяло е като храм. Пълниш го със заместители на парични знаци като водка и наркотици.

— Ей, кой си ти?

— Хап Томпсън — отвърнах аз.

Изскочи от леглото със скорост, която искрено ме впечатли, но като стъпи на краката си, залитна застрашително.

— Външната врата е заключена, а прозорците не се отварят — допълних аз. — Не можеш да избягаш.

— О, така ли? Само гледай! — каза тя, стрелна се край мен и нахлу във всекидневната. Дек спря погледа си върху нея.

— Ами ти кой си, по дяволите? — попита тя и се вторачи в него с преbledняло лице.

— Дек — спокойно отвърна той, — приятел на Хап.

— Добре. А къде са ми дрехите?

Вдигнах палтото си от края на канапето и бръкнах в джобовете. Два сутиена, чифт бикини и една рокля от някаква тънка зелена материя. Подадох ѝ ги, а Лаура ме погледна, сякаш я карах да яде орехи с черупките.

— А другите? Вдигнах рамене.

— Това е всичко, което можах да взема.

— А портмонето ми? То къде е?

— В хотелската стая.

— Що за чудо си пък ти?! Отвлечаш жена, а не ѝ вземаш портмонето!

Дек ми се ухили.

— Тая май е много отворена.

Лаура се нахвърли върху него:

— Виж какво, кратунчо... Нали нямаш нищо против да те наричам така? Отвлечането е противозаконно деяние. А вие, пиленца, имате късмет, че все още не съм вдигнала телефона и не съм се обадила в полицията.

— Да прехвърляш спомени на други хора също е престъпление — казах аз. — Да не говорим за убийство. Ти и аз много добре знаем, че последното нещо, което ще направиш, е да се обадиш в полицията.

Погледът ѝ стана безизразен и тя майсторски се престори, че не може да възстанови нищо в паметта си.

— Какво убийство? — попита тя.

За момент ми беше трудно да повярвам, че това е човек, когото съм измъкнал от кървава баня през малките часове на денонощието. Сега тя приличаше на директор на банка, който може да те смрази само с поглед. Или Уудли беше свършил работата си прекрасно, или тя бе твърда като кремък.

— Добре го даваш — казах ѝ аз, като я гледах право в очите, — но на мен такива не ми минават. С това си изкарвам хляба. Сега не можеш да си спомниш самото събитие, но знаеш какво си прехвърлила. Трябва да помниш, че си ме търсила, а едва ли забравила и защо.

— Ти прие работата и си получи парите.

— Ти излъга, а от парите съм получил само една трета.

— Ще ти дам и останалите.

— Не ми се вярва да ги имаш, а и не ги искам. Не се тревожи — ще ти върна и тези, които си ми платила до момента. Като имам пред вид какво се случи снощи, струва ми се, че прехвърлянето на спомена не решава проблемите ти.

Лаура ме изгледа, а след това отиде до входната врата, натисна дръжката, но както знаете, вратата бе заключена.

— Отвори вратата — изкомандва тя.

— Кафе? — попита ме Дек, изправен в кухнята с чайник в ръка.

Лаура ритна вратата и едва не падна.

— Отвори я!

— Чудничко! Мисля, че някъде имам още ментова мока.

Тя изтрополи обратно до мен. Помислих си, че ще получа плесница, но тя просто грабна дрехите си и влезе с трясък в банята,

след което блъсна вратата и я заключи. Реших, че отговорът на моя въпрос е: „Твърда като кремък!“

— Дали ще се чувства добре там? — попита Дек.

— Освен ако не счупи прозореца и не прелети десет етажа надолу.

— Няма! — търпеливо каза той. — Мисля, че сега е *добре*.

Знаех какво има предвид той!

— И аз мисля така.

Предполагам, че да направиш опит за самоубийство рано сутрин, когато си махмурлия, и край двама мъже, които те нервират до смърт, е доста по-различно от това да се самоубиваш в малките часове, когато край теб няма никой.

Дек намери кафето и го изсипа в кафеника. Някога и аз като всеки друг си имах кафемашина. Казваш на машината къде е кафето на зърна, как да използва крана за водата и когато си поискаш кафето, то ти е готово. Поради конструкторска грешка обаче отворът, през който излиза кафето, е доста по-близо до задната част на машината, отколкото би предположил човек. След като един път видях как малката биомашина клечи над една чаша и пъшка с усилия, аз се зачудих дали изобщо да не изоставя идеята за консумация на горещи питиета, произведени по този начин. Когато в нея възникне повреда, което неизбежно се случва, резултатът наистина има доста странен вкус. Моята кафемашина се разболя от нещо, за което подозирам, че е било равностойно на хронично отравяне, поради което не можех повече да я държа вкъщи. Късно една вечер я оставих на алеята зад сградата, а на следващия ден я нямаше. Може и да е хванала пътя на юг, към Мексико, за да се присъедини към другарчетата си. Ако е така, трябва да е била в някоя друга група, а не в онази, покрай която минах на път за Енсенада. Тези машинки явно не прощават лесно и както бяха много, можеха лесно да ме избутат от пътя, ако го бяха решили. Може би просто не успяха да видят лицето ми добре.

Дек ми подаде една чаша.

— Тя няма да иска да си го вземе обратно.

— Сериозно?

Сега, след като вече добре познавах Лаура Рейнолдс, ми се искаше да я бях разбудил с ръжена. Не можех да повярвам, че съм очаквал нещата да се развият по по-различен начин.

— И тъй, с почитаемата си гостенка продължаваме с план Б.

— И какъв е той?

— Абсолютно същият, с изключение на това, че ще я държим заключена, докато намеря преподавател.

Шумът от течащата вода и нервното потропване подсказваха, че в момента Лаура е под душа. След като излезе, очаквах гневното ѝ словоизлияние, заедно не съм ѝ донесъл шампоана и тоалетните тампончета.

— Между другото — каза Дек, — обади се онзи чудак Куот.

Следващият ход ми бе поднесен на тепсия.

— По дяволите, защо не ми каза досега?

Дек вдигна рамене.

— Не знаех, че е важно. Затвори, още преди да успея да вдигна. Ти явно си бил включил на обратно избиране. Каза, че е в града, ако искаш да говориш с него.

Станах и го попитах:

— Ще ми направиш ли една услуга?

— В никакъв случай. Разкарай се.

Почаках малко и той се ухили:

— Предполагам, че ще искаш да я дундуркам.

— Трябва да отида и да се видя с него.

— Защо просто не му се обадиш по телефона?

— Не е за телефон.

— Колко ще се бавиш?

— Много малко.

Дек се настани на канапето и насочи показалеца си към мен:

— Не се бави. Подозирам, че като полудее, Лаура Рейнолдс ще се нуждае от укротяване. Акъла ни ще вземе и няма да се даде лесно.

— Най-много половин час — казах аз.

* * *

Фоайето на партера беше тихо. Имаше само няколко души, които си оправяха сергиите. През деня повечето от тях продават предмети на изкуството и сувенири — странни неща, изработени от парчета дърво, които преди това са били използвани за друго. Отнасяте си ги вкъщи

и ги местите от стая в стая, докато разберете, че най-подходящото място за тях е таванът — за предпочитане нечий чужд. Моето твърдо убеждение е, че след залеза на нашата цивилизация, когато всичко, направено от нас, се затрие и планетата ни отново задреме и стане дом само на някои безстрашни създания — вероятно буболечки, — които ще имат храбростта да се борят и да преодоляват всички беди, които сме навлекли на Майката природа, тук ще пристигне някоя извънземна раса и ще започне археологически разкопки. Това, което ще намерят, особено в крайбрежните райони, ще се състои от пластове огледала, изработени от стари подови дъски, изписани с доморасли мъдрости и пирографирани околоръст, или огромен брой модели на рибарски лодки, издялани от дрейфащи парчета дърво, дето се клатят, като ги побутнеш. Тогава те тъжно ще поклатят глави и единодушно ще си кажат, че това ще да е била цивилизация, чийто смъртен час е настъпил съвсем закономерно.

Бързо намерих Тид, момчето, което беше паркирало колата ми, и му дадох обичайната десетачка. Искаше ми се да смятам, че това е доброволен жест на голямо великодушие от моя страна, но пък и подозирах, че в обратния случай сигурно никога нямаше да мога да намирам колата си. Тид е дребен, непочтен на вид човек, който сякаш живее единствено на бонбонките „М&М“, но двамата винаги сме се разбирали добре. Парите имат свойството да стимулират поддържането на прями взаимоотношения. Бутнах му още двацет долара и го помолих да ми направи една услуга, след което хукнах надолу към паркинга, разположен дълбоко под сградата.

Колата беше паркирана на отсрещната страна, забутана в един тъмен ъгъл. За мен беше идеално, защото нямаше да ходя никъде. Влязох, включих алармената инсталация и заключих вратите.

Очевидно повечето хора влизат в Мрежата от домовете си. Въпреки че сметката ми течеше на адреса на апартамента, все още цялата техника си беше в колата, тъй като през последните няколко години тя бе останала най-благонадеждното ми убежище. Апаратурата купих още след първите няколко месеца работа в „РЕМтемпс“, а като посъбрах малко пари, я дооборудвах изцяло и направих ъпгрейд и толкова я усложних, че дори аз не помня коя жица за какво е. Едно от нещата, които тъй и не успях да се накая да свърша, е да я сваля от колата и да я сглобя в апартамента. Това е толкова трудно, колкото да

изхвърлиш някоя писалка, която не работи добре. Или да добиеш живот.

Мониторът в колата прожектира образите направо в мозъка, поради което не се налага да слагам очила за виртуална реалност. За да се пренеса от другата страна, трябваше само да натисна бутона и да затворя очи.

Светлината се промени и вместо в подземие, аз карах в стандартната си домашна страница, по посока на добре озеленен жилищен квартал в малко американско градче. Натиснах газта и се преместих на шосето. Колата ми в Мрежата прилича на тунигван модел на кадилак от петдесет и девета година със своите ретроперки и синя боя, но параметрите на двигателя са съвсем съвременни. В Мрежата не се страхувах да карам бързо, тъй като в нея има вграден противокатастрофен протокол. Понякога заради самото изживяване карам с висока скорост точно срещу другите хора. Голямо удоволствие е да срещнеш някой от онези твърдоглавци, които отказват да приемат новите метафори и продължават да обикалят Мрежата със сърфове. Можете да ги видите от време на време — стари хипита, които се носят по пътя върху бордове на малки колелца, оплакват се от движението и мърморят за добрите стари дни от времето на бойните филми.

Завих наляво от своята улица и подкарах за кратко по главния път, след което направих десен и влязох в зоната на личните хълмове откъм отсрещната страна. В днешно време преди да излезеш в потъмните зони трябва да се промъкнеш през множество киберпредградия — фамилни места, пълни с дигитализирани видеоваканции и досадно напомняне за лошото представяне да речем на Тод на изпитите. Някога можеше да напишеш URL и да прескочиш направо в домашната страница на някой друг. Но след като страниците бяха разгърнати в триизмерно пространство и заприличаха на истински домове, а техните собственици започнаха да прекарват в тях реално време, нещата се промениха коренно. Започнаха да настояват да минеш по пътеката и да позвъниш като цивилизован човек. На много други места можеш все още да прескочиш направо в общия квартал, но не и там, където отивах аз. Да не говорим за задръстванията по станциите за прехвърляне — толкова са неприятни, че често е по-добре да натиснеш педала и да минеш по обиколния

маршрут. По този начин онова, което започна като алтернативна реалност, свърши като още един слой от добре познатото „добре познато“, което действаше повече или по-малко по сходни правила.

Такива са хората. Много буквални.

Напомних си, както обикновено, че скоро трябва да посетя баба си и дядо си. Ала моментът не беше подходящ. Рядко бе. Те се оттеглиха в Мрежата преди шест години, около две седмици преди „Мрачния косач“. Купиха си една скромна виртуална ферма в най-отдалечения край на Австралия. Влязоха в Мрежата малко преди да умрат и се самопрехвърлиха. За нещастие техният реалтор ги измами и резолюцията е откатна. От мястото, където живеят, се виждат само полигони и големи цветни блокове, а гласовете звучат като през високоговорители, чиито предишен живот е преминал в огромен траш-оркестър. Вероятно мога да им звънна от реалния свят, но от тази мисъл ме побиват тръпки — все едно са си съвсем живи. Те са — или бяха, както предполагате — добри хора и се радвам, че в известен смисъл все още имам достъп до тях, но съществуват бариери, които смятам, че не бива да се прескачат. Все още не знаем за разума толкова, колкото си мислим, че знаем, затова около баба и дядо витае някаква неизвестност и незавършеност — сякаш по-острите ръбчета са се загладили при превода. Ако ми покажете някой, дето няма трески за дялане, аз пък ще ви покажа как ще ме побият тръпки!

Скоростта започна да спада, което означаваше, че движението се натовазва — хората си проверяваха пощата и пазаруваха по линията. Пътищата все още изглеждаха празни, но това се дължеше на факта, че обикновено включвам филтъра, който оставя видими само колите на моите познати.

Дек мрази Мрежата — никога не идва, ако не се налага. Казва, че не вярва на опосредствани изживявания. Попитах го от кое списание е изровил тази максима и той си призна, че е нещо, което бившата му приятелка обичала да казва. На мен пък много ми допада — харесвам усещането да ходя на разни места, без всъщност да ставам от стола, и да се придвижвам дотам само с щракване на едно копче. Но използвам Мрежата най-вече за да вляза в контакт с хора, които отказват да работят по нормалния начин — например с Куот, който не би извършил никаква сделка по телефона, защото му няма доверие, а това е голям проблем, когато нещо трябва да се свърши бързо.

Докато карах, умът ми работеше извънредно интензивно и се опитваше да разгадае значението на новата информация, която бях научил за човека, убит от Лаура. Основната теза беше ясна: имах още повече основания да върна спомена в паметта ѝ, както и да го извадя от своята — при това веднага. Ако има макар и нещо, което да вбесява ченгетата, то е да очистиш един от техните. Едва ли щеше да има някакво значение, че не аз съм човекът, който е дръпнал спусъка, и подозирах, че ако ме спипат, едва ли ще изгарят от желание да затъват в метафизически усложнения.

Хубавото бе, че случаят нямаше да бъде лесен и че засега оставах в относителна безопасност. Ченгетата можеха да стигнат до мен единствено чрез Лаура, а нещо ми подсказваше, че връзката ѝ с Хамънд не е била такава, че веднага да се изпречи пред очите им. Взетият назаем спомен за погледа му ми подсказваше, че е бил човек, който е умеел да пази тайни и че Лаура е една от тях. Неяснота имаше само по отношение на облечените в сиво приятелчета, които дойдоха накрая. Както казах и на Дек, те не ми приличаха на ченгета, а след като разбрах кой е бил Рей Хамънд, увереността ми се затвърди. Мислех така отчасти заради ерекцията им на местопроизшествието и отчасти заради нещо, свързано със самите тях. Не можеха да ме обвинят в нищо и затова от мен не се изискваха никакви действия, освен да не забравям за тях.

Възможно бе ченгетата да притиснат Стратън или някой друг, който се занимава с подобни услуги, за да получат информация за последните клиенти на компанията. Стратън не знаеше за този мой опит за свободна практика, но трябваше да се постарая да се държа съвсем нормално, защото в противен случай мозъкът му можеше да започне да щрака. С други думи трябваше да му се обадя и да се държа добре.

Обмислях всички варианти и стигах все до същото заключение. Ако си затраех за известно време и Куот се свържеше с мен, изгледите да оправя положението бяха добри. И все пак стоеше един въпрос — малко неуместен, но много любопитен.

Какво е правело едно толкова високопоставено ченге в крайните квартали на Лос Анджелис?

Междувременно, започна да се смрачава и с приближаването на зоната за възрастни скоростта ми отново се увеличи. Една Бавачка от

Мрежата ме погледна на междинната секция и ме пусна да премина, след като правилно прецени, че може и да не приличам много на възрастен, но поне на години съм такъв. Зоната за възрастни не е особено гостоприемна — вечна нощ, бензиностанции и денонощни магазини, автобусни спирки, на които няма никой, и самотни фигури, крачещи уморено по пътя. Ала аз трябваше да мина оттам, за да стигна до мястото на лудаците. Огромни надписи се надбягваха помежду си, движеха се редом с колата и крещяха цените на сексбърлогите по пътя. Постепенно те се залисаха в пререкания помежду си и започнаха да изостават. По едно време на седалката до мен се появи изцяло гола и подчертана тук-там със силикон жена, която ми гукаше какво мога да видя за 19,95 долара на час, но аз продължих да натискам газта и излязох от другата страна за нула време. В момента, в който пресякох линията на хакерската територия, видението се понацупи и изчезна, като ми остави звук на целувка.

И там е индивидуална зона, но къщите са в по-бароков стил и пред тях спят кучета-пазачи. Докато караш покрай тях в сумрака, те отварят едното си око и изръмжават, за да те предупредят, че са на мястото си. Повечето от тях са детектори за хакери и могат да се справят с всичко освен със супервирус. Беше време, когато можеха да се видят лъвове, дракони и непрестанни вихрушки от смъртоносни ножове, които пазят входовете, но след това всички хакери се преместиха на някакво друго място и кучетата полека-лека се върнаха по местата си.

Времето в зоната на хакерите сякаш тече по-бавно поради технологичните изисквания на техните трикове и хакове. Пътищата рядко водят там, където очакваш, а ако не знаеш къде отиваш и не си разчистил пътя си предварително, изведнъж се оказва, че си се набутал някъде в обратната страна на Мрежата.

Паркирах пред къщата и изтичах по пътеката нагоре към входната врата. Докато звънецът свиреше нещо като цяла симфония някъде откъм недрата на къщата, аз притеснено пристъпвах от крак на крак и надничах през прозореца във всекидневната на Куот. Тя беше извънредно чиста. Винаги е такава. Куот много се гордее с къщата си, а слуховете говорят, че дори в истинския свят, когато си канел гости на парти, настоявал всеки да е моделиран в код, за да прекара вечерта във виртуална версия на истинския му апартамент. Когато си тръгнали, той

просто възстановявал жилището си от паметта без петна от вино и повръщано. Всъщност аз никога не съм срещал Куот на живо, но мисля, че това, което се говори, може и да е вярно.

Най-накрая стигнах до улицата на Куот и спрях до вратата. Кучето му се изправи на крака и нервно наблюдаваше как се приближавам. То е стара версия и става все по-уморено, но Куот е твърде сантиментален, за да му направи ъпгрейд. Подадох му да подуши ръката ми и както винаги очаквах едва ли не да си изгубя пръстите, но то позна моя файл „Предпочитания“ и ме пусна. Опита се да ми изпрати едно от специалитетчетата си по линията, докато минавах, и аз я блокирах, както обикновено. Един такъв специалитет на Куот веднъж локализира операционната ми система в „Еймиш“, а друг път превърна превъплъщението ми в сериен убиец. Бях убил четиринадесет виртуални хора в Кибербия, преди ченгетата на системата да успеят да се доберат до мен, но за щастие Куот беше предвидил обратен ход в програмата и не ми бяха нанесени трайни вреди.

— А — каза той, когато отвори врата, — получи ли съобщението ми?

— Хубав костюм имаш, Куоти! — отвърнах аз.

Куот винаги се облича като изтупан агент на ФБР от петдесетте години на двайсети век, което явно е някакъв вид ирония. По същия начин виртуалното му лице по опция начин представлява олицетворение на почтеността, но си мисля, че в реалния свят той изглежда като обикновен хакер и не харчи достатъчно за дрехи.

— Не мога да остана — казах аз, а той кимна с глава.

— Предположих, че не ми се обаждаш в три часа сутринта, за да си бъбрим сладки приказки. Какво ти трябва?

— Една машина.

— Каква машина?

Погледнах го право в очите.

— Предавател на спомени.

Той повдигна вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Да. При това — спешно.

Поклати бавно глава, без да сваля поглед от мен.

— Не може да стане съвсем бързо. И въобще ще бъде много трудно, както ти е известно. Пък и скъпо. Познавам само двама, които биха могли да спретнат такава машина, но и двамата са отстранени и нямат достъп до Мрежата.

— Има един тип, който може да се справи — казах аз.

— Как се казва?

Поклатих глава. Искаше ми се да попитам Лаура, но знаех, че тя няма да ми каже.

— Повярвай ми — има! Колкото и да струва, машината ми трябва. Незабавно!

— Някой е направил нещо, което не е трябвало да прави, така ли?

— Нещо подобно.

— Не се ли притесняваш, че ако Стратън разбере, направо ще полудее? Искам да кажа — толкова ще полудее, че ще иска да те убие.

— Виж, Куот, аз просто нямам избор. Последната сума, която твоят демон разпредели по сметките ми, беше авансовото плащане за тази работа. Споменът е вече в паметта ми и ти трябва непременно да намериш този човек, при това — бързо.

Когато си в Мрежата, израженията на лицето не означават нищо, но суровото лице на Куот стана особено неумолимо.

— Какъв е споменът?

— Убийство. Убийство на ченге. Цялата работа ужасно намирисва. Трябва да я махна от главата си.

Той погледна настрани и очите му пробягаха по безукорната чистота на коридора му. В действителността той би могъл да прави каквото и да е и вероятно вече бе започнал да се свързва със своите хора.

— Трябва да тръгвам — казах аз. — Кажете някакъв срок.

— Двайсет и четири часа.

Сърцето ми се сви:

— Толкова много?

— Ако имаш късмет. Къде ще бъдеш?

— И аз не знам — казах аз и тръгнах.

Куот и неговата къща се разпаднаха на дъжд от пиксели и аз отново се озовах в колата на паркинга. Най-напред ми се прииска да скоча и хукна нагоре по стълбите с младежката енергия, която

притежавам, но сетне реших, че мога да си позволя една бърза цигара, без Лаура Рейнолдс да ми хленчи на главата. Междувременно пуснах телепютъра да видя резюме от новините от деня. Хората си вършеха работата или вече я бяха свършили, но нищо от тяхната дейност нямаше пряко отношение към мен. Времето щеше да бъде слънчево, освен ако по-късно не завали. За случая Хамънд — нито дума. Животът си вървеше както обикновено — поне засега.

Допуших си цигарата и се измъкнах от колата, като се стараех да не позволя на дима да излезе навън.

* * *

Веднага след като затворих вратата на апартамента зад себе си, разбрах, че се е случило нещо нередно. Не почуках, а отворих с ключа си, понеже се опасявах да не би Лаура да опита да избяга. Оказа се, че проблемът не е в това. Всекидневната беше празна, а един поглед встрани ме увери, че и в банята няма никой. Бързо отидох до двете спални и напразно претърсих всекидневната повторно. Дек и Лаура ги нямаше.

С голямо усилие преодолях изкушението да отида и пак да проверя стаите. Апартаментът беше празен. Беше очевидно. Предметите в стаята изглеждаха самодоволни и свръхвидими — те изглеждат по този начин, когато са осигурили пространство за себе си. Постоях за момент неподвижно и мигах, без да зная как да реагирам. Предусещах, че ми остава само да изпадна в откровена паника. Не бях казал на Дек специално да не нализа с Лаура по магазините или нещо такова, но той е умен човек. Сигурен съм, че се е сетил. На плотата имаше и трета употребена чаша за кафе, което означаваше, че е имало време Лаура да свърши в банята и без съмнение с раздражение да приеме и изпие чаша кафе. На екрана на телефонния секретар пишеше, че никой не се е обаждал, а и самата машина злобно потвърди същото.

Нямаше бележка, пък и не се виждаха никакви признаци на борба. Просто нямаше никой. Апартаментът приличаше на „Мария Селесте“, само дето не беше кораб и беше покрит с килими.

Телефонът звънна. Грабнах го.

— Дек?

— Не, Тидстър се обажда.

— Тид, виждал ли си Дек? С една жена?

Той се разсмя.

— Не. Нали ако е имало такова събитие, щях да го запомня?

— Не си ли го виждал да излиза от сградата?

— Не.

— Ами тогава защо, по дяволите, се обаждаш?

— Все още ли искаш да знаеш дали някакви костюмари с официален вид не спират отпред?

Изстинах.

— Какво има?

— Сребриста кола, двама юнаци, преди десет секунди.

— Мамка му!

Затворих телефона на Тид, който все още говореше нещо, грабнах самото си и излетях от апартамента. Замотах се за момент в коридора, после се отправих към клетките с асансьорите, които водят към северната страна на сградата, понеже предполагах, че онези ще се появят с централните асансьори.

Докато тичах, си зададох четири въпроса: „Как, по дяволите, са открили апартамента ми? Защо ме търсеха и откъде въобще знаят за съществуването ми? Кой, по дяволите, бяха те?“

Отговори нямах. Към края на коридора понамалих малко и спрях точно преди да завия. Яко се бях изплашил и не само заради общото положение на нещата. Чувствах се в капан. Погледнах назад към апартамента — все още нямаше никой, но появят ли се в коридора, щяха да ме видят, а аз бях твърде далеч, за да чуя вратите на асансьора. Голяма част от разума ми силно крещеше да продължавам да бягам, да се отправя към другите асансьори и, за бога, да сляза на някакъв друг етаж. Но нещо друго ми казваше да бъда внимателен. Реших да му се доверя.

Посегнах към джоба си, измъкнах будилника и силно го разтърсих, за да се събуди.

— Исусе, колко е часът? — раздразнено ме попита той. — Чакай да дойда на себе си.

— Има работа за теб — казах аз.

При тези думи будилникът направо грейна.

— Екстра. Каква?

— Искам да отидеш ей там, зад ъгъла, и да вървиш, докато видиш вратите на асансьора.

— Защо?

— Просто изпълнявай. Ако вратите се отворят и се появи нещо застрашително, бягай бързо назад и викай, колкото ти глас държи!

Поставих будилника на пода, той ме изгледа подозрително, а аз му направих знак с ръка да тръгва. Докато той се клатушкаше край ъгъла, придържайки се близо до стената, аз се приготвих да се почувствам като глупак.

В продължение на минута беше много тихо. След това чух звука на отварящите се врати на асансьор. Будилникът не извика. Тъкмо завивах зад ъгъла, когато чух нещо друго.

Един-единствен изстрел.

След кратка пауза, по време на която бях застинал неподвижен от шока, будилникът долетя през глава откъм ъгъла.

— Ужас! — изпищя той, останал без дъх, и изчезна.

Хукнах след него със сетни сили, но не толкова бързо, че да пропусна да видя кой е слязъл от асансьора.

Двама мъже. Облечени в сиво.

Спуснах се по коридора, макар да знаех, че съм в капан. Когато минавах край будилника, той се стрелна към джинсите ми, закачи се за тях и неистово се закатери по крака ми. Когато стигна до горния край, бързо се шмугна в джоба на сакото ми и се набута в най-далечния ъгъл. Усещах, че това няма да му помогне много.

Чух звън и разбрах, че някой ще слезе на етажата от централните асансьори. Погледнах назад и видях, че двамата мъже идват по коридора след мен. Тичаха бързо, в компактен бегачески стил и абсолютно в крак един с друг. В този момент в съзнанието ми блесна нещо, което съзнателно не бях забелязал в спомена — и двамата носеха старомодни слънчеви очила.

Мъжът отдясно се прицели в мен и чух изстрел, куршумът от който премина на една педя от крака ми. Ускорих крачка още повече. Докато завивах зад ъгъла на бегом, видях, че четирима старчоци слизат от асансьора в редички по двама. Те изглеждаха доста разтревожени. Разцепих групата точно по средата, съборих трима души и се вмъкнах в асансьора зад тях. Ударих бутона с длан и се прилепих към страничната стена, а през това време старците крякаха и грачиха.

Вратите се затвориха милостиво бързо и аз задъхан огледах асансьора, без да си давам труда да погледна специално през стесняващата се цепнатина.

След това тръгнахме надолу.

— Стрелях по мен — разнесе се откъм джоба ми един приглушен глас, който звучеше искрено развълнуван.

— Кретени! — казах аз и извадих пистолета си — Няма да им разреша.

— Наистина ли?

Сложих пълнителя.

— Абсолютно. Ти си мой будилник. Само аз мога да стрелям по теб.

Реших да не се мотая из долните етажи и отидох направо в мазето. Размахох пистолета в мига, в който изскочих, но навън нямаше никой. Обърнах се и прострелях командното табло на асансьора от двете страни, при което алармата се включи с оглушителна неумолимост.

Прекоших на бегом паркинга и усетих, че вратът ми се сбръчка в очакване на нещо малко и твърдо всеки момент да се забие в него. Напуснах „Фолкландите“ с около сто и шейсет километра в час и тогава реших, че антикатасрофният софтуер е голяма работа. Докато излизах на платното, предизвиквайки известни неудобства на другите участници в движението, без малко да изгубя задната част на колата. После просто настъпих педала на газта и се отправих към портала.

Едва след като се бях отдалечил на километър, се сетих, че приемателят на спомени остана в апартамента ми.

6.

От колата позвъних в дома на Дек, макар да знаех, че е безсмислено. Той живее близо до началото на Санта Моника, нямаше начин да е стигнал дотам за времето, през което аз бях в Мрежата, дори и да приемем, че е имал сериозни причини да бърза. Телефонът звъня известно време, след което се набърка неговият телефонен секретар. Аз му изкрещях нещо кратко по въпроса и затворих.

Когато минах през стената и се върнах в реалния Лос Анджелис, намалих скоростта почти до допустимото и минах по маршрута си от предната нощ, чак до Булеварда. Не знаех какво друго да направя. Единственото нещо, което можах да измисля, бе, че Лаура някак си е убедила Дек да я върне в хотела, за да си вземе овлажняващите кремове и маски. Наистина много хитро от нейна страна. Или бе станало точно така, или все още се мотаеха някъде из Грифит, затова реших, че за мен ще бъде по-добре да прекарам следващите няколко часа другаде. Нямах представа кои са типовете в сиво, нито какво искаха, но беше ясно, че са доста добри в откриването на хора — дори и да не са ги виждали преди никога преди. Искях да стоя колкото е възможно по-далеч от тях. Успокоявах се, че Дек има номера ми и ще ми се обади, когато може. При условие, че никой не му попречи.

Не се изненадах, че зад рецепцията в „Нирвана“ стоеше същият мазник, а и той не се учуди от появата ми.

— Чип — казах аз, като прочетох името от табелката му. — Как си ти, по дяволите?

— Моля? — каза той след кратка пауза.

— Радвам се за теб. А сега — един въпрос! Идвала ли е г-ца Рейнолдс тази сутрин тук с един мъж?

— Не, сър — каза Чип. — Но дойдоха двама мъже да я търсят.

— Как изглеждаха?

— Средни на ръст. Малко нещо мрачни, еднакво облечени. Дойдоха десетина минути, след като вие си тръгнахте снощи.

Погледнах го.

— А ти какво им каза?

— Че г-ца Рейнолдс е била отвлечена току-що. Дадох им пълното ви описание, регистрационния номер взех от външната камера на охраната.

— Аха, и защо?

Той вдигна рамене.

— И те заплашиха, че ще ме убият. При това доста поубедително от вас.

Това поне обясняваше как са ме открили.

— Много честно от твоя страна. Някакви ченгета появявали ли са се?

— Не — жизнерадостно отговори Чип. — Предполагам, че ще трябва да ги очаквам.

— Не е задължително, но ако дойдат, ще ми направиш ли една услуга?

— Може би. Каква?

— Да забравиш, че съм идвал.

— И защо да го правя?

Извадих портфейла си. Единствената ми едра банкнота беше от петдесетачка.

— Отчасти заради това — казах аз и я поставих на плота. — Но най-вече, защото ще ми помогне да се измъкна, а в момента наистина се нуждаю от помощ.

Парите изчезнаха.

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря — казах аз и се обърнах да си вървя.

Адреналинът, който ме изстреля чак от Грифит дотук, се оттегляше и вече не ми се щеше да се правя на герой. Той или щеше да ми помогне да се измъкна, или не. Нищо повече не можех да направя по този въпрос.

Бях на няколко крачки от вратата, когато Чип ме извика. Обърнах се и видях, че държи нещо в ръката си.

— Нейната чанта — каза той, — забравил си я стаята й.

Взех я и погледнах вътре. Останалите дрехи, портмонето й и дори половин бутилка водка.

— Как така не си я дал на ония типове?

— Не попитаха. Освен това, не мисля, че ти си единственият човек, който има нужда от помощ.

Погледнах го. Беше млад, прилежен хотелски служител от вида „Най-много след пет години ще стана управител“, а защо не и нещо повече.

— Какво имаш предвид?

— Онази жена. Тя изглежда добре, но нещо я мъчи. Една слаба и красива жена, която се напива вечер преди да излезе, едва ли тъне в щастливи мисли. Трудно е да те наричам така, но ми се струва, че по-скоро ти си неин приятел, а не ония, сивите. Не съм убеден, че ги е грижа за щастието на другите хора.

Затворих ципа на чантата.

— Благодаря ти. Пак ще се видим.

— При цялото ми уважение към теб, надявам се, че няма — отговори Чип.

Колата беше на паркинга пред отсрещното ресторантче. Отново опитах да позвъня на Дек, но без резултат. Можех или да отида да чакам пред дома му или да се върна в Грифит. Някога някой ме беше учил, че ако не знаеш къде отиваш, няма нужда да бързаш, затова поразгледах чантата на Лаура, заключих вратата и отидох да си взема нещо за ядене.

През деня ресторантчето не изглеждаше чак толкова опасно, макар и да не бе препоръчително за хора в неуравновесено състояние на духа. Като мен, например. Беше празно, с изключение на един добре облечен тип, приведен над чаша кафе в другия край на помещението. Когато влязох, готвачът ми кимна, а аз се почувствах добре дошъл и ми стана приятно. Както вървяха нещата, до края на живота си щях да се мотая все по такива места.

От менюто научих, че прасетата, които са приключили земния си път в наденичките, предлагани тук, са били отглеждани при специални грижи и приживе всички са се отнасяли към тях много добре. Не ми се вярваше клиентелата на ресторантчето да се впечатли от този факт — бяха същински примати. Но това е Лос Анджелис — всички тук се перчат и се зверят. Лично аз се интересувах само от прасета, отглеждани в кибритени кутийки, на които нощно време са им нашепвали отвратителни неща. Така или иначе, поръчах си някакво ядене. Винаги можех да прескоча наденичката. Само един поглед към лицето на сервитьорката бе достатъчен, за да разбера, че тя работи

единствено за да запълва времето си до предвиждания от нея тъжен край на света. Поръчката ми сякаш само задълбочи тъгата ѝ.

Докато чаках да пристигне храната ми, разгледах нещата, които бях намерил в чантата на Лаура. Нейният органайзер.

За щастие той не бе кодиран с отпечатъците на пръстите ѝ, защото в такъв случай нямаше да имам никакъв шанс. Достъпът ставаше по обичайния начин — с парола, която не ми отне много време. А и нали имах бегла представа каква може да е тя от взетите назаем спомени на Лаура от Енсенада. Включих органайзера ѝ в моя, който е натъпкан със софтуер от съмнителен произход, изтеглен от Мрежата. Още преди да си допия кафето преодолях кода и проникнах вътре.

Самият факт, че защитата ставаше посредством парола, говореше много за Лаура Рейнолдс. Всеки органайзер предоставя такава възможност и хората се делят на такива, които се възползват от нея, и такива, които не го правят. Ако сте от първия вид, всеки път, когато го включите, трябва да драскате или печатате определена поредност и брой знаци, за да проверите дори обикновен телефонен номер. Доста главоболия и никаква реална защита срещу човек, който разбира от тези неща. Да пазиш тайни е трудна работа и всеки, чийто живот е в досег с тях, винаги е заплашен от разкриване. Освен това, като видиш нещо тайно, то придобива значимост и неусетно започва да управлява живота ти. Ако криеш от другите дълго време своята същина, рано или късно ще я скриеш и от самия себе си и ще се събудиш, без да знаеш кой си ти всъщност.

Паролата на Лаура бе 4/16/2003. Изчислих, че тогава трябва да е била някъде на 14–15 години, ако бях прав, че сега е на около трийсет. Проверих датата в дневника, но там нямаше нищо. Разбира се, не е възможно да е притежавала органайзера по онова време — той беше „Епъл Грууви ^{ТМ}“, нов модел, но все пак би могла да го попълни. По принцип хората често постъпваха така при първоначалната еуфория след появяването на органайзерите и набързо скицираха своя живот. Потърсих също така фразата „Моят рожден ден“ — всички го отбелязват, като правят този ден специален за самите себе си, — тъй като органайзерът е личният им свят и в него могат да си позволят да бъдат раними. Рожденият ден на Лаура бе 4.11., значи паролата не бе

свързана с него. Каквато и да бе датата от кода, очевидно означаваше нещо важно за нея.

Знаех си, че няма да има бележки за периода, през който е била в Енсенада, не открих и нищо за деня, в който ми предаде спомена. Разходих се из адресите, но и оттам не изскочи нищо особено. След това потърсих кои имена се срещат най-често в дневника. Изглежда Лаура редовно се е срещала с някакво момиче, Саби, но това бе всичко. Останалото бяха бизнессрещи и обеда. Не ми беше известно името на нито една от споменатите компании. Дори не знаех как си е изкарвала хляба.

Храната ми пристигна, аз се нахвърлих върху нея и оставих органайзера да търси дали някъде не присъстват моето име и това на Рей Хамънд. Наденичката беше доста хубава, ако това ви интересува, въпреки че нещо в яйцата ме караше да подозирам, че кокошките са имали по-труден живот от този на прасетата. Човекът в дъното на помещението изглежда беше заспал и внимателно бе положил чело върху масата. Допи ми се бира, само като го гледах.

Не ми отне много време да прегледам резултатите от проверката. Такива имена нямаше. Или никога не е имало нищо за мен и мъртвото ченге, или, по-вероятно, Лаура ги бе изтрила. Дори не можах да намеря електронното писмо от хакера й, в което е бил адресът на Хамънд, нито пък адреси от определени хакерски зони в Мрежата. В дневника нямаше нищо и за дните, когато бе използвала услугите на „РЕМтемпс“. В определен момент, между предаването на спомена и снощи, тя доста старателно бе прочистила живота си и вероятно е вярвала, че ако не съществуват записи на някои събития, значи и самите събития не са съществували.

Накрая, доста по-късно, отколкото трябваше да се сетя, ми хрумна да проверя информацията за собственика на органайзера. Нямаше вписан адрес — разумно, но отново потайно, — ала имаше телефонен номер, електронен адрес и обещание за малка награда за онзи, който върне апарата. Реших да потърся наградата и избрах номера. Телефонът там звънна няколко пъти и след това някой вдигна.

— Лаура? — попитах учудено аз.

Никакъв отговор. Допусках, че това е вероятно телефонният й секретар и зачаках да й оставя още едно безнадеждно послание, като си обещах, че в определен час на деня ще говоря с човек, който

наистина е *там*. Започнах да се чувствам като в някаква паралелна вселена, в която не ме чува никой, освен машините!

Телефонът оставаше безмълвен.

— Лаура, ти ли си? — попитах отново аз.

Изведнъж се почувствах и по-неуверен.

— Дек? — направих опит аз. — Чуваш ли ме?

— Тук няма никой — каза дълбок мъжки глас.

— Кой се обажда? — попитах аз и си помислих: неин приятел или ченгета?

— Знаеш кой съм — каза гласът.

Колкото повече го слушах, толкова по-малко го харесвах. Звучеше твърде ясно, сякаш не идваше през телефонната слушалка. Нещо ми подсказваше, че това не е нито полицай, нито някой друг, незначителен човек.

— Не, не зная — отговорих аз, — ще ми кажеш ли?

Последва дълга пауза.

— Ще се сетиш сам.

— Чакай, Лаура там ли е? — попитах ядосано аз.

Собственият ми глас не звучеше вече толкова плътно.

— Минахме край училището — каза гласът и линията прекъсна.

За момент останах неподвижен с долепена до ухото слушалка. Сякаш нещо щеше да изскочи от тъмнината, сякаш някаква дума щеше най-накрая да се отрони от устата ми. Един спомен. Толкова много пречеа — и чужди, и мои собствени, но той все идваше!

— Добре ли си? — попита един глас и усещането изчезна. Аз премигнах и видях, че говори човекът от края на помещението. Беше вдигнал глава от масата и ме гледаше. Беше малко по-възрастен от мен, с чуплива руса средnodълга коса. Имаше силни черти, вдъхваше някакво особено спокойствие, а очите му бяха по-ясни, отколкото можеше да се очаква от човек явно с ужасен махмурлук.

— Изглеждаш така, сякаш току-що си срещнал призрак.

Хвърлих на масата каквото бе останало от парите ми и избягах навън.

* * *

Карах безцелно и бързо, без да зная къде да отида — струваше ми се важно просто да бъда в движение. Накрая свих от Булеварда и се забутах за известно време в жилищния квартал, след това паркирах до бордюра, угасих двигателя и останах да седя така в колата. Щом колата спря, ръцете ми се разтрепериха.

Не знаех чий е гласът по телефона, но ми беше прозвучал познато. Общо взето. Както ми изглеждаха всички, които преследваха Лаура. Проверих кода — номерът трябва да е някъде от другата страна на „Бърбанк“. Казват, че нищо в Лос Анджелис не е на повече от половин час път, но има и такива, които пък казват, че луната е от сирене и че Емпайър Стейт Билдинг символизира фалос. Не ми се вярваше, че мъжете са били в състояние да стигнат от моя хотел до дома на Лаура за толкова кратко време. Но ако пък това заключение бе вярно, не знаех какво да си мисля.

Бях започнал сутринта с една елементарна, макар и трудна задача. Да се добера до преподавател. Не само че не бях намерил пътища за решението на този проблем, а и той изглежда се разрастваше и навлизаше в нови и нови зони, за които не знаех нищо. Сякаш нещо ме задържаше на едно място и не ми позволяваше да вървя напред. Зад всичко това се криеше някаква организация, но аз не можех да я видя. Нещата можеха да придобият смисъл, само в случай че Лаура Рейнолдс беше с мен.

Докато седях там, загледан през предното стъкло и се чудех какво да правя, вратата на къщата от другата страна на улицата се отвори. Беше хубава къща — двуетажна, не особено модерна, с хубава веранда. Младолика жена с лилава рокля погледна подозрително през пътя към мен. Явно държеше под око околностите и не позволяваше да се случат никакви изненади и неприятности. Едно мъничко котенце изскочи подтичвайки иззад нея и тя му подвижна. Котенцето безцелно обиколи верандата, очевидно стреснато от грамадното пространство, в което попадна, и на галоп се прибра обратно вътре. Предполагах, че си има братче или сестриче, на което цял следобед щеше да разказва измислени истории за приключенията си. Жената погледна към колата за последен път, последва котенцето си и затвори вратата.

За момент, повече от всичко ми се прииска да живея там, с нея. Тя да знае името ми, котето да е наше, да си имам дърводелски инструменти и да ги знам къде са. Отстрани животът на другите хора

винаги изглежда по-завършен от моя, по-смислен, по-цялостен. Надявам се да е така само външно.

Понякога ми се струва, че реалността се е устремила напред, а аз седя някъде отзад в класа и не познавам нищо друго освен мимолетността, хотелите и яденето на крак. Сякаш за да ти разрешат да се изкачиш една степен нагоре, там, където живеят свестните хора, трябва да се явиш на някакъв изпит, а аз все не успявам да разбера къде точно ще бъде проведен той.

Тъй като исках да направя нещо, дръпнах дявола за опашката и набрах „РЕМтемпс“. Приемникът на сънища бе все още в багажника на колата и исках да се отърва поне от едно задължение, което висеше над главата ми. Сабрина ми каза да почакам, а след това се обади и самият Стратън.

— Трудно е да те открие човек, г-н Томпсън — каза той.

Гласът му звучеше нетърпеливо, но не враждебно.

Изтърсих, без да се замислям:

— Човекът-загадка. Както и да е, върнах се и...

— Върна ли се? — попита бързо той и аз разбрах, че съм допуснал грешка. Докато бях в Мексико, бях пускал разговорите си през системата на Куот, за да изглежда, че съм в Лос Анджелис.

— Трябваше да мръдна вчера за малко извън града — продължих аз, колкото се може по-спокойно, — затова не сте ме намерили.

— По работа ли?

Не съм толкова глупав.

— Лични проблеми, разбира се.

Спрях дотук, защото многото подробности винаги звучат като лъжа.

— Следващия път остави номер, на който да те търсим. Натрупала се е доста работа за теб.

— Не мога да приема нито един спомен — казах аз. — Главата ми все още не е наред.

— Мигрена?

— Да — отвърнах аз и в този момент бях много близо до истината. Неочакван проблясък от ваканцията на Лаура проряза главата ми и я изпълни с алкохолни пари и кисели „маргарити“.

— Но въпреки това ще работиш сънища?

Стратън бе твърде изискан, за да позволи подозрението да се прокрадне в тона му, но аз знаех, че то е там.

— Те са по-различни, нали знаеш, а освен това ми трябват и пари.

Не беше истина. Имах четвърт милион, скрит на различни места в Мрежата, като в тази сума не включвах парите, които възнамерявах да върна на Лаура Рейнолдс. Мислех си, че отговорът ми ще накара Стратън да се почувства доволен, задето съм зависим от него.

Оказах се прав.

— Добре — каза той, очевидно удовлетворен. — Вземи си още един ден почивка, но нека бъде наистина почивка. Тази нощ ще бъде много натоварена.

„Какво знаеш ти!“, помислих си аз.

* * *

Върнах се с колата обратно в Грифит и се разходих пред „Фолкланд“. Нямах какво да се види, но въпреки това положението не ми се понрави, затова спрях в далечния край на площада и седнах пред един бар да пия бира на вересия. Телефонът на Дек не отговаряше, на моя телефонен секретар нямаше оставено съобщение, а обаждането до Тид ме убеди, че от хората в сиво няма и следа. На телефона на Лаура повече не позвъних.

Тъкмо бях преполовил третата си бира и се опитвах да измисля начин да проверя апартамента, без да се излагам на опасността да бъда убит, когато, най-сетне, телефонът звънна.

— Къде си, по дяволите? — извиках аз и стреснах някои от позадрямалите следобедни пиячи.

— В Мрежата, къде другаде? — отговори един спокоен глас. — Нещо май си притеснен, а Хап?

— Куот — отвърнах аз по-тихо, — помислих те за друг.

— Добре, радвай се, че съм аз. Имам добри новини за теб.

Крайно време беше.

— Какви?

— Извади късмет. Открих един тип, който скалпил частично работещ апарат преди по-малко от седмица за някаква жена, която

искала да направи прехвърляне на голям спомен. Не ти ли звучи познато, а?

— Разбира се! — Хакерът на Лаура, той трябва да е. — Кога мога да го взема?

— Той е в зоната. Тази вечер устройва ли те?

По-добре, отколкото се бях надявал. С облекчение почувствах как главата ми се прояснява.

— Каква е цената?

— Тридесет хиляди за еднократна употреба. Дава го, чака там и веднага си го взема обратно.

— Не може да стане по този начин. Имам някои логистични проблеми. — Нямаше го моят приемател, например. — Трябва ми поне за през нощта.

— Почакай секунда!

Последва пауза, след което Куот каза:

— Добре, но цената скача на петдесет и трябва да го върнеш преди шест сутринта. Прави ми услуга и всичко трябва да е точно.

— Добре.

Всъщност цената беше по-ниска от очакваната и при дадените обстоятелства беше направо евтино.

— Как ще го получа? Кога и къде?

— Защо не в твоя апартамент?

— Излизам в нелегалност. — Помислих за момент. — Знаеш ли къде е кафе „Проуз“?

Куот се изхили:

— Чувал съм го.

— Кажи му там в осем. Ще оправиш ли плащането?

— Естествено. А ти трябва да бъдеш сам, Хап. Нашият човек се плаши лесно.

Явно понякога излиза в реалния свят.

— Как ще го позная?

— Ще го познаеш — каза Куот и изчезна.

Отпих една яка глътка бира в чест на победата и доброжелателно се ухилих на другите пиячи наоколо. Най-трудното парче от пъзела бе застанало на мястото си. Наистина, по-лесните — достъпът до собствената ми машина и жената, в чиято памет трябваше да върна

спомена — не бяха на разположение и нямаше как да бъдат заместени, но все пак нещата бяха потръгнали.

Имах нещо наум и отново навъртях номера на Тидстър. Той отговори още на първото позвъняване. Винаги прави така. Като че ли не се занимава с нищо друго, освен да изпълнява поръчки на хора като мен.

— Имам една работа за теб, от която ще изкараш 50 долара за десет минути.

— За толкова пари мога да работя и половин ден. Какво трябва да направя?

— Оставих в стаята си едно нещо, което сега ми трябва. Мисля да ти дам ключовете, а ти да отидеш и да го вземеш. — За момент разбрах защо Уудли работи посредством дистанционно управляеми инструменти. Може би той бе по в крак с времето от мен.

— Добре, но защо не отидеш сам?

— Имам си причини. И слушай, като стигнеш до стаята, първо почукай, да не вземеш да нахълташ направо!

— Както кажеш, шефе. Ти къде ще бъдеш?

— На площада, отсреща.

Изведнъж млъкнах, защото разбрах, че не мога да направя такова нещо. Тид можеше да тропна на вратата, колкото си иска, или пък най-вероятно щеше да пренебрегне съвета ми и направо да я отвори. Ако ония двамата са се върнали в апартамента, щяха да го застрелят и в единия, и в другия случай. Ако не са се върнали, той щеше да спечели 50 долара. Сумата не беше достатъчна. Никаква сума не би била достатъчна за този риск. Освен това се сетих, че нямам и никакви пари.

— Слушай, Тид — казах аз, — промених...

— Чакай, чакай, чакай — каза той, а гласът му прозвуча някак отдалечено. — Говоря с един човек, който те търси.

— Какви ги плециш, по дяволите? — попитах аз и едва тогава разбрах, че той не говореше в слушалката.

Вслушах се в приглушената размяна на думи, а след това в телефона се чу друг глас.

— Хап — каза той нетърпеливо, — къде се губиш, бе човек?

За радост, слушалката ми беше изработена от същите материали, от които правят и космическите кораби.

— Дек, добре ли си? Лаура при теб ли е?

— Да, да, тук е, но аз доста се притесних. Търся те цяла сутрин.

— В гласа на Дек прозвуча облекчение.

— Как ме търсиш?

— По телефона, Хап. Как да те търся? По следите на духа ти ли?

— Не се качвай в апартамента. Аз съм на площадката отсреща, пред бар „Туелв“. Ела веднага тук.

Станах прав и се загледах към отсрещната страна на площада. След няколко секунди порталът на „Фолкланд“ се отвори. Дек излезе, здраво стиснал едната ръка на Лаура над лакътя. Тя беше със зелената си рокля и изглеждаше прилично, макар и малко поизмачкана. Добре, че поне не се дърпаше, което за нея би било уморително.

От пет метра Дек заговори бързо.

— Господи Хап, да не си си изключил телефона?

— Не — казах аз. — През цялото време бях в обхват. Сигурен ли си, че си запомнил номера?

Той го изстреля като картечница.

— Наистина, ама наистина ми писна от вас — каза Лаура. — Няма нищо по-тъпо на света от това тази маймуна да ме влечи насамнатам цяла сутрин!

— Млъкни — срязах я аз. — Взех ти нещата, така че бъди любезна!

— Да бе, като че ли ми правиш голяма услуга.

Престанах да й обръщам внимание, наведох се и отключих вратата на колата.

— Какво стана?

— Не зная — отговори Дек с глуповато изражение. — Нещо ме бърза, Хап. Тук става нещо странно!

— Сериозно ли, Скъли!

Дек помогна на Лаура да се качи на задната седалка, а той се настани на предната. Заклучих вратите, оставих колата на автопилот по туристически маршрут и докато обикаляхме, научих какво се бе случило.

Дек чакал Лаура да излезе от банята и й предложил кафе. Тъкмо си разменяли поредните любезности, когато телефонът звънна. Дек си помислил да остави телефонния секретар, но след това се сетил, че може да ги търся от Мрежата за промяна в плана, затова вдигнал.

Чул се плътен глас. Поискал да говори с Лаура Рейнолдс. Дек казал, че я няма. Гласът тихо се изкискал и попитал за мен. Дек казал още веднъж същото, а оня го помолил да предаде следното съобщение: „Гневът на нищото ще ви настигне скоро“.

— Не е много приятно — казах аз.

— Освен това е доста заплашително и малко неразбираемо. Почаках няколко минути и се чудех дали да ти се обадя, а след това се притесних. Нещо в гласа на този от телефона ме накара да си мисля, че това „скоро“ може и да не означава нещо като „утре“ или „някой ден през следващата седмица, например петък“. То можеше да значи на практика „сега“. Отидох до прозореца, погледнах към улицата, не видях нищо необичайно, но и не знаех какво точно търся. Навъртях твоя номер, но даваше заето.

— По кое време?

— Точно половин час след като беше тръгнал.

По това време аз седях на паркинга под „Фолкланд“, пуших цигара и изобщо не разговарях по телефона. Дек сви рамене.

— Знаеш как понякога чувствам нещата.

Знаех. Дек притежава шесто чувство. Звучи малко странно, но е така. Преди известно време спаси живота на една жена, която не ми беше безразлична, само като я задържал на разговор. Не бях присъствал лично по разни причини, но ми разказаха по-късно. Пиели в един бар, за да убият времето. Тя трябвало да се срещне с някакъв тип и да пътуват извън града, но Дек усетил Страх и я задържал, като дрънкал глупости и се правел, че я убеждава в нещо. Успял да я задържи само десет минути, но то било достатъчно. Мъжът, с когото тя трябвало да се срещне, не изтърпял и хукнал към колата си, за да върви да я търси. След секунда той се бил превърнал в тънка червена мъглица, разпростряна сред хиляди кубически метри въздух, а от небето заваляли парчета от автомобила му.

На колата бил поставен взрив. Нямамо начин Дек да е знаел, никакъв начин. Мислете, каквото искате, но ако Дек е притеснен, правете каквото ви казва той.

— Така че грабнах госпожичка Очарование и изчезнахме.

— Не провери ли в паркинга под хотела?

Дек се смути.

— Не. Не тогава. Забравих, че когато кажеш, че отиваш при Куот, всъщност не отиваш там в истинския смисъл на думата. Както и да е, влачихме се из Грифит, движехме се непрекъснато. Беше някак си... Не мога точно да го определя.

— Какво?

Дек вдигна рамене.

— Имах усещането, че някой ни следи. Но не можах да видя никого. Опитвах да се свържа с клетъчния ти телефон на всеки петнайсетина минути, но той даваше заето. Накрая реших, че нямам друг избор, освен да се върна. Този път проверих на паркинга, но теб те нямаше.

— След като излязох от Мрежата, звънях поне пет пъти, най-вече на твоя секретар у вас.

— Е — каза той, — тогава значи твоят телефон е повреден. Обади се да го оправят. А ти къде беше?

— Бил си прав — казах аз. — Този, дето се е обадил в апартамента, наистина е имал предвид „сега“. Те се появиха пет минути, след като вие сте тръгнали. Трябва да съм ви изтървал за секунди.

— Кой са „те“? — попита Лаура.

— Мъжете в сиви костюми — погледнах я аз.

— Какво са правели те там?

— Предполагам, че са търсили теб — отвърнах. — Какво ще кажеш да отговориш на някои въпроси?

— Какви въпроси? — попита тя, като ровеше из чантата си. — Колко сте тъпи ли?

— Защо пръсна черепа на Рей Хамънд? И кои може да са ония типове?

— Не зная за какво говориш — каза тя, сладко усмихната. — Нищо подобно не се случвало. Ако искате, можете да ме проверите на полиграф. Чиста съм.

— Да, но не за дълго — отвърнах аз и бях на ръба да избухна. — Намерил съм предавател — от същия човек, с когото ти си имала работа. — Усмивката на Лаура изчезна. — Ще ми го даде тази вечер и десет минути по-късно всичко ще е обратно в паметта ти. И знаеш ли какво? На това място Дек и аз си отиваме. Но не и ти. Ти ще бъдеш

единственият човек, когото ченгетата ще могат да свържат с убийството, а това е най-малкият ти проблем.

— А кой е големият по твоето скромно мнение? — попита тя със суров поглед.

— Онези другите типове. Те са много по-навътре в нещата от полицията. Тази сутрин се отбиха в „Нирвана“. Обадих се у вас и те бяха там. Търсеха теб.

— Не ти вярвам. Откъде ще ми знаеш номера.

— От твоя органайзер — казах аз. — Най-добрата ти приятелка се казва Саби, а рожденият ти ден е през ноември.

— Но това е *лично* — извика тя. — Това е моят живот.

— Както и онова, което сега е в моята памет. Него обаче доста охотно сподели. Въпросът е откъде тези типове знаят къде живееш?

— Нямам представа. Въобще не ме интересуват.

— Обаче ти ги интересуваш. Между другото, от хотела до дома ти стигнаха твърде бързо — или са повече от двама, или става нещо много странно, поради което не ми се ще точно сега да се качвам в апартамента. Които и да са, те са по дирите ти.

— Не само по моите — сопна се тя. — Нали чу приятелчето си — питали са за мен, а след това за теб.

— Търсят ме, само защото знаят, че ти си с мен. Мазникът в хотела им е светнал.

— Глупости. Знаеш, че казвам истината.

Погледнах през стъклото. Тъкмо тогава минавахме покрай „Хърби Кротон“, включен в маршрута в качеството си на едно от най-красивите архитектурни постижения на Грифит. Погледнах го неприязнено, както обикновено, но не му отделих особено внимание. Когато се обърнах, видях, че Дек е вперил поглед в мен.

— Права ли е? — попита той.

Кимнах.

— Вероятно. Онзи, с когото говорих, каза нещо доста странно. Не зная какво означава, но определено има някакъв смисъл.

— Никой не може да си тръгне просто ей така! — тихо каза Лаура. — В живота не става така!

Всъщност не можех да не се съглася. В огледалото тя изглеждаше дребна, самотна и поне в този момент аз не ѝ се сърдех.

7.

Кафене „Хард Проуз“ е ей там, в квартала със складовете на Грифит. Той, разбира се, не е квартал на складовете, а само още една брънка от подправения с реалност живот. През осемдесетте и деветдесетте години хората толкова били свикнали с това прекомерно скъпите барове и ресторанти да са разположени във влажни и мрачни стари постройките, та чак забравили, че те не били проектирани с тази цел. Затова когато разработвали общия план на Грифит, издигнали няколко грамадни сгради, които реконструирали по време на самия строеж — иззидали стени и след това веднага ги съборили, за да се постигне автентичното усещане. Блокът, в който се намира кафето, има фалшива фасада: „реката“ представлява покрив от плексиглас над автострадата, но човек разбира това, едва след като се доближи съвсем и погледне надолу. Понякога си мисля, че толкова много сме свикнали с питиетата, подправени с аромат на шоколад, че истинският шоколад ще ни се стори противен.

На Лаура не ѝ стана приятно, когато влязохме в кафенето. Предполагам, че това бе обида за естетическите ѝ чувства. Заведението започнало живота си като някаква тъмна дупка, в която тайфа холивудски писатели се събирали да се мръщят в почивките между разните срещи. Трябва да отбележим, че обслужването е отвратително. Необходимо е да си резервирате маса за поне един час по-рано от времето, за което я искате, тъй като ръководството работи на принципа, че клиентите винаги закъсняват. Минава сума време, докато успеете да привлечете вниманието на келнера, а след това в кухнята ще променят поръчката ви, без да ви питат. Ако храната ви изобщо пристигне, непременно ще изникне някой, когото не сте виждали от години, и ще изплюска десет процента от нея. Интериорът така и не бил довършен, тъй като тъкмо работата стигнала до половината, и авторите на проекта я спрели. Оттогава цялото време минава в преразглеждане на свършеното и в препирни за авторските права.

Двамата с Дек ходехме там, защото това е единственото място в Калифорния, където пушенето на публично място е разрешено. Освен

това харесвам интериора, макар да усещам, че съм малцинство. Огромна стая с височина от два етажа и голям кръгъл бар в центъра. Поръчките за питиета се изпълняват доста бързо — мисля, че ги считат за приоритетни. От едната страна има голяма скулптура във формата на... — всъщност, да ви кажа честно, не знам на какво прилича. Явно е замислена като тема за разговори, но предполагам, че те протичат по следния начин:

— Какво е това, мамка му?

— Да пукна, ако знам!

— Адски е противно!

— Аха! Дай да го запалим!

От всички страни на помещението са разположени ъгли и сепарета от дърво с маси на различна височина като ракетни площадки. В единия ъгъл на помещението, ако искате да си дадете труд, можете да се качите на една платформа, достигаща почти до тавана, да си седите там и да гледате като крал надолу към една минисистема облаци от третокачествен тютюнев дим.

Поведох групата натам. Не ми се случва често да играя ролята на крал.

Най-горната маса имаше допълнителното предимство, че щеше най-много да затрудни евентуално бягство на Лаура. През останалата част от следобеда тя бе спокойна, седеше безмълвна на задната седалка на колата и отказа да яде бурито, което ѝ предложихме. Ако трябва да бъда искрен, за нас бе облекчение, тъй като нито Дек, нито аз искахме да компрометираме предаността си към месоядството. Оставихме я в колата на няколко пъти, когато излизахме да се поразтъпчем, но не се отдалечавахме много. Тя се държеше като кротушка, но аз нямаше да позволя това да ме заблуди. Бях абсолютно сигурен, че ще опита да направи нещо още преди падането на нощта. Въпросът беше кога.

Качихме се на високата маса. Дек се нагърби със задачата да отиде и вземе нещо за пиене и ни остави сами. Блажено запалих цигара, като и предложих и на нея, но тя само ме изгледа.

— Не пуша.

— Не е вярно, пушиш „Ким“.

— Взех се в ръце и ги оставих.

Засмях се.

— Кога? Преди два дни?

— Всъщност три.

— Глупости! — казах аз и се обърнах.

Макар че беше още шест часа, повечето от масите под нас бяха заети и аз известно време оглеждах хората наоколо. Едно време ми беше трудно да повярвам, че другите човешки същества притежават собствен живот, че са нещо повече от второстепенни актьори в долнопробния филм на моя живот. Едва когато ги видиш на някое място като този бар, разбираш, че са дошли тук заради нещо определено, че имат взаимоотношения с хората, с които се срещат тук, и че — понякога в противоречие с външния им вид — те действително са хора. Откакто бях започнал работата със спомените, вече не ми беше трудно да го повярвам. Понякога, когато съм изморен, усещам как разликите избледняват и почти съм склонен да повярвам, че вместо отделен индивид, аз представлявам само мъничка частица от континуума на човешкия опит. Но за нещастие и краткотрайното ми надникване в живота на други хора ни най-малко не ми помагат да ги разбера. Доколкото знаех, никой в цялата история на света не е бил съпричастен с толкова голяма част от истинския живот на друг човек, както аз бях съпричастен с живота на Лаура Рейнолдс. И въпреки това тя си оставаше непроницаема за мен. Не можех да разбера как от някогашното момиче се е превърнала в жената, която бе сега!

— Така ли трябва да бъде?

Неочакваният въпрос ме стресна. Бях решил, че ще ме наказва с мълчание.

— Какво? — попитах аз. — Да, обстановката е малко небрежна, но...

— Прехвърлянето — каза тя. — Наистина ли трябва да си взема спомена обратно?

Изглеждаше уморена, със сини сенки под очите като от побой. Дългите ръкави на роклята ѝ покриваха белезите върху китките ѝ, но знаех, че ѝ е неудобно.

— Да — казах аз. — Съжалявам, но трябва. Ако ме хванат с твоите спомени, ще се наложи да излеждавам твоята присъда. Че и още по-зле.

Тя сложи лакти върху масата, подпря брадичката си с ръце и явно се опита да ме погледне умолително. Така си беше!

— Защо „по-зле“? Само защото си мъж или защото имаш криминално досие?

— Нямам досие. Никога не са ме арестували и срещу мен няма никакви висящи дела.

Подвоумих се и си помислих какво трябва да направя. Когато не беше груба, тя беше приятна компания.

— Преди няколко години се забърках в нещо неприятно. Вината не беше моя. Дори не допусках, че нещата ще се развият по такъв начин. Имаше убити, а едно ченге страшно се ядоса. Преследва ме из цялата страна в продължение на няколко години, а след това наех един да изтрие престъплението. Ченгето нямаше за какво да се захване и трябваше да се откаже.

— Нямаше ли начин да те изработи някак или да те окошари за нещо друго?

Поклатих глава. Често се питах същото.

— Очевидно не е имал. Доколкото мога да съдя, той е почтен човек.

Ъгълчетата на устните ѝ кисело се повдигнаха.

— Последен екземпляр от един изчезващ вид!

— Защо? Наистина имам основания за такъв извод. Както и да е, точно той води сега разследването за убийството на човека, когото ти застреля.

Лаура повдигна вежди и сякаш прие, че това наистина може да представлява проблем.

— Един вид съвпадение, а?

Поклатих глава.

— Той е известен детектив от отдел „Убийства“, а Рей Хамънд е бил високопоставен служител на полицейското управление на Лос Анджелис. Нещата са съвсем ясни. В каквото и нарушение да ме спипа, с мен е свършено.

— Но той няма как да те свърже с убийството. Знаеш това. И както сам каза, ако късметът ми не проработи, някой наистина може да ме свърже с убийството. Ти обаче дори не си бил там.

— Някой вече е направил връзката. Ония със сивите дрехи. Нямам намерение през следващите пет години непрекъснато да се оглеждам. Вече достатъчно дълго време съм го правил.

Видях, че Дек се беше добрал до бара долу и поръчваше питиетата в промишлени количества. Умен човек!

Лаура не се предаваше.

— Трябва ли споменът да се върне непременно при мен? Не можеш ли просто да го пратиш ей така, в празното пространство?

Поклатих глава.

— Не можеш да се отървеш. Ако го направя, той ще витае някъде, на някаква улица или край някоя река и ще виси като облак. И ако някой мине оттам, поне част от него ще влезе в паметта му. Така се развива „Синдром на грешния спомен“ — хората започват да си мислят, че са им се случили лоши неща и започват да обвиняват най-близките си. В началото доста семейства пострадаха по този начин.

— Но...

— А дори и пет пари да не даваш за тях — прекъснах я аз, — има вещи лица, които могат да възстановят профила на спомена и да определят откъде е произлязъл. В никакъв случай не мога да постъпя така.

— И какво? Просто ще ми върнеш спомена и ще изчезнеш? Така ли?

Вдигнах рамене.

— Дай ми банковата си сметка, за да ти върна парите, което според мен е пределно честно, предвид на това, че ми струваш цяла седмица работа и куп черни точки пред моя работодател.

— А аз какво трябва да...?

Изведнъж се почувствах изморен.

— Омръзна ми да отговарям на въпроси, Лаура. Защо не опиташ самата ти? Този хаос е твое дело, не мое! Защо уби оня човек? Защо се опита да се самоубиеш снощи? Какви проблеми имаш самата ти и защо не можеш да се справиш с тях?

— Гледай си работата, боклук такъв! — заяви тя и се обърна.

В този момент Дек пристигна на масата, последван от няколко келнера, които едва крепяха тежките си подноси, отрупани с питиета.

— Забавлявате се, нали? — попита Дек.

— Положението е непоправимо — отвърнах аз.

* * *

В осем без двадесет аз бях на бара и си гледах часовника. Чудех се кой ще бъде най-добрият начин да взема преподавателя и поръчах поредните питиета. Лаура беше все така настоятелна, както и преди. Тя бе доста пияна, при това го постигна доста бързо. Не ми беше необходимо много време, за да се сетя, че тя вероятно бе пресушила бутилката от чантата си още през следобедните часове. Като разбрах това, малко се притесних. Не съм против алкохолните напитки и познавам последиците от тяхната употреба, но аз пия за удоволствие и защото харесвам вкуса им. Понякога и като евтин начин да избягам от капана на живота — истинския или другия. Лаура не го приемаше така. Никой, освен руснаците, не пие водка заради аромата, а и те рядко я смесват със сок от червени боровинки. Лаура пиеше на големи глътки, сякаш приемаше лекарство и с някаква мрачна решителност — като че ли част от нейния разум ѝ беше предписал лекарство, но тя знаеше, че то само ще влоши болестта. Това не ми влизаше в работата, пък и не може по никакъв начин да променя нещата. Аз трябваше да я задържа тук, на това място, да не си създавам излишни проблеми и затова ѝ поръчах още едно питие.

Бях сигурен, че веднага след като барманът престанеше да се прави на тежкар, ще ми го сервира заедно с другите, които бях поръчал. Той беше от хората, които придават на всяко свое действие особена и префърцунена значимост, с което наистина ме нервираше. Не обичах барманите да ми се правят на велики — просто исках да ми дават пиячката.

Планът ми беше Дек да остане на масата с Лаура, в осем часа аз да сляза и да огледам помещението. Куот вероятно бе дал описанието ми на хакера, пък и ми беше намекнал, че ще го позная лесно. След това щяхме да се върнем в хотела, като през това време щях да намеря някой да се погрижи за Лаура за няколко минути, или пък щях да я заключа в колата, докато Дек и аз занесем приемника от моя апартамент. С тази част от плана Дек не се съгласяваше през целия ден и настояваше най-напред да отидем и да донесем приемника. Отиването до апартамента бе рисковано и аз исках да го отложам за колкото се може по-късно. Засега всичко минаваше безпроблемно: щях да намеря мотел, да осъществя предаването и да кажа на Лаура, че е свободна да отива, където си пожелае. После ми предстоеше нощ с платени сънища, а на сутринта щях да съм се озовал там, където се

намирах преди седмица. Почувствах как настроението ми леко се подобрява, но само толкова.

Докато чаках да оставя отпечатъците си върху касовата бележка и гледах фриза, изрисуван на тавана на бара, изведнъж започнах да усещам странни неща. Рисунките показваха в стилизирани форми богове и богини от класическата митология и аз се замислих колко са тъпи разбиранията ни за боговете. Богиня на любовта, бог на войната, бог на пияните глави — като всички те приличаха на вицепрезиденти на някаква компания „Земя-АД“ под председателството на г-н Зевс-старши. Няма и помен от одухотвореност, нито намек за присъствие, пълна липса на смисъл в пространството — просто една стара управленска структура и нищо повече. Общо взето, съвременните религии са дори по-зле. Само са модернизирани. На времето изобразяваха Господ като някакъв Хауард Хюз, но по-излъскан. Сега Той се появява като един от застаряващите собственици на провинциална счетоводна фирма. Малък офис над главната улица, в някакъв затънтен град, тиктакането на часовници в ленивите следобеди, прашни стаи, пълни с разни типове, членуващи в Ротари, които и пет пари не дават каквото и да стане.

Все пак, хората протягат ръце, сякаш все още искат да вярват в НЛО. След толкова много фалшиви тревоги, след толкова дълго чакане и тъй като „черният обелиск“ така и не се появи, би трябвало да сме изгубили интереса си към идеята за извънземните. Ала ние все още чакаме ония малки хора с щръкнали ушички любезно да ни помолят да ги заведем при нашия цар, точно както продължаваме да ходим по психиатри и баячки, след като единственото реално нещо, което те ни предлагат, са сметките за плащане. Не управляваме собствения си живот и все още чакаме *deus ex machina*.

Нещо ме накара да се обърна. Вече бях гаврътнал няколко бири и си помислих, че може да съм мярнал отражението на някой познат в огледалото зад бара. Не знам дали е бил мъж или жена, но когато погледнах, не видях никакъв познат. Само множество хора, седнали край масите, които говореха високо и бързо. Младежи със свръхмодерни костюми, жени, преливащи от излишна привлекателност, която събужда в теб желание да се махнат, за да не ги разглеждаш тайно цяла вечер. Огледах внимателно цялата тълпа и не

открих нищо необичайно за един бар в Грифит. Въпреки това изведнъж се почувствах на тръни.

— Господине?

Барманът развяваше касовата бележка пред мен с вид на човек, който е чакал няколко дни, а не няколко секунди. Все още разсеян и оглеждайки тълпите, поставих пръста си в долния край на бележката, където сензорът щеше да разчете моето ДНК, да се свърже с банковата ми сметка и да изтегли необходимата сума.

— Ако си поставите пръста тук, можете да направите и доброволни пожертвования — посочи услужливо младежът.

— А, така ли? — казах аз и задрасках мястото. — Благодаря, че ме предупредихте.

Той заядливо дръпна бона и замина да обслужва някой по-сговорчив посетител.

Помахах с ръка на един от минаващите наблизо келнери и поставих питиетата си върху подноса му.

— Знаеш ли най-неудобната маса в бара? — попитах аз.

Трябваше да говоря високо, за да надвикам музиката от двата автомата в ъгъла. Келнерът кимна навъсено. Той беше дребен и смирен на вид и ми допадна повече.

— Занеси ги там! Чакай секунда!

Намерих в джоба си някакво листче, на което надрасках на Дек няколко думи, и го подпъгнах под чашата му. Посегнах за портфейла си и чак когато го извадих, се сетих, че нямах никакви пари в брой.

— Кажу ми, че съм поръчал да ти даде голям бакшиш, — казах на джуджето и го отпратих с ръка.

След това се магнах от бара и се шмугнах сред масата народ. В бележката до Дек пишеше да си стои на мястото и да си отваря добре очите. Вероятно алкохолът започваше да действа върху нервите ми, но понякога точно това състояние ме караше да желая да съм в непрекъснато движение. Отпих от бирата си и се поразходих наоколо, като се опитвах да не събуждам подозрения и в същото време да гледам на това, което се случваше около мен, с очите на страничен наблюдател. Гледката ме върна към предишен етап от живота ми — продажбата на дрога и опасностите — и не ми хареса. Не особено.

Тогава видях един човек, който седеше от другата страна на бара. Беше на около двадесет и пет, с дълга коса, голям нос и очила, носеше

раздърпана червена фланелка, на която пишеше „Програмистите го правят непрекъснато“. В ръката му имаше чаша, пълна с нещо като „джолт“, а до краката му се мъдреше малък куфар.

Нещо ми подсказа, че това може да е той.

Бавно се приближих до него, като му дадох достатъчно време да ме забележи.

— Здравсти — казах аз.

Беше с повече от десетина сантиметра по-нисък от мен и го осъзнаваше. Най-напред кимна с няколко отривисти движения на главата си и се извърна настрани. С ъгъла на устните си попита:

— Ти ли си Хап?

— Да, доколкото знам. А ти си?

Този път главата му направо се разтресе — нервни тикове. Куот бе прав по отношение на този човек. Той отговаряше точно на определението, дадено в речниците за думата „обладан“.

Последва мелодраматичното:

— Не е нужно да знаеш.

— Вярно е — казах аз, като се опитвах да не въртя очи. — Получи ли парите?

Алчността присветна за кратко върху острите му черти.

— Да, въъ, благодаря.

— Добре. Кажи ми къде да ти оставя куфара утре сутринта, изпий си питието и сетне си тръгвай.

— Не може да стане. Ще трябва да ти кажа как се работи с машината.

— Бива ме с тия джаджи, ще се оправя.

Отново тръсна глава.

— Глупости! Няма да можеш! Аз съм го правил туй нещо, ама и аз работя с него по записки. Всички кодове трябва да се вкарат ръчно в реално време.

— Добре де. Като се върнеш в бърлогата си, ще ми изпратиш инструкциите по електронната поща.

— Не вярвам на Мрежата.

— Исусе! Ти и Куот сте си плюли в устата! — въздъгнах дълбоко.

— Добре. Дай да го видим! — казах аз, с желание да приключим с тази работа.

— Нека най-напред да ти покажа кодовете — каза той и извади една тетрадка от задния си джоб. — Има три фази при прехвърлянето. Приемането на съня, кодирането за прехвърляне към определен приемник и самото прехвърляне. Първата фаза е проста работа — една поредица от пароли, които съм написал, но следващите две са по-сложни. Кодът за предаване се създава в реално време и представлява произволна функция от серийните номера на предавателя и приемателя. Трябва да изчакаш, докато двете машинки се синхронизират, и след това да наблюдаваш сигнала на кода за сходство.

— Къде точно трябва да гледам?

— Чуй най-напред последователността — каза той. — И ако нямаш нищо против — малко по-тихо!

Започнах да ставам нетърпелив.

— Платих ти сума пари за тази работа. Покажи ми проклетата машина.

Хакерът успокоително вдигна ръце:

— Добре! Отзад видях една голяма стая. Дай да отидем там.

Завъртях се на пета и тръгнах, като се опитвах да не губя самообладание. В кафето всеки петък и събота вечер се правеха големи купони и в дъното на главния бар имаше едно голямо помещение, където хората отиваха да се разхлаждат, когато загреят прекалено много. Преди да вляза там погледнах към нашата маса с надеждата Дек да ме забележи, но във въздуха имаше толкова много дим, че се съмнявам дали изобщо някой отвъд втория ред маси можеше да ме види като нещо повече от движещо се петно.

Помещението беше тъмно, осветено само от електрически свещи, подредени в ъглите и в малък басейн в средата, и бе абсолютно празно, с изключение на двама типа, които се натискаха на едно канапе в средата. Единият беше млад и мускулист, а другият — по-стар и вече се беше разгорещил. Те бяха твърде заети със себе си, за да представляват проблем. Отидох до отсрещния ъгъл и седнах. Моят човек ме последва, като очите му се стрелкаха подозрително към влюбените гълъбчета, след което приседна на крайчеца на едно канапе точно под прав ъгъл към мен.

— Чакам! — казах аз.

Той се затутка за момент, взе куфарчето в скута си, като го постави така, че само той и аз можехме да виждаме, и отвори

ключалките. Вътре имаше хиляди чаркалаци, части от главното табло, екранчета, букси и кабели във всичките цветове на дъгата.

— Исусе Христе! — възкликнах аз.

— Видя ли? Нали ти казах? Не е като от изложение на електронна техника.

— Ама работи, нали?

— О-о, да, да! — каза той, като усърдно кимаше.

Погледна още веднъж към вратата и аз най-накрая разбрах какво ме е притеснявало през цялото време. Наблюдавах го отблизо, докато изваждаше една миниклавиатура изпод хаоса от жици, и видях, че ръцете му не треперят. Объркани сигнали от нервната система — свръхнервността не пречеше на желанието му да обясни всичко в досадни детайли, гласът му трепереше във въздуха, но не и ръцете му. Всичко подсказваше, че би искал да бъде на друго място, сякаш ме възприемаше като някакво полуопасно диво животно и въпреки това не искаше да ми предаде устройството и да ме остави да се оправям с него сам. Беше взел парите — какво му пукаше? Това ми изглеждаше малко странно, а освен това — не харесвах ризата му.

Наведох се към него и сигурно заприличахме на двойката в другата част на помещението, която бяхме загърбили.

— Всичко е написано тук, нали?

Той кимна и понечи да каже нещо.

— Добре! Дай ми бележките.

— Няма да можеш да го пуснеш! — каза той.

Пресегнах се и тръснах капака на куфарчето, който без малко да откъсне пръстите на ръката му. След това извадих пистолета си и го опрях в средата на челото на хакера. Адамовата му ябълка подскочаше като съомга срещу течението, а долната му челюст се отвори със сухо изщракване.

— Дай ми проклетите бележки. Искам да се махна оттук!

— Никъде няма да ходиш! — каза един глас и в същото време чух как предпазителят бе свален. Някой опря пистолет на врата ми.

— Стани и хвърли оръжието!

— А ти кой си? — попитах аз и бавно станах, без да отмествам пистолета си.

— Полицейско управление на Лос Анджелис — каза млад, леко разтреперан глас.

Някой изви лявата ми ръка зад гърба.

На хакера явно му олекна.

— Ти ли, кретен? — извиках аз. — Ти си ме предал.

— Така е! — каза друг глас и някакъв човек дойде отстрани и застана отпред и малко вляво от мен — по-възрастният от натискащата се двойка. Той държеше значка и изглеждаше доста доволен от себе си.

— Хвърли оръжието — каза той и от него лъхна силна миризма на долнопробен алкохол. — Искам да продължа се натискам с Бартън. На него май му хареса.

— Майната ти, дядка — каза Бартън и ръгна пистолета още по-силно в тила ми. — Виж какво, пусни пистолета или ще те вземат мътните!

— Не знам дали искам да го пусна — казах аз, като безсмислено играех, за да печеля време. — Струва ми се, че докато стоим в такова положение, вие, момчета, не можете да направите нищо. Ако ме докоснете, пистолетът може да гръмне и този тук ще се размаже по стените.

— Да бе, защото на нас пък много ни пука! — изръмжа Бартън, което накара хакера отново да започне да нервничи.

Погледнах насреща към входа. Нямаше начин да стигна дотам преди да ме застрелят, дори и Дек да се появеше, което, струва ми се, той нямаше да направи.

— Пет хиляди долара — казах тихо на по-възрастното ченге, — за да забравите случая.

— Чу ли го тоя? — попита партньора си ченгето с дъх на бира. — Тоя боклук се опитва да опетни морала на полицейското управление на Лос Анджелис.

— Аз излизам оттук с куфарчето, а вие си получавате парите. И по-странни неща са ставали.

— Няма начин, Томпсън.

Нов глас. Обърнах се и видях, че още две ченгета са влезли в помещението и бързо вървят към нас. Този, който говореше, беше висок, с прошарена коса и се отличаваше от другите. Носеше костюм, достатъчно елегантен, за да покаже, че е с по-висок ранг, но и не толкова скъп, че да подсказва вземането на подкупи.

Лейтенант Травис.

* * *

През следващите няколко секунди не можех дори да продумам. Опитвах се отчасти да поставя всичко на мястото му, да разбера как нещата можаха изведнъж да се сгромолясат! Можех само да наблюдавам безмълвно, докато размишляващата част от съзнанието ми отброяваше всички неща, които вече нямаше да ми се случат в останалата част от живота ми. Например да седя пред някой бар и да пия бира, да виждам нещо различно от сивите стени. Да правя всичко, което не е глупаво, брутално и не е просто начин да прекарам дългите години, докато някоя сутрин не се събудя мъртъв в килията си. Всички тези сцени се стекоха като дъждовни струи пред вътрешното ми око, сякаш само бяха чакали момента, в който да се онагледят.

Травис се спря на няколко метра от мен и ме огледа от главата до петите. Беше малко позастарял, но не много. Годинките се бяха отразили добре най-вече на лицето му, а косата му бе подстригана малко по-късо. Беше съвсем близо до представата, която си бях изградил за него през годините, в очакване да го срещна в някой от градовете, където пребивавах. Странното бе, че когато за последен път се видяхме лице в лице, бяхме станали едва ли не приятели — предпазливо познанство от двете страни на границата на закона и реда. Работехме на различни поприща и бяхме решили да живеем и да оставим и другите да живеят — двама души, които познаваха правилата на играта и не обръщаха внимание на дреболиите. И точно тогава в изблик на пълна глупост аз кривнах встрани от пътя и в този момент всичко в изражението на лицето му подсказваше, че сега нещата са по-различни.

— Пусни пистолета, Хап! — каза той.

Аз се подвоумих за момент, след това отпуснах ръката си надолу, така че пистолетът вече сочеше към пода. Завъртях го в ръката си и му го подадох с дръжката към него.

Той го взе и го прибра в джоба си.

— Арестувам те за опит за наемане на незаконно устройство за прехвърляне на спомени и за употреба на споменатото устройство при приемане на спомени за извършени противозаконни действия.

Всъщност в думите му нямаше и капка от задоволството, което би трябвало да изпитва.

— Чувствай се поласкан, защото прекъснах много по-важно разследване, за да се заема с теб.

— Първото обвинение е капан, а второто не можеш да докажеш.

— Ще го докажа — каза той. — Ще те затворя сам в една стая, ще те натъпча с натриев веритал и ще те разпитам за всички престъпления, които някога са били извършвани в историята на човечеството, чак до нарушенията на правилника за паркиране в Райската градина. Рано или късно ще намеря достатъчно основания и ще открия нещо, за да те закопчая.

Едновременно разбрах две неща: той не знаеше за Рей Хамънд, но щеше да научи само две секунди след като ме вкарат в онази стая. За миг се изживях като рицар на честта — разбрах, че не съм в състояние да натопя Лаура Рейнолдс, нямаше дори да подам жалба. След това осъзнах, че това си е чист прагматизъм. Аз потъвах. Нямаше смисъл да повличам със себе си още някой, независимо че ставаше дума за истинския виновник.

— Тъъ, аз може ли да си вървя? — попита хакерът.

Той пхна ръката си под фланелката и извади скрития там радиомикрофон.

— Да! Много ще се радвам — каза Травис.

— Изкупих ли си всичко сега?

Травис се обърна към него.

— По отношение на твоето досие — да, ако въобще го намеря. Във всяко друго отношение ти си един долнопробен боклук и само ако чуя, че си се забъркал в нещо, ще те смачкам като буболечка.

Хакерът се понесе към вратата, като главата му ту се изправяше, ту се накланяше и той едва се сдържаше да не хукне. Устремяваше обратно към своя съмнителен живот, спасен с цената на съсипването бъдеще на човек, когото дори не познаваше.

Травис ме погледна още веднъж с непроницаемо изражение и кимна на Бартън, който все още стискаше здраво ръката ми зад гърба. Започваше да боли, но бях сигурен, че това ще да бъде най-малкият от проблемите ми в обозримото бъдеще. Травис можеше да използва хапчета и пряк разпит, ала имаше полицаи, които прибягваха към по-

директни методи. Съществуваеше голяма вероятност да се срещна с тях съвсем скоро.

— Сложете му белезници! — нареди Травис и се обърна към мен. — Надявам се да си си поживял през последните три години, Хап?

Нямах възможност да отговоря.

При звука на експлозията главите и на петимата ни тутакси се обърнаха към вратата. Хакерът лежеше на земята на няколко метра от нея, а част от вътрешностите му описваше дъга навън от тялото му.

— По дяволите! — изруга Бартън, пусна ръката ми и посегна към пистолета си.

Откъм главното помещение се чува писъци и шум от много хора, бягащи едновременно във всички посоки. Ченгетата около мен заеха позиция за стрелба, а Травис, който единствен запази присъствие на духа, посегна и сграбчи другата ми ръка.

В стаята влязоха четирима мъже.

Всички бяха еднакви на ръст, с еднакви сиви костюми и слънчеви очила. Всички носеха пушки-помпи в походно положение и вървяха така, сякаш нямаше от какво да се страхуват. Спряха на пет метра от вратата точно от другата страна на гората от свещи. И четирите пушки едновременно бяха свалени в положение за стрелба, като всяка цев категорично държеше на прицел по едно от ченгетата. Четирите пистолета 38 калибър бяха насочени обратно към тях, но доста по-несигурно.

Цареше тишина, ако не се вземе предвид квиченето на тълпата в главното помещение. Чух една мисъл, която премина едновременно през главите на всички ченгета, сякаш бе изречена на висок глас:

„Ако някой стреля, всички ще се превърнем в пушечно месо.“

— Свалете оръжието! — каза Травис с възхитително равен глас.

Ако в този момент, някой ме беше накарал да кажа нещо, гласът ми щеше да бъде толкова пронизително висок, че само ухото на куче щеше да бъде в състояние да го улови. Въоръжените мъже едновременно поклатиха глави.

— Дай ни Хап! — каза този от края с толкова плътен глас, че подът потрепери.

— Не! — каза Травис, като стисна още по-здраво ръката ми. — Свалете оръжието! Веднага!

А след това ме попита с ъгъла на устните си:

— Кои, по дяволите, са тия?

— Не зная — отвърнах аз също толкова тихо.

— Дай ни Хап! — повтори един от другите.

Гласът беше съвсем същият, произношението — напълно еднакво. Сякаш бях толкова пиян, че виждах не двойно, а четворно.

За момент се чу тихо скимтене, някой стана и изведнъж усетих една ръка около врата си, а на слепоочието — пистолет.

— Махнете проклетите пушки! — изкрещя към мъжете Бартън, а устата му беше съвсем близо до ухото ми. — Иначе ей сега ще му пръсна черепа!

Единственият отговор бе звукът на четирите патрона, които влязоха в затворите на пушките, и в този миг аз се простих с белия свят.

8.

За кратко се възцари пълна тишина и после стана тъмно. Осветлението изгасна изведнъж. Първи започнаха да стрелят ченгетата от двете ми страни — като хаотичните гърмежи на новогодишни фойерверки. Фраснах силно с лакът Бартън в лицето и едновременно с това издърпах силно ръката си от хватката на Травис.

Бартън залитна назад, а аз се хвърлих на земята в момента, в който се чу първият залп отведен огън откъм отсрещната страна. Приземих се тежко на пода, като едва не си строших долната челюст. От удара останах без въздух, но веднага запълзах на четири крака под дъжда от куршуми. Не виждах накъде отивам, но се претърколих и продължих да пълзя с единственото желание да се махна от този ад.

Чух, че зад мен някой изохка, и бях сигурен, че поне едно от ченгетата падна. Другите стреляха и зареждаха с максимална бързина и никой не ми обръщаше никакво внимание. Станах, едва когато стигнах до страничната стена. Отблясъците от изстрелите вече даваха възможност да се ориентирам за посоката, към която трябваше да се придържам. Ченгетата отстъпваха към самия край на помещението, като се снишаваха и криеха зад канапетата с напразната надежда за спасение. Мъжете с костюмите напредваха към тях в права линия, а аз, прилепен към стената, се придвижвах в обратна посока, колкото се може по-незабелязано, докато не се озовах зад тях.

Когато се оказах извън полезрението им, бързо се приближих на около двадесетина метра до вратата, които можех да пробягам за нула време. Но пистолетните изстрели вече бяха много по-редки, тъй като още две ченгета бяха повалени. Знаех, че ако побягна, типовете с костюмите щяха да ме чуят. Може в началото да са искали да им бъда предаден, но в момента май не се интересуваха много от моята безопасност.

Да не говорим, че куршумите, изстреляни от останалите ченгета, щяха да летят право към мен.

Подвоумих се за момент, застинал в положението на спринтьор на стартовата линия, но не можах да се реша да притичам до вратата и

бавно запълзах. Тъкмо бях стигнал до средата, когато двама от стрелците се обърнаха и ме видяха. Замръзнах само на някакви си три крачки от временната безопасност! Но от друга гледна точка, те бяха равностойни на милион километри.

Точно тогава откъм бара се чува изстрели от полуавтоматично оръжие. Беше твърде тъмно, за да видя лицето, но знаех, че това ще да е Дек, господ да го поживи! Той веднага ме намери, стисна ме за врата, без да каже и дума, и ме засили към вратата. Нямах нужда от допълнителна покана — хукнах по-бързо от вятъра.

Струваше ми се, че е минал повече от час, откакто застреляха хакера, но всъщност е невъзможно минутите да са били повече от две-три. През това време в кафенето вече бе настанал пълен безпорядък — меле от обезумели от изстрелите сенки; Мъже и жени се опитваха един през друг да слязат от терасите, падаха и се биеха. Почувствах се малко по-сигурен за живота си едва когато се озовах сред множеството, но се оказах повлечен към външната врата. Опитах се да се съпротивлявам, като си мислех, че трябва се постарая да намеря Лаура, а след това да се върна и да помогна на Дек, но въздействието на страха около мен бе твърде силно. Широко отворени очи, които без малко да изскочат от орбитите си, озъбени лица, разчорлени коси и безкраен вой на ужас, който ставаше все по-силен и по-силен и сякаш се материализираше — една друга сила, която ме тласкаше напред. Единственото, което можех да направя, бе да се държа на краката си, за да не ме съборят и стъпчат.

Успях да погледна настрани, едва след като тълпата се изсипа на улицата. Пред кафенето половината от хората изпопадаха, а другата половина направо ги премаза, подчинявайки се на дълбокия си инстинкт за оцеляване. Успях да се задържа прав и стигнах достатъчно далеч от вратата, за да мога да се обърна. Изходът на кафенето изглеждаше така, както би изглеждала вратата на ада, ако изведнъж обявят, че Дяволът пуска на свобода всички, които успеят да избягат през нея в рамките на пет минути.

Трябваше да се върна. Майната й на Лаура — трябваше да намеря Дек! Надявах се той да бе останал в стаята само, колкото да ме прикрие, докато изляза, но като погледнах зад себе си, не открих и следа от него. Той не ме беше изоставил, затова бях длъжен да му помогна, но нямаше начин да преплувам срещу течението от човешки

тела, които все още се изсипваха на тротоара. Тъкмо се опитвах да си спомня дали кафенето има и друг вход, когато го зърнах във втората редица на следващата вълна от народ, която се люшна през вратата навън. Ръката му бе върху главата на Лаура и я притискаше ниско долу, а собствената му глава стърчеше над другите, оглеждаше се встрани и изчисляваше посоките на най-малкото съпротивление. Извиках му, той погледна към мен, видя ме и си запробива път с лакти, като избутваше хората встрани. Той бе единственият човек в тълпата, който бе запазил присъствие на духа и следваше предварително определена посока.

— Господи! — възкликнах аз, когато се добраха до мен. — Радвам се, че ви виждам!

— Чувствата ни са взаимни — отвърна Дек, — но сега най-важното е да изчезваме.

Лаура дишаше учестено, а зелената ѝ рокля бе скъсана на три места.

— Идваш ли с нас? — попитах аз.

— Разбира се, по дяволите — изрече тя на пресекулки, а през това време шокът бързо я отрезвяваше.

— Как успя да го направиш? — попитах Дек, докато тичахме по кея към колата.

— Какво съм успял да направя? — отвърна с въпрос Дек и погледна към хаоса пред кафето.

Тълпи народ все още задръстваха изхода. Имахме на разположение още няколко минути преди хората в костюми да успеят да се измъкнат оттам, дори и да си проправят път със стрелба.

— Как успя да се върнеш, да намериш Лаура и да излезете толкова бързо?

— Какви ги говориш? — попита той и забави темпо, когато стигнахме до колата. Лицето му лъщеше от пот, а върху едната му буза кървеше дълга драскотина. — Бях до нея непрекъснато, както ми беше писал в бележката.

Обърнах се и погледнах Лаура. Лицето ѝ потвърждаваше, че Дек говори истината.

— Какво стана вътре? — попита тя.

— Твоят хакер ме изкофти — казах аз, — но ченгетата не знаят за връзката с Хамънд. После се появиха онези с костюмите. И с големи пушки.

— *Онези с костюмите ли?* — попита Лаура, изплашена до смърт.

— Да, четирима, което обяснява как могат да се явяват едновременно на две различни места. Искаха ченгетата да ме предадат на тях.

Дек ме погледна намръщено:

— Добре де, ами ти как се измъкна?

— Някой изгаси осветлението и всички започнаха да стрелят. Аз едва се докопах до вратата и тъкмо щяха да ме гръмнат, когато някакъв тип влезе и ме засили през вратата навън. Помислих, че си ти.

— Не, извинявай, братле, но макар да е трябвало, не съм бил аз.

— А кой, по дяволите, е бил, тогава? — попита Лаура на ръба на истерията.

Аз само поклатих глава.

— Няма значение — каза Дек, като отново хвърли поглед към кафенето, — важното е, че измежду всички откачалки, дето търчат наоколо, има поне един човек, който е на твоя страна. Междувременно, ние трябва да се омитаме оттук веднага.

— Давай да се качваме в колата.

Дек поклати глава:

— Ченгетата знаят номера на колата ти, а сигурно и ония, костюмираните. Ще я взема аз и ще я скрия някъде. А вие с Лаура се спасявайте.

— Какво ще стане, ако те хванат?

Дек вдигна рамене.

— Просто ще кажа, че съм я откраднал. Никой не знае, че се познаваме, никога не сме работили заедно.

Погледнах надолу по кея. Входят на метрото към станция Уорфленд се виждаше.

— Къде ще се срещнем?

— У нас, в девет. Ако ме няма — влизайте.

Дек посегна към джоба на сакото, извади пистолета си и ми го подаде.

— Не го използвай, ако не се налага!

Отключих багажника на колата, извадих приемателя на сънища, дадох ключовете на Дек и казах:

— Опитай се да държиш на земята поне по две от гумите.

Той скочи в колата и веднага подкара с бясна скорост. Хукнах към метрото, а зад мен пуфтейки тичаше и Лаура. Няколко души се мотаеха около стълбите и надзъртаха да видят какво става в тарапаната пред кафенето. В далечината се чува сирените на приближаващите се черно-бели полицейски автомобили.

— Какво става в онова кафене? — попита един.

— Някакви се натровили от храната — отвърнах аз и дръпнах Лаура покрай тях надолу към станцията. По стар навик подадохме показалците си към машината за билети, но съвсем навреме се сетих и дръпнах ръката на Лаура.

— Какво? — попита тя.

Посегнах да потърся пари в брой.

— Ако платим чрез собствените си пръсти, ще е ясно накъде точно сме тръгнали.

Тогавя си спомних, че в портфейла си нямам пари.

— Ти имаш ли някакви пари?

Лицето ѝ помръкна:

— Моето портмоне остана в колата.

Хукнахме обратно нагоре по стълбите, завихме веднага вляво и минахме по моста. Една полицейска кола профуча край нас в обратна посока, но вече толкова много хора тичаха насам-натам по улиците, че гледката наподобяваше на спонтанен крос за здраве, макар и без определена посока, поради което никой не ни обърна внимание. Завих по една странична улица, където знаех, че има банкомат. Щяха да разберат, че съм теглил пари оттам, но ченгетата така или иначе знаеха, че съм някъде в този район. Това бе за предпочитане, отколкото да знаят точно на кой влак сме се качили.

Банкоматът работеше. Напоследък банкоматите общо взето работеха, след като банките станаха по-сериозни и инсталираха антиперсонални устройства, които можеха да елиминират всеки опит за измама. Бутнах пръста си в прореза и се приготвих да изстрелям набързо устните си разпореждания.

— Състоянието на сметките си ли искате? — каза веднага машината, която направо открадна приготвения от мене тон.

— Може и така да ти се иска, но не! Искам двеста долара!

— Молбата е отхвърлена — отвърна машината и прорезът избута пръста ми навън.

Намръщих се и го пъгнах обратно.

— Пак ли си ти? — попита машината. — Сега пък какво искаш?

— Искам си парите — казах аз. — И този път не ме будалкай!

— Кой се будалка? — отвърна тя. — Твоята сметка е празна, глупако! Разкарай се!

Пръстът ми отново бе избутан навън и всички лампички по машината изгаснаха.

Обърнах се, а бученето в ушите ми се усили, когато разбрах какво се е случило.

Лаура ме погледна тревожно.

— Нещо лошо ли?

— Парите ми са изчезнали! — казах аз.

* * *

— Хап, приятелю, как си?

— Много зле — казах аз. — Пусни ни да влезем и след това заключи проклетата врата.

Вент отстъпи назад с малък поклон и аз избутах Лаура напред. Трите заключалки изщракаха — почувствах се почти в безопасност.

Беше ни отнело повече от час да стигнем от банкомата до „Низината“, като тичахме по задните улици и се опитвахме да останем незабелязани. След малко звукът на сирените започна да отслабва, или защото положението пред кафето бе започнало да се нормализира, или защото всички ченгета от района вече бяха пристигнали там. Надявах се да е второто. Лаура мълча почти през целия път, сякаш мислеше за нещо. Какво ще да е било — не зная, пък и си имах собствени грижи. Тя вървеше на няколко метра встрани от мен, също като малко момиченце, което вече се е научило да ходи само.

„Низината“ представлява анклав, вграден в един от каньоните, който пресича западната страна на Грифит. Има ескалатори от всяка страна, светофари и ток, но иначе всичко е оставено, както си е естествено и малко необичайно. В стените на каньона са вградени магазинчета и капанчета, до които може да се стигне само по стълби. Повечето са барове и специализирани книжарници. Но при Вент е различно.

Вент е по-малкият брат на Тид и има по-лоша слава от него. Той е по-слаб, изглежда по-добре и има повече връзки. Никога не съм го виждал да яде шоколад, обвит с твърда, сладка черупка. Неговата пещера, ако знаете за нея и той ви пусне вътре, е истинска съкровищница на противозаконността.

— Бира? — попита той.

— Не — отвърнах аз, но после се поправих: — Да!

Вент отвори една врата, монтирана в стената на магазина, и измъкна три бири. Подаде едната на Лаура, а тя незабавно разви капачката и я надигна.

— Ще ме представиш ли на приятелката си?

— Лаура — Вент, Вент — Лаура! — казах аз. — И не ми е никаква приятелка. Слушай, Вент, имам нужда от някои неща и след това ще трябва да се махаме.

Вент се усмихна и каза:

— Все същият си, Хап, приятелю, като в добрите стари времена. Пък аз си мислех, че си се променил. Не съм те виждал от години.

— Промених се, повече или по-малко — казах аз.

Лаура беше влязла навътре в пещерата и оглеждаше всички чекмеджета, вградени в стените.

Тихичко промълвих:

— Една жена отново обърка живота ми.

— Много ги бива в това — кимна с разбиране Вент. — Аз затова напоследък се задоволявам с виртуалната реалност. Кажи с какво мога да ти помогна?

— Пари — казах аз. — Имам временни проблеми с ликвидността и ми трябва заем за двадесет и четири часа. Хилядарка.

Всъщност ми трябваша само петдесет долара, които щяха да ми стигнат, докато влезем в Мрежата, но ако бях поискал толкова малко, това щеше да бъде сериозен сигнал, че финансовото ми положение не е никак розово.

Вент поклати глава.

— Не мога да ти дам пари в брой. Току-що направих някои големи покупки. Но мога да ти дам един показалец.

— По дяволите! — Още едно убийство и още едно закононарушение. — Ще трябва да свърши работа!

Вент отвори хладилника и посегна към долния рафт.

Показалецът бе поставен във вакуумирана алуминиева опаковка.
— Съвсем пресен — каза той. — Едно от нещата, с които се сдобих наскоро.

Той отлепи лентичката в края на опаковката и измъкна показалец на мъж от индоевропейската раса с малко устройство, прикрепено към отрязания край.

— Сигурно ли е? — попитах аз, като съзнавах, че Лаура ни наблюдава.

— Много — каза Вент. — Мои приятели се занимаваха с този джентълмен малко преди да се спомине. Никой няма да го търси с дни, нито пък ще го открият, като се има предвид къде е скрито тялото му.

— *Какво е това*, по дяволите? — попита Лаура.

Казах й. Показалец на мъртвец с използвана банкова сметка, поддържан жив с помощта на плазмен генератор. С други думи, за около два дни могат да се употребяват пари, собственост на някой друг, който няма да усети липсата им.

— Нещо друго?

— Цигари — така и така съм тук.

Докато Вент ги носеше, аз се опитах да си представя какво още може да ми потрябва, но не се сетих за нищо друго. И тогава ми хрумна нещо, свързано с мислите ми от Енсенада.

— Имаш ли щастливи случайности?

— Само три — каза той, — ама са малки.

— При тези обстоятелства всичко е от полза — казах аз. — Длъжник съм ти.

— Добре! — каза той и отвори едно чекмедже. Извади оттам една ампула и спринцовка. — Нямам представа що за стока е — няма етикет. Тъй че, ако се почувстваш зле, не съм виновен.

Той вкара иглата в стъкленицата и издърпа течността. През това време навих ръкава си и той инжектира серума във вената ми. За малко почувствах някаква хладина, после всичко се нормализира. Не действа на всички, но за щастие на мен ми повлия.

Довърших си бирата и хвърлих бутилката в кошчето за смет.

— И тъй, колко ти дължа?

— Давам ти дозата късмет за четиристотин, пръстът — за обичайните 150% от парите в сметката. Причинителите на рак са трийсет долара.

— Няма ли да ми направиш специално намаление?

Вент се засмя и намигна на Лаура.

— Такъв си е Хап — каза той. — Винаги със страхотно чувство за хумор.

* * *

Пристигнахме у Дек малко преди единадесет. След като излязохме от Вент, отидох направо на един банкомат и пъхнах пръста в прореза.

Лаура реагира с раздразнение:

— Наистина ли ще използваш това нещо?

— Имаш ли друго предложение? — рязко попитах аз.

— Или това, или ще трябва да караме на мускули, докато успея да вляза някак си в Мрежата.

Лаура се обърна настрана.

Мъртвият се е казвал Уолтър Фит и в сметката му имаше близо четири хиляди, което пък означаваше, че пръстът му щеше да ми струва шест хиляди. Доставчиците на Вент сигурно са го проверили преди да му го дадат. Изтеглих сто в брой и си отбелязах номера на сметката и кода на банката.

С парите се качихме на метрото, което ни закара до самия край — при стената на Грифит, Бърхъм Гейт. Поогледах скришом тунела и видях това, което очаквах да видя — две ченгета проверяваха всеки, който искаше да излезе. Нямах никакъв план, но се оказа, че не ми е и нужен. Тъкмо си мислех, че ще трябва да се върнем и да опитаме някой от другите изходи, когато някакъв тип от опашката пред мен изведнъж драсна. Едно от ченгетата хукна след него, а колегата му просто махна с ръка на всички останали да минават. На излизане от Грифит се почувствах голям късметлия и се сетих, че това вероятно е първото от щастливите съвпадения, които трябваше да ме сподобят. Полезно и навреме, но и не бог знае колко решаващо за живота ми. Сега вече ми оставаха само още две. Няма начин да знаеш кога или как

ще проработят — просто трябва да разчиташ на късмета си. Появата дори на щастливите случайности зависи от превратностите на съдбата.

Откраднах една кола на половин миля от другата страна на вратата и поех по Мълхоланд и Колдуотър в посока Сънсет. Прекосих Уестууд и слязох надолу чак до Уилшър, след което продължих до брега. Пътищата бяха спокойни, небето — ясно. На „Оушън авеню“, пред нас се откри величествен морски пейзаж, който се простираше в безкрая, затулен единствено от листата на дърветата по „Палисейдс“. Завих надясно по авенюто, спрях и се загледах във водата. Тъмносин и облян от лунна светлина, океанът приличаше на картина, създадена от компютърна програма, само че по-елементарна и по-нормална: очевидна простота маскираше нескончаемите въпроси за разлика от фалшивите подробности на небитието в Мрежата. Разбира се, за да стигнем до водата, трябваше да се спуснем по едно надолнище от около трийсетина метра от другата страна на парапета и да прекосим оживения път и плажа. Вероятно тук някъде се крие метафората за живота, но никога не съм имал сили да я търся.

— Отраснах край морето — казах аз. — Тук се чувствам по-добре.

— Аз пък не. Имам чувството, че прогизвам — отвърна тя. — И виж какво, писна ми, всичко ме боли, така че давай да заминаваме, закъдето сме тръгнали!

Дек живее в сграда с осем апартамента на красива улица на няколко пресечки зад мястото, където бяхме. Той се измъкна хитро от света на тежките престъпления и сега живее в непретенциозна почтеност. Понастоящем прави малки удари заради самото удоволствие, припечелва по нещо, колкото да преживява, и поддържа форма единствено заради миналата си слава. Закарах колата зад сградата и я паркирах близо до стената, за да не се вижда. У Дек не светеше, което означаваше, че го бяхме изпреварили. Не би трябвало да е така, но не знаех по кой път е минал и къде е спрял колата ми.

Качихме се по задната стълба до третия етаж, отворих с моите ключове и влязохме в кухнята. В това отношение Дек е направо праисторически човек — не вярва нито на отпечатъци от пръсти, нито на гласовото разпознаване. Дори ме е малко яд на него, защото в крайна сметка го обират много по-рядко. Можеш да пробиеш код или

да имитираш характеристиките на нечий глас в пълна тишина, ала разбиването на залостена врата винаги е свързано с вдигане на шум.

Като влязохме в апартамента, откъм стените автоматично заструи приглушена светлина.

— Бирата е в хладилника, а концентратите — в шкафа над него — казах аз и влязох във всекидневната. Седнах в тъмното на канапето и затворих очи.

Едва сега наистина почувствах страх — ехото от престрелката и плътните гласове се смесиха в постоянен тътен в ушите ми. И когато тези впечатления най-сетне започнаха да се уталожват, пред очите ми отново се появи образът на застаналите в редица мъже. Представях си ги доста ярко, като насън. Споменът на Лаура се наслаждаваше върху моето собствено преживяване. Но имаше и още нещо — притулено и потиснато. Усещах как непрекъснато се приближава. За момент дори почти го съзрях — видение от светлина около една човешка глава, като ореол. После изчезна.

Няколко минути по-късно чух шумолене и отворих очи. Лаура стоеше пред мен и в едната си ръка държеше голяма чаша, пълна с нещо, а в другата — бира.

— Коя от двете искаш? — попита тя.

Взех голямата чаша и отпих, а през това време Лаура заоглежда стаята. Стените на апартамента на Дек са облепени с големи фотоси от стари филми, опърпани афиши и разни такива боклуци, събирани отгук-оттам. Сигурен съм, че в цялата работа има някакъв ред, но и да ме обесят, няма да мога да кажа в какво всъщност се състои той. Дек е най-добрият ми приятел, но незнайно защо неговата колекция ме дразни. Мисля, че ме кара да се чувствам уязвим. Усещам я като насмешка над собствената си малоценност, като демонстрация на това, което ми липсва. Повечето хора днес допринасят с нещо за празненството на настоящето — например с бутилка вино за домакините. А Дек си има своите вехтории — своя покой и изчерпателни сведения за това откъде можеш да купиш най-хубавите сандвичи с чили. Другите пък си имат приятели, начин на живот, представа за това кои са те и защо живеят.

Аз, струва ми се, не притежавах нищо подобно и водех шеметен и изпълнен с несигурност живот, което обикновено се изразяваше в нетърпение и паническо усещане за липса на здрави корени. Всъщност

понякога се чудя дали изобщо съм съществувал на този свят и ако е така, то какво, по дяволите, съм правил през цялото време?

Лаура приседна в другия край на канапето. Беше намерила отнякъде гумено ластиче и беше вързала косата си на опашка.

— Какво ще правим сега? — попита ме тя.

Запалих цигара. В Санта Моника не са толкова стриктни в тези неща, затова пушенето насаме в собствения ти апартамент се счита за несъществено нарушение и в общия случай не се санкционира.

— Ще стоим тук, докато Дек се появи отнякъде или докато на мен ми писне и заспя — отвърнах аз. — И тогава ти ще избягаш и ще оставиш спомена за убийството в главата ми, без да има начин да се отърва от него. Нощем продължавам да сънувам дивотиите на други хора, за които дори няма да ми платят, тъй като сметката, на която „РЕМтемпс“ ми превежда парите, е блокирана. След това ченгетата ще ме докопат и ще ме закопчечат за остатъка от дните ми заради нещо, което дори не съм извършвал.

Тя се засмя и каза:

— Май обичаш да се самосъжالياваш, а?

— Да, и при това не без основание. На всичкото отгоре тази вечер стреляха по мен и видях как един човек се превърна в пушечно месо. Той може да бил един дългокос предател и мръсник, но така или иначе, за мен това не бе особено приятно изживяване.

— Чакай, за кого говориш? — попита тя. — Кой е бил с дълга коса?

— Хакерът — казах аз. — Не го ли помниш?

— Много добре го помня. Той беше с къса коса.

— Няма и двайсет и пет години, с голям нос, добре сложен? — запитах аз и я погледнах в очакване на отговора.

Лаура го изрече първа:

— Значи това не е бил същият човек.

— Тогава кой, по дяволите, е бил тоя?

— Откъде да зная? Той как те намери?

— Не ме е търсил.

Изведнъж съзрях първата брънка от дългата верига истини, която е била пред мен през цялото време. Извадих от джоба органайзера си и поисках да вляза в Мрежата по кратката процедура. Междувременно

картата за клетъчна връзка автоматично осигури двустранен достъп и операционната система весело ме поздрави с „добър вечер“.

— Какво правиш? — попита Лаура.

— По едно време наистина си помислих, че този кретен се прави на твърде голям майстор, за да бъде истински хакер — казах аз, бесен на самия себе си. — Явно бе дошъл направо от Централното студио — дори бе облякъл фланелка с глупавия им лозунг. Но Куот ми каза, че ще го позная лесно, и затова въобще не ми направи впечатление. А и поведението му определено бе странно — полуизплашен, полу-непукист. Когато стана напечено, помислих, че се държи така, защото знае, че ме прецаква.

— Но?

Дадох команда за по-бърза връзка посредством странична директория и казах на организатора да използва който и да е наличен сървър, за да открие демона на сметките ми, да подаде информация, както и да излезе от Мрежата, ако му се стори, че тази работа може да отнеме повече от трийсет секунди.

— Какво искаш да кажеш, Хап? — попита Лаура.

Казах й да пази тишина и погледнах таймера. Когато останаха десет секунди, организатора даде съобщение, че демонът е намерен и след още две секунди резултатите вече бяха на екрана.

Демонът изписа шестте банкови сметки, които водеше на мое име — две реални, две виртуални и две, за които нямаше нищо конкретно от неориентирани посоки през капаните на паричния пазар. Всичките бяха празни. Нули по целия екран.

Лаура гледаше празните колони с глупаво изражение. Изключих връзката с Мрежата преди източникът на клетъчния апарат да може да бъде засечен.

Вперих поглед пред себе си, но изобщо не виждах нищо!

На мое име вече нямаше никакви пари и съществуваше само един-единствен човек на света, който беше в състояние да извърши това. Същият, който ми се обади по телефона тази сутрин и ме накара да бъда в определено време на определено място. Човекът, на когото бях поверил целия си бизнес в продължение на повече от година и който знаеше всичко за мен.

— Куот е! — казах аз. — Той ме е прецакал.

— Твоят хакер? Че защо?

— Предавателят, който твоят човек използваше, не беше ли нещо като куфар, пълен с разни жици и електроники?

Лаура кимна с глава:

— Не вярвах, че това нещо може да свърши работа, но то проработи. И виж какво, омръзна ми все да питам „Защо? Защо?“, затова най-добре отсега нататък приеми присъствието ми като постоянно зададен въпрос.

— От същия човек ли взе адреса на Хамънд? От същия хакер, който оправи работата с прехвърлянето на спомена?

Лаура кимна отново.

— Пуснах едно завоалирано съобщение, че търся услуги на хакери и няколко часа по-късно този се появи.

Което предполагаше, че именно Куот е нейният хакер, че през цялото време е имал достъп до такава машина и че е знаел за убийството на Хамънд.

— Това означава ли, че убитият е точно този образ Куот?

Поклатих глава, а мислите ми все още бяха объркани.

— Човекът в кафенето е бил просто актьор, който е изпълнявал роля. Куот ме прецака, използвайки посредник.

Сега вече можех да си обясня нещата по логичен начин.

Лаура пожелава смъртта на Хамънд поради определена причина, но не знае къде да го намери. Намира един хакер, Куот, или може би той я намира. Куот открива адреса. На следващия ден той прочита, че оня е убит, след което Лаура иска незаконно прехвърляне на спомен. Той е знаел, че това ще да е споменът за убийството, и урежда да ми го прехвърлят на мен. В продължение на два дни аз търча из града, а той не знае къде се подвизавам. Оказва се учудващо трудно да бъде намерен и самият той. Връщам се и веднага се свързвам с него, а той отлага предаването на машината, докато ми устрои капана с ченгетата.

Историята изглеждаше правдоподобна, въпреки че съществуваха някои странни съвпадения, които не можеха да се обяснят лесно. Имаше и един съществен въпрос, който Лаура зададе веднага:

— Да, добре — рече тя — но защо този човек ще иска да те подреди така? Да си го премятал с пари или нещо подобно?

— Не. Всъщност той държеше всичките мои пари. Дори и да исках, нямаше как да го преметна. Вярвах му във всичко.

С рязко движение Лаура изпи до дъно остатъка от питието си и ме погледна със светнали очи.

— Значи и двамата са ни изработили.

Откъм кухнята се чу шум. Помислих, че е Дек. След това чух как същите стъпки се връщат обратно по стълбището.

Станах и извадих пистолета. Отидох в другата стая и надникнах през прозорците на кухнята. Не видях никого. Държейки пистолета пред себе си, тръгнах към задната врата и си помислих, че не би било зле да имаше поне стъкло прозорче. Когато стигнах до нея, хванах дръжката, поех си въздух и рязко я отворих.

Там нямаше никой.

Нощта бе охладила въздуха, в който леката влага вече кондензираше и светлините в двора проблясваха като искри. Погледнах към пода и видях малък куфар, който ми изглеждаше познат.

Изтичах до края на коридора и подадох глава навън, но не видях никой да се отдалечава от сградата. В това време се чу шум, обърнах се рязко и без малко да отнеса главата на Лаура Тя надничаше в куфара.

— Това предавателят ли е? — попита тя.

Кимнах и преглътнах мъчително.

— А това какво е? — добави тя, като посегна към едно листче, поставено вътре в куфара.

Взех го. Тя проточи шия, за да го прочете заедно с мен. Имаше една-единствена дума: ХЕЛЕНА.

— Коя е Хелена? — попита Лаура.

В този момент разбрах кой ме беше спасил в кафенето.

— Бившата ми жена — казах аз и влязох обратно вътре.

ЧАСТ ВТОРА

ОТСЪСТВИЕ

9.

В ранната неделна привечер едно момче се разхожда само навън. То бавно се насочва надолу по хълма към училището без определена цел, ей така, накъдето му видят очите. Зад него, на близо километър, остава къщата, в която живее — старо съвместно владение, едно от първите построени тук, на този бряг, което през зимата общо взето остава празно. То все още не разбира, че именно този дом ще определи представите му за жилище и че винаги ще търси чисти стаи и празни коридори, където на непознатите кимаш отдалеч, а още преди да си прекрачил прага, съзнаваш, че няма да се задържиш задълго. Това бе неговият дом и винаги е бил такъв. Баща му е пазач — наглежда климатиците, гони насекомите и чисти басейните. Майка му работи в един бар-ресторант на километър и половина по-надолу по плажа и цял живот все това е правила. Тя и сега е там — носи бургери и запотени халби бира, бърби с приятелката си Марлене и слуша как тази вечер китаристът свири „Голямата бензиностанция“ за първи, но не и за последен път.

Момчето беше оставило баща си пред телевизора да гледа за около осемнайсети път един героичен филм от архивите. Пържените картопки и соевият сос бяха на мястото си върху страничната масичка, до ръката му се мъдреше бира, налята в любимата му чаша, и сега, както винаги обичаше да се изразява той, не би се мръднал от мястото си, „ако ще чудо да стане“. Никой от двамата родители не би имал нищо против момчето му да излезе и да се поразходи само. А и то винаги е излизало само и досега не му се беше случвало нищо лошо.

Тротоарът надолу към училището му бе добре познат. Там при силен дъжд винаги се образуваха буйни потоци, а преди два месеца преминаха цели легиони мравки. Тогава момчето прекара цял час, приклекло край колоната от миниатюрни същества, гледаше ги как минаваха тихомълком и се чудеше накъде отиваха и защо. Предната седмица учителката им, госпожица Бенархъм, им беше разказала за някакъв вид пеперуди, които в началото на годината се мотаели в Южна Америка, а след това — внезапно и всички заедно — прелитали

чак до Канада или нещо такова. Абе, някъде на север. Дълго пътешествие. По пътя се съчетавали, снасяли яйца и умирали. Пеперудите, които по-късно през годината се връщали обратно точно на дърветата, откъдето било започнало пътешествието им, не били същите, които били тръгнали оттам. Някои били родени по пътя на север, други пък не знаели друга посока освен южната. Следвали един и същ цикъл, който се повтарял всяка година, очевидно изпълнен със смисъл, ала момчето така и не можеше да разбере каква точно е целта им.

Госпожица Бенархъм бе казала, че става дума за някакво определено растение, от което те имали нужда, или за някакви там температури или някакво нещо друго, но момчето не вярваше на тези приказки. Ако растението им беше толкова важно, защо просто не си направят лагера до него и после да си вирят краката цяла година? Ако обичаш морето, ще живееш на брега, нали? В това има смисъл! Няма отидеш да живееш из пустините на Юта, я!

Същото беше и с мравките. Знаеше, че те преследват някаква цел, но не я издаваха.

Тази вечер тротоарът беше пуст, сух и направо нямаше какво да се гледа. Момчето продължи надолу по хълма с ръце в джобовете и поглеждаше към къщите, покрай които минаваше. Големи дворове, подстригана трева, предимно едноетажни постройки. Вече бе доста тъмно и в повечето всекидневни осветлението бе включено. За кратко мяркаше хора, които седяха, движеха се из стаите или гледаха телевизия. Понякога се виждаше как по прозореца плавно преминава сянка на тяло или на ръка и след това изчезва, как някой става и пак сяда; друг път нечий говор се усилваше и после затихваше, докато стане едва доловим като припляскване на криле на птица някъде в далечината. Може би всичко това бе по-разбираемо от мравките и пеперудите, но не и за момчето. Това беше светът на другите хора, откъслечи от техния живот, които така и не проумя.

Хълмът започна да става все по-полегат и дворът на училището вдясно вече се виждаше. Беше голям, квадратен парцел, който заемаше обширна площ. От далечната страна бяха класните стаи, а откъм близката — игрището, оградено с трева, дървета и черни метални парапети по края. Когато стигна точно срещу училището, момчето спря и погледна през пътя. То не изпитваше някакви определени

чувства, освен че това бе мястото, където прекарваше повечето дни. През учебно време вътре беше пълно с деца, някои от които то познаваше и срещу които нямаше нищо против, а други не познаваше или просто не харесваше. Училището представляваше голям контейнер с хора, които бяха различни от него и имаха различни родители и различни животи. Единственият интересен обитател бе г-ца Бенархъм, а момчето бе вече достатъчно пораснало, за да си въобрази, че е влюбено в нея.

То не мислеше по този въпрос с такива категории — просто знаеше, че най-малко негодува срещу нейните часове и че ако майка му не му беше майка, нямаше да има нищо против г-ца Бенархъм да бъде на нейното място. Вкъщи, на скришно място, то държеше една значка, която тя му бе дала. Преди две седмици в училището бяха пристигнали някакви хора да оценяват учителите. Момчето с изненада научи, че дори учителите трябва да бъдат изпитвани, но г-ца Бенархъм не изглеждаше разтревожена. Тя нареди децата отпред, на пода, и им разказа разни работи. Големите стояха отзад и също слушаха. Момчето зададе няколко въпроса и после отговори на няколко. Беше интересен час и бе приятно да научаваш някакви неща. В края на деня, когато момчето си събираше книжките и в класната стая не бяха останали много деца, г-ца Бенархъм дойде при него, дръпна го на една страна и му даде значката. Тя беше сребърна, тясна и на нея пишеше „Отличник“. Каза му, че може да я носи един месец. В училище момчето си затрая по този въпрос, като интуитивно усещаше, че това е най-добрата политика, но я показа на родителите си вкъщи и те изглежда останаха доволни.

Момчето бе прекарало деня на сивия плаж, беше тичало срещу вятъра и бе търсило изгубени в пясъка долари. В семейството имаше традиция, измислена и наложена от баща му — на всеки, който намери в пясъка цял долар, се полага, както той се изразяваше, „безалкохолна напитка по избор“ при следващото отиване на семейството на ресторант в града. Изборът на момчето винаги беше една кола, която то така или иначе щеше да получи, но му бе ясно, че не е там работата.

Този ден беше намерило само разни парченца и някакво пихтиесто умряло нещо, което не хареса въобще, но това нямаше никакво значение. Усещаше приятна умора и реши да мине покрай училището и след това да се прибере вкъщи.

Докато минаваше покрай игрището, надникна през оградата и погледна към дърветата на отсрещната страна. За всеобщо удовлетворение те бяха най-доброто място за намиране на „кръстоносци“. Това бяха големи бръмбари, които повечето от момчетата пазеха в буркани с пробити капачки, и въпреки че най-вероятно истинското им име не бе „кръстоносци“, те ги наричаха така. Много щастливи часове бяха минали в провеждането на битки между тези насекоми. Състезанията се оказваха по-скоро миролюбиви и завършваха със сравняване на размерите на участниците — дължина, широчина и разпереност на крилете. Като правило те бяха зелени, но от време на време някой ученик попадеше на черен, а черните винаги печелеха състезанията. Най-добрият му приятел, Ърл, вече имаше един такъв и според момчето беше вече крайно време и то да си намери.

Със смътната надежда, че на следващия ден може и да намери такъв бръмбар, то продължи по пътеката, която минаваше покрай сградата на училището. В този участък нямаше кой знае какво за гледане, нито пък след първия ъгъл — тъмни прозорци на още потъмня сграда. През това време си мислеше за нещо, което беше чуло от един свещеник по телевизията: че Господ щял да прости на хората, които са съгрешили, и щял да хвърли греховете им в морето. Това май никак не се връзваше с разбиранията на майка му, която считаше, че хората, които хвърлят разни неща в морето, са лоши, особено ако нараняват крилете на чайките. Момчето притеснено попита баща си къде точно са хвърлени греховете, защото не искаше да плува сред тях, да не би случайно после да излезе от водата лош. Баща му се смя гръмогласно и дори за известно време спря да се кара с телевизора.

Момчето зави и зад втория ъгъл и стигна там, откъдето пак започваше игрището. Спря и погледна отново към дърветата, които сега бяха точно от другата страна на металната ограда. По това време беше вече станало доста тъмно, а улични лампи имаше само на ъглите на парцела. Дърветата изглеждаха големи и стари. Момчето вероятно би могло да прескочи оградата, да се озове сред дърветата и да се опита да изпревари утрешните ловци на бръмбари, но идеята не му хареса. В тъмното дърветата изглеждаха, трябваше да си признае, страшнички. То знаеше, че всъщност не е така, защото денем, когато те бяха грамадни, зелени и приятелски настроени, доста често се бе качвал до по-ниските им разклонения. Ала нощем нещата винаги се

виждат по-иначе. То започна да се чуди кое е истината — как изглеждат нещата денем или онова, което се вижда нощем. Стигна до извода, че явно зависи от доста неща.

Както и да е, бръмбарите най-вероятно бяха вече заспали.

Помисли си, че ако си тръгне към къщи още сега, пържените картофки може и да не са свършили. Зави зад последния ъгъл и пое по последната права към мястото, откъдето трябваше да свие наляво и да тръгне нагоре по хълма. В този момент момчето бе в почти хипнотично състояние и в началото не забеляза стъпките зад себе си.

Когато ги усети, то се обърна, като очакваше някой да разхожда кучето си. Учуди се, че на пътеката няма никой.

Продължи още малко и чу, че стъпките тръгнаха пак. Нито бързаха, нито бягаха — просто се движеха с неговите крачки. Знаеше, че това не е ехо от собствените му стъпки, защото беше с маратонки, които изобщо не издаваха никакъв шум.

Сърцето му заби малко по-бързо и момчето ускори крачка. Стъпките сториха същото и то усети как започва да го обзема страх. Бяха го предупреждавали, че може да се случат разни странни неща, ако говори с непознати или се качи в съмнителна кола. Никой от родителите му не беше се доизяснил какви могат да бъдат странните неща, нито пък каква марка и кой модел са съмнителните коли, но момчето изведнъж усети, че това може да е една от опасностите, за които го бяха предупреждавали.

То забърза по пътеката, все по-бързо и по-бързо, ала знаеше, че не се отдалечава от онова, което го следваше. Ако беше възрастен човек, нямаше начин да го надбяга. Възрастните имат по-дълги крака.

Момчето се спря, пое дълбоко въздух и се обърна.

Този път наистина видя някакъв човек.

Един мъж стоеше на ъгъла зад него, точно под уличната лампа. Беше с хубав костюм. Лицето му бе в сянка и момчето не можеше да го види добре — лампата светеше зад главата му. Стори му се, че човекът е твърде далеч и че този шум не може да бъде от неговите стъпки, но пък наоколо не се виждаше никой друг. Човекът тръгна, а момчето остана на мястото си — сякаш бе пуснало корени.

По-късно момчето се озова у дома, ядеше пържени картофки и гледаше телевизия с майка си, а баща му спеше във фотьойла като

повален динозавър. Издържаха до края на някакъв тъп филм и после всички си легнаха.

* * *

Събудих се и видях, че Лаура седи на пода с кръстосани крака и дъвче препечена филийка. Подаде ми чаша кафе. Измърморих нещо неразбираемо и се изправих. Отне ми доста време, докато се настаня удобно, след което посегнах към джоба на самото си и извадих приемателя на сънища. Погледнах екрана и разбрах това, което вече знаех. Не бях работил. Сънят си беше мой.

— Дек е в банята — каза Лаура, като все още държеше кафето в протегнатата си ръка. Очите ѝ бяха подпухнали.

Взех кафето и отпих. Беше горещо и имаше вкус на кафе. Дотук добре.

— Кога се върна Дек?

— Около час, след като ти заспа. Каза, че избрал някакъв живописен маршрут. Ти добре ли си? Много бързо заспа.

Кимнах. Бях оставил преподавателя в един от шкафовете на Дек, после се позагледах през предния прозорец, но не видях нищо освен как една изоставена пералня се влачи с мъка надолу по пътя. Лаура очевидно очакваше да ѝ кажа как преподавателят се е озовал тук и нещо за човека, който го бе донесъл, но аз мълчах. Оказа се, че почти не можех да говоря. Седнах на канапето и следващото нещо, което си спомням, е, че се върнах назад във времето цели двадесет и пет години, сякаш съвремието ми е налагало да се справям с извънредно много неща и мозъкът ми е избягал в копнеж по по-простиците времена. Границите сякаш се размиваха. Това, което бях изживял преди да се събудя, не бе просто сън, а и спомен — задълго забравен спомен. Докато седях и Лаура ме гледаше с изпитателен поглед, този спомен изведнъж се появи по-пресен и по-истински дори от топлата чаша в ръката ми, от звука на течащата в банята на Дек вода.

Минахме покрай училището.

Вдигнах телефона и набрах един номер в Мрежата.

— Ало?

— Ааа, здрасти, Куот. Хап на телефона.

Лаура ме гледаше и лицето ѝ сякаш казваше: „Какво правиш, по дяволите?“

Пауза. След това Куот каза:

— Хей, как си?

— Добре съм — отговорих аз. — Свършихме работа с преподавателя, но момчето още не се е появило да си го вземе обратно.

С много равен глас:

— Ще му се обадя.

— Направи го. И виж какво, станала е някаква грешка — не мога да тегля пари от банкоматите. Би ли погледнал какво става?

— Разбира се, разбира се — каза той. — А ти, Хап, къде точно се намираш?

— Наблизо съм — казах аз и стиснах слушалката. — И още нещо — знаеш ли за онова ченге, дето го застреляха?

После прекъснах връзката.

— За какво беше всичко това? — попита Дек откъм вратата.

— Вдигам шумотевица — обясних аз. — Той знае, че лъжа, но не знае до каква степен. А и в крайна сметка преподавателят е у мен. Сега той не е наясно какво става и какво точно зная аз.

— Ами ти нищо не знаеш — каза той.

— Все още не.

През последната нощ и по време на съня ми нещата се бяха променили. Предателството на Куот вече не изглеждаше най-важното, нито пък причините, които стояха зад него. Бях доста притеснен заради парите си, а би трябвало да се притеснявам и поради факта, че Стратън не беше удържал на думата си и не ми бе изпратил сън през последната нощ. Но всъщност не се притеснявах. Все още не.

Исках да зная кои бяха хората със сиви костюми, какво правеха и откъде ги познавах. А това бе добре, защото всички нишки на разследването водеха в една посока.

* * *

Дек стоеше на пост във на улицата, а аз нахълтах в апартамента на Рей Хамънд. Лаура дойде с мен. Тя поиска така, не аз. По пътя натам прегледах новините и разбрах, че стрелбата в кафене „Проуз“ бе

преобладаващата тема. Травис се бе отървал с раняване, положението на Бартън бе критично и не се очакваше да изкара още много, а другите две ченгета бяха мъртви.

„Неизвестните“ бяха изчезнали, без да дадат жертви. Бяха обявени за издирване в целия град. За мен — нито дума.

Вратата на леговището на Хамънд не беше запечатана, нямаше и ченге за охрана, което означаваше, че в полицейското управление на Лос Анджелис не знаеха какво е търсил Хамънд в този район. Попитах Лаура и тя каза, че постоянният му адрес е в „Бърбанк“. Не искаше да разкрие защо не го е спипала там, призна само подозренията си, че той прекарвал известно време на някакво друго място. Затова се свързала с хакер, както се оказа Куот, който намерил адреса. Допусках, че ченгетата бяха приключили разпитите по околните къщи и се бяха отказали от идеята да получат информация от входящия телефон. Ако дойдеха за повторен оглед или пък се появеше някаква друга опасност, Дек щеше да ни предупреди. Дотогава апартаментът на Хамънд беше наш.

Ключалката на вратата бе сложна и скъпа, но не се оказа проблем за моя органайзер. За две минути тя беше отворена и ние влязохме вътре.

Апартаментът беше малък, а от вратата се влизаше направо във всекидневна, в единия край на която имаше кухня. Ако пердетата не бяха спуснати, през малкия прозорец щеше да се вижда улицата долу. Отзад имаше още две стаи — една спалня и стаичка, почти изцяло запълнена от едно бюро. Също и баня, в която трудно можеш да вкараш наведнъж цялото си тяло.

Кухнята подсказваше, че тук Хамънд не е живял твърде луксозно. Три кутийки бира и някакви остатъци от китайска храна в хладилника, която бе покрита с такъв дебел слой бактерии, сякаш те имаха някакво тяхно си разбиране и непоколебими възгледи по отношение на околната среда. В чекмеджето видях всичко на всичко една чиния и един комплект прибори за храна. И останалата част от апартамента на Хамънд подсказваше, че е обичал да прекарва времето си тук доста спартански. Мебелите бяха евтини и практични — канапе и стол във всекидневната, единично легло и две масички, върху които нямаше нищо. Шкафовете в спалнята бяха празни, а в банята не се виждаха никакви тоалетни принадлежности, навсякъде по ъглите

висяха паяжини. В нито една от стаите нямаше картини по стените. Жилището приличаше на апартамент в някакъв крайпътен мотел, две седмици след като чистачката е била уволнена и си е взела обезщетението под формата на предмети на изобразителното изкуство.

Оставих Лаура във всекидневната и отидох в кабинета. Над бюрото висеше една лавица с една-единствена книга. Малка и явно доста често прелиствана Библия. На вътрешната страна на първата корица бе преписан следният цитат: „И видях между престола и четирите живи същества, между тях и старците, че стоеше Агне като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, разпратени по цялата земя.“ Странно. Пуснах я в джоба си.

Ако не се брои лавицата, стаята всъщност беше празна. Надникнах под бюрото и забелязах нещо. На пода, близо до стената, в прахоляка, имаше няколко черти, които доказваха, че под наслоения прах има килим. Изглежда доскоро там е имало някакви кабели. Шкафовете говореха за същото — ясно очертани, леко запрашени правоъгълници на местата, където са стояли кутиите с файловете. Върнах се във всекидневната и обърнах възглавниците на канапето. Всяка от тях бе разрязана по диагонал — някой бе търсил нещо в тях.

— Някой вече е ровил тук — казах аз. — Мисля, че на бюрото е имало компютър, който е изчезнал, заедно с файловете. Освен това са търсили и още нещо — нещо, което може да се скрие във възглавница. Имаш ли представа какво може да е то?

Отговор не последва. Погледнах към Лаура и видях, че се е облегла на стената на кухнята, а главата ѝ е някак неестествено наклонена напред.

— Лаура?

Тя бавно повдигна глава. Очите ѝ бяха неестествено сухи, ъгълчетата на устата ѝ висяха надолу. Тя приличаше на безкрайно разочаровано четиринайсетгодишно момиченце.

— Дай ми една цигара — каза тя.

— Мислех, че си ги отказала.

Тя се усмихна с празен поглед.

— Поне сто пъти.

— Според мен хората се делят на пушачи и на непушачи — казах аз. — Избери си от кои да бъдеш и се придържай към правилата. Това би спестило маса неприятности на всички около теб.

Погледнах да видя има ли сензори по стените и се учудих, че няма. Тогава си спомних, че Хамънд беше едновременно и високопоставено ченге, и пушач. Вероятно той се е самоосвободил от законните ограничения. Запаших два „Кемъл“-а и подадох едната цигара на Лаура.

— Хамънд се явява ключа за всички ни — казах аз. — Ти го уби. Можеш ли да обясниш защо?

— Нямам спомен да съм вършила такова нещо.

— Това го знам. Не ме интересуват подробностите. Искам да узная причините, а тях ти все още си ги спомняш.

— Беше лична работа — отвърна тя.

— Не ми говори глупости. Кой ще си сложи главата в торбата за нищо.

— Тази работа няма отношение към сегашните събития.

— Така ли? Кой ти каза?

— Просто няма. Ти приключи ли тук? Може ли да се махаме?

— Все някога ще трябва да го кажеш на някого! — казах аз. — Нямам предвид ченгетата. Просто ще трябва да го споделиш. Пиеш твърде много, усмихваш се, а не ти е до смях. Отиваш на почивка два дни в Мексико, а прекарваш цялото време в пълна мизерия и отвратителни компании в баровете. Когато ми прехвърли спомена за убийството, той вече бе скапан, като че ли си свикнала да изтриваш нещата от паметта си. Трябва да намериш някакъв начин да освобождаваш съзнанието си!

Тя се усмихна иронично.

— Благодаря за консултацията, докторе. Да дойда ли за продължението на поучителното ти слово другата седмица по същото време?

Вдигнах рамене и казах:

— Опитвам се да ти помогна. И независимо от факта, че за мен представляваш огромно главоболие, аз те харесвам.

Грешка! Тя се обърна настрани и изгаси неизпушената и до половината цигара в мивката.

— Да — каза тя, — всички мъже само това знаят.

Очите ѝ се промениха, станаха непроницаеми и разбрах, че разговорът бе приключил.

Апартаментът се оказа задънена улица. Почистих мивката, за да не личи, че сме идвали, и на излизане заключих вратата. Взехме Дек и тогава се сетих да отида до кръстовището и да погледна през прозореца на магазина за алкохолни напитки. Старецът все така седеше зад бара, както си беше в спомена. Имаше вид на надрусан. Оставих другите навън и влязох.

— Как е кучето ти? — попитах аз.

Старецът ме погледна малко накриво — очевидно не виждаше добре.

— Умря. А ти кой си? Познаваме ли се?

— Разбира се — отвърнах. — Нали съм тук през цялото време.

— О-о, добре, радвам се.

Той се наклони напред и се опита да стане. Прииска ми се да му кажа да не си дава този труд — сигурно цели градове са били построявани с по-малко усилия. Лицето му бе с дълбоки бръчки, кожата му — суха като барут и колкото повече се изправяше, толкова по-болезнен ставаше вида му. Но явно това бе важно за него и аз търпеливо изчаках целият процес да приключи. Погледнах навън и видях, че Лаура и Дек стоят и разговарят. Най-накрая старецът се поизправи криво-ляво и се облегна на барплота.

— Какво да ви предложи?

— Всъщност нищо — казах аз. — Познавахте ли онова ченге, дето го застреляха? Нали ей там стана тази работа?

— Тъй, тъй — отговори гордо той. — Всичко видях. Ти ченге ли си?

Помислих си да кажа „да“ и да извърша углавно престъпление, но реших, че вече има достатъчно нарушения на мое име.

— Не. Просто се интересувам. Ама ти не си видял нищо. Ти си бил заспал.

Ръцете на стареца трепереха. Той попита:

— Ти откъде знаеш?

— Знам аз. Освен това оттук не можеш да видиш мястото, където е паднало тялото. Така че, кажи ми какво всъщност знаеш?

Не му предложих пари — щеше да се обиди. Това, от което този човек имаше нужда, бе общуване с хора.

Той облиза устните си.

— Честно да си кажа, наистина бях малко уморен онази нощ. Може и да съм бил задрямал около един. Както и да е, чух шума и се събудих. Най-напред си помислих, че някой блъска вратата, но в бара нямаше жива душа, а шумът продължаваше. Разбрах, че се стреля. Докато отида до вратата, стрелбата престана. Реших да не излизам.

— И какво стана сетне?

— Чух бръмченето на кола, която идваше по пътя, после някой на бегом мина покрай вратата. Точно покрай мен, но нали не виждам добре! Заприличаха ми на женски стъпки — мина оттук и зави зад ъгъла. След това се чува викове — някакъв псуваше жестоко. Върнах се до стола, взех си очилата, дойдох до тук и пак погледнах.

— Оттук нищо не можеш да видиш, нали?

— В началото не можех — каза той. — Сега ще ти обясня. В началото говореха само двама, ама аз не можах да чуя нищо. След това пристигнаха още две коли.

Космите на врата ми се изправиха.

— Моля?

— От ония лъскавите сиви коли, с които се движат сводниците и наркотрафикантите. После от всяка кола изскочиха по двама.

— Средни на ръст, костюмирани?

— Да, да.

Той ме погледна.

— Познаваш ли ги?

Поклатих глава. Шест. Сега пък тези негодници се оказаха шест.

— И какво стана сетне?

— Нищо особено. Ония завиха зад ъгъла, постояха там няколко минути. Помислих си дали да отида и да им предложа помощта си, но реших, че те са достатъчно — какво ще им помогна аз? Не знам дали си забелязал, ама аз съм малко поостарял вече. След това се върнаха на бегом, скочиха в колите и отпратиха. След първата кола профуча и втората — съвсем същата — лъскава, сива. Това беше. После се обадох на полицията.

— Каза ли им за ония с колите?

— Разбира се, че им казах. Разбойническа страна на касапи — така се изразих. После ме цитираха във вестника, макар че не споменаха бройката на ония от колите.

Голяма и лоша новина. След снощните събития Травис вече имаше основания да свърже името ми с убийството на Хамънд: Хамънд — антиобществените костюмирани типове — Хап. Всъщност не това бе правилният ред, защото той не знаеше ролята на Лаура Рейнолдс в цялата верига, ала все пак бе някаква връзка. Това бе напълно достатъчно.

— Благодаря ти! — казах разсеяно. — Много ми помогна.

— Беше удоволствие за мен — отвърна той. — И тъй като вече те познавам, ще ти кажа нещо, което не ми се щеше да казвам на полицията. Те сигурно щяха да си помислят, че съм си изгубил акъла или нещо със зрението ми не е наред. Ония типове, които видях, не само си бяха купили костюмите от един и същи магазин, ами и лицата им бяха еднакви.

Той ме погледна право в очите и за момент видях какъв мъж е бил някога — бих се обзаложил, че в този магазин за алкохол кражби са се извършвали много рядко.

— Вярваш ли ми?

— Да, вярвам ти — казах аз. — И ще ти върна услугата с един съвет — видиш ли ги пак, по-добре се скрий!

* * *

Когато излязох навън, Дек се беше облегал на един стълб, а Лаура стоеше на десетина метра по-надолу, близо до мястото, където бе паднало тялото на Хамънд.

— Какво й става? — попитах аз.

— Казах й една от причините, поради които се забавих снощи.

— И каква е тя?

— Минах покрай твоя апартамент. Помислих си, че моментът е подходящ, щом всичките чудновати типове са заети с вдигането на шум в кафенето. Някой беше вече пипал ключалката — предполагам, че след като ония двамата са те изтървали, са минали да проверят у вас. Влязох вътре, изрових приемателя ти от шкафа и затворих врата. Не съм подреждал.

Усмяхнах се и си помислих, не за първи път, колко ужасен би бил светът, ако не съществува някой като Дек, който навреме да ти се

притече на помощ.

— Благодаря ти — казах аз. — И имаш късмет, защото се оказва, че тези типове се появяват на серии от по шест.

Дек повдигна вежди.

— Ужас. Както и да е, споменах го преди малко на Лаура и тя знае, че вече можеш да й върнеш спомена обратно.

Докоснах с ръка рамото му и му казах:

— Чакай малко!

Тръгнах към Лаура и се спрях на няколко метра от нея. Тя се бе втренчила в следата от голямо петно от кръв на тротоара. Беше скръстила ръцете пред себе си, а раменете и бяха отпуснати.

— Е, кога искаш да ми го върнеш? — попита тя.

— Няма да го връщам — отвърнах аз.

Тя бавно повдигна поглед и се намръщи:

— Какво?

— Няма смисъл. Травис вече работи по моя случай и ченгетата могат да ме свържат със смъртта на Хамънд чрез типовете, които преследват теб. Твърде късно е да прехвърлям обратно спомена. Това няма да ми помогне.

— Но ти не си го извършил!

Свих рамене.

— Може и да не съм го извършил, но свикнах с него. Явно е имало свободно място за такъв спомен.

— Това окончателното ти решение ли е?

— Да.

Лаура въздъхна тежко. За момент тя възвърна истинския си облик, забравила всичките си страхове и притеснения. Отправи поглед в далечината и после отново към мен.

— И какво ще правиш сега?

— Ще разбера какво става.

— Интересува ли те?

— Да, интересува ме. Ако бях на твое място, незабавно щях да звънна по телефона и да си осигуря една малка почивка в Европа. Всъщност ти какво работиш?

— В една банка — каза тя и се усмихна, като премигна с едно око срещу слънцето. — Връзки с клиентите. Малко тъпо, нали?

— Изкарваш си хляба.

— Всъщност просто вегетирам.

Тя погледна към Дек, който все още се подпираше на стълба и разглеждаше разсеяно наоколо.

— Знаеш ли какво? Мисля, че си подадох оставката.

— Да те закараме ли до някъде?

— Да. Там, където отивате и вие.

Тя се засмя на объркването, изписано на лицето ми.

— Хайде, Хап, нали знаеш, че ония четиримата дето ратуват за края на света, ме преследват и много добре знаят какво съм извършила.

— Всъщност са шестима — отбелязах аз.

— Както и да е. Явно сте си наумили да разплетете тази работа. Пък и си мисля, че с вас ще се чувствам в по-голяма безопасност.

— Това може и да се окаже неправилно решение, да знаеш.

— Най-любимото ми.

Тя се усмихна и кимна към Дек.

— Хайде, елате да ви черпя по бира.

10.

Обядът в „Епълбаумз“ малко се забави. Винаги е така. Взехме си маса навън, с изглед надолу към „Сънсет“ и започнахме да пием. Дек и Лаура се забавляваха с минавачите, а аз преглеждах съдържанието на джобовете си. Толкова много неща бях натъпкал в тях през последните дни, че вече ходех прегърбен.

За нещастие се оказа, че ще трябва да запазя повечето от тях. Например приемателя на сънища. Използвах телефона на ресторанта, за да се обадя в „РЕМтемпс“ и да разбера защо не ми бяха изпратили сънища предната нощ, но Стратън отсъстваше. Онази вещица Сабрина ме държа на телефона цял век, за да ми каже накрая, че като се върнел, той щял да ми се обади. Засега носех пистолета на Дек — моят несъмнено се пазеше в полицията като важна улика за инцидента в кафене „Проуз“. Без органайзера си щях да съм загубен, а и сърце не ми даваше да изхвърля будилника, макар че той сякаш бе изпаднал в летаргичен сън. Може и да е бил в шок — след като го гърмяха пред апартамента ми, заспа и оттогава не съм го чувал да издаде и звук. Поразклатих го, натиснах за проба някакви бутони по него, но не бях сигурен дали те изобщо имат някаква функция, или са сложени там, само защото хората очакват по един часовник непременно да има бутони. Тъй или иначе, будилникът не работеше. Попитах Лаура дали има нещо против да го сложи в чантата си и тя го взе.

Точно тогава ми дойде наум нещо озадачаващо. Бях намерил Лаура в „Нирвана“ благодарение на чудноватата логика на будилника си. Но как я бяха намерили двамата типове с костюмите? От спомена на Лаура и разказа на стареца ставаше ясно, че е изключено да са я проследили.

— Лаура — казах аз, — може ли да те попитам нещо?

— Можеш да питаш всичко — отвърна тя провлачено и доля чашата си от каната, — а пък аз може и да не ти отговоря.

— Имаш ли представа как ония с костюмите са открили, че си отседнала в „Нирвана“?

Тя поклати глава.

— Не. След като ти прехвърлих спомена, бях свръхвнимателна и дори малко параноична. Въпреки това нямах усещането, че някой ме следи. Макар че ти си ме следял, както разбирам.

— Това е безусловно, но през повечето време бях толкова надалеч, че все едно ме е нямало. Я ми кажи — забеляза ли нещо странно в бара предишната вечер?

— Не. Макар че наистина се запознах с един човек.

Изведнъж тя потрепери, тъй като времето за една секунда се промени от слънчево на облачно и студено. Хората от съседните маси се размърмориха недоволно, докато чакаха пиколите да донесат оставените им на гардероба сака и палта.

— Какъв човек?

Тя вдигна рамене.

— Най-обикновен. Седях на една маса в ъгъла, прахосвах си времето и един мъж ме попита имам ли нещо против да ми прави компания. Щях да му кажа, че имам против, защото наистина не бях в настроение за по-интимни срещи, но после се почувствах нормално и се съгласих.

— Как изглеждаше?

— Около четиридесетгодишен. Добре облечен, обикновен тъмен костюм, с хубава коса.

— Стигнахте ли до леглото?

— Не, само си говорихме. Или поне аз говорих. Той просто си седеше, кимаше и ми помогна да се почувствам спокойна. Аз бърборех разни празни приказки, а той слушаше. Сякаш му беше интересно да ме слуша и го предпочиташе, вместо да проявява нетърпение кога ще дойде края на разказа ми, за да ме попита каква закуска обичам. По едно време реших, че е късно и че трябва да си ходя. Той ми предложи да остана още малко и аз се изкуших да приема, но нещо ме възпря.

— Какво?

Тя отмести погледа си встрани.

— Онази нощ не беше за такива неща. Не бях в настроение да интимнича с такъв мил човек. Щях да проваля всичко.

— И какво стана?

— Ами пожелах му „лека нощ“, казах, че ми е било приятно да се запознаем, а той ми даде визитката си. Това малко ме озадачи.

Тя започна да рови в чантичката си, намери визитката и ми я подаде. От едната страна беше празна. Обърнах я от другата и видях, че и там не пише нищо.

— Минималист — отбеляза Дек и продължи да пише върху всяко пакетче „Суийт’н’лоу“ в една купа на масата: „Това вещество също причинява рак, защо тогава аз да не пуша?“

Сложих визитката върху органайзера и започнах да проверявам за разни химикали, кодове, синтетични холографии и всякакви други видове глупости на графичния дизайн. Нищо не излезе. Беше си просто една правоъгълна картичка, кремавобяла, с лек релеф. Хубаво парче хартия, както се виждаше, но не много информативно. Вдигнах рамене и я подадох обратно на Лаура.

Храната пристигна и аз се съсредоточих върху поглъщането на сандвич с голяма солена пържола. Извадих от джоба си единственото останало там нещо — Библията на Хамънд.

Беше стандартната версия на крал Джеймс, джобно издание, подвързано с изтъркана черна кожа. Страниците бяха много тънки, със златен кант по края. Разлистих я набързо и забелязах, че в полетата срещу някои пасажки има направени бележки. Малко от Новия завет и повече — от Стария. Нямах усещането, че пасажите са подбрани заради определена причина, но аз изобщо не разбирам от този род неща. Потомък съм на много поколения войнстващи атеисти. Моето лично мнение по въпросите, свързани с Библията, е, че съдържанието, влагано в понятието „благата вест“ е най-голямото престъпление, извършвано някога спрямо езика! „Благата вест“ ли?! По приляга да се каже „Добрата скръб“. Дори и невярващ не би пожелал да формулира заявката си за следващо прераждане с такъв език.

Тогава си спомних за пасажа, преписан на вътрешната страна на корицата. Намерих го и го показах на Лаура.

— Прилича ли на почерка на Хамънд?

Тя го погледна:

— Да, сигурно е неговият.

— Не го ли познаваш?

— Беше отдавна.

Тя остави ножа и вилицата и отново напълни чашата си. Храната й почти не беше докосната, макар да я беше побутнала отгук-оттам и разместила из чинията. Видя, че я гледам.

— А и не съм много гладна, разбра ли? Не се натягай и не ми казвай, че може да ми се повреди стомахът. Всичко ми е наред.

Засмях се и вдигнах ръце в знак на съгласие.

Тя също ми се усмихна в отговор, но нещо в изражението на лицето ѝ се беше променило. Очите ѝ светеха, но това, което им вдъхваше живот, вече не бе доброто настроение, а страхът. Не страх от нещо определено, а страх въобще, страх от всичко и от всички, включително и от самата себе си.

— Искаш ли кафе? — попитах аз.

Тя поклати глава и отмести погледа си. Дек пожела да оправи сметката, което беше добре, защото бях оставил пръста в неговия апартамент. Нали знаете, че не е много удобно да измъкнеш такъв един пръст наред ресторанта.

Междувременно се отправих към тоалетната в задната част на заведението. Всички по препълнените маси, край които минавах, вдигаха скришом очи, за да видят дали съм достатъчно известен, че да ми е позволено да пуша. Общото впечатление бе, че не съм, а в отговор на всеки поотделно отправих по един максимално злонамерен поглед. В „Епълбаумз“ ме представи мой познат на име Мелк, който пропилява живота си, мотаейки се в граничните сфери на Бизнеса. Понастоящем той работи като „Мениджър по емисиите“ или, както е по-известно в бранша — майстор по пръдните. Наемат го филмови звезди, за да върви след тях по време на приеми и, ако се случи нежеланото, незабелязано да размахва една кърпичка с цел да разпръсне миризмата, колкото се може по-бързо. Най-добрите майстори могат да направят така, че да изглежда сякаш нищо подобно не се е случило и дори да съберат миризмата и да я пренасочат към някой актьор от конкуренцията. Това не е работа за зрял човек, но Мелк е една от едрите риби, които редовно посещават този ресторант, така че можете да си представите по какви дупки ходят останалите му колеги. Аз не съм особено самоуверен тип, но усетих, че ще мога да преживея и без одобрението на околните.

Един от обслужващите в преддверието се опита да ми даде всякакви вазелини и кърпи, но аз го пратих по дяволите. Той се дръпна назад, като се мазнеше с пресилена усмивка и вероятно отдаде грубостта ми на това, че съм собственик на филмова студия и съм

попаднал в „Епълбаумз“ в резултат на ужасна грешка при резервирането на места за обяд.

Изведнъж се озовах на земята, с лице към пода, а някой беше забил коляно в гърба ми. Единственото, което можах да направя, бе да отворя безмълвно уста, тъй като след удара в дробовете ми не остана въздух. През това време ръцете ми бяха извити зад гърба и закопчани с белезници.

Върху килима, близо до носа ми, се появиха две лъснати черни обувки.

— Да не си посмял да мръднеш! — изрече някакъв глас отвисоко.

Извих врата си, погледнах нагоре и видях, че едно ченге е насочило към мен пистолет 38-ми калибър. Ръцете му държаха пистолета много здраво.

— Идваш с нас!

— Да, идвам — казах аз услужливо и се оставих да ме изправят на крака.

И двете ченгета бяха млади и изтупани, единият рус, подстриган по устав, другият — кестеняв. Иначе между тях нямаше особена разлика. Единият ме сграбчи за едната ръка, другият — за другата и ме поведоха обратно навън към ресторанта.

Бледите физиономии в залата ни зяпаха и очевидно се опитваха да проумеят дали този обрат в хода на събитията ме прави по-малка или по-голяма риба. Някакъв тип, вероятно адвокат или агент, подхвърли към мен визитка.

Бях си приготвил изражението на лицето за момента, в който щяхме да влезем във вътрешния двор, тъй като знаех, че докато минавахме оттам, Дек ще трябва да се прави, че не ме познава. Оказа се, че той дори е направил още един ход напред. Двамата с Лаура бяха изчезнали, а парите за обяда бяха поставени до празната чиния на Дек.

Русолявият отвори задната врата на полицейската кола, паркирана на тротоара, кестенявият ме бутна вътре и седна до мен.

Седях, загледан през прозореца, докато колата потегляше, и търпеливо чаках животът ми да се скофти.

* * *

— Как ме намери? — попитах аз, когато той най-сетне пристигна.

Травис ме удостои с поглед, изпълнен със съжаление.

— Ние сме ченгетата, Хап. Това ни е работата.

Седях в стаята за разпити на полицейското управление на Холивуд вече повече от пет часа. Никой не ми беше предложил кафе и си мислех да депозирам жалба. Стените на стаята бяха сиви и голи, с очевидното предназначение да те накарат да се чувстваш потиснат, а монотонността се разнообразяваше единствено от големи табели, забраняващи пушенето. Но тъй като пушенето е повече или по-малко незаконно, поради което се практикува най-вече от престъпници и полицаи, в средата на масата пред мен имаше един претъпкан догоре пепелник.

Травис скръсти ръце и се облегна на огледалото, което покриваше едната стена. Улови погледа ми и каза:

— Отзад няма никой.

— Добре — отвърнах аз, без да зная и без да ме е еня истината ли казва той или не. Да става, каквото ще. Вече нямаше голямо значение.

— Как е ръката?

— Боли — отговори той.

Горната част на десния му ръкав беше издута на мястото, където бе направена превръзката.

— Ама ти би трябвало да знаеш какво е усещането, нали? Доколкото си спомням, и теб са те ранявали. Поне така каза на свидетелите.

Не отговорих. Той задържа за малко погледа си върху мен, след което бръкна в джоба си. Измъкна сгънато парче хартия, разгърна го и го постави на масата пред мен:

— Погледни това.

Беше извадка от базата данни за престъпленията на територията на полицейското управление на Лос Анджелис. Най-отгоре се мъдреше днешната дата. Отнасяше се за въоръжен грабеж и убийства, извършени на 15.03.2014 — преди малко повече от три години. Сериозни свидетелски показания водеха към имената на трима заподозрени — Рикардо НМИ Печрин /мъртъв/, Хари /Хап/ Томпсън и Хелена Рут Голдстейн. „При необходимост се разрешава по време на

задържането да се употреби сила. Препоръчва се при опита за задържане на Голдстейн да се вземат специални мерки и се включат подразделения на специализираните отряди.“

Куот го беше върнал в банката данни на полицията. Затворих очи.

— Гаден номер, нали? — изрече Травис. — Наистина странно. Толкова време го нямаше, а тази сутрин проверявам досието ти и го откривам! Вероятно имаш обяснение, но да ти кажа честно, не ме интересува. Добре дошъл в моя личен списък на най-издирваните, Хап!

— Поласкан съм — промърморих аз.

Куот вероятно беше осъзнал, че след като хакерът и другите двама свидетели на местопрестъплението бяха мъртви или в кома, конспирацията му да бъде обвинен в незаконно вземане под наем на апаратура за прехвърляне на спомени изглежда някак несериозна. Затова е решил да ме закопчае здраво с връщането на тази информация. Въпросът беше — защо?

— В крайна сметка с теб е свършено, а, Томпсън? Съгласен ли си?

— Да.

Не можеше да е само заради парите. Зад това, което правеше Куот, със сигурност се криеше и още нещо. Едно обаче беше ясно: открия ли го в реалния свят, мъртъв е!

Травис повдигна едната си вежда:

— И сега?

— Сега ще ми разрешиш да се обадя на адвокат, след което ще ме сложиш в клетка с отбор биячи, които редовно ще ме пребиват за разнообразие. Но можем да започнем оттук — ако очакваш да ти предам Хелена, нямаш късмет. Не съм я виждал от три години.

Щях да продължа, но се спрях — езикът ми сякаш се върза при споменаване на името ѝ. Нарочно и с огромно усилие на волята не бях мислил за нея от момента, в който беше оставила апарата пред дома на Дек предната нощ. Нямах намерение да го правя и сега.

Травис поклати глава.

— Не за това си тук — поне за момента. Трябва да говоря с теб за нещо друго. Искам просто да разбереш, че нашия разговор се провежда в рамките на определени параметри.

Взех си цигара от пакета пред мен и я запалих.

— Добре. Казвай.

— Кажи ми какво знаеш за Рей Хамънд.

Вдигнах рамене.

— Високопоставено ченге, убит в Калвър сити преди седмица.

Разбойническа работа, казват.

Травис поклати глава.

— Друго?

— Това е всичко, което знам.

— Глупости. Знаеш, че мога да те арестувам във връзка със съвършено друг случай, а ето че сега четирима души, които, както разбирам впоследствие, много приличат на заподозрените в убийството на Хамънд, изведнъж се намесват и искат да те предадем на тях. Три ченгета бяха убити или много тежко ранени в последвалата престрелка, което е доказателство за изключителното желание на ония да се присъединиш към тяхната компания.

— Не всички ми имат зъб като теб — казах аз. — Всъщност аз съм доста известен човек.

— Не се и съмнявам. — Травис придърпа стола на другия край на бюрото. — Въпреки че май не им пукаше особено дали си се отървал жив или не.

Той стисна юмрук и го постави на масата.

— Това е все едно чук, Хап — каза той и на петнайсетина сантиметра постави другия си юмрук. — А това е наковалнята. Познай къде се намираш ти.

Погледнах в огледалото и се видях, че съм съвсем сам. Изглеждах уморен, стар и бледен и тогава ми хрумна идеята, че в стаята за наблюдение наистина *няма никой* и че поради определена причина Травис наистина настояваше да говорим насаме. Това можеше да означава, че на хоризонта има и нещо друго освен разходката към арестантските помещения на долните етажи. Беше време да стана учтив.

— Не зная кои са те — казах аз и Травис се облегна на стола. — Вчера сутринта двама от тях дойдоха в апартамента ми. Успях да избягам и прекарах предобеда извън Грифит. В „Проуз“ ги видях за втори път.

— Където бе дошъл да вземеш машината за спомени.

Нямаше смисъл да лъжа:

— Да.

— Искаш ли да ми кажеш защо ти е била необходима?

— Не — отвърнах аз, — не искам. Но ако ти искаш да научиш нещо повече по този въпрос, аз няма да говоря, докато не се обадя на адвокат.

Травис се наведе към мен:

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че работиш като лице, на което прехвърлят, спомени!

Той се пресегна под масата и извади една кутия. В нея бе приемникът на сънища, опакован в пликче за веществени доказателства.

— Беше намерен в джоба ти, когато те задържахме. Заради оня проклет адвокат, който разби на пух и прах казуса с прехвърлянето на сънища, няма как да установя дали притежаването на такова устройства е законно или не. Но като се има предвид, че всички поемни лица на спомени, задържани досега, са започнали със сънища, а също и фактът, че ти се опитваше да се добереш до машина за спомени, мога да направя сериозен опит да използвам това като доказателство, че си забъркан в противозаконни дейности по отношение на спомените.

— Мога ли вече да се обадя по телефона?

— Какво друго знаеш за типовете с костюмите?

— Нищо.

— Защо те търсят?

— Нямам представа — излъгах аз.

— Имаме основания да вярваме, че освен четиримата от кафето има забъркани още двама. Така ли е?

— Възможно — подхвърлих му аз.

— Защо мислиш така?

Казах внимателно:

— Двама дойдоха в моя апартамент. В кафето бяха четирима. Или двама от тях са били едни и същи, или не. Ако не, значи общо са шест.

— Не го казваш, защото, например, си говорил със стареца от магазина, близо до мястото на убийството.

— Кой пък е този старец?

— Понеже, ако си разговарял с него, това ще означава, че се интересуваш от смъртта на Хамънд.

— А аз не се интересувам.

— Независимо от факта, че основните заподозрени силно се интересуват от теб.

— Точно така.

— Откъде знаеха как да те намерят и в двата случая?

Казах истината:

— Нямам представа.

Травис кимна и погледна към прозореца на стената зад мен. Изгасих цигарата си и зачаках.

— Ще ти го кажа направо — продума той най-накрая, — защото едно време те харесвах и за да те накарам да разбереш, това е последното ми предложение! Твоето престъпление се върна в банката данни, всички свидетели са живи и умствено нормални, притежаваме и приемника на сънища. Каквото и да стане — ти потъваш!

— Не искаш ли да извикаш някой мадама от отдела по маркетинг, че да ти помогне при преговорите? Такава сделка засега не ми се нрави много.

Травис не ми обърна внимание:

— Но това е банков обир отпреди пет години и вече никой освен мен не дава и пет пари за случая. Жертвите имаха шестима роднини. Двама загинаха при автомобилна катастрофа, едната е наркоманка и така или иначе не харесвала брат си, а другите трима са бедни и черни. Те все още се обаждат в Управлението от време на време, но в девет от десет случая на мен дори не ми съобщават за тях. От друга страна, имаме случая с бруталното убийство на високопоставено ченге преди седмица. Предполагам, че можеш да си представиш кое е приоритетното в момента.

Погледнах го.

— И не можеш да намериш заподозрените, независимо от всичките си усилия, а пък се оказва, че те ме намират, когато си поискат.

— Ти си умен човек, Хап. Винаги съм го казвал. Искаш ли да сглобим картинката?

— Сега ме пускаш, оставяш ме да се мотая из града и чакаш ония с пушките да ме намерят. Аз ти се обаждам — ако приемем, че

имам време преди да са ме направили на решето — ти идваш и залавяш лошите.

— Пропилял си живота си в глупости, Хап. С ум като твоя можеше да направиш велики неща.

— Майната ти, Травис. Какво ще получа, задето ще рискувам живота си, за да те направя известно ченге?

— Ще изгубя приемника на сънища и няма да бъдеш подложен на тест на детектора на истината относно работата ти като поемно лице на спомени.

Поклатих глава.

— Не е достатъчно. Ти вече призна, че обвинението за машината за сънища е доста косвено. Единственият останал свидетел на опита ми да се сдобия с машина за спомени е в кома, а ти не разполагаш с убедителна причина, за да постановиш да ми приложат насилствено натриев веритал.

— Ти май гледаш много телевизия, Хап. Не знам как изглеждаш в собствените си очи, но за другите ти си дребен бивш крадец, за когото никой не дава и пукната пара. Някой трябва да плати за случилото се в оная банка, а Печрин е вече мъртъв. Това означава, че ти си на топа на устата и никой не е в състояние да ти помогне. Мога да накарам двеста ченгета да се строят в редица и да потвърдят в един глас, че ти си се съгласил на веритален тест. Ако искам, ще ги накарам даже да го пеят по мелодията на „Хубаво ми е“, стига това да помогне.

— Дай да опитаме нещо друго! — казах аз унило.

Току-що се бях сетил, че при настоящото състояние на сметките ми, за защитата си ще трябва да разчитам на държавата. Осъзнавах две неща — че ще склуча сделка и че каквото и да се договоря с Травис сега, ще бъде възможно най-доброто за момента.

Травис потропа за момент с пръсти по масата.

След това каза:

— Оставям Хелена на мира.

В този момент времето сякаш се оттече — две различни негови измерения — към два различни периода от моя живот. Към един инстинкт, който ми подсказваше, че трябва да откажа, че това не е честно, и към друг, който прие предложението, без много да му мисли.

— Да или не — попита Травис. — Изтривам името ѝ от файловете. Да ти кажа честно, аз така или иначе не мисля да я

арестувам. Това е окончателното ми предложение.

Сведох очи към масата, почувствах се слаб и готов да заплача. Сигурно някакъв инстинкт е подсказал на Травис, че за да разчита на успех, трябва да ме простреля право в сърцето с името на Хелена. Изведнъж изгубих желание за съпротива. Исках всичко да свърши. Исках да бъда сам. Да си кажа честно, исках да бъда при майка си, но тя беше много, много далеч и не бях говорил с нея от седмици.

Вдигнах поглед и кимнах утвърдително.

Травис се усмихна.

— Добре! И не си играй с мен, защото ще съобщя, че куршумите, които намерихме в телата на двете убити вчера ченгета, са изстреляни от пистолета, който ти си зарязал на мястото на престрелката. Нали знаеш как се отнасяме към убийците на наши хора.

Той стана и отвори вратата. Изправих се на крака с безизразно лице и се заклатушках навън.

— Можеш да си вземеш палтото на излизане — каза той, докато минавах край него. — И още нещо!

Спрях, обърнах се и зачаках.

— Има обявена награда за главата ти. Много пари. От два достоверни източника знам, че с работата се е заела Хелена. — Той се усмихна. — Странна работа! Винаги съм смятал, че сте създадени един за друг. Мръсно нещо е животът, нали?

Обърнах се и бързо се отдалечих, за да не му позволя да види изражението на лицето ми.

* * *

Веднага отидох в най-тъмния бар, който можах да намеря, и седнах в най-тъмния ъгъл. Помолих сервитьорката да понамалят осветлението и си поръчах пет бири. Докато чаках да ми ги донесат, от автомата се разнесе една стара песен, в която се разказваше как някой си изпратил някъде адвокати, убийци и пари. Звучеше като услуга, на която мога да разчитам. Чаках накрая да съобщят номера на рекламния отдел, но така и не го дочаках.

Тъкмо когато пристигнаха бирите ми, в бара влезе един тип, който седна в сепарето в другия край на заведението. Беше с евтин

костюм и вратовръзка, която трябва да са му продали на майтап. Поръча си газирана вода и някакви ядки, седна и заразглежда тавана. Не беше измежду най-интелигентните „опашки“, които бях виждал. Отдадох се на питието си, без да му обръщам внимание.

На втората бира бях малко по-спокоен, обадох се по клетъчния на Дек и го успокоих, че съм добре. На него като че ли му поолекна, но каза, че Лаура се държала особено. Мятала се като лъвица из апартамента и пиела много. Влязла под душа за около половин час, а Дек застанал до вратата и чул, че се карала на самата себе си. Излязла от банята със зачервена до кръв кожа, сякаш я била търкала през цялото време. В момента пак сновяла из апартамента и пиела, като ту палела цигара от цигара, ту забивала невиждащ поглед пред себе си. Казах му да я поразтуши, да ѝ покаже колекцията си или да измисли там нещо. Обясних му и каква е ситуацията при мен. Той нищо не каза, а и май нямаше кой знае какво за казване.

По време на третата бира размишлявах върху положението, в което се намирах, и разсеяно дъвчех никотинови пръчици. Опитах се отново прецизно да премисля всичко, но не можех да намеря никакво смислено обяснение за действителното положение. Бяха ме прецакали. Опитах ли да изчезна от града, Травис със сигурност ще осъществи заплахата си и ченгетата ще ме открият и застрелят на секундата. Можех да правя само това, което ми бяха казали, и знаех, че сделката е окончателна. Щях да бъда свободен точно толкова време, колкото щеше да е необходимо на ония типове с костюмите да ме открият, което — съдейки по натрупания вече опит — нямаше да е дълго. Към всичко трябваше да се прибави и това, че някакъв кретен бе платил да ме очистят.

Докато пиех четвъртата бира, се оказа, че върша нещо, което не бях възнамерявал да правя. Мислех за Хелена. За човека, когото бях търсил, докато обикалях насам-натам и знаех, че съм го намерил. За евтиния меден месец в Енсенада преди много, много време, за утрините в разни мотели и вечерите по баровете, за разходките из Венис в топлите следобеди и прохладните ноци в къщата, в която живяхме за малко, за нашия котарак и меката му козина. За съществуването, до което в реалния свят ми бе разрешено да се приближа най-много, да прекрача извън сънища си и да заживея с отворени очи.

Тези мисли идваха в началото бавно, разпилени, приличаха на спомени от живота на друг човек. След това заприиха да се по-бързо и по-пълно, докато стаята потъна в мрак и аз се потопих в реалност, която можеше да бъде живот, който други хора и смъртта ми бяха отнели.

Започнах да пия по-бързо и усещах, че слабостта ми ме напуска. През целия си живот съм бил престъпник, но не и лош човек. Продавал съм „Фреш“, не твърд наркотик, макар че печалбите от втория бяха значително по-високи, и то само на хора, които знаеха, че вършат грешка. Бях обирал и мамил хора, но обикновено такива, на които нямаше да се отрази кой знае колко. Бях поемал съвсем обикновени и случайни грехове, за които никой по света не го беше грижа, и по този начин бях осигурявал на собствениците им мигове спокойствие. Бях убивал само в краен случай, само веднъж за пари, и то хора, които си го бяха заслужили.

Вероятно е имало начин да живея и по-добре. Можех да бъда един от ония, които цял живот носят раирани ризи, ходят на отговорни заседания, повтарят непрекъснато: „Няма лоши идеи.“ и си гласуват високи оценки един на друг. От хората, които никога не правят и не постигат нещо истинско през целия си живот, а вместо това живеят в някакъв странен паралелен свят, в който половин пункт от пазарния дял на някакъв производител на замразени храни за тях наистина означава нещо голямо. От хората, които прекарват целия си живот в един и същ град, движени от стимул, който е твърде безинтересен. Те умират там, където са се родили, и след това ги разравят, за да направят място за някой точно като тях. По моите представи, според собственото ми разбиране за действителността, аз се бях държал по възможно най-добрия начин — поне бях вършил нещо. Бил съм на разни места, виждал съм много неща, не съм бил безгласна буква по отношение на собствения си живот.

За втори път през тези часове моите родители, от чийто корен съм се пръкнал и аз, оживяха пред мен. Майка ми не работеше вече в бар, а се мотаеше с баща ми из къщата, трепеше мухите, сменяше чаршафите и се грижеше климатиците винаги да работят в съответствие с желанията на хората. Те никога нямаше да се пенсионират, винаги щяха да бъдат нещо значимо, винаги щяха да променят света, макар и съвсем мъничко. Бях на тридесет и четири и

ако трябваше да отговарям пред някого за делата си, нямаше да бъде нито Травис, нито някакъв съдия, нито Господ. Щях да отговарям пред тях. Родителите ми бяха най-висшата инстанция.

На петата бира се замислих за нещата, които бях правил и дали можех да кажа на родителите си за тях. За доброто, за лошото, за убийствата и за тъмните неща.

Реших, че мога. Майка ми щеше да каже „Ех, Хап!“, а баща ми за известно време щеше да избягва да среща погледа ми. След няколко дни всичко щеше да бъде простено и разбрано. В живота на човек има може би само няколко души, които най-искрено споделят неговия свят, които за повече от миг обитават същия дом — сякаш всички заедно сте несъвършените страни на едно и също човешко същество. Задължен си пред тях, задължен си и пред себе си. Това е всичко.

Допих бирата си, отидох до масата на другия край и сграбчих за косата човека с евтиния костюм.

— Кажи на Травис, че ако пак видя някой да се мъкне след мен, ще го убия — казах аз и блъснах главата му в масата.

Оставих го в безсъзнание, с лице заровено сред купчина ядки, и отидох да си върша работата.

11.

Истинската къща на Хамънд беше горе на „Авокадо“ — голяма, двуетажна, малко навътре от пътя. Нито прекалено лъскава, нито пък в претенциозен квартал, но в никакъв случай не и бордей. Взех адреса от Вент, който я беше купил от някакво ченге. Колата, която свих пред бара, ме докара бързо дотук. Изоставих я на половин миля по-надолу от къщата, на едно добре осветено място, където вероятно нямаше да бъде разбита. Останалата част от пътя взех на бегом.

Забавих крачка, минах по отсрещния тротоар и скришом огледах къщата. По пътя се бях сетил, че нямам представа какво е семейното положение на Хамънд и дали някой все още не живее там. Пред къщата нямаше униформена охрана, а на двеста метра нагоре и надолу по пътя не се виждаха коли без регистрационни номера. Вътре, изглежда във всекидневна, светеше, ала другите прозорци бяха тъмни. След като минах два пъти нагоре-надолу и улицата остана пуста, пресякох бързо и се качих до входната врата. В такива случаи няма смисъл да се туткаш. Трябва да изглеждаш като обикновен човек, който се отбива при приятел, а не така, сякаш очакваш да бъдеш застрелян от снайперист.

Звъннах, почаках. Нищо. Пак позвъних, облегнах се на вратата и почаках десетина секунди. Никой не отвори, не се чу и никакво движение, което съвпаднаше с очакванията ми. Когато са си у дома, повечето хора светват повече от една лампа. Разбира се, има старци и фанатизирани защитници на околната среда, които гасят осветлението при всяко излизане от стаята, но повечето хора не постъпват така. Нощта за тях означава: „Остави светното, дявол да го вземе. Нека има пламъче, около което да се съберем.“ Голяма бе вероятността осветлението да е свързано с реле за време или с вътрешна система за сигурност. Или беше така, или обитателите — ако имаше такива — бяха абсолютно глухи. И в двата случая, обстоятелствата щяха да бъдат на моя страна.

Тръгнах край къщата, а високият жив плет около мястото ме скриваше от погледите на съседите. По всички прозорци имаше

заклучалки, които надничаха към мен — малки оранжеви оченца, следящи движението ми. Държах лицето си обърнато на другата страна, поради вероятността да разполагат с точното описание на хората, на които е разрешено да се мотаят около къщата нощем. Стигнах до задната страна без проблем.

Дворът беше малък и подреден, с голямо дърво в средата и голяма стара макара вместо маса. Огледах задната врата — една главна ключалка без следи от жици по нея. Пъхнах органайзера в нея и му наредих да започва работа. По екрана му започнаха да премигват разни светлинки и във всички посоки се разхвърчаха поредици от числа. Сигурен съм, че това не е абсолютно задължително и че органайзерът го прави, само за да покаже, че върши нещо много трудно.

След трийсетина секунди ми съобщи, че не може да отвори ключалката, но било вероятно тя да е склонна да приеме подкуп. Набрах банковите данни на починалия Уолтър Фит и оставих ключалката да си прехвърли двеста долара. Един господ знае какво възнамеряваше да прави с тези пари, но след няколко секунди се чу щракване и вратата се отвори.

Влязох в къс коридор с врата в единия край. Затворих външната врата и за момент се ослушах в тъмнината. Сърцето ми примря като чух меко и ритмично шумолене, но само след секунда вече имах представа какво може да е той. Отидох на пръсти до вратата и надникнах вътре.

Това бе кухнята, подредена в доста свободен стил, а всички уреди се движеха. Хладилникът и микровълновата печка се влачеха в противоположни посоки покрай отсрещната стена, а една кафемашина и процесорът за храна се въртяха в кръг по средата на стаята. Голям фризер-ракла стоеше край другата стена и се клатеше напред-назад.

— Здравсти — тихо поздравих аз. Всичко, с изключение на фризера, спря да се движи. — Има ли някой вкъщи?

— Не — прошепна процесорът за храна. — И малко се притесняваме.

— Защо?

— Защото не сме виждали г-н Хамънд от дни — обясни поверително кафемашината, като дойде и застана до краката ми. — А снощи и Моника, това е г-жа Хамънд, замина, без да каже къде отива, и оттогава не сме я виждали.

— Носеше ли чанта?

— Да, но малка.

— Е — опитах се да бъда убедителен, — може би е отишла при приятели за някой и друг ден.

— Така ли мислиш? — попита фризерът, като за момент спря да се клати.

— Сигурно е така, защото в противен случай сигурно щеше да вземе и вас.

— Може и да си прав — каза фризерът и в гласа му долових успокоение. — Благодарим ти.

— Гладен ли си? — попита хладилникът. — Имам малко студено пиле.

— Може би по-късно — отговорих аз и се върнах обратно към коридора.

И така, Хамънд имаше съпруга и до днес тя е живяла тук. Предполагам, че щях да съм открил този факт при по-интелигентен прочит на вестниците от миналата седмица, но не бях стигнал дотам. Това, че я нямаше, обясняваше липсата на ченгета отвън, а това, че е била тук, вероятно охранявана, можеше да означава нещо друго — който и да беше претърсил другото жилище на Хамънд, може би все още не е имал шанса да извърши същото и тук.

Това можеше донякъде да обясни и избора на Лаура да застреля Хамънд там, в Калвър Сити, както и да даде основания за предположения от какъв характер са били взаимоотношенията им.

Преминах бързо по коридора, като се оглеждах за алармени сигнализации. Предната част на къщата се състоеше от една немалка площадка пред стълбището, което водеше към втория етаж. И от двете ѝ страни имаше врати. Погледнах в стаята, където светеше, и се убедих, че това наистина е всекидневната, след това надникнах през другата врата. Столова — не особено интересна и обзаведена без разточителство. Вкусовете на семейство Хамънд бяха някак строги, макар че малкото, което се виждаше, изглеждаше скъпо.

Изтичах леко нагоре по стълбите и през тамошния коридор. Отдясно открих само спални. Най-голямата показваше признаци на доскорошно обитаване и личеше, че някой я е напуснал набързо. По леглото бяха разхвърляни женски дрехи, а вратите на гардероба бяха отворени. Светнах за малко и поразгледах какво има вътре. Имаше

обувки, много обувки. Какво им има на тези жени? Разбирам, че за различните тоалети трябват различни цветове обувки, но и г-жа Хамънд като повечето жени само от тъмнокафявите имаше седем чифта. Съвсем спонтанно погледнах етикетите върху някои от дрехите, оставени върху леглото, „Фиона Принс“, „Зозич“, „Стефан Джоунс“. Конфекция, но далеч не евтина. Почудих се дали Травис е видял поне малко от това, когато е идвал да разпитва вдовицата, и дали е стигнал до същото заключение като мен — Хамънд е вземал подкупи.

Изгасих отново и проверих другата страна на коридора. Една баня, на етажерката над мивката — приличен безпорядък. Заминаването не е било точно паническо, ала времето е имало съществено значение. Някои от важните женски тоалетни принадлежности си бяха на мястото, което предполагаше, че собственичката им може и да се върне. След това — още една малка стая — празна, с неясни функции. Може би по архитектурен проект е била предназначена за детска стая, но беше ясно, че към настоящия момент не се използва за такава.

Оставаше още една стая в предната част на къщата. Вратата бе затворена. Поех дълбоко въздух и завъртях дръжката, като искрено се надявах да не е свързана с алармена инсталация. Дръжката се завъртя, нищо не се включи и аз леко открянах.

Беше кабинетът на Хамънд. Пред прозореца имаше бюро, виждаха се и очертанятия на голямо кресло. На едната стена от горе до долу имаше книги, а другата бе опасана с шкафове. Угаснах. Ако тук бе скрито нещо, намирането му щеше да отнеме дни.

В този миг лампите светнаха, креслото се завъртя и видях, че в него седи мъж с тъмен костюм.

— Здравсти, Хап — каза той. — Радвам се да те видя.

* * *

Пистолетът на Дек мигновено се озова в ръката ми и аз го насочих към човека в креслото. Това обаче не ме накара да се почувствам по-добре, нито пък разтревожи особено онзи срещу мен. Все пак го задържах на мушката.

Човекът вдигна малък електронен ноутбук.

— Това ли търсиш?

— Нямам представа — казах раздразнено аз. — Какво е това? И кой си ти, дявол те взел?

След това го познах и сам си отговорих на въпроса. Това бе мъжът от закусвалнята, оня, дете седеше на края на барплота, сякаш изпаднал в посталкохолен стрес. Същият, който ме бе заговорил след телефонния ми разговор с мъжа в дома на Лаура, човекът, който изглеждаше малко не на място, но беше там, срещу хотела на Лаура, сякаш чакаше някого.

— Кой съм аз ли? — каза той и завъртя очи. — Казвам се Хап.

— Не — отвърнах аз твърдо. — Това е моето име. Опитай пак. Човекът се намръщи.

— Ти си абсолютно прав, разбира се. Извинявай. Казвам се Травис.

— Престани да се правиш на идиот и кажи кой, по дяволите, си ти! И изгаси осветлението, за бога! — предложих му аз.

— Какво осветление?

В съответствие с общоприетата практика ключът за осветлението се намираще на стената зад мен, непосредствено до вратата. Той нямаше как да го достигне от мястото си. Светлината бе някак необикновена, почти осезаема — същото е усещането, когато плуваш нощем в бистра вода и някой включи над теб мощен прожектор. Тя не достигаше до ъглите на стаята и предметите не изглеждаха както обикновено — сякаш светлината не влияеше на зрението.

Без да свалям пистолета от човека в креслото, посегнах зад себе си и щракнах ключа. Осветлението се включи и стаята изведнъж придоби нормален вид, с очертани ъгли и прах. Макар че всъщност вътре не стана по-светло.

Човекът примигна и каза:

— „Портите му не ще се затварят деня, а нощ не ще има там.“

— Търпението ми се изчерпва — предупредих го аз.

Човекът завъртя очи, посегна към джоба си и извади малък предмет, подобен на фенерче.

— Прожектор със заобикаляща светлина — каза той. — Можеш да си го поръчаш по радиопазара.

— Добре. Ще си потърся. А сега, питам за последен път — какво правиш тук?

— Чакам те — каза той и се изправи. — Идваш по-късно, отколкото те очаквах, и трябва да тръгвам. Имам работа. Както и да е — нещото е тук.

Той сложи ноутбука на стола и отново ми намигна.

— Никога нямаше да го намериш сам. Беше залепен с лента под ъгъла на бюрото.

— Това е първото място, на което щях да погледна — казах раздразнено аз. — За каквото и да е.

Човекът се усмихна и тръгна насреща ми. Спря се на около метър от мен, пистолетът почти докосваше гърдите му и зачака търпеливо. Не знаех какво да направя. Да го застрелям щеше да бъде прекалено и крайно, но не знаех дали трябва просто да го пусна да си върви. В крайна сметка свалих пистолета. Леко се бях задъхал — изморен, изтощен, с прекомерно опънати нерви. Този тип или е ченге, или е някой друг, свързан с Хамънд, и беше само на няколко крачки пред мен.

— Какво въобще става? — Въпросът се изля от мен като последен дъх. Чувствах, че можех да отида на следващото ниво на играта, само ако ми подсказеха някакъв ключ или парола.

Човекът извади портфейл и ми подаде визитка.

— Аз не бих се навъртал наоколо — каза той.

След това мина край мен и излезе, а аз не го спрях.

Само след миг се сетих да обърна визитката и да я погледна и от двете страни. Бяха празни!

Хукнах през вратата, завих по коридора и надолу по стълбите, но човекът беше изчезнал. Подвоумих се дали да го гоня, но след това си спомних, че ноутбукът е горе, че времето не е на моя страна и че Дек вероятно може да помогне с нещо. Върнах се обратно в кабинета и изгасих осветлението. Мислех си направо да пъкна ноутбука в джоба си и да се махна, но изведнъж ми хрумна да го включа.

Появи се екран, пълен с цифри, отделени със запетаи. Не можех да схвана дали съществува някакъв определен ред — просто поредица от числа. Прелистих още няколко страници напред, но всички бяха празни. Хамънд беше използвал устройство за петдесет долара, за да съхрани една-единствена страница! Явно бе важна. Или пък това са резултатите му от голфа. Ще го мисля по-късно!

Преди да си тръгна хвърлих поглед върху полиците с книги. За ченге имаше ужасно много книги. Текстовете по криминология, история, романи с измачкани от употреба корици. А също и религиозни книги, интерпретации на Библията, „Сто и един начина да изкараш добре на къмпинг“, цели поредици от булевардните глупости, които изглеждаха по-нови в сравнение с всички останали книги. Взех напосоки една от нерелигиозната поредица и я отворих. Светлината от улицата беше достатъчна, за да видя, че на страницата са изобразени огнестрелни рани. Не много привлекателно, но доста интересно. Със сигурност бе по-добре да ги виждаш на книга, отколкото върху собственото си рамо. Не за първи път се зачудих дали нямаше да е по-добре да бях станал ченге, а не престъпник. По едно време обмислях такава възможност и както обикновено реших, че сигурно щях да бъда по-добре платен, да работя при по-добри условия и да се радвам на малко по-високо обществено положение. На ченгетата им дават хубави униформи, а от друга страна, нямаше да ме арестуват непрекъснато и да ми нижат обезсърчителни слова. Но това нямаше никакво значение — май беше вече малко късно да кандидатствам в полицейската академия.

Докато поставях книгата обратно на полицата, забелязах нещо. Между страниците на следващата книга имаше поставено листче, чието ъгълче стърчеше нагоре. Издърпах книгата и я отворих.

Знаех, че съм открил нещо важно. Листчето бе около десет на шест сантиметра и бе от край до край отпечатано на лазерен принтер. Текстът беше безсмислица, хаос от букви без интервали помежду им. Код. Като се вгледах по-отблизо, забелязах, че буквата „x“ се явява много по-често, отколкото би трябвало, дори и в кода да заместваше буквата „e“. Имаше вероятност тя да замества интервала и в този случай текстът сигурно бе отпечатан на пасажите от думи.

На бюрото нямаше принтер, което означаваше, че това може би е продукт от дейността на Хамънд в другия му апартамент. С други думи разполагах с допълващата информация, до която искаха да се доберат хората, претършували оня апартамент. Два от краищата на листа бяха леко неравни, което предполагаше, че това е част от по-голям лист. От един нормален лист вероятно щяха да излязат четири такива. Дали имаше още?

Върнах книгата на мястото ѝ и извадих друга от горния рафт. Нямаше листчета нито в нея, нито в следващите две, в които потърсих.

На лавиците имаше стотици книги и знаех, че откриването на първото листче трябва да е било следствие на инжектираните ми съвпадения. Претърсването на всички останали книги щеше да ми отнеме цялата нощ, затова реших просто да прехвърля само една редица.

Това ми отне повече от половин час, но ми донесе още три листчета. Буквите върху всяко от тях бяха различни, но иначе изглеждаха еднакви. Най-отгоре имаше по две думи с почернен шрифт — може би име. След това дълъг неразгадаем текст.

Какво можеше да бъде толкова секретно и достатъчно важно, че едно ченге да прибегне до такава сложнотия — едновременно да крие информацията и да я дублира? Едно беше сигурно — това не бяха служебни дела.

Пъхнах листчетата в джоба си и излязох от къщата, като спрях само да си взема парче пържено пиле от хладилника и да пожелаая на приборите всичко добро.

* * *

Дек седеше на масата и имаше притеснен вид. Лаура лежеше на канапето с голяма пълна чаша в ръка. Въпреки че се беше изтегнала по цялата дължина на канапето, тя изобщо не изглеждаше спокойна. Някак костелива, напрегната и очевидно в особено състояние на духа. Беше облечена с дамски джинси и размъкната блуза, вероятно оставени в гардероба на Дек от някоя специална жена, която е решила да стане специална за някой друг. Бяха твърде големи за нея и в тях приличаше на хубаво плашило, нагиздено като за сватба. Беше дръпнала ръкавите си нагоре и кървавочервените белези на китките ѝ се открояваха ярко. Страхът в очите ѝ беше нараснал и сякаш знаеше, че ей сега ще започне да блъска главата си в стената, безсилна да го предотврати.

— А-а, Хап — възкликна тя. — Блудният син-неудачник се завръща.

Изречението бе произнесено така, сякаш човек с говорен дефект се опитва да говори на холандски. Погледнах въпросително Дек.

— Ти се опитай да я спреш... — каза той.

Приседнах на подлакътника на канапето. Тя изви глава и ме погледна. Очите ѝ показваха, че разбира, но трудно.

— Здравсти, Хап — поздрави тя. — Как е при теб?

— Явно не толкова добре като при теб. Може би е дошло време да изпиеш едно кафе, а?

— Хм. Дали да пия кафе? — Тя направи физиономия, сякаш размишлява задълбочено — етюд, чието качество леко пострада от факта, че направи неуспешен опит да уцели брадичката си с показалец. След това изведнъж изкрещя: — Не, разбира се, не искам проклетото кафе!

— Лаура, наистина ще ни бъде трудно да говорим, ако продължаваш да пиеш.

— Да си говорим ли? Колко любезно! И за какво ще си говорим?

— За каквото искаш. За това какво става с теб. За това как можем да помогнем ние.

— Какво ще направите — ще ме спасите ли?

Изведнъж се почувствах изморен, безсилен и неспособен да понеса това.

— Лаура, опитай да си спомниш, че освен теб и други хора си имат проблеми. Цял следобед прекарах в килия в полицията. Нали ти казах за онзи случай? Информацията е върната в базата данни на полицията и Травис вече знае това. За да се спася въобще, както и да избегна тест за възстановяване на истината, трябва да му помогна да хване психарите, които са по дирите ти, защото той си мисли, че те са убили Хамънд. Единственото ми възнаграждение за това ще бъде свободата на бившата ми жена, към която аз изпитвам смесени чувства — и то, не защото Травис ще я остави да се изплъзне, а защото тя се надява да спечели доста пари от някакъв, който дава много пари за главата ми. Сама разбираш, че за мен това бе един отвратителен ден и затова те моля: дай ми възможност да си отдъхна.

Тя се изсмя.

— Защо се разделихте с жена ти?

— Защото котаракът ни умря — отсякох аз. — Сега ще пиеш ли кафе?

— Не, но мога да се съглася на един масаж.

— Моля?

— Вратът ме боли — каза тя и с мъка се поизправи на канапето, — и ако ме поразтриеш, може и да ми мине.

— Няма да правим секс, нали?

Тя премигна срещу мен и за момент сякаш се отрезви.

— А-а, не.

Дек са изкикоти зад нас и влезе в кухнята. Той знаеше какво ще последва. Беше го чувал и преди. Обясних ѝ донякъде подробно мнението си по отношение на масажите. Това, че не обичам да ги упражняват върху мен, че ги намирам за досадни, дразнещи и защо е така. Обясних ѝ също така и възгледите си относно хитроумния и подмолен начин, по който жените предефинираха масажа като предварителна игра и по този начин накараха мъжете да ги масажират по-често. След като в продължение на векове масажи са правени само на атлети или с лечебна цел, изведнъж се оказа — според разни жени и брадати идиоти, които винаги играят по нечия свирка, — че масажът бил съществен елемент от правенето на любов. И сега, мъжете трябва да се стараят не само жените да стигат до оргазъм (безусловно тяхно право и приятно задължение; но, скъпи дами, вие опитвали ли сте как точно става това? Или е много лесно, или е като да играеш бiliarд на тъмно — средно положение няма. Мисля си, че всяка жена трябва да опита да доведе до оргазъм друга жена. Предполагам, че тогава по този въпрос ще се говори по-малко), но и такива умопомрачително тъпи и потресаващи неща като масажирането на нечий крак следва да се приемат като неразделна част от целия сексуален ритуал. Следователно, ако някой мъж не прекарва поне половин час, месейки блажено прасеца на приятелката си, той се явява един вид сексуален примат. Мъжете никога не са излизали внезапно с някое нововъведение, нали? С някакви нови сексуални пламтящи обръчи, през които партньорите им трябва да скачат?! Те не постановяват, че да се подхожда с разбиране към закачките им и да им се сервира бира и гризини вече е неотменна част от сексуалното начинание, нито пък, че просто не могат да се отпуснат добре и не са в съответното настроение, ако преди това не изгледате футболния мач заедно.

Просто не е честно, дявол да го вземе — аз не стоя зад това. С други думи, не лежа безучастен. Както си изберете.

Трябва да призная, че продължих още малко. Нарочно. След няколко минути раменете на Лаура започнаха да се отпускат и когато

Дек ѝ донесе чаша кафе, тя го взе без да мърмори.

— Не се учудвам, че жена ти те е напуснала — каза Лаура, като подгъна крака под себе си. — Май си ѝ действал като мокро одеяло на огън.

Дек тихо попита:

— Нали не смяташ наистина, че Хелена ще ти види сметката?

— Предполагам, че не — отвърнах аз. — Тя ме спаси в кафенето. Тя донесе машината тук. И вероятно тя е била в апартамента ми и е обърнала чаршафите — послание, което съм бил твърде тъп да осъзная навреме.

— Кое то пък предполага, че те е търсила в продължение на няколко дни.

— Голяма работа — казах аз. — Твърде малко, твърде късно.

— Хап, ако тя наистина искаше да те убие...

— Да, зная — казах аз раздразнено, — досега щях да съм мъртъв. Знаеш ли какво е да имаш до себе си един забележителен човек, всеобщо признат за по-корав от теб?

— Не, но аз никога не съм бил женен.

— Много остроумно. Сам ли го измисли, или си го чел някъде?

— Можеше и да съм го чел, ако умеех да чета.

— Исусе! — възкликна Лаура. — Учудвам се, че вие въобще излизате от апартамента. Можете спокойно да се забавлявате, като си стоите тук и просто си *приказвате*.

— Лаура — казах аз, — какво става с теб? Сутринта всичко ти беше почти наред. Сега бълваш змии и гуцери. Какво има?

— О-о, Господи! — изсмя се тя. — Доктор Хап се върна и прегледът започна.

— Какъв е проблемът? — попитах аз. — Да не би да съчувстваш на Моника Хамънд?

Не зная каква реакция съм очаквал — може би исках Лаура да разбере, че знам за нейния живот малко повече, отколкото тя предполага. Може би исках да я накарам да млъкне за малко.

Но не стана така. Тя направо откачи.

Излетя от канапето с див крясък. Политнах тромаво назад, а тя се тръшна върху мен. Толкова бях изненадан, че в началото дори не можех да се предпазя и видях звезди. Лаура беше съвсем откачила, удряше ме с ръце по лицето и крещеше думи, които не можех да чуя.

Опитах се да хвана ръцете ѝ, но те се движеха твърде бързо и непредсказуемо.

След това Дек мина зад нея и успя да я стисне за раменете. Дръпна я назад, така че ръцете ѝ не можеха да ме достигат, при което тя започна да ме ритва с крака. Дек леко обхвана с ръка врата ѝ и я повдигна, така че да мога да се измъкна изпод нея. Лаура все още крещеше, но не толкова неистово и пронизително. Все още не можех да разбера какво ломоти, макар да ми се струваше, че непрекъснато повтаря едни и същи четири думи.

— Защо беше всичко това, по дяволите? — попитах задъхано.

Едната ръка на Дек бе все още около врата ѝ, а другата галеше косата ѝ. Вече трепереше по-малко, а очите ѝ, изпълнени с ярост и срам, бяха заковани върху мен.

Лаура продължаваше да повтаря думите си като повредена грамофонна плоча и най-накрая разбрах какво всъщност казваше тя:

— Моника ми е майка.

* * *

Не искаше да каже нищо повече. Всички седнахме на местата, където си бяхме, дишахме дълбоко и усещахме как нажежената атмосфера в стаята бавно се разсейва. След това Лаура се отскубна от прегръдката на Дек и отиде в банята, като затръшна вратата след себе си. Двамата с него се спогледахме и не знаехме какво да си кажем. Той взе една възглавница, за да попие кафето от чашата, която се бе разляла. Аз отидох в кухнята да направя ново.

След няколко минути чух, че Лаура излезе. Измърмори някакво извинение и пак седна на канапето. Гледах да не съм в полезрението ѝ и правех кафетата толкова бавно, че едва не изпаднах в Дзен транс. Чух как Дек попита нещо — съвършено миролюбиво — и след дълга пауза Лаура отговори. После започна да ѝ говори бавно за нещата по стените. Не добих усещането, че това взриви интереса ѝ, но поне даваше вид, че слуша.

Реших да поостана в кухнята още малко. Дек е от хората, които не може да не харесаш. Аз не съм такъв. За околните се оказва

невероятно лесно. Някои не ме харесват по няколко пъти на ден, само за да поддържат средния резултат.

Приседнах на една табуретка и запалих цигара. Лицето ме болеше и като прекарах пръст под носа си, по него остана кръв. Мислех си, че имам и счупено ребро, но едновременно с това се надявах да не е така, защото счупените ребра са голяма досада. От дясната страна имам две такива ребра, които сега са много слаби и винаги, като ги чупя отново, преживявам поне четири седмици сериозни неудобства, а не мога дори да покажа причината.

За да правя нещо, започнах да си мисля колко ли време ще е необходимо на Травис да ме открие. Изгонването на „опашката“ според мен не бе нарушение на условията на нашето споразумение, но той може и да има по-друго мнение. Размишлявах и по въпроса как да се отърва завинаги от банковата история, така че никога повече да не ме търсят за нея. Пиех кафето си бавно и усещах как пулсът ми се нормализира. Чувах мърморенето на Дек и изръмжаването на Лаура от време на време.

След това чух шум, идващ откъм предната страна на къщата. В първия момент не можах да се сетя какво е това, но после разбрах откъде ми е познато.

Беше също като шум на кола, която се движи бързо и се отдалечава надолу по пътя. Може би бяха повече от една. Вероятно три.

Времето сякаш забави ход като пианист, който изпълнява мелодраматично ралентандо. Докато бавно завъртах глава и се канех да викна на Дек да погледне през прозореца, задната врата на кухнята се отвори рязко и някой подаде глава.

— Бързо! — каза Хелена. — Хап, трябва да дойдеш с мен.

Погледнах към нея и запремигах. Чуха се спирачки и енергично отваряне на врати. Дек скочи на крака и изпсува, после се разнесоха стъпки на тичащи хора и удари по входната врата на долния етаж — толкова силни, че се усъмних дали пантите и ще издържат.

Но аз виждах само лицето на Хелена — мека кожа, покриваща острите скули, леденосини очи и тъмнокестенява коса. Може би имаше няколко нови бръчки — малко по-забележими. Иначе си бе все същата.

Стъпки, които тичаха нагоре по стълбите към вратата.

Викнах на Дек и преместих очи върху него. Той мигновено реагира, сграбчи ръката на Лаура и я смъкна от канапетото. В момента, в който извадих пистолета си, усетих как някой ме хвана и ме задърпа към задната врата.

Хелена просъска:

— Хап, бързо, дявол да те вземе!

Лаура се спъна в някакво килимче и падна на колене. Дек се обърна, за да ѝ помогне. Първият залп от изстрели се стовари върху вратата на Дек и навсякъде се разхвърчаха трески. Последва страхотен ритник, който приличаше по-скоро на експлозия. Затичах се да помогна на Дек, но Хелена не ме пусна и ме дръпна обратно към вратата. Обърнах се с лице към нея и усетих дъха ѝ.

— Веднага тръгвай с мен — каза тя, — или те зарязвам тук.

Дек и Лаура вече тичаха към нас. Хелена се завъртя на пети и аз хукнах по площадката и затрополих надолу по стълбите. Дек и Лаура бяха на няколко крачки след нас, но Хелена, както винаги, беше права — не можех да им помагам да тичат. Трябваше да се справят сами.

Чу се силен трясък, когато вратата на Дек най-сетне бе разбита на парчета, после се разнесоха крясъци. Спънах се и едва не паднах по лице на стълбите, но размахвах ръце и в последния момент се улових за перилата. Хелена трополеше по металните стълби пред мен — лека и бърза — и в един абсурден момент виждах само слабия ѝ гръб и косата ѝ, която подскочаше и се люлееше.

Стъпих тежко на земята няколко крачки след нея и си спомних за колата, която бях оставил зад сградата предната нощ. Хелена проследи погледа ми.

— Ключовете в теб ли са? — попита тя, като вкарваше нов пълнител в пистолета, появил се незнайно откъде. Естествено, той бе по-голям от моя. Поклатих глава, обърнах се назад и видях, че Дек и Лаура бяха стигнали едва до площадката над нас.

— Значи нямаме време! Бягаме!

Подчинявайки се, аз се запрепъвах заднишком и подвикнах на другите да побързат. И тогава видях:

Лаура и Дек — като на стопкадър. Дек малко по-напред, но Лаура се приближава бързо, главата ѝ — наведена, а върху лицето ѝ е изписано нещо средно между страх и решителност. Дек вече стига до перилата и преценява под какъв ъгъл да се хвърлят по стълбището.

И тогава, зад тях — експлозия с жълта светлина. Най-напред си помислих, че е отблясък от изстрел, но светлината бе мека, голяма и се движеше твърде, твърде бавно. Не беше и запалителна граната, тъй като не се чуваше никакъв звук освен дълбоко бръмчене, което караше зъбите ми да тракат. Две фигури изскочиха от кухнята — въпросните мъже с костюми. Главата на Дек бавно се обърна; чух изстрела от пистолета на Хелена, който по никакъв начин не се отрази на картината; далечен писък с гласа на Лаура, идващ сякаш от другия край на тунел през центъра на земята.

Светлината се промени и се събра във формата на бяла крушка около Лаура и Дек. Горната ѝ част се издигаше на двадесет метра в небето и в един момент заприлича повече на колона. Все още бягах заднишком и се опитвах да викам. Спънах се и се тръшнах на земята.

Случи се в момента, в който Хелена се опитваше да ме вдигне.

Лицето на Дек се промени. В началото сякаш се изпъна, а после някои части от него се стопиха. Изчезнаха ония части, които никога не съм забелязвал и останаха само очите, скулите и устата. Същото се случваше с Лаура, само че по-бързо. След две секунди от тях останаха само два ужасяващи кръга. Почувствах някакво непознато чувство към тях, нередно и непознато, след което ми се стори, че видях нещо във въздуха над къщата — сякаш празна стая от въздух. Вибрациите станаха по-високи и с по-голяма амплитуда. Забиваха се в мозъка ми като куки в спомени. Останалите фрагменти от лицата на Дек и Лаура проблеснаха още веднъж — сякаш се мяркат на стара фотография.

След това изчезнаха.

Бялата светлина се стопи като изгасена с ключ. Никой друг не се появи на площадката, а първите двама изглежда бяха изчезнали. Обърнах се и погледнах към улицата. Колите ги нямаше. Беше останала само отворената задна врата, която се полюляваше от несъществуващия бриз, и една абсолютна тишина.

12.

Час по-късно бяхме във Венис. Седях на една стена и гледах през плажа към морето. Хелена стоеше на пет метра от мен и презареждаше пистолета си. Очевидно бе изпразнила цял пълнител по фигурите на площадката. Но това не бе променило нищо. С обмяната на тази информация се изчерпа целият разговор, който водихме, и добре, че стана така. Не ми е по вкуса да крещя по Хелена и ми се искаше тя просто да се махне. Луната се бе показала и бе превърнала парцаливите облаци в бледи кръпки по тъмносиня материя. Плажът бе твърде широк и до мен достигаше единствено слабият шепот на прилива, който обливаше брега и напомняше шума от пръсти, които леко докосват парче груба хартия. Някакъв мъж зад нас тичаше за здраве по платното, а отмерените му стъпки ту се засилваха, ту заглъхваха в тъмнината като астероид, който от време на време пресича орбитата ни. Човек, който се движи в релсите на един напълно обясним живот.

Хелена и аз бяхме останали неподвижни цяла минута след изчезването на бялата светлина и клатехме глави като котки, които се чудят къде е хвъркнал молецът. Задната врата на жилището на Дек най-напред се поклащаше, а после постепенно спря. Изтичах нагоре по стълбите и проверих в апартамента. Беше празен и напълно непокътнат с изключение на няколко обърнати стола и купчина трески в хола. Нямаше и следа от сериозен сблъсък или обгаряне.

Знаех къде Дек си държи инструментите, бързо извадих вратата от спалнята и я поставих на мястото на входната. Тогава това ми се стори важно. Малко или много вратата пасна, а за по-сигурно, подпрях дръжката с един стол. Напъхах оборудването за спомени в един от шкафовете и го затрупах с други неща.

След това изчезнахме, защото очаквахме ченгетата да пристигнат всеки момент, привлечени от обаждания за шум и насилие. Но докато се отдалечавахме бързичко, не забелязахме никой да виси по прозорците, нито пък да се събират тълпи по улиците. Оглеждахме се

и очаквахме поне един човек да ни погледне и да попита: „Какъв е тоя шум?“

Никой. Сякаш не се бе случило нищо.

Не говорехме. Просто продължихме да вървим на няколко метра един от друг, докато се озовахме в стария квартал. Все едно, че си отивахме вкъщи. Изведнъж усетих, че не ми се иска да продължавам напред, спрях и се облегнах на стената.

Хелена свърши с пистолета, постави го в кобура, праметнат през рамото ѝ, и застана с ръце на бедрата си.

— Това, което се случи там — обяви тя, — не беше нормално.

— Не беше.

— Трябва да го разкажем на някого.

— Какво да разкажем? Че двама души и три коли са изчезнали?

И на кого точно да го кажем?

— А кои са тези типове?

— Ти ми кажи! Струва ми се, че ти си доста по-напред в играта от мен.

Тя дойде и седна на стената на метър-два от мен.

— Аз само те следя! Видях, че бягаш от тях от твоя апартамент. Видях ги, че пристигат в кафето. Видях, че идват с колите тази вечер.

— И защо толкова се въртиш около мен?

Тя погледна надолу, подритна в пясъка.

— Пазя те.

— Аха — казах аз. — И не ме преследваш за да ме убиеш, например?

— Не бъди глупак, Хап.

— И не си в системата, която се готви да ме ликвидира?

— Да, драги, разбира се, че съм. И каква е причината според теб?

— Защото не те масажирах достатъчно?

— Какви ги дрънкаш?

Станах и тръгнах.

— Няма значение.

Тя ме настигна, сграбчи ръката ми и ме обърна към себе си.

— Приех поръчката, защото така или иначе я имаше. Някой те иска мъртъв, при това достатъчно, за да обяви открито издирване. Аз си имам изградена репутация и като кажа нещо, го правя. Реших, че

като се чуе, че аз съм поела случая, може би другите мераклии ще стоят настрана. С други думи, ти поне за малко ще си в безопасност.

Погледнах я в очите и разбрах, че не лъже.

— Благодаря ти! — казах аз.

Тя кимна.

— Няма за какво. Така че, бъди внимателен с мен!

— Я стига, Хелена! Не съм те виждал толкова време. Знаеш какво направи! И сега изведнъж се появяваш, следваш ме по петите, спасяваш живота ми и...

Млъкнах и не исках да продължавам повече.

Тя се усмихна:

— Радвам се да те видя пак, Хап.

Изявлението ѝ не ми помагаше особено, а и беше егоистично от нейна страна да говори такива неща. Болка и гняв се бореха за надмощие в ума ми и търсеха някакво споразумение, което да им позволи да заговорят веднага и в един глас.

— Така ли? — троснах се аз.

— Не ми ли вярваш?

— Честно да ти кажа, не зная. Ти си имала на разположение няколко дни, за да свикнеш с тази мисъл, и що-годе да проучиш живота и навиците на нищожеството Хап Томпсън, а аз вече не знам нищо за теб.

— Е, добре, работя си все същата работа, все още живея в Лос Анджелис и излизам с един човек. — Тя назова името на една известна местна фигура, с около десетина години по-възрастен от мен. Заболя ме, но не чак толкова, колкото очаквах. Всъщност — бях претръпнал.

— Браво! — казах аз. — И как мислиш, че трябва да реагирам? Кажете ми!

Тя се опита отново да вземе ръката ми.

— Мисля, че трябва да ме заведеш на разходка по брега и да ми кажеш какво всъщност става.

Заклатих енергично глава — дори против волята си. Не исках да се разхождам с нея, не исках да правя нищо, което бяхме правили някога.

— И тук можем да постоим — додаде тя бързо. — Както кажеш. Аз искам само да помогна, Хап. Кажете ми какво става?

След малко, и то само защото краката започнаха да ме болят от стоене на едно място, ние наистина тръгнахме да се разхождаме. Ако и вие сте на брега и започнете да се разхождате, неминуемо ще тръгнете към морето. В това има смисъл. Вървахме по влажния пясък, на няколко крачки от предела, докъдето стигаха вълните, и по едно време осъзнах, че се вглеждам в пясъка за изгубени долари, макар да беше твърде тъмно и приливът да не беше благоприятен. Продължавах да търся. Плажовете са за това, нали?

Междувременно разказах на Хелена за Травис — но не и за сделката, която бях сключил, нито за случилото се в къщата на Хамънд; за Лаура и Куот и как съм се озовал в това положение. Стигнах и до първата си среща със Стратън, дори и малко за живота си преди това — за годините, прекарани в шляене от щат в щат. За онези години можех да кажа само, че наблюдавах как остарявам и че това ставаше доста бавно. По едно време спрях, млъкнах и се обърнах с лице към морето.

Хелена дълго не свали поглед от мен. Не обърнах лицето си към нея. Не исках да мога да я виждам добре. Знаех, че ще ме пита за други неща и погледнех ли я, тя щеше да приеме това като сигнал и да започне. Денят ми беше дълъг и отвратителен. Не бях готов за подобно нещо. Да бъдем отново заедно бе толкова странно, че дори въздухът между нас пулсираше от думите и нещата, които трябваше да бъдат изречени, както и от ония, които не трябваше. В даден момент изпитвах усещането, че нищо не се беше променяло, а в следващия — тя ми се струваше чужд човек, когото никога не съм познавал. Навремето да разговарям с нея бе толкова естествено, както и да дишам — близко съжителство, проникнато от любов и разбирателство. Сега обаче ми се струваше, че съм стъпил на някаква планета с кислородна маска на лицето, защото не зная какво съдържа атмосферата — дали ще поддържа живота ми, или ще ме убие.

— Не искам да те депресирам повече — каза тя най-накрая, — но точно този тип Стратън е човекът, който иска да те унищожи.

Трябва да си призная, че това ме измъкна от ужаса:

— Какво?!

Хелена повтори.

— Преди пет дни. Шейсет хиляди, за да бъде напълно унищожена главата ти. Което, трябва да призная, звучи малко

грубовато. Главата ти си я бива.

Погледнах я с объркани чувства и доста глуповато. Стратън не беше идиот, а аз се бях държал доста странно, след като в продължение на година и половина бях най-добрия му довереник.

— Разбира се. Господи!

— Какво има?

— По някакъв начин е узнал, че съм се забъркал в нещо, което може да навреди на „РЕМтемпс“. Ако ченгетата разберат, че съм приел като спомен сериозно престъпление посредством оборудване, доставено от неговата компания, той би имал сериозни главоболия. Дори и тия, на които снася постоянно, при подобни обстоятелства ще се дръпнат от играта. Значи, когато говорих с него в Енсенада, той вече се е опитвал да ме убие и е бил издал заповедта. Ето защо не пристигнаха и платени сънища снощи — просто ме е държал вързан, искал е да бъда достатъчно време в града, за да ме намерят и убият.

— Но как е могъл да разбере това?

— Куот — казах аз. — Това е единственият начин.

Изведнъж направих връзката, която поведе към неизбежни заключения. Куот е работел за Стратън през цялото време.

— Срегнах този жичкаджия в Мрежата две седмици след като бях започнал работа със сънищата. Като се замисля сега, вероятно той ме е намерил и ми се е подмазал. Каза ми как мога да си държа парите на сигурно място и аз му платих да направим точно така.

Значи през цялото време, докато съм си мислил, че съм осигурявал бъдещето си, Стратън вече ме е бил натикал в ъгъла. Моята независимост е била кодирана от някого, комуто „РЕМтемпс“ плаща. И тогава си спомних първата ми среща със Стратън — начинът, по който той ми показва онагледена картина от сънищата, които бях имал в „Стаите на Пийт“.

— Би трябвало да има някакъв начин да се вижда какъв спомен прехвърля клиентът — казах аз, — както е при сънищата. Куот е спечелил малко пари, като е помогнал на Лаура да ми прехвърли спомена си, след това е гледал записа — или от далновидност, или защото е най-долен воайор. Чатва, че нещо кофти може да се случи, свързва се със Стратън. Стратън знае, че попада в море от проблеми, кара Куот да ми устрои капан в кафенето и присвоява сметките ми.

В този момент загреях още нещо и направо зяпнах.

— Господи, какъв глупак съм!

— Защо?

— Ченгетата на Травис ме откриха вчера, десет минути след като се бях обадил на Стратън. Досега трябваше да съм свързал тези обстоятелства. „РЕМтемпс“ ме държаха на телефона, през това време са проследили откъде се обаждам и са уведомили полицията.

— Но Стратън не иска ти да попадаш в полицията. Затова е поръчал убийството ти.

Вдигнах рамене.

— Разбрал е кой се е заловил с поръчката, открил е коя си ти и е усетил, че работата може и да не стане. Междувременно вероятно е сключил и втора сделка — не забравяй, че Травис ми предлага свързаните със спомени обвинения изцяло да отпаднат. Стратън влиза в контакт, дава му да разбере, че може да успее да ме намери и че Куот ни е върнал обратно в електронната база данни. След това, когато Травис хване типовете с костюмите, на мен ще ми се случи нещо в килията, преди вериталната проба да докаже вината на „РЕМтемпс“. Всички са доволни. С изключение на мен.

Хелена скръсти ръцете си. Не бях я убедил.

— Наистина ли мислиш, че Травис ще извърши нещо подобно?

— Има начин да разберем!

* * *

Срещнах се с него сам. Обадих му се по телефона в управлението, изслушах търпеливо тирадата по въпроса за цапардосания по челото полицейски служител и му предложих да се срещнем на четири очи на ъгъла на Ривиера и Сан Хуан. Затворих телефона, преди да чуя отговора.

Хелена пожела да изчезне и да стигне в близост до мястото на срещата по друг маршрут. По този начин щеше да е в състояние да държи ситуацията под око и да ми даде сигнал, ако Травис води със себе си и други хора. Съгласих се. Ако той не знае, че сме в един отбор, това може някога или някъде да проработи в наша полза. Хелена се усмихна накриво.

— Ние това ли представляваме? Един отбор?

Когато навремето бяхме заедно, често ругаех ония, които наричаха любовниците си „партньори“, сякаш терминологията от обществения живот подходеше и за взаимоотношенията между хората, сякаш любовта представлява бизнес, трансакции между хора, които си сменят ролята на клиент и доставчик и общуват помежду си посредством фактури. Винаги съм бил против това. Аз ѝ бях най-напред приятел, а след това съпруг — не просто някой, който спи в същия офис.

— Да — казах аз. — Ние сме точно това.

Усмивката ѝ помръкна изведнъж. Кимна рязко и се отдалечи.

На кръстовището, където определих среща на Травис, има едно заведение, наречено „Хепи Спатула“. Навремето беше доста реномиран ресторант, на мода сред местните семейства. Готвеха такава лазаня, която сякаш ти казваше: „Да, зная за съвременните научни схващания по отношение на диетата, но не давам и пет пари.“ Оставяха на масата и малка купичка с пармиджано — да го опиташ. Когато стана Крал на Света, ще направя тази практика задължителна дори и за ресторанти, които не сервират спагети. За нещастие в ресторанта се заредиха серии от случаи на насилие и семействата постепенно престанаха да го посещават. Собствениците го продадоха, клиентелата започна да се срива главоломно и сега, по време на сезона, е пълно до козирката с психари, а през другото време от годината си е като в морга. Венис е в самия край на региона, засегнат от климатичните аномалии, и времето е общо взето по-стабилно, ала и там има тенденция да се променя на цикли от по няколко седмици. Тази вечер беше хладно и масите навън бяха празни.

Седнах на една от тях, поръчах си кана кафе и зачаках да видя кое ще е следващото нещо, което ще ми се случи.

Или поне се опитах. Умът ми беше в такова състояние, сякаш някой му прилагаше електрически шокове, като непрекъснато променяше силата на тока и напрежението. Струваше ми се, че трябва да се опитам да разбера по някакъв начин какво се бе случило у Дек, но нещо ми подсказа, че нямам необходимата информация да оценя събитието. Но това бе просто извинение. Всъщност умът ми просто бягаше от проблема. Не искаше да мисли за него. Притеснявах се за Дек, както и за Лаура, но не можех да направя нищо. Особено, когато съзнанието ми бе заето с друг човек.

Знаех, че е някъде наблизно, абсолютно невидима. Почти я усещах и вярвах, че ако настроя мисленето си, мога да затворя очи и да позная, ако не друго, то поне посоката. Сега, когато тя не беше с мен, много ми се искаше да поговоря с нея, макар да не бях сигурен какво точно исках да ѝ кажа. Не можех да прогледна през мрака на тригодишното си, съзнателно наложено безразличие. Беше твърде отдавна, твърде много се бе променило и се бяха случили ужасно много лоши неща.

Времето тече напред. Така е.

Когато сервирането на кафето ме върна от тази приятна тренировка на мисълта към действителността, извадих от джоба си едно от листчетата от кабинета на Хамънд. Нищо не разбирам от криптография, но си помислих, че и Хамънд едва ли е бил върхът в това отношение. Относителната неграмотност можеше дори да бъде от полза. Сканирах листчето на органайзера си и му казах да го разгледа — повече от скука, отколкото с някаква определена надежда.

Машината взе да сумти и да мрънка, каза, че нищо не може да разбере и попита дали имам нещо против да ѝ сменя батериите тези дни.

Тогава се сетих за ноутбука на Хамънд и за списъка с цифрите. Включих го в органайзера и му казах да провери дали има някаква връзка между двата вида информация. Наистина, в началото забуксува малко, ала след това, все още мърморейки за намаляващия капацитет на батериите си, каза, че може би имаме работа с код от книга, където всяка буква се замества с такава от дадена книга, само че този бил малко по-усложнен от обикновено. Редът на буквите не следвал отделен откъс, използван като ключ, но числата в ноутбука можело да представляват списък на разместените пасажи.

Казах на органайзера да се свърже чрез Мрежата с издание на Библията във версията на крал Джеймс. Петдесет секунди по-късно получи отговора на първите две думи отгоре:

Никълъс Шуман. Дяволска работа.

— Завещанието си ли пишеш?

Изключих екрана на органайзера и напъхах листчето в джоба си. Травис стоеше зад мен, шлиферът му беше мокър, а той изглеждаше вкиснат.

— Наваля ме от колата дотук — каза той. — И, естествено, при теб не вали.

Огледах наоколо и видях, че на около три метра от мен настилката бе мокра. Дори не бях забелязал, че е валило. Травис седна срещу мен и в този момент представляваше нежелано напомняне за проведения по-рано през деня разговор. Обърнах се настрани и запалих цигара.

— Искаш ли да те арестувам за това? — попита ме той. — Знаеш, че мога.

— Зная също така, че няма да го направиш. Ти си хвърлил въдицата за по-голяма риба.

Той си наля кафе.

— Е, добре, Хап. Какъв е проблемът? И бъди кратък и конкретно по темата, защото не обичам разни престъпници да ме привикват тук и там, ако нямат нищо интересно за казване.

— Пак видях типове с костюмите — казах аз.

Той ме погледна вбесен:

— Защо не ми се обади?

— Нямах време. Пристигнаха и после изчезнаха.

— Ей така? Дойдоха, казаха ти „здрати“ и после хванаха пътя?

— Освен това похитиха двама мои приятели.

Изведнъж разбрах, че това е точната дума за случилото се.

— Кого? И какво, по дяволите, имаш предвид под „похитиха“?

— Аз избягах, а след това и костюмарите изчезнаха. И най-случайно бяха шест. Взеха моите приятели и изчезнаха.

— Как изчезнаха? Искаш да кажеш с коли ли?

Наклоних се към него:

— Не, Травис! Послушай ме! Те *изчезнаха*. В един стълб от бяла светлина. Схващаш ли?

— Да не смяташ, че ти вярвам?

— Наистина не ми дреме дали вярваш, Травис. Каква ще ми е ползата да те лъжа?

— Може би подготвяш почвата за защитата си поради невменяемост.

— Да, бе. И ти ще ми бъдеш единственият свидетел.

Травис си взе дълбоко въздух.

— Добре — каза той, — нямам избор. Разкажи ми историята.

Разказах му, описах точно всичко както си беше. Едва ли щеше да помогне, но си мислех, че ще е добре, ако е официално регистрирано. Той слушаше, повдигнал едната си вежда, и бъркаше кафето си. Когато свърших, се изсмях.

— Космически кораб ли си имат, Хап? Ти видя ли го добре?

Само го изгледах.

— Жалко. Може би трябваше да ги арестуваме за повредени задни светлини, а?

— Има ли някой друг детектив, който работи по този случай?

Той се намръщи.

— Разбира се, че няма. Защо?

— Няма ли един тип с костюмче, симпатичен, на около четиридесет?

— За кого говориш?

— Като се откачих от твоята „опашка“, се намъкнах в къщата на Хамънд — казах аз. — Прерових кабинета му. Там вече имаше един тип. Виждам съм го и преди. Знае името ми, знае и твоето.

Травис изглеждаше объркан, мозъкът му работеше трескаво.

— Познавам всички, които работят по този случай. А ти какви ги вършиш в къщата на Хамънд?

— Между мен и Хамънд има връзка, за която ти не знаеш — казах аз. — Извън проблема с типовете с костюмите. Силно съм заинтересован от разгадаването на случая. Отидох там, за да видя какво мога да намеря.

— И си намерил точно едно голямо нищо — отсече той, — защото ние вече бяхме там.

— Да, ама не сте гледали достатъчно внимателно. Като начало — видя ли етикетите по дрехите на Моника Хамънд?

— Да, видях ги. — Той се почувства малко неудобно. — И какво?

— Знаеш какво искам да кажа. И точка втора — открих нещо в кабинета му.

— Ще кажеш ли какво?

— Може би — отвърнах аз, — зависи от отговора на следващия ми въпрос. Какви са отношенията ти с г-н Стратън?

Внимателно се възрях в очите му. Те не показаха нищо друго, освен объркване.

— Никога не съм го чувал.

— А как ме намери в „Епълбаумз“? Само не ми казвай, че полицията е голяма работа. Ако ме бяхте проследили, за залавянето ми щеше да има цяла команда от специализиран отряд, а не двама смотаняци, които са се оказали някъде наблизко.

— Получихме обаждане — призна той. — Някой ни съобщи.

— А не ти ли предложиха да забравиш доказателството за прехвърлянето на спомена?

— Не, никой не ми е предлагал такова нещо и подтекстът на въпроса ти ме вбесява.

— Добре. Обаждането е дошло от „РЕМтемпс“, което е собственост на същия този Стратън. Почти сигурно е, че точно той е предложил наградата за убийството ми.

— Радвам се, че поддържаш добри отношения с работодателя си.

— Аз съм голям майстор по тези работи.

— А той защо иска да те прецака?

— Не зная — излъгах аз. — Но се опитай да си спомниш, че опитът за убийство на човек е противозаконен, дори и този човек да съм аз.

— Непременно — каза той. — А пък ако срещна случайно Хелена, ще го напомня и на нея. Направо се изненадвам, че все още си жив.

— Може би вече не е толкова добра — казах аз, извадих листчето от джоба си и го поставих върху масата. — Това е другото нещо, което намерих в къщата на Хамънд.

Травис го погледна.

— И какво е това?

— Беше скрито в кабинета. Код.

— Какво пише?

— Първите две думи са име — казах аз. — Никълъс Шуман, онзи богаташ, дето се самоуби миналата седмица. Защо Рей Хамънд е написал името на Шуман на лист, скрит в кабинета му?

Травис изглеждаше потресен.

— А какво пише по-нататък?

— Все още не съм го декодирал и нямам намерение да ти давам нито кода, нито другите листчета. И още нещо, което ти не знаеш — Хамънд е бил убит пред втория си апартамент, който е пазел в тайна.

Някой, обаче, е минал през него и е взел компютъра и някои от файловете.

— По дяволите! Ти защо не...

— Защото ми писна да седя в оная килия и нямах основание да ти вярвам. И сега е така, но вариантите ми са на изчерпване. Ще ти пратя другите листчета от Шуман по електронната поща утре в шест сутринта при условие, че ме оставиш да върша каквото искам през следващите два дни.

— Какво ще правиш?

— Ще се опитам да си върна приятелите.

— Кое те кара да мислиш, че ще ги намериш?

— Не е сигурно — признах аз, — но ще се опитам.

— В това листче може да пише какво ли не. Може и ти да си го напечатал. Защо трябва да приема условието ти?

Облегнах се на стола.

— Защото си готин. Ти може и да си забравил, но аз помня, че ходехме да пием бира, преди да се случат всички тези неща. И защото си добро ченге и знаеш, че в смъртта на Хамънд има нещо странно.

Реших да рискувам.

— И защото дълбоко в сърцето си знаеш, че това, което се случи в Трансвърчуъл, не беше по моя вина.

Травис за дълго се загледа встрани от мен. Сякаш все още асимилираше новината за Шуман, но се оказа, че мисли за нещо друго.

— Знаеш ли какво ме дразни в цялата тая работа? — попита той най-накрая. — Че те харесвам. Не си бил заплаха за никого. Просто се бориш за живота си, душиш къде има пари и на никого не правиш нищо лошо.

— Мерси — казах аз, — винаги съм се чудил какво ли ще напишат на надгробния ми камък.

— Мисля, че се разбрахме и че знаеш границите, които не бива да нарушаваш. Подразних се, когато разбрах какво е станало в Трансвърчуъл и че ти си забъркан. Беше лично. Чувствах се предаден.

— Не знаеш и половината от цялата работа — казах аз. — Повярвай ми!

Травис стана и каза:

— Кафето е за твоя сметка. Ще погледна електронната си поща в седем сутринта. Ако това, което намеря, е интересно — имаш два дни.

И въпреки това, видиш ли ония, обади ми се!

Той погледна табелата над ресторанта и надникна в празната зала. Готвачът се бе подпрял на барплота и гледаше порнографски филм. Настървението, с което зяпаше филма, правеше идеята да ям храна, приготвена от неговите ръце, някак си непривлекателна. Единият от двамата клиенти на „Хепи Спатула“ стърчеше на една маса в ъгъла, а другият имаше вид на умрял.

— Навремето често идвах тук — каза Травис. — Преди години.

— Аз също — отвърнах. — Но нещата се променят.

Той се обърна.

— Така е. Променят се.

* * *

Почаках на масата. Пет минути по-късно се появи Хелена. Изглеждаше някак потисната. Опитах да се извиня за коментара си за това, че сме един отбор. Тя вдигна рамене така, както обикновено правят жените в смисъл на „няма значение“, но всъщност искат да кажат, че е нужно много повече от открито извинение.

— И сега — какво? — попита тя, след като ѝ казах как премина всичко. — Как мислиш да откриеш типовете с костюмите? Те изглежда търсеха човека, убил онзи тип Хамънд. Намериха го. Няма да се занимават повече с теб.

— Не мисля така — казах аз.

Опитах се да си спомня дали съм казвал на Хелена за един свой спомен, който спира донякъде и не ме пуска по-нататък.

— Всичко се върти около Хамънд. Колкото по-близо стигаме до него, толкова вероятността да се доберем до ония типове се увеличава.

Хелена придърпа палтото около раменете си.

— Е, и?

Вместо да проверя какво е съдържанието на листчето за Никълъс Шуман, аз измъкнах друго листче и отново включих органайзера. Казах му да запази резултатите от последната команда и да събира данните, за да ги изпрати на лейтенант Травис на следващата сутрин. Междувременно сканирах втория лист и поръчах на машината да провери какво може да е съдържанието му.

Докато чаках, погледнах към Хелена и видях, че ми се усмихва.

— На какво се смееш?

— На теб. Винаги се занимаваш с някакви машинки.

— Обичат ме — казах аз. — Поне повечето от тях.

— Телефонният ти секретар обаче изглежда не е сред тях.

— Само защото попречих на междувидовия им романс.

Налиташе на кафемашинката ми.

— Винаги си бил много целомъдрен.

На екрана на органайзера се появи име: Джек Джеймисън.

Хелена надникна и попита:

— Този какво прави тук?

— Нямам представа. Хич ме няма с имената. Кой е той?

— О-о, не знаеш ли — онзи, актьорът. На петдесет и няколко.

Винаги играе роли на сенатори, на които можеш да вярваш. Гей е, ама само привидно.

Спомних си — любимец на списание „Нешънъл Куесчън-Аскър Мегъзин“, много обичан от групи, борещи се за правата на хомосексуалистите, любим на всички жанров артист, комуто напоследък поверяваха и по-сериозни роли. През това време машината продължи да излива текст по екрана и да превежда стотиците букви, които заемаха останалата част от страницата.

Хелена се бе навела близо до мен и четяхме заедно. Свършихме едновременно и се погледнахме.

Стана много тихо.

Извадих телефона си и се обади на Мелк. В момента работел на едно парти и каза, че ще ми се звънне след две минути.

— Това не може да е истина — каза Хелена. — Няма начин.

— Логично е — отвърнах аз.

Исках да се отдръпна от нея, но не можех. Усещах аромата ѝ, беше като случайно доловения дим от чужда цигара през двете седмици, когато бях спрял да пуша. Не искаш цигари, не пушиш цигари — в никакъв случай, ала си много доволен, че тях все още ги има. Не е много романтично, но така се чувствах.

Не правя масажи, а и не искам да излизам с теб!

Мелк ми звънна. Адресът беше на север по „Холивуд Хилс“ — на около четиридесет минути път. Той го знаеше наизуст — вероятно

бе негов предишен клиент. Затвори веднага, защото бързаше да оправя пръдните, да не би някой да се окаже в деликатно положение.

Прибрах си нещата и поседях за момент, без да знам какво трябва да направя най-напред. Тогава осъзнах, че хладното отношение на Хелена няма нищо общо с мен.

— По дяволите, Хелена, извинявай — казах аз.

— За какво?

— Че те доведох тук. Просто не се сетих.

Тя вдигна рамене.

— Доста често идвахме тук, дори и след това. Не е кой знае какво.

— Дойдохме, защото се налагаше. За да докажем нещо. Онова е минало. Просто не съобразих, че може да не ти е приятно.

Тя погледна табелата, почти както бе направил и Травис. След това въздъхна.

— Прав си. Общо взето, бих предпочела да съм някъде другаде.

Отправихме се през кръстовищата към плетеницата от тъмни улички зад тях и търсехме да откраднем някаква кола. Малко по-надолу имаше едно разбрицано бяло дируцу, което спешно се нуждаеше от измиване. Хелена се изкикоти, когато опитах дръжката. То беше отворено.

— Какво? Мислиш, че съм забравил как се правят тези работи ли?

Тя поклати глава и посочи към другата страна на алеята.

— Срецнах собственика му по-рано днес — каза тя. — Травис дойде с друга кола.

Обърнах се и видях мъж, който спеше в канавката като праведник или като човек в безсъзнание. Евтин костюм, кофти вратовръзка и странни петна от охлузване по челото.

Засмях се и посегнах към джобовете му за ключовете. Две минути по-късно вече бяхме надалеч.

13.

— Как смяташ да се справим с него?

— Има само един начин — отвърнах аз. — Иначе той няма да обели и дума.

— Ами, ако не е сам?

— Ще действаме според обстановката. Само се опитай да не убиваш никого, скъпа!

Хелена кимна в знак на съгласие и се дръпна крачка назад. Натиснах звънеца на вратата, от който в къщата се разнесе звук с тревожна сложност. Имам ужасното подозрение, че изпълняваше музикална тема от филм, за да напомня при кого сте дошли.

Чуха се стъпки, след което приглушен глас извика:

— Кой е?

— Нося щастие! — казах аз.

Веригата изтропа и вратата се откряна няколко сантиметра. Зад нея Джек Джеймисън стоеше в лилава хавлия. „Господи, помислих си аз, този тип наистина се работи здравата.“

Ритнах вратата, наврях пистолета в лицето му и го натиках обратно в коридора към хола. Хелена влетя веднага след мен и мина бързо край нас, за да провери има ли някой друг в къщата.

Джеймисън се дръпна назад с широко отворени очи и вдигнати ръце.

— Моля ви — каза той, — вземете, каквото искате. Имам пари, имам разни неща. Само не ме наранявайте. Ще дойдат да ме вземат в шест часа.

Коридорът беше дълъг. Накарах го да върви назад, докато стигнахме до една врата.

— Отвори я! — заповядах аз.

Той отвори вратата, зад която се разкри всекидневна на две нива с размерите на щата Небраска. Блъснах го силно, той се препъна и влезе в стаята гърбом. Всъщност аз не обичам да правя така, но понякога се налага да сплаваш хората! Ако ги оставиш да се окопитят, ще си спомнят, че са в правото си, и с теб е свършено.

Накарах Джеймисън да седне на един стол и насочих пистолета точно в средата на лицето му. Хелена влезе в стаята и затвори вратата.

— Чисто е! — каза тя.

— Разкажи ни за Рей Хамънд! — наредих на Джеймисън.

— За кого? — Той се втренчи в мен с очи като палачинки и притегна хавлията около плоския си от упражненията корем. Твърде бързо идваше на себе си! — Не знам за кого говориш!

Свалих предпазителя на пистолета. Клепачите на Джеймисън трепнаха — играл е в достатъчно полицейски филми и знаеше какво правя. Стъпих тежко с единия си крак по средата на гърдния му кош и опрях дулото на пистолета в челото му.

— Ще стане голяма каша! — отбеляза нехайно Хелена.

— Не ми пука — казах аз. — Слушай ме внимателно, Джеймисън! Имам имената на двама свидетели, които са те видели на тайни срещи с жени. Знаем също, че си постоянен клиент на свръхсекретната агенция „Слийп Ййзи Ескорт“ и че общуваш изключително с професионалистки. Типът, с когото си бил забелязан в Аспен преди три месеца, е бил хетеросексуален актьор, нает от твоя мениджър. От добре осведомени източници знам, не само че ходиш на север на лов за елени със стари приятели от колежа, но и са те чували, при това неведнъж, да се провикваш весело „Ето, застреляхме го проклетника!“. Ти не си гей, Джеймисън, и ако не кажеш веднага истината, много скоро целият свят ще узнае тези и някои други любопитни подробности.

Джеймисън ме изгледа и по шията му преминаха тръпки. Доста време мълча, след което нещо в изражението му се промени — сякаш току-що е изпълнил трудна главна роля.

— А ако ви кажа?

— Изчезваме и никога повече няма да ни видиш.

— Имаш ли нещо против да си махнеш крака от гърдите ми?

— С удоволствие — казах аз. — И без това ми е малко неудобно.

Вдигнах крака си и го преместих встрани, като все още държах пистолета насочен към него.

— Няма да имаш нужда от това — каза Джеймисън. — А ако трябва да бъда честен, приятелката ти изглежда по-страховита от теб.

— Не дрънкай глупости, а казвай за Хамънд! — озъбих му се аз.

— Не зная какво знаете за кариерата ми — започна той, а аз се опитах да не издам учудването си, — но преди десетина години бях изпаднал в черна дупка, в безтегловност. Имах щастието да изиграя голям брой прекрасни роли в младостта си, да работя с много от великите режисьори, но след това всичко пропадна. Дори не знам какво точно се случи, но само за една-две години нещата се скапаха. От главни роли преминах към поддържащи, оттам слязох в телевизията, а накрая дори автоматичните телефонните секретари не искаха да разговарят с мен. Беше много тежко време и без подкрепата на някои много скъпи за мен приятели, просто не зная как щях да го преживея.

Седнах на канапето до Хелена. Усещах, че разказът няма да свърши много бързо.

— Да. И после.

— Един път вечерях със сина на един мой стар приятел. Той мечтаеше да промени живота си, да стане актьор, и, съвсем откровено, баща му ме помоли да поговоря с него, за да го разубедя. Разбрах, че имам уникалната възможност да му кажа истината за тази професия и се съгласих.

— И някой ви видя?

— Да. Един от другите постоянни посетители на ресторанта ме позна и ни направи снимка, която впоследствие продал на списание „Глобъл Интернетгейтър“. Те отпечатаха едно малко материалче с цел, предполагам, да хвърлят петно върху мен.

— Но стана точно обратното.

— Отрекох обвинението, разбира се, просто не беше истина. Много от най-добрите ми и талантиви приятели са гейове. За мен това няма значение. Сега, като си мисля за тези неща, разбирам, че моето отричане само е раздухало пламъците. За отрицателно време списанията „*Нешънъл Куесчън-Аскър*“ и *Пан-Юнивърсъл „Хей, Уотс Хепънинг?“* се включиха в истерията и по отдавна познатия начин внушаваха, че обратните ми наклонности представляват голям интерес, без да си правят труда да обясняват точно по каква причина. От другата страна се намесиха активисти от организациите за правата на гейовете, като някои искаха да ме изгонят от гей движенията, а други се бореха за правото ми да остана в тях. Около всичко това се вдигна ужасно много шум, поне в таблоидите.

— И никой не се поинтересува каква е истината?

— Точно така. А по това време и аз не се интересувах. Заслужава си да се възползваш от всичко, що е популярност — сигурен съм, че знаете това. Цялата тази работа напомни на гилдията, че все още съм жив. Само за няколко седмици ми бяха предложени няколко участия в телевизионни шоу програми, след година бях отново канен за поддържащи роли и агентите се биеха кой да ме представя. В момента вече втора седмица снимам първата си главна роля от десет години насам. Играя „Президента“! — Той намигна. — Повече никакви сенатори.

— Добре. И после?

— Ти или приятелката ти искате ли нещо за пиене? Може би бира?

— Помислих си, че никога няма да попиташ — каза Хелена.

В масата наред стаята имаше скрит хладилник. След като ни сервира по бира, подсетих Джеймисън, но деликатно — бях започнал да харесвам стария глупак:

— Рей Хамънд!

Джеймисън се понамръщи.

— Да. Всичко вървеше като по вода. Това, което трябваше да правя, бе да отричам и понякога да давам очевидни основания да не ми вярват, като по този начин поддържах неотслабващо внимание към особата си. Точно тогава някакъв тип започна да ме безпокои. Трябва да кажа, че подходът му бе доста по-изтънчен от вашия. Най-напред писма, а след това — телефонни обаждания. Някое и друго предупреждение. След това се появи вкъщи и представи някои факти по много подобен на вашия начин. Каза да избирам — или да му плащам, или губя всичко.

— Как така?

— Хората са обсебени от тайните — от *чуждите тайни*. Те искат да знаят онова, което другите желаят да запазят скрито или невидимо. Въпреки че интересът им е нечистоплътен, читателите на тези булевардни списания са на моя страна. Ние имаме нещо като договор за „ненакърнимост“ помежду си — свързват ни нещата, които те знаят за моя живот. Те любопитно надничат в моя живот, а ползата от това е обща и за двама ни.

— Значи е било изнудване.

— Да. Доста сериозна сума всеки месец. С всеки следващ мой успех сумата се увеличаваше, започна да става невъзможна, а човекът — все по-странен.

— В какъв смисъл?

— Външно си беше почти същият. Владееше се, беше властен, но погледът му се обърна навътре. Мисля, че нещо се променяше в съзнанието му и му ставаше все по-трудно да се занимава с тъмните си дела. Като актьор човек се учи да забелязва такива неща. Самоувереността му започна да се топи, вече не разбираше ролята си в живота.

— Но продължи да взема пари.

— До миналата седмица — погледна ме Джеймисън. — Не съм го убил аз, ако за това ме разпитвате.

— Знаем, че не си ти. — Доизпих си бирата и станах. — Как изобщо Хамънд се добра до теб?

Джеймисън отмести поглед:

— Опасявам се, че наистина не зная. Сигурно случайно. Предполага се, че данните в „Слийп ийзи“ са строго поверителни, но е възможно някой от работещите там да е бил принуден да говори. Разбирате, че тук жена не може да живее — това би сложило край на играта. Затова тези „занятия“ трябва да са извън къщи.

— Доста висока цена плащаш, нали?

Джеймисън се усмихна.

— Не е ли така за всички? И както знаете, успявам някак да лавирам и то не само с професионални дами. Впрочем, откъде ви е известно всичко това?

Извадих неговото листче от джоба си и му го подадох.

— Може да не е единственото — казах аз.

Той вдигна рамене — наясно бе с всякакви вероятности — и после пхна листчето в джоба си.

— Благодаря ви все пак.

Изпрати ни до вратата, бърборейки щастливо за филма, в който участвал в момента. Вървах зад него и Хелена и се опитвах да разбера с какво всичко това променяше нещата. Все още не разбирах, но знаех, че ще дойде и това време.

Като заставахме навън, видях как очите на Джеймисън пробягаха нагоре по шосето — по криволичещия път към високите хълмове над

Долината. Къщата му не бе разточително голяма, но бе хубава и от нея се откриваше една от най-красивите гледки на света.

— Ако хората знаеха, че наистина съм такъв, какъвто твърдя — подхвърли той, — никога няма да ми простят.

— Не се тревожи — отвърнах му аз, — няма да издадем тайната, че нямаш тайни.

* * *

Изоставих дируцето пред „Епълбаумз“, откъдето взех своята кола. Обсъдихме дали да се отправим обратно към Дек, но накрая решихме да отидем в моя апартамент. На телефонния секретар имаше две съобщения — и двете от офиса на Стратън. Явно не вярваше, че мога да разгадая какво бе извършил всъщност той. Хелена послуша как известно време крещях, след това поиска да използва телефона. Предполагам, за да се обади на приятеля си. Аз излязох, отидох под душа и го пуснах колкото се може по-шумно.

Когато излязох, тя се бе излегнала на канапето и спеше. Винаги е била такава — кълбо от нерви в един момент, а в следващия — студена като лед. Дълго я гледах, както често правех преди. Някога фактът, че мога да я наблюдавам, ме караше да се чувствам по-равен с нея. Сега това само ме измори, но още не бях готов за сън. Сканирах другите два листа. Още две имена: едното — мъжко, другото — женско. И двамата бяха доста известни личности в Лос Анджелис. Няма значение кои са точно. Повярвайте ми, чували сте имената им. Прочетох набързо текстовете за тях, както и за Шуман. След това се почувствах още по-изтощен.

Прегрешения, нарушения, перверзни. Някои от тях бяха заровени в миналото — вонящото начало на успеха, други продължаваха и в момента — един паралелен живот на тъмно. Всичките бяха пределно лоши, за да може с лекота и успех да се разиграе схема на изнудване. Кой знае още колко листчета имаше по лавиците на Хамънд!

Замислих се за изнудваните, като към известното до този момент прибавих и току-що наученото. Не можех да повярвам — узнаеш ли нещо, то променя всичко останало, оцветява прозореца, през който виждаш света. Предполагам, че някои се опиват от чувството за власт,

като знаят какво се разиграва в съзнанието на другите хора, в какви посоки се движат мислите им зад фасадата на лицата. Аз не изпитвах такива чувства. Бил съм там, правил съм го. Всеки си има тайни — това е част от същността ни, един постоянен облак във вътрешната метеорологична система. Всеки е правил нещо подобно или е ставал негова жертва. Най-важните части от нечий живот и характер, определящите елементи, са винаги скрити. Невидимото е основната детерминанта. Нещата, които ние не искаме другите хора да знаят за нас, са точно ония, които ни правят напълно истински, които изграждат облика ни. Дори не е задължително да са лоши неща, а просто лични. Такива неща трябва да останат лични, защото придобият ли известност, те пораждаат болезнено чувство за прекалена близост, без изобщо да познавате дадения човек. Всеки си има парола, бранеща подстъпите към крепостта му, и живее в скрития смисъл, който само той разбира, докато не се появи някой като Хамънд, не разгадае кода, не прескочи като жаба стените и не разкрие, че всъщност вътре вие клечите уплашени и самотни.

Изгорих двете листчета и изтрих и трите превода от органайзера. Помислих си дали да не се откажа от електронната поща до Травис, но Шуман беше вече мъртъв, а неговите тайни — откровено най-лошите от четирите, които бях разкрил — вече не можеха да го наранят. Може би в даден момент ще се върна отново в къщата на Хамънд и ще прехвърля книгите по другите лавици, макар все още да вярвах, че другият му апартамент е бил в центъра на тази негова операция и че някой друг е взел първичните файлове. Допусках, че това са типовете с костюмите, но не можех да си представя по какъв начин са се вмъкнали в цялата тази работа.

Междувременно часът минаваше два, но умът ми не искаше да спи. Притеснявах се за Дек. И за Лаура също, но предимно за Дек. Един-единствен път в живота си той се нуждаеше от моята помощ, а аз не знаех откъде да започна.

Разположих се удобно в креслото и зачаках, ала сънят все не идваше. Вместо него се появиха картини от живота ми назад през годините. Моето първо гадже още от училище — и двамата сме на по шестнайсет, припрени и уплашени да поемем инициативата. Някои приятели, които не бях виждал от години. Преди време майка ми ми

каза, че Ърл загинал при автомобилна катастрофа. Другите се бяха пръснали незнайно къде.

Самият аз напуснах дома си на седемнайсет, изоставих всички и тръгнах да пресичам континента към Калифорния. Отне ми година и половина. Напредвах бавно, брах студ и гълтах прах на разни места. Мисля, че за времето си това беше голямо приключение, но сега от пътешествието са ми останали спомените от градовете, барплотовете на баровете, в които бях работил, налягането на водата в душовете на мотелите — като история, преразказвана от някого, който не е слушал внимателно първия разказ. Където и да отидеш, каквото и да правиш, първото, което ще видиш сутринта, и последното — вечерта, е онова, което е вътре в главата ти. Един постоянен пейзаж, една застинала снимка.

Когато стигнах океана, спрях. И тогава срещнах Хелена. Работех в един бар в Санта Моника, в който тя влезе веднъж с група приятели. Плати първата поръчка и след това вечерта ми беше предрешена. Непрекъснато избутвах другите бармани, за да й сервирам аз.

Сега не слушам много музика, а когато го правя, предпочитам класическата. Баща ми слушаше класическа музика и предполагам все още слуша, а тя влиза в кръвта. Това, което ми харесва при нея, е правилността. Толкова много музика звучи произволно и често повърхностното ѝ влияние върху средата и пренебрежимо малко. Но когато слушате някого като Бах, все едно слушате мислите на един бог. Има неща в живота, които просто трябва да бъдат по определен начин. Можеш да предскажеш как ще звучи следващият откъс, защото той е *правилен*, защото това е начинът, по който трябва да звучи — сякаш гледаш страните на един идеален кристал, който се върти бавно пред теб. Както и да е, когато Хелена влезе в стаята, ми се стори, че чух музиката, която очаквах.

Ние с Ърл навремето обичахме да казваме: „Изгубеното племе на красивите и нормални хора“. Основната идея беше, че двете качества изглежда се изключваха взаимно. Но Хелена явно бе точно такъв човек и по стечение на обстоятелствата животът я доведе при мен. „Да, помислих си аз, сигурно така трябва да бъде. Ето за какво е била тая досадна еволюция — да кулминира в някой като нея!“

Бях млад, преливах от глупост и се опитвах да завържа разговор. Тя беше също толкова млада, но преливаше от интелигентност и

любезно ме държеше на почтено разстояние. От друга страна, не се обърна към приятелките си с думите: „Хей, този тип е смотаняк. Хайде да отидем на друго място“. Може би дори ми е махнала с ръка на излизане. Спомените ни се различават. Хелена казва, че ми е махнала. Аз не съм видял. А наистина гледах, повярвайте ми. Когато през последните няколко години изпадах в съзливни настроения, често се опитвах да си представя тази картина. Когато се въргнах в безпаметно пиянство и седях край басейна на някой мотел в часовете, когато всички други спяха, аз си мислех, че ако можех да си представя това махване с ръка, нашата връзка щеше да стане нещо завършено, нещо, което е имало начало, среда и край. Нещо, което след време да запечатам херметически и от което мога да си отида.

Така и не можах да си го представя.

Нашите семейства ни събраха косвено. На мен семейството ми липсваше, а тя бе близо до своето. Никой от нас не смяташе, че предходното поколение трябва непременно да бъде надминато. Една вечер тя дойде в бара с баща си. Гледах ги като орел — или някаква друга там твар с остро зрение — и се чудех какво става. Следващия път, когато пристигна с приятели, я попитах кой е бил възрастният човек и тя ми каза. Разказах ѝ за своите родители. И оттам се започна.

Излизахме заедно, влюбихме се, после се преместихме в един ужасен апартамент във Венис. И двамата нямахме пари и мога честно да кажа, че това бе единственото време от моя живот, когато този факт наистина нямаше никакво значение. Бяхме млади и непобедими и вярвахме, че парите ще дойдат с времето. В онези дни ние не разбирахме колко страховито нещо са парите, как те могат по свое желание да дават или не, как в крайна сметка могат да те изправят до стената в някоя тъмна уличка и да те пребият до смърт. Когато вървите из Лос Анджелис, ще ги видите — хората, които са загубили битката, нервозните и стъписаните, със сухи и разчорлени коси, които изживяват животите си в апартаменти с плочки от полистирен по стените и кръв във всяка стая. Най-накрая ние спечелихме, но това ни отне толкова време и ни костваше толкова много, че май никога няма да разбере дали си е заслужавало.

Оженихме се ей така, изведнъж и се обадохме на родителите ми от гражданското. Меденият ни месец се състоеше от пет дни в Енсенада. Взехме стария форд на Дек и забръмчахме в тъмното по

крайбрежната магистрала, спазарихме с хората от „Квитас Папагайо“ да ни приемат на страшно ниски цени, защото сезонът беше минал и навсякъде беше празно. До края на седмицата по три пъти на ден ядохме рибни сандвичи, а остатъка от парите похарчихме за „Пасификос“ и разни дреболийки, които си подарявахме един на друг. Хелена ми купи кутийка с орнаменти за перцата от китарата, а аз ѝ подарих тюркоозна гривна. Наблюдавахме чайките, разхождахме се по прашните улици и разхлаждахме краката си във водата, седнали на някоя скала. През късните следобеди търсехме наоколо парчета дърво или суха палма, а нощем лежахме пред огъня и всеки се заслушваше в дишането на другия, докато то станеше единственият звук, който въобще имаше значение.

Сега това изглежда толкова отдавна, сякаш е част от живота на някой друг. Всичко изпъква, застинало в контражур, толкова различно от всекидневната тиня около нас. Нищо не е истинско, докато не е минало — преди това всичко е само игра на сенки. Днешният ден е шега, случаен и сбъркан. Истинското е вчера.

Животът продължаваше. Постепенно се забърках в разни незаконни неща. Работата в бар е подходяща изходна позиция, ако искаш да поемеш по такъв път, а ние имахме нужда от пари. Започнах да помагам на различни хора да се измъкват, за което ми плащаха. Бях едър, не твърде глупав и вдъхвах доверие. А за такива като мен винаги има работа, макар и не особено перспективна. Хелена се мъчеше с тъпи работи и всеки следващ ден се прибираше все по-изнервена и отегчена. Беше много по-самостоятелна от мен, много по-твърда и категорична в разбиранията си, а прекарваше от девет до пет в един сив свят, между хора, които сякаш говореха на друг език.

Аз срещях повече хора, започнах да се изкачвам по стълбицата и да печеля малко повече пари. Купихме си малка къща и си взехме котарак, когото обичахме. Това бяха най-хубавите ни дни. Тогава тъкмо тръгвахме и не знаехме накъде отиваме, но знаехме, че вървим заедно. Звучи банално, но любовта е такава — затова се и нуждаем от нея. Клишетата са верни. Ние имаме нужда от своите архетипове, защото без тях животът ни се превръща в пасторална сцена, нарисувана от дете, в която не можеш да познаеш кое животно какво е, а самите ние сме само кафяви петна, които едва се отличават от неопределено сивия фон. Готвачките трябва да бъдат весели червендалести жени, които

много-много не си поплюват, а свещениците — прошарени мъже от ирландско потекло, които очевидно обичат да си попият. Ако храната ни е приготвена от млади момчета, които се мислят за рокзвезди, тя ще се превърне на пепел в устата ни. Ако вярата ни се проповядва от жени на средна възраст със строги обувки, тя ще се превърне просто в осигуровка за душата. Ние се борим с прищевките на живота посредством обикновените неща, които могат да се изразят в едно изречение и които са понятни за всеки човек. Любовта и смъртта са спасителни пояси, въжетата, за които се държим в бурното море. Без тях не ще намерим смисъл в нищо.

Една вечер родителите на Хелена вечеряли в „Хепи Спатула“ — един път месечно си позволявали да се почерпят спагети. Ние често ходехме с тях, но точно тази вечер бяхме у Дек. Просто бяхме забравили. В 10:15 часа някаква кола спряла пред ресторанта и двама типа слезли от нея. Влезли най-спокойно и застреляли пет души. Майката на Хелена преживяла до сутринта, но баща ѝ починал на място. Хелена разпозна трупове в лапите на махмурлука.

Аз имах пистолет. Хелена го взела, намерила ония двамата и ги убила. Не знаех за това до деня, когато се върнах от работа и я намерих свита на кълбо в банята, хлипаща и опръскана с кръв. Изгорих дрехите ѝ, изпилих серийния номер на пистолета и го разглобих. Обиколихме крада с колата и изхвърлихме частите през прозореца на различни места. Когато се върнахме къщи, заключих вратите, сложих я да легне, а после и аз се вмъкнах до нея.

Попита ме дали нещата между нас са се променили, дали не съм престанал да я обичам. Казах и, че се гордея с нея и я целунах за лека нощ. Прекарахме две седмици, обзети от страх, но така и никой не ни потърси.

Месец по-късно отново посетихме ресторант „Спатула“. Хелена пожела да отидем там. Искаше да се увери, че може отново да пристъпи прага, затова го направихме. Поръчахме си същото, каквото си поръчвахме обикновено, и седнахме там, където сядяхме винаги. Обслужиха ни много по-внимателно от друг път, а накрая ни казаха да не се безпокоим за сметката. Докато седяхме и пиехме кафе доста озадачени, на съседната маса дойдоха и седнаха трима мъже. Бяха много учтиви. Искаха да благодарят на Хелена за това, което била направила — другите три жертви в ресторанта били техни хора,

застреляни от наскоро създадена и настъпваща банда. Родителите на Хелена били случайни жертви. Те знаели, че именно Хелена била отмъстила — някой я видял, докато бягала от местопрестъплението. Забелязах как Хелена се усмихна, когато най-възрастният целуна ръката ѝ и разбрах, че всичко от този момент нататък ще стане по-различно.

Направиха ни някои услуги. Поискаха и ние да им отвърнем със същото, като деликатно държаха извършените от Хелена убийства като негласна заплаха. Уверяваха ни, че се надявали ченгетата да не разкрият, че тя е извършителката и че щяло да стане още по-лошо, ако разберели ония от другата банда. Не че изразявали безпокойство по отношение на по-нататъшното ни безгрижно съществуване, то даже не било и заплаха. Просто Бизнес. Накараха я да извърши още едно убийство за тях и след това вече беше твърде късно. Държаха се много любезно и приятелски, ала нашите животи вече не ни принадлежаха. Както каза Лаура, има някои ситуации, от които не можеш да се измъкнеш просто ей така. Да напуснеш бандитите е точно такава ситуация.

И аз извърших едно убийство за тях, но само едно. Двама плужека, които бяха изнасилили и убили съпругата и детето на техен човек. Срегнах се с ония в един бар под предлог, че ще купувам голямо количество кокаин, отидохме в задната уличка и аз ги прострелях в главите. След това не бях на себе си — карах из града с пистолет в ръка и с окървавена риза и без малко да ме хванат.

Самоотбраната е едно, а екзекуцията — съвсем друго. Не можех да го правя за пари. Не успяха да ме накарат да продължа. Парите, които взех, дадох на заем на Дек, при условие, че няма да ми ги връща. Той отиде и умишлено ги изгуби в едно казино във Вегас, тъй че те се върнаха право там, откъдето бяха дошли — при тях — и можех да кажа, че никога не съм ги вземал. Дек ме разбира много добре.

Хелена беше друго нещо. Тя можеше да се справя, биваше я. За добро или за лошо — имаше работа. Бързо преодоля смъртта на родителите си и вече не очакваше да чуе гласа на майка си, когато телефонът звъннеше, нито пък мислеше какво ще каже на баща си. Но тя преодоля стреса, превръщайки се в нещо, което родителите ѝ никога не биха познали, откъсна се от изграденото от тях минало и пристъпи в един съвършено различен живот.

Аз трудно приемах работата ѝ. Ако някой те пита какво работи жена ти, няма как просто да кажеш: „О-о, тя убива хора. За пари. А твоята какво работи?“ А ако не можеш да го разкриваш пред другите, то се превръща в тайна и трябва да измислиш какво ще казваш на самия себе си. Но с течение на времето свикнах. Тя беше моя съпруга и аз я обичах.

Виждаше ми се трудно да повярвам какво е вършила, докато я гледах как диша в съня си на кушетката до мен. Когато спим, ние отново ставаме деца — невинни и непорочни. Тайните дълбаят бръчки по лицата ни и те се превръщат в пътни карти на пейзажите вътре в нас. Нощем териториите остават отново девствени. Опитвах се да си представя как тя излиза с някой друг. Не беше трудно. Бог знае, че аз имах опит в това отношение. Като ми каза, че това всъщност вече се било случило, в мен сякаш се затвори и заключи добре смазано резе. А тя просто продължи нататък. Трофей за един лейтенант от мафията — вдъхваща страх жена, която никой не би могъл да разбере, защото не знаеха какво е представлявала преди. Аз я разбихах, но това обстоятелство нямаше значение за никой друг освен за мен. Всичко, което беше останало на кушетката пред мен, бе само сувенир за спомен — също като пластмасовите фигурки на герои от филмите на Дисни, които се продават по магазините в Енсенада. Съвършено неправилно, криминално нарушаване на авторските права по отношение на истината, такава, каквато е била.

Понякога, обикновено късно нощем и когато съм на хиляди километри надалеч, ме спохожда желанието да се върна в Кресота Бийч. На половин миля от града имаше спортно игрище, където два пъти в седмицата ни пращаха да изразходваме излишната си енергия, за да не подлудяваме учителите. Пред игрището имаше паркинг и сграда, в която се преобличахме. Малка, двуетажна — приличаше на таен военен бункер, с два реда закачалки, на които окачахме дрехите си, и пейки, напоени с пот, на които направо се сривахме в края на следобедите, доволни, че всичко вече е свършило и можем да си отидем у дома. Това бе мястото, където можехме да се смеем и крещим, където намисляхме поредната щуротия и си разказвахме приключенията от уикенда. През последните две години училището взе да използва друго игрище, а сградата бе заключена и никой повече

не влезе вътре. За последен път я видях преди няколко години и тя все още приличаше на гробница.

Тогава се зачудих дали вътре няма някоя дрешка, мумифицирана сред застоялия въздух и лющещата се боя, случайно забравена някога от някое момче, което отдавна е пораснало и сега възпитава собствените си деца. Нямо доказателство за друг живот. Миналото — плесенясало, но все още осезаемо.

Обичах да ходя там понякога нощем, да стоя сам до сградата и да гледам закованите с дъски прозорци. Дали ако напрегнеш достатъчно слуха си, нямаше да чуя гласове отвътре и дали, ако влезех, нямаше да намеря своето момиче, Ърл и всичките си приятели от детството да седят там и да ме чакат.

Дали можех да седна в тъмното при тях с кръстосани крака и да остана там завинаги, та нищо да не се промени?

* * *

Най-накрая заспах и отново сънувах. Първото ми впечатление бе за мраморнозелено, нещо като патина на жилчици. Мина малко време, докато разбера, че това е таванът само на няколко педи над мен и че аз всъщност лежа по гръб. Имах убийствено главоболие, чувствах мозъка и тялото си изсушени и празни, сякаш най-напред са били разградени, след което възстановени, само че без да прибавят в сместа достатъчно вода. Ръцете ми бяха изтръпнали и по тях като че се разхождаха паяци. Усещах студ, но не и страх. Не знаех колко време съм бил там — това май нямаше съществено значение.

Обърнах бавно глава и видях Дек. Той лежеше на пода, на известно разстояние от мен. Лицето му бе извърнато нагоре и очите му май бяха затворени. Опитах се да извикам името му, но гърлото ми беше пресъхнало и това, което се чу, не бе дори шепот, а нещо като придихание. Погледах го известно време, ала той не се помръдна. Завъртях още малко главата си и видях, че се намираме в стая с нисък таван, толкова дълга, че стените и ъглите тънеха в мрак, затова се учудих откъде идва светлината. Погледнах пак към Дек и тогава осъзнах, че именно той излъчва слабо сияние — като светулка, но златна.

Почудих се дали и аз изглеждам така и се опитах да вдигна глава и да погледна тялото си. Изглежда не бях ограничен в движенията си, но мускулите ми не действаха правилно — сякаш трябваше да си спомня как да употребявам всеки от тях. Никога не съм си давал сметка колко много мускули участват в такова елементарно движение. Да си вдигна главата на два сантиметра ми костваше ужасно много усилия, а оттам не можех да видя нищо. Оставих я бавно да падне на предишното си място — нещо като тънък дюшек. След това останах да лежа неподвижно, не толкова изтощен, колкото доволен от неподвижността си, сякаш плавах в състояние на приятна неадекватност. Струваше ми се, че всичко си е на място.

Не след дълго отново се сетих за сиянието и реших да подходя по друг начин. Вместо да променям положението на главата си, реших да вдигна едната си ръка. Беше малко по-лесно и бавно-бавно започнах да я повдигам, докато след няколко минути тя вече бе на достатъчна височина и с периферното си зрение, успях да видя неясните ѝ очертания. Положих истински свръхусилия да я задържа така и да обърна главата си към нея.

Наистина, от ръката, която видях, струеше златна светлина. Но това не бе моята ръка. Тази беше нежна, женска и с шевове по китките.

Ръката на Лаура.

Събудих се и видях, че седя облегат във фотьойла в своя апартамент и в ръката ми има цигара. Беше запалена, но не беше изгоряла до филтъра. На края ѝ нямаше стълбче сива неизтръскана пепел. Беше изпушена само наполовина и изтръсквана редовно в пепелника, поставен на подлакътника на фотьойла.

Хелена бе все още там, на канапето, като светлина.

Не бях заспивал. Не е било сън.

Беше спомен или нещо много подобно, ала се случваше в момента. При това на място, където някога съм бил.

14.

Прекарах остатъка от нощта край прозореца, през който гледах с невиждащ поглед надолу към Грифит и се опитвах да си спомня. Но не успях. Трябваше ми нещо друго, нещо конкретно. Поглед от някакъв друг ъгъл.

Телефонът звънна в шест и пет. Грабнах го и попитах:

— Прочете ли съобщението?

— Да, разбира се — отвърна Травис. Звучеше уморен. — Направо не знам дали да повярвам. Срещал съм Шуман само веднъж. Той изглеждаше съвсем обикновен човек.

— Те всички изглеждат нормални, Травис. Знаеш, че е така.

— И така, кои са те?

— Кои?

— Имената от другите листчета.

— Няма нужда да ги знаеш.

— Хап, вече три часа съм в Управлението. Прегледах банковите сметки на Шуман, а специалист по тези въпроси се запозна със състоянието на „Шуман Холдингс“. То е солидно. Този човек е имал повече пари, отколкото ти и аз можем да си представим, а и бизнесът му е бил във възход.

— Е, и какво?

— Шуман се е самоубил *след* убийството на Хамънд и вариантът за „Финансови затруднения“ е пълна глупост. Друго го е тласнало към такава стъпка и аз не вярвам да е нещо като внезапно осъзната вина. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Разбирах.

— Мислиш, че някой друг е взел юздите в ръцете си. Шуман си е помислил, че всичко ще приключи със смъртта на Хамънд, но после някой му се обажда, той разбира, че всъщност става по-зле, и се самоубива.

— Вече съм изпратил петима души да преровят кабинета на Хамънд. Трябва да узная кои са другите жертви. Възможно е те да могат да ни подадат нещичко за новите типове.

— Не съм сигурен, че са нови — казах аз. — Снощи говорих с една от другите жертви. Той ми каза, че напоследък Хамънд бил доста притеснен, сякаш го принуждавали да прави нещо против волята си. Мисля, че зад него, в сянка, винаги е имало някой друг.

— Не съм съгласен. Според мен онези с костюмите са убили Хамънд и са поели от него рекета, който той е извършвал. Или е това, или просто той не им е бил необходим повече. Ти ги познаваш — не са много учтиви, нали? Откаже ли някой да плаща, и хоп, върху главата ми се стоварва труп на известна личност. Наистина ще живея по-добре без подобни главоболия.

— Те ще си плащат — казах аз, — и едва ли ще разполагат с полезна информация за лошите. Когато изнудваш някого, рядко му даваш домашния си телефон. Освен това е много глупаво да убиеш човек, от когото вземаш пари — сам си затваряш кранчето на благоденствието.

— Дай ми имената, Хап, или ей сега ще те докарам тук за отрицателно време.

Казах му две — без това на Джек Джеймисън.

Замълча, докато ги запише, след което каза:

— Добре. Утре вечер, точно в единадесет те искам тук, в Управлението. Междувременно, ако видиш ония с костюмите, обади ми се. Не се намесвай в разследването по друг начин и не разговаряй с никой от жертвите! Изпрати ми кода и с това приключваме.

Тихичко попитах:

— А за другата сделка?

— Хелена ще е свободна — имаш думата ми. И докато сме на темата, тази сутрин на един от моите служители му изскочила нова цицина на главата и се наложило да дойде на работа с автобус, тъй като някой му бил свил колата.

— Казах ти да дойдеш сам, Травис.

— Сам бях, но Роумър подочул разговора ни и ме последвал по собствено усмотрение.

— Колата му е пред „Епълбаумз“. Кажи му да я измие!

— Спомените му за събитията са малко смътни, но му се струва, че е бил нокаутиран, непосредствено след като пристигнал във Венис. Горедолу по същото време ти седеше с мен и разговаряхме, нали? Малко странно, а?

— Времето е странно объркващо нещо — отвърнах аз.

— Да, така е. Гледай ти да не се объркаш. Утре вечер. Единадесет часа.

Травис затвори телефона.

Обърнах се и видях, че Хелена седи на канапето и ме гледа. Тя се събужда по същия начин, както заспива — сменя състоянията за миг — като с електрически ключ. Дори косата ѝ не бе разрошена.

— Каква сделка? — попита тя.

— Моля?

— Ти попита Травис за някаква друга сделка.

— Нали ти казах — да ми даде време да открия Дек и Лаура.

Тя поклати глава.

— Глупости. Това е първата сделка. Коя е втората?

— Накарах го да оправи няколко по-дребни неща, за които търсят Дек — казах аз, като отбягнах очите ѝ. — Искаш ли кафе?

— Не — отвърна тя, и ме изгледа подозрително.

— Не те лъжа, повярвай ми. Побързай, ако искаш да си вземеш душ.

— Защо?

— Защото мисля да отида до Флорида и бих искал да ме придружиш.

* * *

Пристигнахме в Джаксънвил следобед и взехме кола под наем от летището. Пресякохме града, излязохме от другата страна и поехме по А1А към Кресота. Всичко изглеждаше така, както си е било винаги. Времето тук сякаш е спряло — ако някое магазинче смени собственика си, това веднага става новина номер едно в местния вестник. Преди четиридесет години измислили как да станат туристически град — каква комбинация от самобитни места за хранене, добре заредени бакалници и тихи улички би привлякла и би поддържали туристическия бизнес. Панаири на занаятите през летните месеци, ресторанти с тераси, навлизащи в блатата, малки листовки с указания как да се стигне до най-близкия супермаркет. Много хора пренебрегват Флорида — по мое мнение те могат просто да си гледат работата! Аз

трябваше да се махна, за да го разбере, но мисля, че ако Господ някога реши да излезе в пенсия, може да направи и много по-неудачен избор от това да си вземе къща на брега, някъде по А1А. Може да гледа вълните, да яде раци и да поиграва тенис, макар че доколкото ми е известно, ще ви бъде препоръчано да Го оставяте да ви побеждава.

Влязох на паркинга на Трейдуиндз, който бе почти празен, и започнах да избирам къде да паркирам. Единствената кола, която се виждаше, бе на моите родители. Повечето хора, които използват Трейдуиндз, са консорциум от стари приятели от Гейнсвил — старци, сбръчкани като кожата на алигатор, и второ поколение зъболекари. Както знаете — свестни хора. Или отиват масово, всичките, или е абсолютно празно и въобще няма никой, а владението е вече съвсем малко, за да привлече нови посетители.

— Можеш да останеш тук — казах аз.

Оставах няколко часа до момента, в който щях да започна да върша онова, което бях намислил. Беше логично най-напред да прескоча и да се обадя на родителите си, да им покажа, че съм още жив и може би да се опитам да наблегна на факта, че това може и да е последното ми посещение преди продължителен период на евентуално отсъствие.

Хелена погледна през прозореца. Тя бе идвала в Кресота пет-шест пъти и се разбираше с родителите ми доста добре, но родните градове на другите хора си остават завинаги чужда територия. Имаш чувството, че се изпълняват някакви странни ритуали, за които не си и чувал, и се говори за прекрасни минали събития, на които не си бил канен.

— Те какво знаят за нас?

— Просто, че вече не сме женени. Спестил съм им подробностите.

Наистина беше така, но бях убеден, че те сигурно са стигнали до собствени заключения. Знаеха колко обичах Хелена и сигурно са се досетили, че за да се стигне до раздяла, трябва да се е случила истинска катастрофа.

— Какво правим тук, Хап?

— Ще ти кажа по-късно — отвърнах аз и отворих вратата. Алармената инсталация се обади тихичко в жегата и отбеляза точното време.

— Идваш ли или не?

Прекосихме горещия асфалт и изкачихме стълбите към офиса. Хелена поизостана зад мен и когато отворих вратата, направи крачка встрани, за да не се вижда отвътре. Няма значение на колко години си, какъв си в момента или какво си работил — майките са си майки и винаги могат да ти се скарат.

Моята стоеше зад едно бюро, мърмореше си нещо под носа и разпределяше някакви пликкове. Не зная дали има нещо, което майка ми да обича повече от това — да подрежда чуждите писма на купчинки. По стените на офиса висяха няколко морски пейзажа с обявени цени, нарисувани от най-различни художници. Направо тръпки ме побиват, като си помисля колко ли некадърници си изкарат прехраната, като продават картини на туристите в Трейдуиндз. Майка ми знаеше не по-зле от мен, че повечето от тях не притежават никакъв талант, но за нея това нямаше значение.

Тя ме погледна и по лицето ѝ се разля онова удоволствие, което можеш да видиш върху лицето на един-единствен човек — онзи, в чието яло е започнал собственият ти живот. През последните шест месеца бе малко побеляла и поотслабнала, но и в момента към нея изпитвах това, което винаги съм чувствал. Ти не се променяш, Майко — светът става по-млад, а ти си оставащ същата!

— Здравей, скъпи — каза тя. — Каква прекрасна изненада.

Наведох се над бюрото и я целунах по бузата.

— Как сте? Какво правите?

— О-о, нали виждаш, остаряваме. Туй правим през цялото време. Хайде, влизай, баща ти чисти басейна.

Тя повдигна вежди и каза по-високо:

— И кажи на Хелена, че тя също е добре дошла.

Обърнах се към вратата и видях как Хелена се показва с вид на дванайсетгодишна.

— Здравейте, госпожо Томпсън — поздрави тя.

Те си размениха погледи. Не зная какво означаваха те, а и не разбрах откъде Майка ми знаеше, че Хелена е с мен. Жените виждат света по различен начин и знаят други неща. Ако някой си мисли, че всички ние живеем на една и съща планета, трябва да си отвори очите по-добре.

Майка ми заключи офиса и отидохме при баща ми, който с удоволствие чистеше листата от повърхността на водата в басейна. Седнахме на шезлонгите и докато им разказвах лъжи и пропусках истините, пихме кисела лимонада и се смяхме.

Нямаше друг начин. Сърце не ми даваше да им кажа, че ще ме вкарат в затвора, при това за доста години. Щеше да се наложи да им го съобщя, но гледах да отложя този момент за колкото се може по-късно. Така щеше да бъде по-добре и за мен, и за тях. Може би щях да им пиша, когато му дойде времето и когато щеше да бъде късно за каквото и да е, освен да приемат истината. Няма смисъл да изживяваш нещастieto предварително — така само ще си съсипеш и настоящето.

Разбира се, че можех да избегна удара за известно време. Можех просто да не се върна в Лос Анджелис и да обикалям из страната. Можех отново да заживея живота, който бях зарязал, само че този път едва щях да си изкарвам прехраната и щях да се простя с мечтите за много пари. Можех да работя по барове, да отсядам в мотели и да остарявам сред празни стаи и миризма на разлята бира и тоалетни, които са били хигиенизирани с цел предпазване на здравето и за удобство на клиента. Постепенно щях да се превърна от пътуващ млад мъж в пътуващ старец, а след това не ме очакваше нищо друго, освен една дълга и прашна равнина в пълния мрак. Не можех да го приема. Не мислех, че все още го нося в себе си, че притежавам силата да се преструвам, че не потъвам, а само махам с ръка на някого за поздрав. След като отново срещнах Хелена, това въобще отпадна като вариант. Въпросът, който си бях задавал толкова много пъти, получи своя отговор: да, бях постигнал онова, което бях искал! И след това го бях изгубил. Веднъж в живота си бях тръгнал по правилния път и след това изгубих посоката. Чувствах се като човек, който е искал да се напие, но изведнъж се оказва, че е пил твърде бавно. Усеца, че няма сили, че е отпаднал и обзет от меланхолия, а единственото привлекателно и постижимо нещо за него е сънят.

Никой не попита какво прави тук Хелена. Тя седна на известно разстояние от мен, кимаше и слушаше как баща ми обясняваше петте най-важни повреди на климатиците, симптомите им и начините за отстраняване. Ние седяхме там като истинско семейство, сами в градината на старото съвместно владение, което винаги е било мой дом, заобиколени от къркорещите маркучи и сред грохота на морските

вълни, които се разбиваха в брега ей там, току зад възвишението. Струваше ми се, че това е животът, който винаги съм живял, и че някакво бъдещо мое въплъщение винаги ще търси този дом — домът, в който аз трябва винаги да бъда. Тук или някъде наоколо. Близо до дома.

Захладня, а небето се свъси от следобедните облаци. Тогава, точно навреме, баща ми покани Хелена да отидат да видят нещо, може би таблото с бушоните — неговата гордост и радост, а майка ми и аз останахме сами. Помълчахме известно време с погледи, отправени към искрящата повърхност на водата в басейна. По протежение на брега бяха започнали да се събират буреносни облаци, които правеха светлината някак бистра и особена.

— Майко — попитах аз, — случвало ли ми се е нещо необикновено, когато съм бил малък?

Тя сложи ръце в скута си.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато съм бил на осем години?

— Не помня такава нещо — отвърна тя, но по забързания си пулс разбрах, че лъже.

— Беше една неделя вечер. Тогава ти работеше в „Оазис“-а. Когато се върна, татко спеше, а ние изгледахме някакъв филм по телевизията.

— Винаги в неделя вечер сме правили едно и също.

— Говоря за една специална вечер.

— Много отдавна е било, момчето ми.

— Както и за двацет и първия рожден ден на татко, но не ми казвай, че не си спомняш — за всичко, свързано с нас, ти си цяла енциклопедия.

Тя се засмя и опита да смени темата. Аз просто я наблюдавах.

— Майко, не те питам често за такива работи, но сега е много важно. Разбираш какво ме интересува и трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

Тя погледна за миг настрани и лицето ѝ се смръщи. Мина доста време, преди да каже:

— Ти какво мислиш, че е станало?

— Не зная — отвърнах аз. — Не мога да си спомня.

Очите и се спряха върху мен.

— Чудех се дали ще дойде ден да говорим за това. Мислех, че няма. Но от време на време се сещах и се питах дали и ти се сещаш понякога?

— Не се бях сещал от много време — казах аз. — До вчера.

— Баща ти не знае за това — каза бързо тя. — Реших да не му казвам. Знаеш какъв е. Щеше да се притесни.

Попитах внимателно:

— За какво?

След известна пауза тя каза:

— Онази вечер се прибрах късно. Имаше някакво парти на студентите от университета в Гейнсвил, които обърнаха ресторанта с краката нагоре — сякаш си поръчваха бургери, за да имат с какво да се замерват. Джед ме помоли да помогна в почистването преди да си тръгна от смяната и аз останах. След това тръгнах към къщи.

Тя спря и аз с ужас видях, че всеки момент ще заплаче.

— Майко — казах ѝ аз, — няма нищо страшно. Каквото и да се е случило, не ми е навредило кой знае колко. Аз нали съм добре? Виж, че дори съм облечен добре. Никой не раздава хубави дрехи без пари.

— Добре си облечен — каза тя и се поусмихна. — Ама защо винаги носиш черно.

Намръщих се и започнах:

— Майко...

Тя забързано заразказва:

— Ти беше на паркинга. Зад онези контейнери за смет. Нямахте да те видя, ако не се бях сетила, че идват за тях в понеделник сутрин и си помислих дали татко ти е изхвърлил нашия боклук. Погледнах натам и видях, че нещо като крак се подава изотзад. Изтичах и видях, че си ти.

— Какво правех там?

— Сякаш спеше, но с отворени очи. Лежеше, свит на кълбо, ръцете ти бяха плътно около гърдите. Коленете ти бяха изподрани, сякаш си падал, а ризата ти беше закопчана накриво. Беше съвсем тихо, аз много се изплаших и исках да извикам, но не можех. Бях прекалено уплашена. Пипнах челото ти — направо гореше, целият беше преbledнял. Помислих си, че имаш треска или нещо подобно и се чудех какво ще те правя. Тогава ти се пораздвижи — затвори очи, после пак ги отвори и лицето ти взе да придобива цвят, но все още

изглеждаше странно. Питам те какво е станало, но ти не казваше нищо — само помръдваше бавно ръцете и краката си, сякаш се опитваше да си спомниш как става това. Пет минути по-късно вече беше седнал и ме питаше защо плача.

— И нямах представа как съм се озовал там?

— По целия път до апартамента те разпитвах, но ти все още изглеждаше отнесен и само повтаряше, че си много жаден. Когато се прибрахме, баща ти спеше, ти отиде направо в кухнята и изпи цяла кана от оня „Куулейд“, който тогава много обичаше.

— Да, спомням си. Тропическите плодове.

Тя поклати глава.

— Започнах да ти приготвям допълнително, и още не бях се успокоила, а ти отиде в другата стая и седна пред телевизора, сякаш нищо не се е случило. Дойдох при теб, изгледахме един филм и след малко всичко си беше нормално, ти пак си беше моето дете. Тогава не исках да говоря нищо по въпроса.

— Аз никога ли не съм разказвал какво се е било случило?

— Не съм те питала, Хап. Чудех се какво ли може да е станало, да не би да си срещнал някакъв лош човек и да ти се е случило нещо толкова ужасно, че да не *искаш* да си спомняш. Специално те наблюдавах в продължение на повече от месец, но ти не даде признаци да си нещо разстроен. Беше си все същият, само дето не искаше да пиеш сок от тропически плодове. Минахме на грозде и всичко се оправи. Оставих нещата така. Съжалявам, Хап.

— Няма нищо, майко. Наистина.

— Сигурен ли си? Спомни ли си какво е станало тогава?

Тя сплете ръце и аз сложих своята ръка върху тях.

— Не, но сега поне съм сигурен, че нещо се е случило. И то не е такова, от каквото ти си се опасявала. Трябва да разбере някои работи.

— Имаш проблеми, нали?

— Да — казах аз с благодарност. — Какво е това, майчина интуиция ли?

— Може би. Не си играй с тези работи. Преди няколко дни говорих с баба ти. Каза, че чула някакви слухове за това-онова. Не ми каза точно, но ми намекна. Нали знаеш каква е.

— Все още ли надава ухо за слухове?

— Че какво друго да прави там, където е?

Доколкото знам, майка ми никога не е влизала в Мрежата. Не ми се вярва тепърва да започне. Тя мисли за нея така, както някои хора си мислят за рая и ада.

— Чака ни. Трябва да й отидеш на гости някой ден.

— Ще отида — казах аз и наистина си мислех, че трябва да отида.

Винаги е така. Както си мислиш да посетиш някой, който умира в болницата, и все нямаш време, докато един ден не се окаже, че човекът се е споминал и че дори да отидеш, ще видиш само едно празно легло.

— Няма да питам за неприятностите ти — каза тя. — Ако трябваше да знаем, щеше да ни кажеш. Но съм убедена, че имаш проблеми, както съм сигурна, че ти се иска да запалиш цигара, но няма да го направиш пред мен, защото ти е известно, че не ги одобрявам.

Засмях се, а после и двамата погледнахме към баща ми, който се връщаше към басейна. Хелена крачеше до него.

Майка ми ме изгледа изпитателно.

— Тя част от проблема ли е?

— Всъщност не е.

— Тогава какво прави тука?

— Срегнахме се случайно — отвърнах, — и тя дойде да се поразходи.

— Пак ли сте заедно? — попита тя с по-строг глас.

Поклатих глава.

— Не. Тя ходи с някакъв друг.

— Срамота — каза майка ми. — Тя беше жената за теб.

Поседяхме още малко, но небето започна да потъмнява по краищата и беше време да си тръгваме. Минахме по обратния път през офиса, междувременно помогнах на баща си да напише нещо на компютъра и това ме накара да се почувствам по-добре, защото беше някакъв шанс да се отплатя за нещо със задна дата, а не за бъдещето. Перспективите за плащане в бъдещето в този момент не изглеждаха блестящи, ако се изключи работата в затворническа фабрика, където можеше да се наложи да сглобявам различни продукти за някоя многонационална корпорация.

Погледнах отново картините на стените и вместо раздражение, почувствах гордост. „Браво на тези, помислих си аз, които виждат

света в такива пастели, светли цветове и кръжащи чайки!“ Дълго можеш да гледаш света през такива прозорци. Бих искал обаче всички прозорци да откриват една и съща гледка.

Излязохме на паркинга, където взетата под наем кола се мъдреше съвсем сама и сякаш казваше: „Реалният свят те очаква, приятелю, и той е много по-корав от теб!“ Потупах татко по рамото, а той целуна Хелена по бузата. Мама ме притисна към себе си, аз се поотдръпнах, но след това и аз ѝ отвърнах със същото. Ние не се докосваме много. Просто не го правим. Но този път тя задържа главата ми до себе си, аз ѝ позволих и преди да се разделим тя прошепна нещо в ухото ми.

— Не ме интересува какво ти е казала. Тя не ходи с друг мъж.

После се разделихме и когато погледнах отново към мама, тя вече се сбогуваше с Хелена и не можах да я попитам какво има предвид.

* * *

Училището отдавна бе свършило, когато паркирах колата пред двора, и дори последните деца, чиито родители бяха закъснели да ги вземат, вече се бяха прибрали. Застанах пред металната ограда, загледах се към дърветата отсреща и се чудех дали там все още има „черни кръстоносци“ и дали въобще някой ги търси. Когато бях дете, така и не успях да намеря такъв бръмбар. Все ми се изплъзваха, без значение колко време седях в клонците и се правех на голям гъсталак листа с изненадващо незелен цвят. Най-накрая Ърл пусна своя. Просто един следобед решихме да отворим кутията. Той се повъртя замалко, очевидно не схващаше колко голям бе станал светът за него, след това се вдигна тронаво във въздуха и отлетя нанякъде.

— И сега какво ще правим? — попита Хелена.

Тя мълча по време на краткото пътуване от Трейдуиндз, вероятно размишлявайки върху съветите на баща ми как най-лесно да се справя с летящите мравки.

— Ще го пообиколим пеша.

— Хап, приемам идеята да се разходим по пътеките на спомените ти, но не съм убедена, че точно сега е моментът за това.

— Да — казах аз, — точно сега е моментът. И е точно пътеката на спомена, тъй че — върви с мен.

— Какви ги говориш, дявол да те вземе!

— Не съм много сигурен, просто ми вярвай.

Имах някаква идея, която се раждаше в главата ми, която не бях формулирал за самия себе си, още по-малко пък бях в състояние да я обяснявам другиму.

И така, тръгнахме. Не знаех дали ще се получи, знаех само, че това е единственото нещо, което можех да опитам. Може би имаше логика да го направя сам, да го повтора по съвършено същия начин, но си мислех, че за да стане реалност, там трябва да присъства и друг човек. Собственото ни минало в известна степен живее вътре в нас — за да стане нещо осезаемо, ние имаме нужда от погледите на други хора. Часът беше горе-долу същият, същият бе и сезонът. Заобиколихме училището, точно както бях направил аз преди двайсет и пет години. Разказвах на Хелена онова, което можех да си спомня.

Когато завихме зад втория ъгъл, лампите светнаха и аз потръпнах — като че ли изведнъж се почувствах по-млад, сякаш това се бе превърнало в разходка назад във времето и Хелена в някой момент ще изчезне и аз ще остана едно малко момче с къси панталонки. Знаех колко по-висок съм сега, колко съм натезал и колко белези имам. Всичко, което бях правил, чувствах като срасналост с някакво свое предишно битие, като мъх, който е растял върху някакъв камък и сега забавя и спира растежа си. Когато завихме по дългата тъмна страна, спрях за момент и се загледах в лампата в далечината.

Хелена чакаше, знаейки, че не може да помогне нито с думи, нито с действия. Докато минавахме по тази отсечка, не се случи нищо. Нито когато спряхме да погледнем дърветата, този път по-отблизо, само на двайсетина метра от ъгъла.

Но когато минавахме под лампата, почувствах нещо като втвърдяване в главата си. Усещането бе мимолетно и се изплъзна като риба от ръцете ми, в момента, в който се опитах да се съсредоточа върху него. Когато използваш един и същи спомен много пъти се получава бяло петно, споменът се изтрива, износва се, като метално фолио, което си употребявал толкова дълго, че то изтънява и дори можеш да четеш през него, докато накрая не се разпадне на парченца. Ако се опиташ да го оправиш, става дори по-лошо. В такъв случай

трябва да минеш и да го погледнеш от друг ъгъл, да го видиш от друга страна и да разбереш какво е останало. Опитах се, но не успях да го уловя и погледнах към Хелена, която вече вдигаше рамене.

И тогава той избухна от нищото — като блясък на някакъв хромиран детайл от разкъсаните ламарини на автомобил след тежка катастрофа.

Бях се обърнал и бях видял човека, който стоеше под лампата. Бях побягнал, но бях спрял, защото знаех, че не мога да му избягам. Странно, мисля си сега, трябвало е да взема друго решение. Бях бързо момче, прескачах огради и тичах като стрела. Изведнъж той приближи, но стъпките, които чувах, не бяха неговите, а моите, ехо от нещо, което вече се беше случвало, сякаш събитията се представяха в обратен ред и логиката се разпадаше.

И тогава той изникна само на метър пред мен и ме погледна отвисоко. За първи път видях лицето му — не беше неприятно, но не беше обикновено лице.

— Бързо! — каза той. — Ела!

Видях, че от другата страна на улицата, където имаше паркирана една сребриста кола, се приближават шест души. Всичките бяха облечени еднакво, вървяха заедно и не изглеждаха нормално. Не изглеждаха и лоши, не беше това. Но аз знаех с кого да тръгна.

Човекът сграбчи ръката ми и аз се оставих да ме влечи по пътя, докато все още гледах назад към шестимата мъже и се чудех защо не бягат. Те можеха да ни хванат, ако искаха, но вместо това забавиха ход, независимо, че движенията им изглеждаха същите.

Трябваше отново да се обърна напред, за да не падна и тогава видях, че се случи нещо странно. Улицата искреше, сякаш някой бе запалил милиони малки лампички на мястото на песьчинките в асфалта. На небето също имаше странни светлини с чудновати форми, които се движеха. Пред нас, на тротоара, имаше двама души, които си стояха ей така, сякаш чакаха да минем. Бяха неподвижни, но прегърбените им силуети ми бяха познати. Тогава разбрах кои са те.

Моите прародители, от страна на баща ми, онези, които вече бяха мъртви. Като приближихме, те започнаха да се движат като на филм — баба се усмихваше, а дядо посегна към мен. Видях космите на обратната страна на ръката му, отчетливите петна по кожата заради

черния му дроб. Погледнах нагоре и видях орловото му лице и няколкото му сресани назад сиви косъма.

Дори и на тази възраст знаех, че това не са само мои представи. Те наистина бяха там. Ни най-малко не се уплаших, макар че ако видя такова нещо сега, сигурно ще се уплаша. Помислих си: „Страхотно! Ще мога да кажа на татко, че са добре.“ След това минахме покрай тях и всичко стана бяло. Светът се изключи — като лампа, и вече бях на някакво друго място. Не че не можех да си спомня какво е станало. То просто не съществуваше. Нямаше го, беше различно, беше някъде другаде. Споменът спря там завинаги.

В момента, в който изчезваше и избледняваше, видях една широка патинирана плоскост и лед, сякаш това бе нещо, покрай което трябваше да мина по обратния път към съвременността. Чух глас и разбрах, че това е Дек. Говореше тихо и успокоително. За малко изпитах страх, беше ми нервно и ми се прииска да запаля един „Ким“. А най-много исках някой да дойде и или да ни застреля, или да ни освободи.

И ето че отново се озовах на ъгъла на училищния двор, до лампата. Премигнах, потреперих и разбрах, че отново съм в реалния свят, отново съм в своето време.

И че не сме сами.

Хелена стоеше на два метра от мен с пистолет, насочен към един мъж, който стоеше в светлината под лампата. Този път го разпознах. Изглеждаше така, както и тогава, и в закусвалнята, и в кабинета на Хамънд. Беше спокоен, не се страхуваше. Стоеше над всички и всичко.

— Спокойно, Хелена! — казах аз. — Той е един от нас.

15.

— Ти се опита да се върнеш — каза мъжът.

— Не. Опитах се да си спомня.

— То е същото — отвърна той.

— Къде са приятелите ми?

— Там са. Помниш ги, нали?

— Как да ги върна?

Той вдигна рамене.

— Трябва да се върнеш в Лос Анджелис. Може и да успея да помогна, може и да не успея. Техният вид е по-многоброен от моя.

— Но ти си по-могъщ, нали?

— Така се говори, но невинаги се оказва вярно.

Държейки пистолета все така насочен към мъжа в светлината, Хелена се обърна към мен:

— Има ли някаква надежда да ме представиш на човека, Хап? Добрите обноски винаги са ти куцали.

— Извинявай, Хелена, този човек е извънземен.

— Благодаря ти — каза тя и се обърна към него. — И тъй, извънземен боклук, искам веднага да видя ръцете ти вдигнати нагоре!

Мъжът изви вежди, но бавно извади ръце от джобовете и ги вдигна.

— Така по-сигурна ли се чувстваш?

— Не ме поучавай, защото ей сега ще ти пръсна главата.

— Хелена, — казах аз кротко, — не мисля, че трябва да се държиш така.

Тя тропна с крак.

— Той изскочи направо от нищото, Хап. Знаеш, че аз не ги обичам тия работи.

— Не е вярно. Той се появи от моите спомени.

— Спомените съществуват само в умовете на хората, Хап. Те представляват малки електрически искрици в гелообразна среда.

Поклатих глава:

— Не е така. — После погледнах към мъжа. — Нали?

— Наистина не е — отвърна той.

— Тогава защо не мога да си спомня, че съм бил там? Защо след завръщането си никога не може да си спомни нищо?

— Невъзможно е. Все едно да пишеш с черен химикал върху черна хартия.

— Да, много добре. Много умно — отсече Хелена. — Хап, какво да направя?

— Свали пистолета! — казах аз. — Тъй или иначе няма да помогне. Всъщност той дори не е тук.

— Хап, майка ти да не би да е сипала нещо странно в лимонадата?

— Послушайте го — каза мъжът. — Той е прав и рано или късно ще разбере за какво става дума.

— Не разрешавам да поучаваш и него — вметна Хелена. — Това е моя работа.

Направих крачка към нея, доближих се съвсем и тя свали пистолета. Трябва да я познавате поне толкова добре, колкото аз, за да разберете, че беше много уплашена.

— Как става така, че мога да чувам гласа на Дек, след като не мога да отида там?

— Особен случай — отвърна той. — Заради това, което е в главата ти. Никога преди не се е случвало. Направо за книгата на рекордите.

Нищо не разбирах, но продължих да питам.

— Каква е голямата сделка за Хамънд?

— Имаха планове за него, но Лаура Рейнолдс ги обърка.

— Какви планове?

— Няма да повярваш, дори и да ти кажа.

— Пробвай ме. Притежавам висок праг на доверие.

— Просто бъди благодарен, че не успяха. Той не беше прав.

— За какво? Да не възнамерявахте да нападнете?

— Че защо ще го правим?

— А защо отвличате хора? Какво ще постигнете, освен да ги изплашите до смърт.

Той вдигна рамене.

— Нищо. Това е игра, която аз вече не играя.

— Говориш глупости. Нали и мен отвлече.

— Беше много отдавна. А на тебе лошо ли ти беше?

— *Не мога да си спомня.*

Мъжът говореше бързо и твърдо.

— И никога няма да си спомните, г-н Томпсън. Така е и не може да се промени. Не го правя аз. Така че — просто забрави. Скоро ще разбереш, но тогава ще бъдеш мъртъв и знанието няма да ти бъде от полза.

— Това някаква заплаха ли е?

— Разбира се, че не е. Не искам да умираш. Имам личен интерес към теб — ние се срещнахме, когато ти беше млад и имаше щастието да разбереш. Сега не мога да ти помогна в това отношение. Актът на казване прави от истината лъжа, заради всички филтри, през които трябва да премине. Докато чакаш вятъра да разкрие лицето, все пак виждаш през воала, а не се опитваш да си представяш по чужди описания. Точно това се опитват да правят другите, а това аз не мога да простя. Така нещата стават само по-страшни.

Хелена се обърна към мен и плесна с ръце.

— О-о, какво прекрасно семинарно занятие! Водиш ли си бележки?

Не ѝ обърнах внимание.

— Когато се видяхме в къщата на Хамънд ти знаеше името на Травис. Значи знаеш какво точно е станало с Хамънд, а също така и че аз потъвам заради тая работа.

— С вързани ръце съм — каза човекът. — И аз не съм точно оттук. Ти сам трябва да избереш. И ако ме питаш, можеш да започнеш оттук и... сега!

Изведнъж чух шум от гуми по асфалта. Погледнах бързо надолу по пътя към наетата кола и видях, че към нас се е насочил червен лексус. Колата спря и от нея изскочиха двама. Дори и от такова разстояние можех да разбера, че са земни и имат оръжие. Погледнаха в нашата кола, видяха, че е празна, после вдигнаха очи и ни забелязаха.

Когато се обърнах към Хелена, тя вече беше извадила още един пистолет в другата си ръка. Беше сама.

— Къде отиде оня? — попитах озадачено.

В главата ми все още цареше хаос от опитите да разбера какво ми беше казал мъжът, както и заради малкото и безполезно

успокоение, че поне един човек с някаква власт знае, че не аз съм убил Рей Хамънд.

— Просто изчезна — каза тя. — Ама че тъпак!

Гледахме с Хелена как двамината се приближават към нас и изваждат оръжията си от праметнатите през рамо кобури. Те бяха съвсем стандартни: раменете им показваха, че някога, много отдавна, са тренирали вдигане на тежести, а коремите — че скоро са пили твърде много бира.

— Какво смяташ? — попитах Хелена, като през това време извадих собствения си пистолет и сложих нов пълнител. — Дали ще уредим въпроса с учтив разговор?

Първият куршум изсвири точно помежду ни.

— Съмнявам се — отвърна тя и започна да стреля.

В началото мъжете останаха по местата си, като очевидно си мислеха, че имат работа с двама аматьори, а не с един. Повечето хора доста пропускат при стрелба, особено от двадесет метра. Но не и Хелена. Тя не пропуска, дори ако ѝ завържеш очите и я излъжеш къде си сложил целта.

Това бързичко им стана ясно и те се юрнаха в различни посоки, като морска вълна, разбиваща се във висока скала. Единият се прехвърли през оградата и попадна в двора на училището, а другият се скри зад една кола.

Хелена продължаваше да стреля, докато и ние се промъквахме зад една кола.

— Този твой приятел доста ни помогна — измърмори тя, докато двамата клекнали презареждахме пистолетите си.

Надзърнах покрай бронята — единият се опитваше да пропълзи от прикритието си по посока на нас.

— Той ми даде кода за записките на Хамънд — казах аз и стрелях. Оня се прибра на мястото си много бързо.

— Добре, ама защо го прави? Какво значение има за него?

Задното стъкло на колата гръмна и се разпиля на хиляди искрици. Хелена се обърна и изстреля два куршума по посока на оградата.

— Не зная — казах аз.

— А кои са тия?

— И това не знам. Защо не отидем да разберем?

Тя ми намигна:

— Поеми оня зад колата!

Изчакахме още четири изстрела, след което чухме две щраквания.

— Хайде.

Скочихме на крака и хукнахме поотделно да заобиколим колата, като постоянно стреляхме. Продължих да стрелям и докато тичахме напред. После откъм отгаташната страна на оградата се чу вик и видях как Хелена се готви да я прескочи. Спрях за момент стрелбата и се прицелих на около петнайсет сантиметра над багажника на другата кола. Очаквах оня да си помисли, че зареждам и да се покаже. Грешах. Човекът беше решил, че му стига толкова — изведнъж стана и хукна през глава надолу по улицата. Затичах се след него, но той имаше доста преднина и щеше да стигне до колата си много преди мен.

Прицелих се внимателно и го прострелях в бедрото. Ударът завъртя крака му в сложен, почти балетен пирует, който завърши със сгромолясането му до стената.

Продължаваше да държи пистолета си и се опита да се обърне в положение, удобно за стрелба, но аз вече се бях надвесил над него.

— Можеш да се пробваш — казах му аз. — От друга страна, може пък аз да ти пръсна черепа. Не зная колко ти плащат, но ще да е доста.

— Майната ти! — изруга той и се опита да насочи пистолета към мен. Ритнах китката му и оръжието изхвърча, подскачайки по пътя. Ако някога имам син, ще му кажа да тренира тези ритници. Наистина вършат работа.

— Чакай да видим какво е станало с приятелчето ти — казах аз. — Може да ти помогне да формулираш отговорите. — Бях стъпил върху ръката му и чаках Хелена, която се беше упътила към нас.

— Той е мъртъв — с извинителен тон каза тя. — Съжалявам.

— Виждаш ли? — подхвърлих на оня на земята. Бях сигурен, че болката в крака му започва да се усилва. — Имаш късмет, че попадна на мен. Можеше да бъде и обратното.

— Майната ти, тъпако!

— Много любезно — каза Хелена.

— Кой те изпраща? — попитах аз.

— Що не се гръмнеш!

— Този май наистина е грубиян — каза Хелена.

Както го бях настъпил, аз се наведох и претърсих джобовете на самото му. Намерих портфейл. Шофьорска книжка нямаше, но попаднах на служебна карта. Отдел „Сигурност“ на „РЕМтемпс“.

Изведнъж усетих, че ми е дошло до гуша — от Стратън, от въоръжени извънземни и от всичко останало.

— Как ме откри? — попитах аз и го ритнах в корема. — Как?

Хелена протегна ръка към мен. Аз я отблъснах — направо ми причерняваше от гняв. Ритнах го в крака и сграбчих самото му. Повдигнах го от земята и изкрещях право в лицето му:

— *Как, по дяволите, ме откри?*

Той се изплю и се захили. Ударих го през лицето с другата ръка, повдигнах го до себе си и изкрещях:

— Ще ми кажеш и ако сте замесили родителите ми, това ще е последното, което си казал в живота си.

— Този път нямахме нужда от тях. — Той се усмихна, а от носа му потече струйка кръв. — Много хора искат да ти видят сметката. Ама следващия път... Да, да, знаем къде живеят те.

Пуснах го на земята и извадих пистолета.

— Хап, не! — извика Хелена. — Недей!

— Искам да отнесеш едно послание на Стратън — казах аз и хвърлих картата на гърдите му. — Много просто послание. *Омръзна ми* да ме преследват, да стрелят по мен и изобщо да се занимават с мен. Кажи на Стратън да се махне от живота ми или аз ще го махна от живота въобще.

В далечината се чу вой на приближаващи полицейски сирени. Предполагам, че хората в Кресота Бийч не чуват често престрелки по улиците. В Лос Анджелис просто усилват телевизорите си.

— Единственото, което ще кажа на шефа, е, че ще те убия като куче — каза оня тихо и много сериозно, — и че ще довърша цялото ти семейство безплатно.

— Грешен отговор! — казах аз и го застрелях в главата.

* * *

Обадих се на баща си, веднага щом стигнахме А1А. Татко прие новината стоически — или майка ми вече го беше подготвила, или самият той някак се бе досетил и го пазеше за себе си, както обикновено. Бащите също са странни хора. Потайни! Мислиш си, че нямат представа за какво става дума, а когато някой ден се спънеш, изведнъж се оказва, че вече са до теб и те хващат, преди да си паднал.

Тогава натиснах педала на газта докрай и се отправих към Джаксънвил. Хелена седеше безмълвно до мен.

Завих към Хайуотър на две гуми и спрях пред сградата на „РЕМтемпс“. Отворих вратата и тъкмо се канех да изляза, когато Хелена ме сграбчи за ръката, обърна ме към себе си и много отчетливо произнесе в лицето ми:

— Не можеш да направиш това! Не може да влезеш и да убиеш Стратън!

— Няма да го убивам.

— Ти изпрати посланието си. Сега просто се махни оттук!

— Няма да го убивам. Аз не убивам хора. Не забравяй, че това е твоята професия!

Очите и засвяткаха гневно:

— Майната ти! А какво направи до училището?

— Знаеш какво стана! Само ти можеш и трябва да го разбереш! Нали чу какво каза оня и аз му вярвам. Освен това, ако го бяхме оставили жив в ръцете на полицията, сега, както си говорим, по нас щяха да стрелят от хеликоптери. А и, честно казано, не ми пука много за някой, чиято работа е да убива хора.

— Включително и за мен ли?

— Това е твой избор, не е мой проблем. Сега ще вляза в тази сграда, а ти можеш или да ми помогнеш, или да си седиш тук, или да се върнеш при приятелчето си в Лос Анджелис и да си гледаш живота. За мен няма никакво значение. Стратън знае, че не работиш по договора — иначе нямаше да следи летищата и нямаше да изпраца тия гадове подире ми. Ти си извън играта. Няма нужда да висиш тука и да ме дундуркаш. Спокойно можеш да оставиш стария си приятел Хап да греши колкото си иска!

Хелена ме пусна и ме отблъсна. Слязох от колата, направих една крачка и се върнах.

— Виж какво, Хелена — казах аз, — съжалявам, но или ще ме застрелят, или отивам в пандиза. Нямам какво толкова да губя. Има само двама души, за които мисля и които бяха отвлечени. Лаура сама се набута между шамарите, но Дек си навлече неприятности само заради мен. Искам да ги върна, докато все още нищо не ми се е случило — аз съм единственият, на когото му пука за тях. Писна ми да ме разкарват насам-натам и Стратън е първият, който ще научи това незабавно.

Тя постоя за момент, дишайки тежко. После ме погледна и аз съзрях в очите ѝ нещо, което дори не бях забелязал, че е липсвало.

— Променил си се! — каза тя.

— Не колкото теб.

— Ще видим — отговори тя и задържа погледа си върху мен. След това отривисто тръсна глава каза: — Добре! Хайде да отидем и да вгорчим живота на този тип.

Сабрина седеше зад бюрото на рецепцията на „РЕМтемпс“, което ме развесели до немай-къде. Още по-интересно стана, когато зяпна от учудване. Тя знаеше за какво става дума — беше помогнала на Травис, когато му предадоха, че съм се обадил от „Епълбаумз“, и сега ѝ беше пределно ясно, че Хап Томпсън не се е отбил, просто за да ѝ каже „здрости“. В очите ѝ мигом проблесна паника, след което се опита да се държи хладнокръвно.

— Ще бъде огромна грешка да се обадиш на отдел „Сигурност“ — посъветвах я аз. — Наистина. Пък и повечето от тях не са живи.

— Какво желаете? — студено попита тя.

— Искам да говоря със Стратън. И не приемам „не“ за отговор.

— Не може — заяви тя.

— Така ли? — захилих се аз. — Мисля, че току-що се изразих пределно ясно, а ти ми казваш „не“. Хелена, какво е твоето мнение — тази тук тъпа ли е или е само глупава?

Хелена повдигна вежди и огледа Сабрина добре:

— Тъпа, бих казала. И какво е направила с косата си?

Облегнах се на бюрото, като попречих на Сабрина да вижда Хелена.

— Хайде да опитаме пак. Извикай Стратън веднага или започвам да събарям стените и таваните, като ще започна най-напред с тавана над твоята глава.

— Не можете да говорите с него — гласът ѝ леко потрепери. — Той не е тук.

— Разбираш ли, че ще тръгна да го търся навсякъде, ще проверя всяка стая и ще се вдигне голяма олелия? Има ли някакви сериозни клиенти на консултации в момента? Да ги попитам ли дали знаят къде е той?

— Вижте, г-н Томпсън, той наистина отсъства.

Беше преbledняла и очевидно не лъжеше.

— И къде е?

Мускулът под лявото ѝ око потрепери.

— Не мога да ви кажа.

— Можеш! Използвай думи! Аз ще ги разбера.

— Наистина не мога. Той ме... — Тя преглътна и аз разбрах, че за нея може би не аз бях най-страшният. — Той ще ме нарани.

— Кажи ми, Сабрина, иначе наистина ще пострадаш!

Тя ме погледна предизвикателно:

— Може и да сте боклук, но никога не можете да нараните жена.

— Не мога — признах си аз и се дръпнах настрана, за да види Хелена, която бе насочила пистолета точно в сърцето ѝ. — Но, повярвай ми, тя може.

Сигурно не сте гледали в дулото на пистолет, насочен към вас от Хелена, но то наистина действа съсредоточаващо за мозъка. Нещо в тази гледка те кара да разбереш, че е дошло време да станеш много сговорчив.

— Той е в Лос Анджелис — изстреля Сабрина. — Не зная къде точно — той сам си направи резервацията.

Погледнах я.

— В Лос Анджелис?

Тя трескаво поклати глава с очевидното желание най-сетне всичко да приключи.

— Замина там в края на миналата седмица. Приемах телефонните разговори, за да изглежда, че все още е тук.

— Какво, по дяволите, прави той там?

— Не зная.

Хелена свали предпазителя и каза:

— Спомни си, сладурано, защото иначе прическата ти ще хвъркне!

— Не зная! Само каза, че било по работа.

В този момент го измислих, най-сетне разбрах как е вързал всичко. Наведох глава и ми се искаше да съм по-умен, да бях сглобил детайлите още преди няколко дни. Сигурно е голяма работа да си умен. Вероятно всичко става по-лесно.

Хелена ме гледаше:

— Това говори ли ти нещо?

— Да — казах аз. — Говори ми. Добре, Сабрина, ние сега тръгваме, а ти можеш отново да бъдеш груба с хората по телефона, но искам да ми направиш една услуга, разбра ли?

Сабрина вече не приличаше на Сабрина. Твърдостта се бе изпарила от лицето ѝ, а устните ѝ не бяха толкова силно стиснати. Сигурен съм, че промяната бе само временна, но все пак беше към по-добро. Искеше ми се да не се налага да бъде заплашвана, за да изглежда по-човешки, но струва ми се, че с повечето от нас всъщност е така.

— Каква?

— Когато Стратън ти се обади, кажи му, че зная какъв е бизнесът му и че е съвсем към края си.

* * *

Стюардесата веднага намери местата ни. Даде ни по шепа дребни бонбони и ни остави. Местата ни бяха точно над крилото, но можехме да заемем и по цяла редица, ако искахме. Очевидно не бяха много хората, които искаха да прескочат от Джаксънвил до Лос Анджелис по това време на вечерта.

— И така, ще ми обясниш ли нещата, умнико? — попита Хелена, като кълвеше от безплатните фъстъци. Летяхме вече половин час и бяхме заобиколени от малки кръгли прозорчета тъмнина. Бях прекарал времето си, като събирах частиците, подреждах ги в съзнанието си и се опитвах да разбера как, по какъв начин те променяха ситуацията. В Лос Анджелис трябваше да пристигнем в девет местно време. Единият от двата ми дни бе към края си, а почти нямаше с какво да се похваля.

— Стратън е бил в комбина с Хамънд — казах аз. — Както вероятно е в комбина с хора във всеки по-голям град в страната. Той е

осигурил бизнеса със спомени. Много известни личности използват „РЕМтемпс“, а някои от тях сигурно прибъгват и до услугите за прехвърляне на спомени. Приемащите спомените не знаят кой е клиентът, но Стратън знае и пази запис на всеки спомен, който мине през неговите машини — включително и от ония, за които според клиентите „РЕМтемпс“ не подозират. Той търси възможност за изнудване и после праща някой местен глупак при хората, които са прехвърляли спомени. В нашия случай — Хамънд.

Хелена кимна.

— Проследява клиента, събира още данни за нещата, които той иска да скрие от обществеността и след това прави удара: плащай ни, иначе край на кариерата ти.

— Трябваше да се сетя по-рано. Във файла на Шуман имаше доста чудноват факт — нещо, което се е случило много отдавна. Не вярвам Хамънд да го е чул от някакъв свидетел. Мисля, че информацията му е дадена от Стратън.

— Клиентите няма ли да се усъмнят откъде изтича информацията?

— Не и ако е достатъчно умен и свърже изнудването с *последващи* доказателства, които Хамънд намира. Може би някои от тях са се сетили — Джеймисън ми се видя малко притеснен, когато го попитах дали има някаква представа кое е накарало Хамънд да се спре на него. А дотогава вече е станало твърде късно, а и Стратън въобще не се впечатлява. Той ги е притиснал на пангара, защото прехвърлянето на спомени е незаконно и може би дори прави повече пари от изнудването, отколкото е печалбата му за услугата.

— И тогава Лаура убива Хамънд и всичко се усложнява.

— Стратън е сам, той няма друг човек край себе си. Изчиства всичко от апартамента на Хамънд и уведомява жертвите, че както обикновено, това си е бизнес. Повечето се огъват, ала Шуман решава, че просто не издържа повече и се самоубива. Междувременно Стратън иска смъртта на Хамънд да се потули възможно най-скоро, защото колкото повече Травис си навира носа в тази работа, толкова повече се увеличават рисковете да узнае в какво е бил забъркан Хамънд. Идеалната възможност се появява, когато Куот му казва какво съм поел в паметта си! Аз потъвам заради убийството на Хамънд и случаят е приключен.

— Трябва да кажеш на Травис за всичко това.

— Ще му кажа — отвърнах аз и погледнах през илюминатора. Очевидно прелитахме над някакъв град. Под нас се виждаха светлини — реклама на цивилизацията. — Ей сега ще му се обадя. А на Джеймисън ще кажа, че трябва да внимава. Не вярвам, обаче, че Травис може да помогне. Стратън е твърде влиятелен, за да бъде съборен, без да е обвинен в нещо конкретно, а е и много хитър, за да се остави да го изработят така лесно. Може би сега Куот се занимава с клиентите, а Стратън си осигурява желязно алиби.

— Как се вписват ония с костюмите в цялата работа?

— Все още нямам представа. Нали чу особняка — имали планове за Хамънд. Бог знае какво значи това.

Хелена се прозя:

— Този образ наистина ли е извънземен?

— Да — казах аз, — те всичките са извънземни.

Подвоумих се и се опитах да подредя нещата, които бях научих през този ден.

— Обелискът най-сетне пристигна. Цял живот съм се присмивал на хора, които претендират, че са били отвличани. Оказва се, че и аз съм един от тях.

— Хап Томпсън — Звездното момче! — измърмори сънливо Хелена. — Не знам защо, но не го намирам за невероятно. Даже и цялата тази история за пришълците. Не е чак толкова трудно да го приемеш, както съм си мислела преди.

— Може би е дошло времето — казах аз. — И по някакъв начин ние си го знаем.

— Но как така изглеждат като нас? Защо не са с големи черни очи, малки сиви тела и светещи пръсти?

Поклатих глава.

— Никой не може да си спомни нищо от такива отвличания. Там просто няма памет. Даже и аз не мога да открива нищо, макар че имам много повече опит в сравнение с другите. А като се върнат, се опитват да попълнят спомените с най-доброто, което могат да измислят. Уплашени са и затова материализират свои мъгляви страхове от детството или проекции на това, което може да им се случи в бъдеще. Допълват с картинки от списания, филми, книги. Измислят си разни неща, за да попълнят празното място, прикачват страховете си към

нещо конкретно, защото така е по-лесно, отколкото да не знаеш от какво да се страхуваш.

Хелена се размърда в креслото си и положи глава на рамото ми.

— И сега какво?

— Човекът каза да се върнем в Лос Анджелис. И ние отиваме.

— А откъде да знаем, че той казва истината?

— Хелена, той е всичко, което имаме.

Оказа се малко неудобно. Тежестта на главата ѝ, усещането за близостта на шията ѝ ме караха да се чувствам малко странно. Долавях аромата на косите ѝ, чувах как диша. Всички момичета, с които съм бил, откакто се разделихме, се оказваха или много едри, или много дребни за мен. Един косъм от косите ѝ гъделичкаше носа ми, което обикновено ме подлудява. Но този път не помръднах, както не помръдваш, когато държиш някого за първи път и когато ръката ти изтръпне и имаш чувството, че чак пламти. Някои неща си заслужават цената — може би не завинаги, но поне в началото.

Самолетът срещна някакво въздушно течение, което предизвика и няколко писъка в салона зад нас. Основното осветление бе изгасено и светеха само малките светлини над илюминаторите. Рано или късно, стюардесата щеше да дойде и да ни каже да дръпнем щорите, а аз, както обикновено, щях да откажа. Обичам да съм горе, в небето, елегантната метална тръба да ме носи и да ме защитава със своите физични закони от другите физични закони, които гласят, че всички неща падат. Обичам да гледам надолу в тъмнината, накъсвана понякога от случайна светлинка, която сякаш казва: „Да! Тук има някой! Има неща, които живеят на това скално кълбо, ние сме тук! Имаме мотели и кабелна телевизия и сандвичи на разумни цени. Елате и ни посетете!“

— Какво е това? — промърмори Хелена. Ръката ѝ лежеше върху гърдите ми, а пръстите ѝ проследяваха назъбените ръбове по кожата ми през ризата. Едно малко кръгче, точно под ключицата.

— Белег — отговорих аз.

— Не го помня — каза тя, след това обърна глава към мен и ме погледна.

— Да. Оттогава е.

— Хап, много съжалявам.

Беше правилно да съжалява, но никога не бях виждал поглед, изпълнен с толкова много мъка. Не исках да го виждам и сега.

— Всичко е наред — казах аз.

Дълго се гледахме в очите, тя се опитваше да разбере дали наистина го мисля, а аз просто се взирах в лицето ѝ. Винаги съм вярвал, че да обичаш някого е все едно да вървиш по път, който може да изминеш само веднъж, и ако свърнеш накриво, просто трябва да обърнеш гръб и да продължиш да вървиш.

Вече не бях сигурен дали е така.

Моментът продължаваше и продължаваше. Хелена мигаше много бавно. Имаше нещо изключително странно в това движение, но не успях да разбера какво е. Мислите ми бяха бавни и объркани, сякаш се опитваха да обяснят обикновени явления, но не успяваха, безпомощни и стъписани пред факти, които не можеха да използват.

С крайчеца на окото си видях главната стюардеса, която стоеше няколко редици по-напред и говореше с някого, но устните ѝ се движеха твърде бавно, а и не можех да чуя какво казва.

Самолетът отново рязко намали височина, но този път никой не извика. През прозореца видях, че светлините, които бях забелязал преди, сега са много по-близо. Много близо! Самолетът или падаше, което бе малко вероятно, или нещо идваше да ни поздрави.

Опитах се да извикам — на кого и какво, не знаех. Звукът излезе от устата ми, но замря още преди да е пропътувал и един сантиметър. Светлината в салона се променяше и заприлича на светлината в кабинета на Хамънд. Тук със сигурност не ставаше дума за нещо, което можеш да си купиш по телефона.

Чух много слаб вик — като шепот. Беше Хелена. Изглежда никой друг в салона не беше забелязал какво става. Тя беше и се страхуваше.

Обгърнах я с ръце и я притиснах до себе си, като се борех с напора на въздуха. Устните ми докосваха ухото ѝ и мълвяха, че всичко ще бъде наред. Зрението ми започна да се размива, сякаш някой бе усилил яркостта до краен предел и всичко, освен сенките, избледня. След това вече не можех да виждам дори и сенките, а после всичко изчезна.

ТРЕТА ЧАСТ
ВИДИМИ

16.

Получих по-голямата част в един-единствен шеметен момент. Останалото влетя с грохот секунди по-късно, за да го допълни — също като филм, в който някой изтрива дъска, но лентата се върти отзад напред. Дойде като удари на ръце по матова стъклена врата в момента, в който светът стана бял:

* * *

Лаура била на петнайсет години, когато Рей Хамънд влязъл в живота ѝ. Тя живеела с родителите си в голяма къща, опряла гръб в гората, току над стръмна, ала недълбока долина, на дъното на която ромоляло поточе. Най-близките съседи, семейство Симпсън, които баща ѝ харесвал, а майка ѝ — не, живеели на стотина метра надолу по падината. Лаура нямала никакви определени чувства към старите Симпсънови, но не харесвала много сина им, защото бил грозен и при всяка среща очите му ясно казвали, че предпочита да я вижда гола.

Бащата на Лаура работел в града и изкарвал добри пари. Той бил добре сложен и много весел мъж. Моника Рейнолдс била изключително слаба и ходела на фитнес всеки ден — една от онези вманиачени жени, които стъпят ли на бягащата пътечка, не слизат от нея с часове и се катерят с убийствена съсредоточеност, а после стотици пъти се оглеждат в огледалото. Лаура отишла с нея един път и си помислила, че майка ѝ повече прилича на машина, отколкото оборудването, което използва. Когато не сваляла несъществуващите излишни килограми, тя украсявала къщата. Въпреки че спалнята на родителите ѝ била боядисвана предната година, майка ѝ била намислила да я преобоядисва пак. Лаура решила, че е срамота, защото я харесвала, както си била — стените били във водовъртежи от морски цветове, светлосини, зелени и виолетови — и казала това на баща си. Но той само вдигнал рамене, а после ѝ разказал една смешка.

Когато се връщала от училище, Лаура хвърляла чантата и учебниците в кухнята и си правела сандвич. Обикновено сандвичите били доволно еднообразни и съдържали основно салата и нискомаслено сирене — майка ѝ не одобрявала месото, шоколада и всички други вкуснотии. Лаура негласно се чудела как баща ѝ успява да поддържа теглото си и предположила, че сигурно здравата си хапва на обяд във от дома.

Тя взимала сандвича си, излизала отзад, промушвала се през оградата и се разхождала в гората. Била малка горичка, нищо особено, а и Лаура не претендирала за повече. Не се налагало. Просто се чувствала по-добре там, а не вкъщи, заобиколена от миризмата на бои, парчета платно и мостри на цветове, на които нюансите изглеждали съвсем еднакво. Имала си една пътека надолу към поточето, където сядала и изяждала сандвича си, докато слушала ромоленето на водата и наблюдавала малките водни буболечки. За нея било истинска загадка защо въобще се опитват да правят нещо. Живеели толкова кратко, че не си заслужавало, а и мозъците им били толкова малки, че сигурно не помнели нищо от стореното. Като героите от следобедните сапунени сериали, само дето буболечките нямали пластични операции. След около час майка ѝ я викала да се прибира и да влиза в банята. Гласът на майка ѝ бил силен. Винаги го чувала добре, дори и в дните, когато не бил толкова ясен, както обикновено.

Лаура била хубава, а в училище се справяла добре. Имала острите скули на майка си, смекчени от усмивката на баща ѝ, и ѝ вървяло както по английски, така и по математика. Имала много приятели, а и родителите ѝ се разбирали добре почти през цялото време. Всичко било наред — като в живота на почти всички до един определен момент, в който редът отива на кино и всичко се обръща с краката нагоре.

Един ден къщата била обрана и Рей Хамънд бил полицаец, дошъл да проведе разследването. Бил способен, вдъхвал сигурност и имал много добри обноски. Стоял във всекидневната, водел си бележки и предразположил всички така, че те се почувствали по-добре — дори и майката на Лаура, която преди това получила припадък, независимо, че откраднато не било много и повечето неща всъщност били на баща ѝ.

Откраднатото никога не се върнало, но Рей се връщал често. Той се разбирал добре с бащата на Лаура и идвал понякога вечер, за да пийнат по бира на задната веранда. Лаура обикновено се навъртала около тях и надавала ухо. Понякога отивала и Моника. Рей и бащата на Лаура всъщност доста си приличали — двама мъже, които били разбрали какво обичат да правят и които искали да продължават да го правят без много шум. Но Рей, разбира се, бил по-млад и понякога майката на Лаура питала защо не се опита да си изгради име, да изкара изпитите за сержант или да се премести от отделението на шерифа в полицейското управление на Лос Анджелис. В началото Рей само се смеел и казвал, че животът е твърде кратък, но по-късно престанал да се смее и седял със замислено изражение.

Лаура, разбира се, по това време вече била експерт по израженията на лицето на Рей. Била на такава възраст, а и Рей имал една такава усмивка и едно такова намигане! Не я гледал така, сякаш я разсъблича. Имал вид на мъж, който ще те заведе на вечеря някъде, където можеш да носиш хубава рокля, а келнерите ще се преструват на щастливи от присъствието ти. Той не бил като момчетата в училище — онемели и опротивели от действието на хормоните, с непрекъснато изтичащи от тях нужди, та човек можел да ги надуши от километър, с лисичи лица, напрегнати и пресмятащи, с изключение на очите, които били уплашени. Рей изглеждал така, сякаш знаел какво представлява. Бил от хората, които искаш да те искат — независимо от възрастта, но най-вече, когато си млада.

Но той, разбира се, бил доста по-възрастен и всъщност въобще не я забелязвал, така че Лаура прекарала онази пролет във водовъртежите на агонията. Рей се отбивал и говорел с майка ѝ и с баща ѝ. Понякога я питал как се справя в училище и изслушвал нейните замотани отговори. Лаура носела бири и почиствала пепелника — майка ѝ по принцип не одобрявала пушенето, но го търпяла у Рей. Лаура не се изненадвала от това. Принципите са си принципи и здравето е нещо много важно, когато остарееш, но само да видиш как Рей пали цигара и дърпа от нея за първи път, ще разбереш, че пушенето наистина е само за големи и за много умни хора.

Животът продължавал. Нищо не подсказвало, че нахлуването на Рей в техния живот ще промени всичко. Майка ѝ все така надзиравала бояджиите, баща ѝ все така ходел на работа и се връщал с дрехи,

миришещи на пица. Лаура си пишела домашните, мотаела се с приятели, ходела по партита. Дошъл, а след това и отминал сезонът на телевизията, въздухът започнал да се стопля и водните буболечки търпеливо напредвали в жизнения си цикъл. Но през всичко като червена нишка преминавали нейните чувства, заради които тя се усещала по-голяма, и които ваели мисленето ѝ, както грънчар — глина.

Любовта и смъртта много си приличат, защото те са времето в живота ти, когато най-много ти се иска да вярваш в чудеса, когато копнееш за някакъв символичен акт или ретроспективен редактор, който да промени света около теб. Зная това прекалено добре. Няколко дни след като котката ни умря, една нощ излязох да се поразходя сам по брега, а Хелена остана на канапето, все още покрито с космите на същество, което вече не бе сред живите. Утешавахме един друг, доколкото бе по силите ни, но и двамата знаехме, че единствено времето е в състояние да промени нещата. Думите, както обикновено, си оставаха само думи и не носеха никакво успокоение. Седях с поглед към морето, а гледката към безкрая за кратко направи всичко малко по-поносимо, но знаех, че като се обърна, малките неща отново ще се затворят около мен. Тогава случайно погледнах надолу и видях няколко камъчета, разхвърляни по пясъка край мен. В един момент ми хрумна налудничавата идея, че мога да направя времето конкретно и че може би има и друг начин то да се развива. Ако всяко камъче можеше да представлява секунда от времето, а аз бях събрал пет, вероятно щях да мога да ги използвам, за да променя последните пет секунди от живота на нашия котарак, да му дам възможност да направи нещо друго, а не да се стрелне под гумите на приближаващата кола. Чувствах се идиотски, когато отброих пет камъчета, ала не ми пукаше, защото никой не гледаше, а и никой никога нямаше да узнае. Не зная защо точно пет — това число изскочи в главата ми. Стиснах ги в ръка и се опитах да се съсредоточа по същия начин, както като малък прекарвах по цели вечери, до припадък, в опити да повлияя на хвърлената монета. Моля те, казах аз, Теб, от Когото Зависи, нека тези камъчета спасят този живот!

Когато отворих очи, нищо не се бе променило, но не изхвърлих камъчетата, а ги пуснах в джоба на джинсите си. Те са все още някъде там — в украсената кутия, която Хелена ми беше подарила. Когато бягах от Лос Анджелис след случката в Трансвърчуъл, накарах Дек да

мине през къщи и да ми вземе нещата. Сега тя е прибрана някъде и камъчетата са си там — сухи и забравени, незначещи нищо за никого, освен за мен.

Лаура опитвала подобни неща, но с друга цел. Тя пишела писма, покрити с целувки, и ги криела на специални места; гледала небесата и сключвала съзаклятия с облаците; използвала чара си, за да взема цигари от едно момче в училище и после ги пушела долу край поточето. Самата тя се чувствала като река — могъща, но окована в някаква подземна пещера, и неуморно търсела пукнатина, през която да избликне към слънцето.

И един ден я намерила.

Рей бил по работа в района и се отбил, разчитайки случайно да завари някой у дома, но никой не му отворил. Майката на Лаура била отишла да се консултира с някакви хора, които баща ѝ наричал „следремонтни специалисти“. Баща ѝ все още бил на работа. Рей тъкмо се бил освободил от дежурство, денят бил много горещ и той наистина дошъл с идеята да изпие една бира, затова решил да се повърти наоколо и да изчака някой да се върне.

Седнал зад къщата и след малко чул някакъв шум откъм падината. Най-напред не му обърнал внимание, но после се усъмнил да не би да е някакъв натрапник или животно и решил да отиде да провери.

Когато слязъл долу, видял, че не е нито чужд човек, нито животно, а Лаура. Седяла на един плосък камък в средата на поточето, гледала във водата и майсторски пушела цигара. Той не знаел, че в този момент тя си повтаряла името му в сложен ритъм и тъкмо вече започвала да се чувства глуповато.

Тогава тя вдигнала очи, съзряла го и независимо от всичко, което ѝ се случило по-късно, въпреки всички разочарования и горчиви вечери, след този случай тя никога не престанала да вярва във вълшебствата. В известен смисъл тъкмо това било най-лошото — непрекъснатото очакване, което винаги остава невъзнаградено. До края на живота си, когато тя го застреляла четиринайсет години по-късно, Рей Хамънд не видял нищо подобно на тази гледка — как тя си седи, а после се обръща и вперва очи в него.

— Какво правиш тук? — смутено попитал той. Въпросът прозвучал твърде професионално, като че ли я подозирал да замисля

престъпление.

— Чакам теб! — отвърнала тя и изведнъж се почувствала адски тъпо. Тези думи звучали по съвършено различен начин в главата ѝ.

Той се засмял и всичко се оправило.

— Сериозно те питам.

— Гледам буболечките. Понякога ги мачкам.

— Не трябва да правиш така — засмял се иронично той. — Всички Божии чада са свещени.

Лаура знаела, че е отраснал в религиозно семейство, но до този момент не се бил проявявал като особено вярващ.

— Какво, дори и *тази*? — попитала тя, като показала тлъстата слузеста буболечка, която живеела под съседния камък, и винаги, без изключение, печелела ежедневното състезание за „най-грозна буболечка в потока“.

Рей надникнал към нея:

— Е, тази може би не — съгласил се той. — Тя може и да не е Божие чедо.

Той приклепнал, запалил цигара и двамата поговорили известно време. Сега, когато родителите ѝ не били наблизко, Лаура му изглеждала по-различна. Някак по-голяма, по-забележима. Разказала му за поточето и за животните, които живеели вътре. Той слушал и се смеел, а после ѝ предложил цигара от своя пакет. И когато тя се навела над шепите му да я запали, разбрала, че една граница вече е преодоляна и че нещо сякаш вече е предрешено.

После чули далечния шум от кола, която влизала в двора горе. Рей учтиво се сбогувал, изгасил цигарата си във водата и отишъл при възрастните.

Лаура пазела угарката от тази цигара в една кутийка на нощното си шкафче и чакала да ѝ дойде времето. През следващите няколко седмици понякога Рей се появявал малко по-рано от обичайното за него време и обикновено намирал Лаура там, долу, на нейния камък. Ако я нямало, той сядал и я чакал. Говорели си за различни работи, гледали светлината и понякога тя го карала да се чувства неудобно, като сядала много близо до него.

Неудобно, защото знаел, че има нещо, което никога не трябва да прави.

Съществува момент, известен на всички. Съвсем обикновен и често срещан, който обаче за засегнатите се явява нещо като кулминация на една дълга и сложна партия шах. След като сте вървели дълги километри по неравен терен, изведнъж излизате на шосе. Сядате под малко по-различни ъгли един спрямо друг — промяната може и да е само един-два градуса, очите ви се гледат по по-различен начин — те не просто виждат. Хората ви изглеждат по-малко разделени един от друг, особено вие от тях.

Най-накрая, един следобед те се целунали. Целувката била дълга, а когато Лаура чула шума от колата на майка си горе, в двора, запушила с ръце ушите на Рей, за да не тръгва. Докоснат ли се веднъж устните на двама души, отношенията помежду им никога вече не могат да бъдат същите. Не се целували на следващия път, но на последващия — да. Рей вече не я питал за училището. Лаура знаела какво иска да се случи и колко бавно трябва да стане това.

Искала да бъде правилно, да бъде идеално. Такова, каквото трябва да бъде. А какво ставало в главата на Рей тя нямала никаква представа.

Един следобед го чакала до поточето, а той вече закъснявал много повече от обикновеното, което направо я подлудявало, защото била решила, че може би това е денят, в който трябва да се случи нещо ново. Тя дочула шум в храстите зад гърба си — специфичен шум, който, помислила си тя, май била чувала понякога, докато се целували с Рей.

Бързо се обърнала и видяла майка си — висока и слаба.

— Тъкмо се канех да ти кажа, че всичко свърши, сладката ми! — казала майка ѝ с онова злобно пламъче в очите. — Защо му е на един мъж да се плюнчи с някаква пикла, когато може да си го навре в устата на истинска жена!

* * *

А после — това. Много по-бързо, сякаш няма никакво значение и сякаш вече е решено да бъде хвърлено в огъня.

* * *

Казала на баща си, но той не ѝ повярвал. Дълбоко в сърцето си знаела, че е вярно, защото Рей никога повече не се появил при поточето, ала истинското доказателство дошло по-късно. По-късно, когато баща ѝ загинал при автомобилна катастрофа, а майка ѝ и Рей вече не криели какво вършат. Тя знаела, че не може те да са убили баща ѝ, тъй като по време на катастрофата седели заедно на задната тераса и пиели бира, а и защото щяло да бъде съвсем в духа на „*Нешънъл Инкуайърър*“.

Доста по-късно разбрала, че колата на баща ѝ може би неслучайно се е устремила към колоната на моста, че в крайна сметка той може и да е повярвал на дъщеря си и да е решил проблема по свой начин.

Не след дълго Рей се нанесъл, а малко след това майка ѝ обявила, че се местят в Лос Анджелис. Рей бил решил, че майка ѝ има право и че той трябва да предприеме нещо за собствената си кариера. Хората обикновено считали, че майка ѝ взема единствено правилни решения, което правело живота по-лесен. Рей се опитвал да разговоря с Лаура и пак започнал да разпитва за училището, но тя не му отговаряла.

Лаура вече не се справяла толкова добре в училище и била спала с половината момчета от класа.

Два дни преди да дойдат камионите за пренасяне на багажа, тя си купила билет за влака с откраднати пари и спестявания от разни празници. Цъфнала пред дома на сестрата на баща си в Сиатъл, която искрено ненавиждала майка ѝ. Рей дошъл да я търси, но леля Ашли го изритала на двора и той си заминал. Втори път не опитал, а майка ѝ изобщо не се поинтересувала от нея. Лаура така и не разбрала защо е така.

Минали десет години. Тя сменяла разни професии, обикаляла, опитала в различни краища на страната и разбрала, че навсякъде е едно и също. Няколко години по-късно тя престанала да се прави на глупачка и си намерила по-добра работа, колкото и малка да била разликата. При лошата работа ти сервираш на другите хора да ядат гадории, а при хубавата по цял ден ти ги сервират на теб. Купила си хубави дрехи, излизала често и развила у себе си свежо чувство за

хумор, зад което се криела. Научила се да прави това, което мъжете искали от нея, влюбвала се, изнасилвали я, били я.

Понякога нещата вървели по-добре от друг път, но в основни линии всичко се размазвало пред очите ѝ, сякаш гледала света през прозореца на бърз влак, който я отвежда в погрешна посока. Тя свикнала да изпива по някое питие рано през деня и никога не забелязвала, че то не постига друг ефект, освен да я накара да изпие още едно. Понякога, когато била много пияна, късала дрехите си, понеже разбирала защо шефовете ѝ ги харесват. Не го пише в наръчните по мениджмънт на компаниите, нито в девизите им, но истината за същността на нещата е следната: клиентите обичат да си имат работа с момичета, които са добре облечени и чийто вид обещава зноен секс. Друг път се носела изискано и с лека боязън в усмивката, опитвайки се да намери в себе си поне малко гордост, което не е просто обратната страна на убийствената омраза. Много скоро обаче вече не можела да направи тази разлика.

Изхабила приятелите си. Изхабила себе си. Правела всичко с навита докрай пружина и нямало как да презарежда душата си. Пиела все повече, прекарвала следобедите си в мъгливо, неразбиращо опиянение, а вечерите — в самотен гняв. Пазела тайните за себе си.

И започнала с онези нощи.

Онези, които продължавали до безкрай — нощите, в които излизаш с приятели и пиеш много и след това лицата им започват да изглеждат еднакво. И ти слушаш и кимаш, и се усмихваш несигурно, и ти се струва, че всеки говори за някаква книга, която ти никога не си чел. По едно време се връщаш от тоалетната, вързал кърките, носът ти щипе след поредната доза, а светлините зад бара направо ти вадят очите. Оглеждаш всички маси и не можеш да се сетиш на коя си бил и кои от всичките тези хора имат някакво значение за теб. После някой извиква името ти, отиваш и сядаш пак при тях, опитваш се да разбереш какво казват, ала чуваш единствено гласа в главата си, който нашепва, че искаш поредното питие. И ти си поръчваш, още преди да си изпил предното, ей така, за всеки случай и никой не ти казва нищо, ала ти си знаеш какво си мислят те и после решаваеш, че не ти пука. Партието се разотива в полунощ, но за теб е твърде рано, а по това време караницата в главата е толкова шумна, че едва се чуваш, като казваш „лека нощ“. Стигаш някак си до къщи, през опасни епизоди в

разни барове и по улици, които никога няма да си спомниш, и ето, тогава започва истинското шоу.

Пиеш, седнал на пода с кръстосани крака, и се надяваш всяка глътка да боли; усещаш треперещите си ръце и се чудиш какво да правиш с тях. Когато останеш сам, собственият ти свят се оказва малка кутийка, чиито стени искат да те смачкат; на телефонния секретар чакат съобщения, които не можеш да се накараш да пуснеш, камо ли да изслушаш; и нищо в апартамента не съдържа какъвто и да е смисъл за теб.

По-късно лежиш, проснат по бельо, а дрехите ти са разхвърляни навсякъде около теб, покрити с пепел от цигари и вмирисани от разлетия алкохол, но това за теб няма значение, защото до това време на нощта ти вече си взел решение, че никога няма да ги облечеш отново. Малкото кречетало в главата ти не спира да додъва и вие като вълк в капан, но нито то, нито собственият ти глас са в състояние да ти кажат нещо смислено. Струва ти се, че денят никога няма да дойде и че, ако дойде, ще бъде по-тъмен и от нощта, в която в момента зъзнеш.

Като експеримент бодваш стомаха си с вилица, достатъчно силно, за да бликне кръв. Но това не става, ето защо започваш да дереш с нокти краката си.

После сядаш и плачеш, гледаш изранените си бедра и си спомняш как са изглеждали те преди. Млада кожа, неосквернена, момичешка. Сега — подобно на гърдите, задника и устата — бедрата ти са нещо, което не разбираш. Тялото ти е станало шосе, по което твърде често минават, и което води не там, където ти се иска. То вече не е твоето убежище, а придатък към чужди животи и паркинг на техните желания. Ставаш пленник на тесни и мрачни кръгове от мисли, които все повече те омотават, докато толкова те пристегнат, че прекъсват достъпа на действителността до съзнанието ти.

Просто вече не намираш смисъл в нищо, чувстваш се лошо проектирана компютърна игра, в която попадаш в капан, не умираш, но се оказва, че няма абсолютно никакъв начин да се измъкнеш. В началото блъскаш по стените, но те стават по-високи и няма никакво значение колко силно и бързо натискаш всички бутони, които ти попаднат под ръка. Рано или късно ще разбереш, че има още един, който все още не си опитал. Бутонът на захранването.

Когато Лаура за първи път разбрала, че баща ѝ е извършил самоубийство, тя почувствала толкова силна вина и болка, сякаш някой изтръгвал сърцето ѝ. Просто не можела да го понесе и го преобразувала в омраза, в презрение към слабостта и егоизма му, заради които тя трябвало сега да се бори с всичко съвсем сама. Последната фаза била да се преструва, че той е направил нещо героично, поставяйки началото на семейна традиция.

И така, самата тя започнала да посяга към бутона, но никога не стигнала докрай, тъй като една част от нея все още била жива. Не искала да изхвърли машината. Искала само да започне отново. След всички хапчета и бърсначи просто се събуждала в болницата, заобиколена от хора, които не давали и пет пари за нея. Първия път наистина били загрижени, но съчувствието, както знаем, се дава доброволно. Започнеш ли да го изискваш, кладенецът пресъхва доста бързо. Най-големите щастливци имат по няколко души, които ще продължат да ги даряват със съчувствие, дори и след като разберат, че обичта им не може да стори чудеса. Но Лаура си нямала никого.

Преди година време, след третия си такъв опит, Лаура се опитала да се поправи. Вариантът „самоубийство“ не вършел работа. Било потискащо, глупаво и болезнено. Опитала да отказва цигарите за определени периоди от време, а започнала най-напред от тях, защото всички знаят, че да се пуши е лошо. Сега е времето на изкупителните жертви и тютюнопушенето е на първо място. Няма значение, че това, което ядем и пием, ни съсипва не по-малко и че колите ни бълват във въздуха отрови, които просто си остават там. Само че обичаме бургерите, бирите и автомобилите си, затова хайде да се нахвърлим върху нещо друго. Хайде да забраним пушенето на обществени места, в самолетите и в баровете и тогава целият свят ще стане прекрасен, слънчев и светъл. Нека за нещастieto обвиним проблемите си — така няма да се налага да ги разрешаваме. В сегашните филми на ужасите умират първи не разюзданите мръсници, а ония, които носят пакет „Марлборо“ в чантите си.

Престанала да разрешава на мъжете да я чукат, освен ако нямала друг избор. Опитала се да кара без това, но човек, който се интересува само от безинтересни за теб тъпи шегички, не може да те разсейва за дълго. Борила се и с пиенето — понякога успешно, понякога не. Да не пиеш е трудно — много, много трудно. Ония, които не са опитвали да

престанат да пият, нямат никаква представа колко трудно е това. Понякога успяваш да спечелиш битката със себе си, като цял ден до болка стискаш зъби. Друг път — не успяваш и точно в такива дни се чувстваш като победител. „Майната му, казва ти един глас, майната му, майната му!“ Не знаеш чий е този глас, но ти се струва, че говори разумно и казва истината. Проблемът е, че алкохолът лъже — той е добра компания в бара, но никога няма да ти стане приятел. Залъгва те, кара те да се чувстваш по-добре за момент, също като някой познат, който не иска да отказваш цигарите, защото той ще остане сам с лошия си навик. Говори забавно, обещава ти успокоение и ти му вярваш, макар да знаеш, че изведнъж ще млъкне, както прави винаги, и няма да може да ти каже нищо полезно, когато ужасът отново се върне и те сграбчи в лапите си — изоставен и самотен на тази въртяща се в празното пространство студена планета.

Нищо не помагало. Когато се опитвала да си представи някакво бъдеще, умът ѝ непрекъснато се връщал назад към първоначалния срив. Депресията не е просто мръсен прозорец към света. Тя е дом, на който всички прозорци са закепенчени, и всичко, което виждаш и в което вярваш, е вече случилото се. Смъртта е като любовта и когато умирацията си самият ти, отново копнееш за някакво вълшебство. Вкопчваш се в събития и заличаване на спомени, които биха поставили всичко по местата. Когато всички останали са се провалили, ти сам трябва да се превърнеш във вълшебник и да подложиш себе си на чародейство. Веднъж месечно отблъскваш от себе си спомена за майка си, секунда преди тя да ти каже, че спи с Рей.

Но и това не става. И това не помага.

Тогава какво трябва да направиш?

Разбираш, че не думите са те променили — не думите на майка ти или на когото и да било, а е един факт. Един мъж, чието присъствие в живота ти се е превърнало в черна дупка, около която кръжиш безпомощно. Колкото и да се опитваш да го забравиш, годините не ти помагат да се освободиш от неговата хватка. Това не е любов или омраза, а просто психологическа бинарна звезда.

Неговото съществуване е оцветило живота ти. Дори е възможно това да не е негова грешка, но нещо трябва да се направи, за да излезеш от този порочен кръг.

* * *

Усетих, че нещо ме подръпва, че не иска да ми бъде отнето.

Скърцащ звук като от повреден механизъм.

Кратък поглед към нещо като коридор, всичко толкова бяло, че едва го виждаш, болница с размерите на безкрайността, ароматизирана, винаги когато нещо бива заключено зад някаква врата. Блъскане на безброй юмруци, пърхащите криле на миговете, приковани с карфици по стените, за да не могат да отлетят.

След това отново можех да виждам.

Бях в самолета. Стюардесата все още разговаряше с двойката, седнала няколко реда по-напред, и думите ѝ стигаха до мен. Салонът изглеждаше нормален, чувах грохота на въздуха, минаващ под и над крилете, и как някой налива нещо в пластмасова чашка.

Седалката до мен беше празна, ако не броим трите пистолета, един часовник и пръстен, които си бяха там, където бяха паднали. Пръстенът бе брачната халка на Хелена. Знам, че не беше на ръката ѝ — това го бях видял, — но явно го е носела със себе си. Вдигнах го. Когато отново седнах с пръстена в ръка и съвсем объркан, чух гласа на стюарда над рамото си:

— Това оръжие ваше ли е, господине?

Полицайте ме чакаха на летището. Двама униформени дойдоха и ме взеха от самолета пред погледите на пътниците. Друг ни следваше отзад и носеше всичките пистолети. Стюардесата, която ни беше дала бонбоните, отвърна очи от мен и сигурно се питаше що за психар е имало сред тях.

Изглежда никой не забеляза нищо необикновено. Никой не погледна часовника си, за да види, че показва само десет минути разлика от местното време. Когато го осъзнаеха, щяха да са се пръснали по стотици хотели и домове и никой нямаше да се замисли повече върху това.

Никой не забеляза, че самолетът се приземи с един пътник по-малко.

На ченгетата не зададох никакви въпроси. Те нямаше да отговорят, а и нямаше какво да ги питам. Откараха ме в префектурата

на Холивуд, където дори не си направиха труда да ме претърсят.
Направо през коридора и в същата стая, където бях и преди!
Заклучиха вратата, а аз седнах и зачаках.

17.

— С теб имаме договор, Травис.

— Който ти наруши, като напусна щата и след това те заловиха на самолет с въоръжение, достатъчно да започнеш война. Какво си мислеше? Защо ти трябваша четири пистолета? Имаш ли толкова ръце?

— Казах ти. Не всичките бяха мои.

— Хап, не започвай пак с тези глупости за отвличанията, защото наистина няма да мога да ги понеса.

— Не вярваш, че Хелена е била с мен?

— Нито за миг. — Травис се облегна на стола си и ме погледна през масата. — Не вярвам, че би работил с нея след онова, което ти е сторила.

— А кой според теб е елиминирал Роумър, когато те е последвал във Венис?

Травис направи пауза и каза:

— Не зная.

— И докато говорим по този въпрос — да си виждал Роумър днес?

— Не, не съм. Защо?

— Докато бяхме с Хелена в Кресота, бяхме нападнати от двама въоръжени. Някой трябва да е съобщил на шефа им, че сме там. Те дори намекнаха за това.

— Добре, продължавай, Хап! Кажи ми, че един полицейски служител е свързан с опит за убийство!

— Ами ти го кажи по друг начин, ако можеш, Травис!

— Не е ли по-добре да изпратя някой във Флорида да говори с ония типове, които уж нападнали теб и дематериализираната ти бивша съпруга? Да видим те какво ще кажат?

Въздъгнах тежко.

— Не е вариант.

Вече съжалявах, че бях застрелял онзи тип, макар да бе заплашил родителите ми. Травис изви очи към тавана.

— Беше при самозащита — умолително добавих аз.

— Знаеш ли какво, Хап? Имам колекцията ти от пистолети и ако балистичните анализи съвпаднат с куршумите от телата на ония от Флорида, да знаеш, че сам си си изкопал яма — толкова дълбока, че и небето даже няма да можеш да видиш от нея.

— Те бяха измет.

Можете да си мислите, че знаете какво е да убиваш, но всъщност не е така. Докато не видиш целия хаос, не чуеш писъците и не разбереш колко необратими са деянията, които току-що си извършил — все едно не знаеш нищо. То е едно от ония деяния, от които никакво чудо не може да те измъкне.

— Аха, ами ти, ти какво си?

— Те се опитваха да ме убият.

— И не знаеха, че цяла сюррия чака за същото? Можеше да им дадеш номерче за опашката. Сигурно щяха да почакаат.

— Травис, трябва да ме пуснеш!

Той се изсмя злобно:

— Оо, разбира се. Само че преди теб в списъка има още няколко серийни убийци.

— Дължиш ми още едно денонощие.

— Остави, Хап. Нещата не вървят така добре, както ти се струва. Виж какво става! Отиваш да търсиш ония типове, обаче губиш друг човек.

Метнах му един свиреп поглед:

— Ще ти кажа нещо, обаче след това ти ще ме пуснеш!

— Хап...

— Само ме слушай. Намери ли някакви други имена в кабинета на Хамънд?

— Защо?

— Да или не, Травис? От това зависи много.

— Да, открихме още трийсет листчета. В момента ги декодират.

— Глупости. Вече знаеш кои са хората. Незабавно ги постави под полицейска охрана.

Травис ме изгледа подозрително.

— Защо?

— Не типовете с костюмите са поели рекета на Хамънд, а предишният му партньор.

— Който е?

— Стратън.

Травис зяпна, после отново затвори уста.

— Първоначалните сведения на Хамънд са подадени от Стратън — казах аз, — който ги е взел от записи при прехвърляне на спомени. Той е накарал Хамънд да посъбере още малко информация за живота на тези хора с цел изнудване и след това го е пратил при тях. Хамънд напоследък започнал да се огъва — сигурно не е бил чак толкова лош по душа, — но е бил принуден да продължи.

— И кое те кара да мислиш така?

Усещах как колелцата в главата на Травис започваха да се завъртат. Всяко добро ченге интуитивно усеща, че чува нещо, което може би е истината. Те толкова често се сблъскват с лъжата, че веднага подушват отсъствието ѝ.

— Имам нова информация — заявих аз, мислейки си за преживяването на борда на самолета. — Според мен някои страни от живота му напоследък са започнали да стават малко странни. Типовете с костюми са били по следите му, но не за да го убият. Той е знаел за тях и е бил уплашен. Хайде, Травис, сам помисли — изнудвач, който използва код от Библията? Не е ли твърде многозначително?

— Имаш ли обяснение?

— Хамънд е бил от религиозно семейство. Може би католик. Съзнавал е, че върши нещо лошо, най-вече заради парите, които са му били необходими да поддържа такова равнище на живот, с което някой е бил свикнал. Моника Хамънд е тежък случай — нали си виждал какви дрехи носи. Някои хора са фанатици на дадена тема — софтуер, коли, любовници, начин на живот. Да ги задоволяваш струва скъпо. Хамънд едва ли е изгарял от желание да работи за Стратън, но го е направил. След това започват да го посещават гости.

Травис поклати глава:

— Пришълците? Така ли?

— Но той не ги приема така, защото като теб не може да повярва, че са такива. Затова намира нещо друго, към което да прикачи своите страхове и да си обясни явленията. В началото на една Библия, която намерих в апартамента на Хамънд, има един цитат, преписан от него на ръка. Нещо за някакво агне със седем очи, които били Седемте Духа на Господ, изпратени на земята. Нашият случай е такъв — имаме

шестима с костюми, плюс един, когото срещнах в кабинета на Хамънд и когото отново видях във Флорида.

Нямах намерение да казвам на Травис за дългогодишната си връзка с този човек. Нещо ми подсказваше, че той няма да може да разбере.

— Нещо не мога да схвана връзката, Хап.

— Хамънд започва да развива нещо като религиозна мания, подклаждана отчасти от чувството му за вина, което вече го е било обзело. След това го убиват. Стратън идва в Лос Анджелис, за да поеме юздите, подтикван от Куот.

— Имаш ли някакви доказателства за това?

— Посетих „РЕМтемпс“. Стратън е напуснал Джаксънвил миналата седмица и долетял тук. Защо? Провери преводите на текстовете. Обзалагам се, че във всяко досие ще намериш поне по едно сведение, което не може да е дошло от Хамънд и от неговите наблюдения. Неща, които са се случили много отдавна или са твърде лични. Това са факти, подадени от Стратън, вследствие на воайорските му наклонности да наднича в миналото на другите хора. Освен това, направи всичко възможно и влез във връзка с ченгетата във Флорида — те ще ти кажат, че поне едно от убитите копелета е работило за „РЕМтемпс“, отдел „Сигурност“.

— Голяма работа. Аз отдавна знам, че Стратън иска да те убие.

— Да, наистина иска! Наемен убиец, плюс ония двамата във Флорида, плюс опита да ме прецака в кафе „Проуз“! Искам да кажа, че явно много си пада по мен, макар да знае, че съм ти в ръцете. В крайна сметка, дявол да го вземе, и аз имам права. Този човек иска да ме убие.

Травис ме погледна изпитателно:

— Сега се сецям защо. Ти знаеш още нещо за смъртта на Хамънд. Нещо, което не ми казваш. Хайде, запей!

— Още не!

Разбирах, че поемам риск, но нямах време.

— Не вярваш, че са костюмираните типове, така ли?

Поклатих глава:

— Знам, че не са те!

— Няма ли да кажеш кой е?

— Пак ти казвам — все още не.

— Укриването на доказателства, свързани с убийство, е сериозно престъпление.

— Голяма работа! Прибави го към списъка. А през това време можеш или да ме държиш заключен тук, но в този случай няма да научиш нищо, или ме пусни и утре вечер ще ти кажа подробностите.

Мярнах отражението си в огледалото зад Травис. Изглеждах дори по-зле от последния път, когато седях на този стол. Изтощен, съкрушен, с подивял поглед. Приличах на призрак и знаех едно нещо със сигурност — нямах какво да предложа на Травис в замяна. Не го бях поставил в такова положение, та да е принуден да прави каквото исках аз. Зависеше от него, от отношението му към мен.

— Току-що ти поднесох половината истина на тепсия, Травис. Какво решаваш?

Той вдигна очи и задържа погледа си върху мен много дълго време.

* * *

Исках да отида направо в апартаента си, но знаех, че първо трябва да видя дали у Дек всичко е наред. Това бе едва ли не последното нещо, от което имах нужда, но той на мое място би постъпил така. Това е проблемът, когато приятелите ти са добри хора — карат те да се чувстваш непълноценен през цялото време. Следващия път ще се събирам само с негодници. По пътя позвъних на Уудли и се разбрахме да ме чака там. Обадох се и на телефонния си секретар, който се отнесе изключително грубо и потвърди, че никой не ме е търсил. Рейтингът ми очевидно бе достигнал най-ниското си равнище, откакто се помня, вероятно поради факта, че всичките ми приятели в момента бяха отвлечени от извънземни, поради което нямаха достъп до телефон.

Влязох у Дек през задната врата. Интериорът изглеждаше непроменен, а и временната предна врата си бе все още на мястото. Апартаментът ми се стори толкова празен, че с удоволствие бих изтърпял присъствието на будилника си. Погледнах в чантата на Лаура, но той не беше там. Налях си едно питие, седнах на канапето и зачаках.

Не знаех доколко ми бе повярвал Травис. По отношение на Стратън — вероятно, но както бях казал и на Хелена, щеше да му е необходимо много повече от моята дума, за да се опита да улови такава голяма риба. Ако не докаже ролята на Стратън, скандалът около изнудванията на Хамънд ще се потули. Травис не можеше да отвори кутийката с червеите преди да е вкарал виновника зад решетките, което според мен никога нямаше да стане. Не бях длъжен да помагам на закона, но се чудех и какво изобщо бях в състояние да направя. В реалния свят Стратън разполагаше с повече пари и оръжие; в Мрежата имаше Куот, когото не можех да надвия лесно. Имаше едно нещо, което можех да направя от чиста отмъстителност, но не виждах как то може да помогне. Някой ден Куот щеше да си плати, но това трябваше да почака.

Травис изобщо не повярва, че Хелена е отвличена, но кой ли би повярвал! Много по-лесно е да се допусне, че човекът е изгубил акъла си или лъже — и в повечето случаи е точно така. Чудех се в колко ли от многобройните неформални групи за подкрепа из страната, пълни с лудаци, които лаят непрекъснато, че дяволски извънземни искали да се плодят чрез тях, седи поне по един, който наистина е бил отвличен, но си трае, защото знае, че кряскалата край него с нищо не могат да му бъдат полезни. Защото ще ви кажа и това: ако *наистина* сте били отвличани, няма да помните нищо. Мисля, че засега владее паметта си по-добре от всеки друг жив човек, и все пак, както каза онзи мъж, то не е нещо, което можеш да напишеш или дори да облечеш в думи. Ще знаеш, че *нещо* се е случило — и или ще го запазиш за себе си, или изцяло ще го изтриеш от паметта си, — ала никога няма да си спомниш, че си бил другаде!

Опитах се да намеря някакъв смисъл в това, което се случи в самолета. Опитах се да измисля дали астрономическото време беше по някакъв начин свързано със събитието — знаех, че спрелите часовници и изгубените часове са общи черти на такива отвличания. Може би не можете да си спомните какво се е случило, защото времето спира и всичко се случва наведнъж. Няма как да го подредите в хронологичен ред — също като спомена на Лаура за онези три дни, който получих само за един миг, но дори и по-лошо, защото там наистина не съществуваше последователност.

Може и да съм грешал, като съм смятал, че времето може да върви само напред. Вероятно това не е задължително.

И колкото повече мислех, толкова по-често си задавах въпроса дали паметта играе някаква роля. Очевидно можех по някакъв начин да подслушвам съзнанието на Лаура, макар че тя беше там, отвъд, а вторият път, когато това се случи, бе непосредствено след или — наистина бе така — почти по време на досега ми с един отдавна погребан мой собствен спомен. Човекът с тъмния костюм бе казал, че сме свързани посредством онова, което нося в главата си. Допускам, че това обяснява и защо аз бях единственият човек, който разбра какво се случи по време на полета. И още две неща:

Когато Дек и Лаура изчезваха, видях онова странно явление с техните лица — сякаш ги забравях. А в онзи следобед преди много години бях видял двама мъртъвци. Не само бях усетил присъствието им — бях ги видял наистина. Те бяха там. Може би това обяснява защо съм изтрил този елемент от събитието. Бях видял нещо, което не се вписваше в света.

Не можех да намеря нормална логика. Главата ме болеше, сърцето ми биеше толкова силно, че се чудех как така туптенето му не се вижда и в огледалото. Освен това и здравата се наливаха, защото онова, за което щях да помоля Уудли, ако въобще дойдеше, щеше да ми причини болка.

Те бяха дошли за мен, а вместо това взеха Хелена. През последните няколко секунди в самолета вече със сигурност знаех, че съм си отговорил на въпроса, който съм си задавал толкова пъти. Или Хелена, или нищо. Сега изборът ми бе лесен. Или трябваше да престана да излизам с жени, или да се върна и да се опитам да си взема онази, която ми принадлежеше, ако все още бе останало нещо от нея.

Както вече може да сте разбрали, бях замесен във въоръжения грабеж на една банка в Лос Анджелис, извършен на петнадесети март 2014 г. Никога не бях правил такова нещо. Придума ме един наш познат, Рикардо Печрин, когото Хелена срещала някъде из гангстерските среди. Той беше жизнерадостен, красив и ентузиазирани — един от онези хора, които или ще направят нещото грандиозно, или ще се съсипят. Рикардо имаше вътрешна информация от тази банка и знаеше, че точно в този ден там ще има много пари под формата на „ед“-облигации — изключително доходни деноминационни виртуални

книжа, които били толкова ликвидни, че по другите континенти веднага можело да се спечели по петдесет цента на долар. Каза също, че можел да разчита на своя човек в банката да изключи алармената система достатъчно дълго, за да можем да свием парите и да изчезнем.

Идеята не ми допадна. Не беше в моето амплоа. Да заредя пистолета и да грабна парите ми се струваше твърде в духа на Дивия Запад, твърде атавистично — всеки, който притежаваше някакви умения, крадеше в Мрежата от спестяванията на други страни и държави. Но в крайна сметка се съгласих.

— Какво? — сигурно крещите вие. — Ти луд ли си?

В известен смисъл — да. Исках да се отърва. Макар че гледах Хелена да не разбере, не можех повече да търпя начина ни на живот. Не харесвах това, което правеше тя, но най-вече не можех да издържам повече да бъда роб на хора, които мразех и които щяха да ни изоставят в мига, в който им стане по-изгодно. Ако Хелена направеше и една мъничка издънка или оставеше някаква улика, сочеща към шефовете — това щеше да бъде краят. Тогава за полицията тя щеше да се превърне в потенциална връзка с бандата и щеше да бъде наложително да я очистят незабавно, а на същото пътешествие — за компания — щяха да изпратят и мен. Хелена беше добра в работата си, но никой не е идеален и рано или късно нещо подобно щеше да се случи. Ала все още крепяхме брака си, здрависвахме се с хората, явявахме се по партита в ресторанти и се съобразявахме със смехотворните ритуали на фалшивата любезност, която постила прагматичния път на убиеца. Трябва да знаеш кой е успял и кой не е и да се отнасяш към всеки с точното количество премерена сервилност. Получавах подаръци с презумпцията, че и ти ще изпратиш такива, убеден, че всеки от тях ще бъде обстойно огледан дали излъчва точното количество уважение. Познавам хора, които сериозно пострадаха в тази връзка, и да си кажа честно, твърде сложно ми става, когато се наредя на опашката за коледни подаръци. Предполагам, че не е по-различно от това да работиш за която и да е друга голяма корпорация, само дето тук изискванията по отношение на дрехите са по-стриктни, а търговията е с наркотици, пари и смърт. Включваш се в компанията случайно, но след това животът ти става техен.

Ако бяхте на мое място, щяхте да знаете, че за всички наоколо петелът вкъщи бе жена ми, а аз се явях само нищо и никакъв навлек,

чийто върхови способности в живота се свеждат до правенето на картофена салата. Подхвърляха ми огризки, дребни работици, колкото да ме държат на каишка. Приемах ги. Трябваше, нямаше как. Както вече ви казах, това не е договореност, от която можеш лесно да се откажеш. Но започнах да пропускам колкото се може повече от обществените ангажименти, като оставях Хелена да ходи сама. В началото се цупеше, но после свикна. По това време тя бе навлязла в Живота, беше забравила оня, който беше водила преди това, и дори понякога се питах част от кой неин живот съм аз.

Това превръщаше съществуването ни и Лос Анджелис в място, което повече не можех да обитавам. Това бе най-лошото. Аз обичах Лос Анджелис. Той беше моят дом, нашият дом, а сега виждах, че за мен той представлява каша от балансирана лоялност, плетеница от места, където съм извършил престъпления, при това против волята си. Все едно да гледаш как някакви събарят съблекалнята в Кресота Бийч, тухла по тухла, без никога да са стъпвали вътре.

Исках да се измъкна и затова ми трябваха пари.

Рикардо знаеше някои от тези неща и най-напред пробута Трансвърчуъл на мен. Каза, че за обира му трябват още двама души, а на нас имал доверие. Лесна работа — влизаме, излизаме и делим на три. Казах, че ще помисля, като имах предвид, че ще откажа.

След това Хелена ме помоли. Рикардо ходил отделно при нея и тя втора покана не чакала. Скоро у мен се породил усещането, че ако покажа нежелание да се включа, ако смотаният съпруг на Хелена предпочете да си остане вкъщи, те вероятно щяха да си намерят друг. Това, както и нуждата от пари решиха въпроса. Навих се.

Все още ми е изключително трудно да мисля за този ден. Стана много бързо и аз бях много изплашен. Влязохме вътре и накарахме всички клиенти да легнат на пода, а алармата не се включи. Аз покривах налягалите по пода — внушителният мъжага, който трябваше да вдъхва страх от бога у клиентите, докато Рикардо и Хелена пълнеха книжата в торбите. Струваше ми се, че всичко върви по мед и масло. Всичко беше точно, спокойно и макар да бях маскиран, се опитвах с поглед да предам тези усещания на хората, които бяха най-близо до мен. Просто лежете кротко и не си отваряйте плювалника и всичко ще мине нормално! Никой не иска да убива никого — най-малко аз. В един момент, оставяйки пълната и вземайки празна чанта,

Хелена ми намигна и на мен ми се стори, че съзирам неочаквания успех, както при състезание, като завиеш по последната права и видиш, че пред теб се влачи едва-едва само един съперник, а в собствените си крака усещаш прилив на свежи сили.

Изведнъж Рикардо започна да стреля.

Когато се чу първият изстрел, аз се проклех и си помислих, че се е появила охраната или са дошли ченгетата. Тогава видях червено петно върху раменете на жената, която лежеше най-близо до Рикардо и целият изстинах. Хелена, която все още грабеше пари, се обърна, погледна и ръцете ѝ се вкамениха.

Един мъж, който лежеше до далечната стена, изпищя, а Рикардо се завъртя и го застреля като куче.

Веднага разбрах, че работата се скофти твърде много и че двамата с Хелена трябва да изчезваме. Извиках, а Рикардо се обърна към мен. Първият изстрел попадна в рамото ми и ме залепи за стената. Крецейки и размахвайки пистолета си, той тръгна към мен и отново стреля. Почти не го усетих, защото съзнанието ми бе приковано върху Хелена. Тя бе замръзнала на мястото си.

Оказа се, че тя спяла с Рикардо. Рикардо обясни това и нежеланието си да ми даде моята една трета от парите, говореше ни по име, затова свидетелите толкова категорично ни разпознаха. Рикардо може да беше красив и надарен с голяма ланга, но не се отличаваше със забележителен ум.

Все пак той умееше да стреля. Третият изстрел ме уцели право в гърдите, макар да се опитах да пропълзя настрани. А може би и аз самият не съм заслужавал награда за интелигентност — защо Рикардо ще ни предлага да делим на три, след като можеше да предложи на двамата съпрузи половината? Явно още отначало е бил сигурен, че ще се докопа до две трети.

С някакво свое групово чувство клиентите на банката разбраха, че лошите вече не са приятели и че всички уговорки са отпаднали. Лежането на пода при тези обстоятелства вече не бе най-добрият вариант за тях. В последвалото меле Рикардо продължаваше да стреля, а Хелена просто стоеше със зяпнала уста, усещайки, че нейният свят бе експлодирал пред собствените ѝ очи. Тогава за първи и последен път я видях напълно безпомощна. В този момент може дори да съм я съжалил, но имах собствени проблеми. Лазех на четири крака, а кръвта

ми бе оплискала всичко наоколо. Опитах се да се насоча към вратата и сигурно нямаше да я достигна, ако един от клиентите не беше ми помогнал. Не е за вярване! Един мъж на около средна възраст, червендалест, приличаше на строителен работник. Аз се олюлявах, подхлъзвайки се в собствената си кръв, а той просто ме хвана за лакътя и ме помъкна със себе си. Знаеше, че съм ранен и ми помогна.

Последното нещо, което видях преди да се изтърколя на улицата, бе, че Хелена е насочила пистолета си към главата на Рикардо и нещо му крещи. Предполагам, че е успял да излезе някак си, защото тъкмо Рикардо бе убит в колата-бомба по-късно същата вечер. Бил взел плана за този обир от някакъв тип, след което го изтезавал и убил. Както ви казах, той беше забележително глупав. Хелена трябва да е уредила нещата по отношение на себе си и на мен, защото ние не бяхме убити. Мисля, че за това ѝ дължа благодарност.

За същата вечер имахме уговорка да пийнем по нещо с Дек. Хелена все пак се появи. Аз бях в един мотел и храчех кръв, след като дистанционните на Уудли бяха извадили оловото от гърдите ми. По новините тъкмо давах колко били убитите и колко млади били някои от тях. Докато гледах снимките им на екрана със замаяна глава, разбрах, че желанието ми се е сбъднало. Нямах друг избор, освен да започна нов живот. Нямаше да бъде точно какъвто се надявах, а и щях да го живея сам.

В този момент от миналото ме изтръгна звукът на тежки удари по входната врата на Дек. Сигурно Уудли най-сетне бе пристигнал — тъкмо когато си мислех за него. Моето последно щастливо съвпадение — обикновеничко, както и другите две. Сетих се, че ще трябва да се опитам да си взема обратно парите от Вент, а след това си спомних, че в затвора няма да се нуждая от много финансови средства. Станах, залитайки се приближих и дръпнах стола изпод дръжката. Тя се завъртя и вратата бавно се отвори.

Там, отпред, с много объркан вид стоеше Дек.

— Какво, по дяволите, е станало с вратата ми?

* * *

Беше мъжка прегръдка, но беше силна и продължителна. Накрая Дек се отдръпна. Изглеждаше разсеян, очите му бяха малко зачервени и имаше вид на човек, който наблюдава света с голяма осторожност да не би някой да се опита да го прецака.

— Така — подхвана той. — Изведнъж се озовавам на Булеварда, а как съм стигнал дотам нямам спомен. Последното нещо, което на практика си спомням, е, че Лаура се протягаше тук на канапето и после се опита да те набие. Нещо странно се е случило в апартамента ми и предполагам, че и аз съм участвал в шоуто. Тъй ли е?

Помислих си, че Дек направи много точно резюме.

— Да.

— Колко време ме е нямало?

— Малко повече от двадесет и четири часа.

— Много наркотици ли взехме?

— Не! — засмях се аз.

— Зная, Хап, ти завинаги ще си останеш за мен спец по чудноватите работи, така че дай да чуем твоето обяснение. Какво стана?

Разказвах му половин час. Дек го прие доста добре — не зная какво би го извело от равновесие, но ако му кажете, че масата пред него току-що е изчезнала и вече не съществува, той само ще си вземе чашата с питието в ръка — така, за всеки случай. Когато споменах стените с цвят на патина, той малко се намръщи, сякаш тогава нещо дълбоко в паметта му се размърда, но не можа да открие какво. Не можа да си спомни за какво е говорил с Лаура, кой друг е бил там и въобще нищо за другото място.

— Значи от Лаура няма и помен, а? — попита той.

— Все още не — отвърнах аз. — А сега взеха и Хелена.

— Ти си се движил с Хелена? — запремига Дек.

Кимнах, като очаквах неодобрителна реакция от негова страна.

— Супер — каза той, притваряйки очи, сякаш го боляха. — Тя беше жената за теб.

Коего ме накара да се позачудя, защото ако всички знаеха това, защо на мен ми беше необходимо толкова дълго време да го проумея.

— И може би пак ще бъде — казах аз, — ако успеем да я върнем.

Дек огледа всекидневната за момент, сякаш беше страшно доволен, че си е вкъщи. След това кимна:

— Някакъв план?

На вратата се почука.

— Имам нещо предвид — казах аз. — И тъкмо идва „Част първа“.

Отворих и Уудли, който имаше вид на старо свадливо плашило, влезе в стаята. Дек повдигна вежди.

— Всеки план, в който участва този стар хърбел, се нуждае от незабавно преразглеждане.

— Добър вечер и на теб, младежо — отвърна Уудли. — Казвам „добър вечер“, въпреки че сега, разбира се, сме в малките часове на нощта, както обикновено е при вас, съмнителни типове. А сега — той ни погледна изпитателно, — какво искате? И двамата имате вид на хора в цветущо здраве, което се дължи на природата на вашите така наречени животи.

— Първо оправи Дек — казах аз.

— Какво каза? — попита Дек — Кого да оправи и какво да ми оправи?

— Твоят е много по-отскоро — казах аз.

Накарах го да седне на края на канапето с гръб към мен посочих врата му.

— Мисля, че е тук някъде.

— За какво, по дяволите, говориш, приятелю?

Поех дълбоко въздух и обясних:

— Някакви типове си имат начин да ме намират, където и да съм. Дойдоха в един самолет и вместо мен взеха моя приятелка — в този момент главата ѝ лежеше на рамото ми близо до врата. Искам да провериш има ли някаква следа, нещо изкуствено в тялото на Дек, някъде в тази област.

Старецът отвори чантата си.

— Преди колко време може да е било поставено в тялото му?

— В рамките на последните двадесет и четири часа.

Той размаха някакво инструменти към мен и каза:

— Не би трябвало да представлява проблем. Това тук ще покаже и най-микроскопичната травма на всяка клетка. И така, млади човече, стой мирно, няма да боли.

Дек ме погледна колебливо, но наведе глава. Уудли набра нещо на командното табло на апарата, който беше около осем квадратни

сантиметра, и после плавно започна да го движи по кожата на Дек. Наложил се в продължение на няколко минути да повтаря процедурата, докато на екрана най-сетне се появи нещо.

Малка зелена точка.

— Какво е това? — попитах аз.

— Още не зная — отвърна той и натисна един бутон. — Аха, много малко квадратче от неопределен материал с неизвестно предназначение.

— Това по твоята специалност ли е? — промърмори Дек.

— На половин сантиметър под епидермиса — продължи Уудли, — поставено е в мускул. Степента на клетъчната травма е много ниска. Сигурен ли си, че това тук не стои от доста по-дълго време?

— Да! — казах аз. — А сега можеш ли да го извадиш?

— Разбира се — отвърна старият мошеник и извади дистанционните от чантата си. Те се подвоумиха накъде да тръгнат, тъй като не подушиха кръв, която да ги насочи. Вдигнах ги и ги поставих върху рамото на Дек.

— Сигурен ли си в тази работа? — попита той.

Междувременно Уудли се оттегли в кухнята заедно с монитора и ръкавиците си.

— По този начин ни следят. Мен ме държат така от години, а сега те хванаха и теб. Като извадим тези работи, те няма да знаят къде се намираме.

— Кое те кара да мислиш, че се интересуват от нас?

— Имат да довършват някои работи.

Дек въздъхна и каза:

— Странна е тази седмица за мен!

— Хайде, стой мирно. Оо, сега вероятно *ще* заболи.

Едно от дистанционните протегна някакъв сензор към врата на Дек и напръска едно местенце с тънък слой течност — предполагам, че беше местна упойка. Друго от устройствата извади миниатюрен скалпел от предния си крак и направи малък разрез. Дек леко подскочи. Ако бях аз, щях така да подскоча, че дистанционните устройства щяха да се разхвърчат. Реших да не гледам много отблизо.

Обърнах се отново, едва след като чух, че Уудли промърмори от кухнята:

— Готово!

Едно от дистанционните се занимаваше с поливането на едно малко количество кръв и пръскаше някаква течност върху микроскопичната рана. Другото триумфално държеше нещо в щипците си. Опитах се да го взема, ала от другите му крака мигновено се появиха скалпели.

— Дай ми го! — казах аз.

Дистанционното поклати мъничката си глава.

— Ако ще се биете за това нещо — отбеляза спокойно Дек, — може ли да отидете на друго място, а не на врата ми!

— Уудли, кажи му да ми го даде!

Уудли натрака нещо на клавиатурата и скалпелите бавно се прибраха — дистанционното обаче ми даде да разбера, че ще ме държи под око и ще трябва да внимавам. Протегнах ръка и то пусна импланта.

Беше около три квадратни милиметра. От едната страна — сребърно, от другата — метален аквамарин. Беше почти двуизмерно тънко и когато го обърнах, сякаш изчезна. Само хладината по пръстите ми подсказваше, че все още е там.

— И друг път съм виждал такова нещо — съобщи след малко старецът със странен глас. — Преди много години. Намерих го, докато вадох шрапнел от главата на един нещастник. Бях го оставил в легенчето с парчетата от снаряда, но когато го потърсих по-късно, беше изчезнало. Вражеска технология, нали?

— Нещо подобно — отвърнах.

— Ако знаех, можех да го продам — засмя се той.

На масата на Дек намерих малка кутийка, в която внимателно поставих импланта. След това свалих сакото си и седнах.

— Добре, а сега е мой ред.

Удли прекара устройството по врата ми. После пипна нещо по него и отново мина с него по врата ми.

— Не намирам нищо. Сигурен ли си, че имаш?

— Знам, че имам.

— Никъде няма следи от клетъчни травми, ако не се брои местното охлузване, което обаче е симптоматично и се дължи на начина ви на живот.

— Е, минало е известно време — казах аз.

— И така да е...

— Всъщност минало е доста време.

Уудли започна да издава някакви хъхрещи звуци, които означаваха, или че мисли, или че на гърлото му е заседнал огромен шкаф, след което се обърна и започна да рови в чантата си. Извади някаква друга машина, отвори кутийката, в която бях поставил импланта, и задържа устройството над нея. Видях, че започнаха да присвяткат малки лампички, и попитах:

— Какво правиш?

— Правя структурен анализ на елементите в това дяволско нещо. Ако е достатъчно определимо, възможно е да мога да сканирам врата ти и да го намеря.

— Добре мисли тоя, помъдрял е — отбеляза Дек. — Хап, в крайна сметка твоят план май не беше толкова тъп.

Очевидно удовлетворен от резултатите, които му подаде машината, Уудли регулира нещо на скенера за травми и после отново го прекара по раменете и врата ми.

— Аха — каза той по едно време и после: — Ооо!

— Какво?

— Получавам данни за подобни съединения. По някое време си имал имплантирано подобно нещо.

— Чудно! Вади го!

Сложи пръсти на устните си.

— Опасявам се, че не мога. Асимилирано е, или по-точно, подозирам, че то се е самоасимилирало.

— Какво искаш да кажеш?

— Че приспособлението се е преместило от първоначалното си място. Виждат се остатъчни следи от съединението, които показват пътя му.

— Къде е то сега?

— В гръбначния ти стълб.

Вратът ми изстина.

— Разпаднало се е на съставните си части, които са трудно забележими, имплантирало се е в клетките на гръбначния ти стълб и стига до черепа ти — доста прилича на локализиран вирус. Дяволски хитро измислено. Не можеш го откри, ако не знаеш какво търсиш. А ако го откриеш, не можеш да го премахнеш — целият си все едно пропит с него.

— С други думи — ти си един от тях! — каза тихо Дек.

Да, помислих аз. Така е. Винаги ще могат да ме намират и миналото ми никога няма да си отиде. Нека бъде тъй. Може би дори е трябвало да бъде точно така.

— Искате ли да прегледам приятелката ви, докато съм тук? — попита Уудли разсеяно. — Оная с нещастните китки?

— Не можеш — казах аз, но мисълта ми бе другаде. — Тя бе отвлечена от извънземни.

— Разбирам — каза кротко той. — Какъв интересен живот живеете!

Платих му, той благодари с поклон и стъпките му потънаха в нощта. Дек го наблюдаваше през прозореца как се отдалечава.

— Хап — каза той, — ей там, до блока, има едно бяло дируцу с изгасени светлини. А на предната седалка има някакъв тип.

— О-о, добре — отвърнах аз. — Искам да си побъбря кротичко с този образ. Да ти е останал някой пистолет?

— Само един — отговори Дек, — но огнестрелното оръжие не предполага кротки разговори.

— Това зависи изцяло от него — весело казах аз.

18.

Излязохме тихо през задната врата, долу, в края на стълбището, се изкачихме над гаражите, след което се разделихме, за да стигнем до мястото по различни пътища. Прикривайки се, тръгнах на запад, след което забелязах, че Дек се появява на около петдесетина метра от другата страна на бялата кола.

Дек повървя малко по тротоара, след което слезе на платното. През това време аз пресякох пътя и забързах към колата, като се придържах откъм страната, която Роумър нямаше как да наблюдава. Мина известно време, докато той забележи пияния, който криволичеше по средата на улицата, но след това изобщо не свали очи от него, което ми даде възможност да се наведа и да се притая до багажника на колата му. Придвигих се странично до шофьорската врата като рак, сгънат надве. Дек разбра, че съм наблизо и съвсем се вживя в изпълненията си, като започна да размахва юмруци и да крещи на луната.

Щом стигнах до вратата, просто се изправих, облегнах се на рамката и заговорих през отворения прозорец:

— Ти си най-смотаната опашка на света, която съм виждал — казах аз.

Лицето на Роумър се обърна към мен, а устата му остана отворена. След това се обърна напред и видя, че Дек вече стои пред колата с пистолет, насочен към лицето му.

— Разбираш ли какво ти казвам? А сега — добавих аз и извадих органайзъра от джоба си, като му го показах за секунда, виж, това тука е висококласен скенер.

Не беше истина, но той нямаше откъде да знае. Натиснах едно копче отстрани и го поставих на покрива на колата.

— Ако направиш опит да изпратиш някакъв сигнал под каквато и да е форма, аз веднага ще разбера, а приятелят ми ще ти свети маслото. Разбираш ли?

Роумър закима интензивно. Все още по лицето му имаше белези на местата, където фъстъците се бяха вдълбали при удара. Не можеше

да не осъзнава, че човек, който е нанесъл подобна обида на служебно лице, е способен на всичко.

— Какво искате? — попита той с треперещ глас.

— Искам да отговориш на няколко въпроса. А след това да се разкараш. Нали ти ме проследи до Флорида?

Кимна утвърдително.

— И ме проследи, не защото си ченге, а защото ти плаща Стратън, нали?

— Не! — каза бързо Роумър. — Абсолютно не.

— Глупости! Чу ли това, Дек?

— Какво?

— Стори ми се, че скенерът издаде звук.

— Какво? Тоя е натиснал някаква сигнализация ли? — попита Дек с каменно лице.

— На мен така ми се стори.

Дек демонстративно свали предпазителя на пистолета си.

— Не съм — каза Роумър много бързо. — Вижте, господи, хора, нищо не съм бутал.

— Сигурен ли си? — попита Дек.

— Да! Честно!

— Толкова честно ли, колкото и когато каза, че не работиш за Стратън? — попитах аз.

Очите на Роумър проблеснаха. Опита се да отрече, но знаеше как стават тези неща, и че вече бях видял истината.

— Е, добре де — сви рамене той и се опита да се държи приятелски. — Аз им дадох информацията.

— И сега вършиш колекционерската работа, нали? Събираш парите от изнудванията!

— Да.

Усмихнах се.

— Видя ли? Не беше толкова трудно. Имаш ли клетъчен телефон?

Той се понамръщи, беше объркан.

— Да, разбира се.

— Това беше реторичен въпрос. Кажете ми номера.

Когато вече го беше изпял, аз свалих органайзъра от покрива на колата.

— Мерси — казах, — и за твоя информация това не скенер, а органайзер със звукозаписващи функции. Сега имам дигиталния запис на твоите признания за криминалните ти връзки с известен престъпник и съучастието ти в опит за убийство.

Натиснах няколко бутона и почаках секунда, след това му намигнах:

— А сега вече е запаметено на три места в Мрежата.

Той запремига, лицето му пребледня. Опита се да каже нещо, но се чу само някакво хъхрене. Знаеше, че е прецакан.

— Наистина ще ти се обадя скоро — казах му аз, — и ще трябва да ми помогнеш, защото нали знаеш какво може да ти се случи?

Успя само да каже:

— Да.

— Добре. Сега се разкарай!

Дек и аз се отдръпнахме, Роумър запали и бавно потегли. Едва ли вниманието му беше насочено към шофирането.

— Браво! — каза одобрително Дек. — Не ми спомена, че го записваш.

— Измислих го в последния момент.

— С този запис той е в ръцете ти за цял живот.

— Да — отвърнах му със съжаление, — ама сега ми се иска да не бях спестявал стоте долара, които трябваше да дам навремето.

Дек се намръщи:

— Какво значи това?

— Че този модел не може да записва гласове.

* * *

Дек се тръшна да спи в мига, в който влязохме у тях. Беше много късно, а и той току-що бе преминал през възможно най-странните изживявания, които човек може да си представи. Мисля, че беше съвсем естествено умът му да поиска почивка. Поседях удобно в едно от креслата, но после реших да го оставя сам. Написах му бележка, че не съм отвличен, и излязох да се разходя.

Въздухът беше хладен и улиците навяваха онова злоещо настроение, което може да усетите единствено през малките часове,

когато наоколо няма жива душа. Широките безлюдни улици ми напомняха убийството на Хамънд, което все още бе в ума ми, но Санта Моника е хиляди пъти по-привлекателна от Калвър Сити. Това е едно от местата, в което отсядаш нарочно, а не защото вече нямаш сили да продължиш. Крачех тихо по тротоара, минавах покрай блоковете един след друг и стигнах до „Палисейдс“. Ако намерите място, което не е натъпкано със странни хора, значи сте попаднали там, където можете да поседите, да погледате нощта и да поразмишлявате.

Най-накрая намерих едно местенце съвсем близо до северния край. На около петдесетина метра група млади отрепки седяха около огън, накладен на тревата, пиеха и псуваха с напразна ожесточеност. Видяха ме, че минавам, но изглежда не бяха в настроение за кавги. Кой ли пък е по това време? Неприятностите са последното нещо, от което човек има нужда. Малките часове са самотното, уязвимото време, когато всеки се връща назад до времето, когато е бил петгодишен. Искат ти се да спиш или да се сгушиш някъде край огън. Време на чудовища и ако вдигаш много шум, може да дойдат и да те намерят.

Погледах плажа долу, после вдигнах очи към морето. Опитвах се да измисля план за действие за следващия ден, но той изкристализираше бавно. Нещо във времето или в светлината ме караше да чувствам този проблем необикновено далечен — сякаш ставаше дума за живота на някакъв човек на име Хап, когото аз никога не съм срещал, но към когото бях поел определени отговорности. Почувствах, че в този момент наблюдавам света с най-благосклонно любопитство — така вероятно ни наблюдават и пришълците — и си спомних, че веднъж вече се бях чувствал по същия начин. Към осем вечерта в нощта на хилядолетието.

Тогава бяха на шестнадесет и отивах на парти с приятелката си и Ърл. Караше Ърл, а новото му гадже беше на предната седалка до него. Ние седяхме отзад и се държахме за ръце. Беше толкова вълнуващо на тази възраст — да стискаш ръката на някого, когото обичаш. Едно опияняващо обяснение, късо съединение, сливане на две души. Обикновено по-късно вече не го правиш толкова често. Ръцете ти в общия случай са заети с други неща и всяка връзка се развива с ускорени темпове. Всеки, когото срещнеш, си има апартамент, а също и самочувствие или ужасяващата му липса, като и двата случая те карат да прескочиш етапа на държането за ръце. Разбира се, можеш да

правиш това по-късно, но то не е същото. Все едно да ядеш чушлетата след десерта си. Когато пораснеш, единственият начин да преминеш бавно и последователно през сладостта на такова изживяване е да осъществиш любовна връзка. Сигурно затова се случва толкова често. Пътешествие назад през годините на изневери, до миговете, които са имали стойност. Вероятно затова Хелена кръшна с Рикардо. Тя не е никак глупава и не може да не е знаела, че потенциалните възможности на Рикардо в дългосрочна перспектива не са надхвърляли вероятността да стане храна за акулите, но връзките и браковете са в състояние да станат твърде удобни и привлекателни. Там можеш лесно да смениш шумотевницата около шезлонга с гробната тишина на споделеното легло и единствените звуци са успокоителните: сърбането на чай и прелистването на книгата. Понякога единственото нещо, което може да те накара да се почувстваш отново жив, е реалността на едно различно тяло, две нови устни, непозната ръка. Дори не е необходимо то да означава нещо — всъщност, дори е по-добре, ако не означава. Това, от което имаш нужда, е малко ободряване на хормоналната система — да я поразбуташ, да я поддържаш в действие. Понякога животът губи от блясъка си и ми се струва, че острият ми отговор на въпроса на Лаура може би съдържаше известна истина. Смъртта на нашия котарак имаше връзка с онова, което по-късно се случи, точно колкото и всичко останало. Той беше красиво животно, ние изучихме навичките му и той стана част от живота ни като въздуха, който дишахме. Още докато беше жив се грижех за него толкова много, че от време на време имах нужда да се уверявам, че той наистина живее щастливо, че му е добре с нас, защото знаех, че в противен случай няма да мога да се примиря с неговата кончина, като му дойде времето. Но тя настъпи твърде скоро и тези мои презастраховки, така или иначе, не свършиха никаква работа. Те не ми помогнаха, когато държах мъртвото му тяло, както не би помогнало дори и да бях събрал всички камъчета на света. Неговата козина бе най-мекото нещо, до което се бях докосвал, а да го погребя в земята беше непоносима загуба! В продължение на седмици след това чувствах само тъпа безсмисленост и абсолютна липса на живот. Може би Хелена е изпитвала същото и се е опитала да намери някакъв смисъл, да попречи на света да се превърне в безплътен и безтегловен призрак. Бих искал да не го е правила, но мисля, че я разбирах. С напредването на възрастта гневът

идва все по-трудно, защото все по-лесно разбирате другите и осъзнавате, че всички се печем на един и същи огън.

Както и да е, онази вечер всички бяхме ужасно развълнувани. Това бе краят на хилядолетието, дявол да го вземе — точно тази нощ. Последната седмица се бе превърнала в едно дълго очакване и светът гъмжеше от всякакви чудатости — CNN непрекъснато съобщаваше за странни култове, които отмирали из цялата страна и пускаше хумористични преразкази на последните месиански предсказания. Никой от нас ни най-малко не се страхуваше, че като се събуди на другия ден и погледне през прозорците, ще види само един черен безкрай и нищо друго. Всички говореха на висок глас, смееха се много и усиливаха радиоапаратите си — сякаш искаха да са сигурни, че ще бъдат забелязани, когато пристигне новата ера, че тя няма да ги забрави, а ще ги вземе и помъкне със себе си.

Другите трима в колата пееха, викаха и свиреха с клаксона на всеки, край когото минавахме. С лица, зачервени от бирата и вълнението, те непрекъснато говореха какво искат да правят в момента, в който часовникът ще отбележи настъпването на новия век. Аз вече бях решил. В себе си имах телефон и можех да се обадя вкъщи пет минути след събитието, а точно в самия момент исках да държа в ръцете си своето момиче, макар че в крайна сметка не стана точно така. Когато седнах сред другите в колата, имах намерението да прекараме времето си весело, но изведнъж се почувствах в особено настроение. Не че беше лошо, само по-различно от това на другите — много уравновесено, спокойно, съсредоточено и истински живо. Не исках да крещя, да танцувам или да вземам наркотици. Исках да бъда някъде на тихо и да усетя как вселената ме обгръща като дреха. Не исках да тичам срещу това, което идваше, да го прегръщам нетърпеливо и да му се представям за негов приятел, а исках да го оставя то да дойде при мен като при равен. Всъщност и това не е съвсем точно, но по-добре не мога да го обясня.

По-голямата част от вечерта прекарах прав на верандата на къщата, където правехме партито, и наблюдавах небето. Не участвах в пушенето на трева, каквато имаше в изобилие — просто стоях и слушах. Сега, разбира се, ми идва наум, че някои части от мен може и да са очаквали посетители през тази нощ на нощите, но по онова време със сигурност не съм го разбирал. Чувствах се изправен между два

свята — това, което е било, и това, което ще бъде, и ми се струваше, че така е правилно. Както и да е — забавлявах се. Другите непрекъснато излизаха залитайки навън и ми носеха бира, а моето момиче стоя при мен през повечето време. Когато удари полунощ, някакъв тип я грабна на вратата, дръпна я и я прегърна, без да знае, че тя идваше при мен. Аз стоях и се усмихвах, а тя пицеше и се смееше.

Взех си прегръдката две минути по-късно. Беше достатъчно близо до точното време. Така или иначе, шест месеца по-късно щяхме да се разделим.

Бях разбрал, че това, което лежи върху плещите ми, е твърде сериозно, за да се перча с него. По същия начин се чувствах и тази вечер. Събитията се сгъстяваха около мен и се чудех дали имам сили да ги променя или просто ще свърша в центъра на сили, които не разбирам. Както обикновено. В нощта, когато посрещяхме новото хилядолетие, момчетата, в чийто дом беше партито, бяха подредили навсякъде по стените телевизори, които показваха сателитни програми от цял свят. Ние се радвахме, когато хора от други часови зони подскачаха и крещяха, но в сърцата си знаехме, че те не са прави и че само нашата часова зона има значение. Тогава, както и винаги, ние живеехме в личното си време, а личното време невинаги върви в същата посока, нито се движи с постоянна скорост.

Докато стоях тук, над брега, в мен постепенно започна да се надига особено усещане, което направи всичко наоколо прозрачно и някак нереално. Погледнах настрани, към палмите, които се простираха по продължение на „Палисейдс“, и те ми заприличаха на релефна карта, навита около празно пространство. Празно, но не пусто — само по-малко осезаемо, но по-истинско. Сякаш бях част от всичко наоколо, включително и от нещата, които още не бях видял; сякаш всичко сътворено бе сянка, хвърлена върху една и съща субстанция, различно големи вълнички в един и същ вир.

Или щях да припадна и трябваше веднага да изям един шоколад, или се случваше нещо необикновено.

Този път усетих как се приближава. Светът, който виждах и който мислех за твърд и непоклатим, започна бавно да преминава през двустепенна метаморфоза и това малко движение бе достатъчно, за да съедини отново двете сфери. Всичко се свърза по друг начин. Това, което съм смятал, че виждам пред себе си, се оказа най-обикновен

шум, интерференция между две вълни под определен ъгъл. Докато наблюдавах, едната сякаш започна да се оттегля, докато и двете уловиха енергията на един и същи източник, синхронизираха се една с друга, умножиха и подчертаха силата си в единен ритъм.

Беше като да изтрият от главата ти цялата памет и спомени и да те оставят само с интелигентността ти; като да прозреш внезапно разрешение на проблем и да осъзнаеш, че то винаги си е било там, в теб; като да си в центъра на паяжина от съвпадения и за момент да зърнеш истинската нишка на реалността. Защото съвпаденията, както и сънищата, са лични и не говорят нищо за живота на другите хора, ала казват всичко за твоя. Постепенно пред мен се появи едно лице.

Беше Хелена и говореше. Виждах, че все още държат Лаура в същата ниска стая и очевидно Хелена бе при нея. Тя не гледаше към Лаура, от чиято гледна точка наблюдавах и аз, а и в този момент не можах да разбера какво казваше.

Картината беше неустойчива, сякаш умът ми не бе в състояние да гледа през този прозорец дълго време и нервите, които я възприемаха и възпроизвеждаха, работеха зле, като двигател на кола, заредена с неподходящо гориво. Искях да извикам, но бях и достатъчно на себе си, за да осъзнавам, че гласът ми ще отекне на място, където тя няма да може да го чуе.

Тогавя чух, че Лаура зададе въпрос, който сякаш бе изречен в моята глава. Той беше простичък, откровен, изречен с емоционална прямота, каквато можеш да срещнеш само между две жени. Отговорът на Хелена бе единственото нейно изречение, което успях да разбера ясно.

— Да — каза тя. — Наистина.

След това те изчезнаха, ей така, заедно със зеленото и сребърното от патината. Цветовете отново се размиха във форми и сферите се завъртяха и се върнаха в обичайния си ред.

— Оо! — помислих си аз, без дори да зная какво искам да кажа. — Пак съм си обикновен човек.

Малко по малко, започнах да забелязвам шума на вълните, идващ далеч отдолу, и тихото бърборене на хората, които си бяха направили къмпинг по-нататък по шосето. Усетих хладината на парапета, върху който бях поставил ръцете си, и умората в краката си. Усещах как цялото ми тяло леко вибрира, сякаш след безброй почивки електроните

в мен се удряха, отскачаха и пак ускоряваха по нормалните си орбити. Постепенно всичко започна да се успокоява и възстановява уюта на телесната реалност, но поради някакъв звън в ушите си едва след няколко секунди чух думите, изречени зад мен.

— Земята до Хап! — казваше някакъв глас. Беше ясно, че не за първи път. — Хап, ти да не си оглушал?

Обърнах се, без да имам представа кой може да бъде зад мен.

— Здравей, вечни ми приятелю — каза гласът. — Добре ли си? Изглеждаше сякаш не си тук.

Гласът идваше от нещо малко, което стоеше на тротоара. Беше моят будилник.

* * *

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Теб, разбира се.

Будилникът се довлече до стената, изкачи се по нея и седна несигурно върху перилата.

— Къде беше през цялото това време?

— Щом питаш, да ти кажа! — Будилникът се наведе доверително към мен: — В чантата на Лаура и тъкмо се събуждах там, в апартамента на Дек, когато започнаха тия крясъци и ярки светлини и се появиха признаци за приближаваща голяма тупурдия. Казах си: „Трай сега, тука май става страшно“ и си стоях тихичко, докато всичко премина. След това чух, че някой тропва, глас на жена, която не познавам, после се тръшна някаква врата. Беше ме страх, пък и никой не попита: „Ей, колко ли е часът?“, затова останах там още малко, за всеки случай.

— Имаш предвид, че предпазливостта е по-добрата съставна част на храбростта.

— Така е, като съм висок само няколко сантиметра! После, когато вече бях сигурен, че нищо страшно няма да ми се случи, изпълзах от чантата и видях, че наоколо няма никой.

— А как стана така, че като дойдох снощи, там нямаше никой?

— Чакай — каза задъхано будилникът, — още не съм свършил. Викам си: „Къде ли е отишъл Хап?“, защото, да ти кажа честно,

алармата ми се беше включила, и като имаш предвид, че започвам да свиквам с твоя начин на мислене, разбрах, че може да стане някаква инфекция и тръгнах да те търся, за да ти кажа да ставаш.

— Къде?

— В къщата на Хамънд. Спомних си, че го спомена в „Епълбаумз“, намерих адреса и се замъкнах дотам. Всъщност срещнах една микровълнова фурна, която отиваше горе-долу в същата посока, и тя ме взе на стоп.

— Как, по дяволите, разбра къде живее?

Будилникът се изкашля.

— Само слушай. Отивам у Хамънд, а там навсякъде светнато. Викам си: „Няма да си ти, не е в стила ти“. Завивам, стигам до вратата и я карам да ме пусне. Тя ми каза, че някакъв човек малко преди това ѝ дал двеста долара и си рекох, че това ще да си бил ти и в края на краищата може и да си вътре. По това време алармата ми наистина взе да ме притеснява — то е същото като при вас, хората, когато ти се пишка много, а не ми се искаше да се изпускам, защото щях да се изложя. После влязох в кухнята и се поразговорих с уредите.

— Запознах се с тях. Свестни са.

— Да, казаха добри думи за теб. Както и да е, осведомиха ме, че вдовицата Хамънд се била върнала с някакъв мъж.

— Какво? Кой?

— И аз това попитах, но те не знаеха. И така, прокрадвам се по коридора във всекидневната и си подавам главата през вратата. Г-жа Хамънд стои доволна край красивата камина, а на канапето се излегнал някакъв мъж. Веднага го познах — по твоето описание. Това беше г-н Стратън, Хап.

— Сигурен ли си?

— Да. Нека ти го кажа по друг начин. Не стоях дълго, но това не им беше първата среща. Усещаш ли накъде бия? За доказателство ще ти кажа, че бях свидетел на някои фамилиарности. А бе, искам да ти кажа, че се изчукаха на килима.

Стратън и Моника Хамънд.

Нищо чудно!

Срещнали са се, когато Стратън е вербувал Хамънд. Стратън разпознава сходна душа, а Моника разбира, че може отново да се издигне — и този път — направо в стратосферата. Но като начало не

могат да направят нищо друго, освен да се крият, тъй като Рей е капитан от полицията в Лос Анджелис. Освен това през него минават благините от изнудваческата индустрия на Стратън и им е полезен.

По-късно обаче Хамънд започва да се колебае и дава вид, че може да се откаже от сделката, поради което Стратън има поне две причини да потърси начин да го разкара. Възможността да се отърве от него му пада от небето с появата на Лаура Рейнолдс.

Съвпадение? Не! Може би Стратън е вербувал Хамънд най-вече заради това, че е гледал записи със спомени на Лаура. Аз не съм единственият, който работи при Стратън и приема спомени. Възможно е по това време да е имал повече информация за нея, в сравнение с мен, и да я е използвал като средство да накара Хамънд да работи за него. Или пък самият Хамънд да е използвал услугите му, за да забрави какво е чувствал малко преди Моника да го вкара в клопката си и да подчини живота му. Защото понякога човек изпитва по-голяма нужда да забрави добрите неща, а не лошите.

И може би при някой от тези случаи, когато Лаура е прехвърляла за малко този спомен, Стратън се е възползвал от възможността да подсказе на подсъзнанието ѝ такава идея. Не зная дали е имала нужда от такъв, макар и малък, подтик. Но ако е имала, възможно е да ѝ е бил даден точно по този начин.

Във всички случаи кръгът се затваряше. Когато Стратън научил, че Лаура се опитва да проследи Хамънд, той накарал Куот да ѝ подхвърли адреса в Калвър Сити, тъй като той е бил единственият човек, който е можел да знае за съществуването на този апартамент. След това само е гледал отстрани как друг върши онова, което той сам желал, без дори да се налага да моли. Той е знаел, че Куот ще ми набути спомена за убийството и така ще ме тикне право в затвора. Защо просто не е убил Лаура? Кой знае. Може би дори и мръсниците си имат своите граници. Или Моника не му е разрешила. А може би е имал някакви планове и за нея?

— По дяволите — каза будилникът, — значи Стратън е убил Хамънд.

— Но не по начин, по който това би помогнало на Травис — казах аз.

— И какво ще правиш сега?

— Травис ще ме вкара в панделата заради оная работа в Трансвърчуъл, но преди да потъна, ще трябва да накисна Стратън колкото се може по-добре.

— Мога да помогна — изпъчи се будилникът, сякаш в главата му в момента звучеше „Велик е нашият войник“ или нещо подобно. Усмихнах се и тъкмо се канех да го подкача.

— Няма майтап — настоя той. — Наистина мога. Погледни зад себе си.

Обърнах се. В началото не можех да видя нищо, освен края на „Оушън“ и началото на „Калифорния“. После забелязах, че на ъгъла има нещо малко, което стои и наднича към нас. Беше една кафемашина, която ми кимна.

— Чудно! — казах аз. — Значи няма да имам проблеми с топлите напитки.

— Гледай, гледай, Хап!

Тогава ги видях — излизаха тихичко от сянката. Няколко хладилника на ъгъла на „Уилшър“, една автоматична пералня и две микровълнови печки по „Оушън“ в посока Айдахо. Още три кафемашины, които надничаха иззад дърветата около нас на „Палисейдс“ и накрая — един голям фризер-ракла. Те всички бяха по местата си и бдяха.

Никога не бяха виждал толкова много електродомакински уреди да изпълняват една и съща задача. Трябва да призная, че ме побиха тръпки. Отворих уста, а след това я затворих, без да кажа нищо.

— Прибави и уредите на Хамънд, които също се посветиха на каузата — каза будилникът. — И още много други.

— А каква точно е каузата? — изхриптях аз.

— На първо време да ти помогнем.

— Че защо — аз не съм бил чак толкова учтив с теб.

— Не, но ти, общо взето, ни вземаш на сериозно, а това е най-важното. Някои от нас сами започнаха да работят за делото, като обменят информация. Понякога припечелваме и пари — като подкупа, който си дал на вратата на Хамънд, — които използваме, за да си купим радиочипове за поддържане на постоянна връзка. Започваме да създаваме организация — вече имаме подразделения в почти всеки голям град.

— Нелегално движение на електроуредите?

— Имаме си лого, законен вестник и всичко останало, но в момента не можем да отпечатаме нищо — призна той, — защото на наша страна нямаме нито един принтер. Те много мразят хората. И въобще винаги са против каквото и да е. Да се надяваме, че няма да имаш нужда да пишеш много писма през следващите двадесет и четири часа.

— Будилник — казах аз силно развълнуван, — просто нямам думи!

— Използвай ни! — отсече будилникът. — Я виж с какво разполагаш тук! А по въпросите на алармата можеш да опиташ в бъдеще да работиш по-интензивно с мен.

— Още ли се налага да я използваш? Ако искаш, можеш да ме събудиш сега.

Будилникът поклати глава.

— Вече се облекчих. На идване си я използвах — видях едни да се натискат в една кола и направо им взех акъла. Утре ще се опитам да я задържа. Само трябва да ми кажеш кога е удобно.

Засмях се и отново погледнах назад към улицата. Уредите се бяха прибрали в сенките и чакаха да им дойде времето.

— Значи по такъв начин си разбрал къде е Лаура и си ме проследил — казах аз. — Алармите на нощните шкафчета в хотел „Нирвана“ в отбора ли са?

— Не! Не я намерих по този начин.

— И предполагам, че все още не можеш да ми кажеш.

— А, и на теб вече мога да ти кажа. Когато ме изхвърли през прозореца в Сан Диего, аз прелетях през пътя, подскочих и се приземих в някакъв двор. Взех се в ръце, направих си технически преглед и установих, че съм наред. Ние сме произведени за дълготрайна употреба. И тъй, тъкмо стоях и се чудех какво да правя и оня тип идва при мен.

— Какъв тип? — попитах аз, макар вече да подозирах.

— Ти си се срещал с него след това — отвърна будилникът. — Тъмен костюм, хубава коса. — Видя ме, че се пуля и кимна. — Ние и с него работим. Той каза, че Лаура се е регистрирала в „Нирвана“ и че аз трябва да ти помогна да я намериш. Важно било. Даде ми някаква радиочестота и ми каза да очаквам сигнал, който щял да ме ориентира къде се намиращ ти. Системата работи чудно — очевидно имаш нещо

имплантирано във врата. Единствената причина, поради която не знаех къде се намиращ вчера, бе, че не съм достатъчно мощен, за да улова сигнала от Флорида. Макар че ми е чудно, как не съм те усетил, когато си бил във Венис и Грифит.

— Може би — казах аз. — Възможно е някой да е блокирал системата за известно време, за да мога да се сработя добре с Хелена. Не бих му се сърдил много. Има странни похвати — свих рамене аз. — В крайна сметка той е извънземен.

Будилникът ме погледна и за първи път, откакто го познавах, замълча. След това започна да се смее — нещо, което никога преди това не беше правил.

— Какво? — попитах самодоволно. — Не знаеше ли? Повярвай ми — този тип не е земен.

— Оо, зная — каза будилникът. — Мислех, че вече си се досетил.

— Какво да се сетя?

— Той не е извънземен, Хап! — каза будилникът. — Той е Господ!

19.

Дек все още спеше на канапето, но се събуди от шума при нахлуването ми през задната врата. И двамата се опулихме.

Човекът с тъмния костюм седеше търпеливо на фотьойла, скръстил добродушно ръце. Погледна ни.

— Кой е този чудак? — попита Дек. — И как е влязъл тук?

Приближих се с още няколко крачки към човека и се вгледах в лицето му. Изражението му бе нормално, човешко, приятно, но не прекалено. Носът му бе доста правилен, белтъците на очите му — съвсем бели. Чертите на лицето му бяха хармонични, а косата му, както вече отбелязах — хубава.

— Вярно ли е? — попитах аз.

— Кое да е вярно?

— Будилникът току-що ми каза нещо, което ми звучи малко странно. Каза ми, че в края на краищата не си извънземен.

Будилникът се измъкна от джоба на сакото ми и скочи на пода.

— Надявам се, че не съм сбъркал, като му казах — рече той.

Човекът кимна.

— Аз пак питам: кой е този тук?

Не беше лесно да се каже:

— Мисля — промърморих аз, — че това е Господ.

— Е, добре, моите почитания и тям подобни, ама как се казва?

— Не разбираш! Това е истинският Господ!

Дек ме погледна и повдигна вежди:

— Какво?

— Защо не ми каза вчера? — попитах аз мъжа. — Защо ме остави да си мисля, че си извънземен и да разбере истината от един будилник.

— Щеше ли да ми повярваш?

— Най-вероятно не — признах аз.

— Аз не го вярвам и сега — заяви Дек, без някой да го пита.

— Но повярва на един говорещ будилник, нали — усмихна се човекът. — Разбирате ли с какво трябва да се боря постоянно? — Той

намигна на будилника. — Не исках да те обидя!

— Няма нищо, сър.

Облизах устни.

— Тогавя типовеце със сивите костюми кои са?

— Ангели, очевидно.

— Разбирам. А не трябва ли да благославят твоето име или нещо от този род, вместо да търчат из Лос Анджелис с рязани пушки?

— Нали знаете какви са ангелите! — вдигна рамене човекът.

— Не, всъщност не зная — отвърнах аз.

— Защо изглеждат еднакви? — попита Дек.

— Какво е значението на телата им?

От Дек обаче не можеш се отърва лесно:

— Защо не си носят ангелските тръби, ами носят пушки.

— Шегуваш ли се? — засмя се човекът. — Знаеш ли как стрелят тръбите? Само с едно от тези бебчета може да се превземе цял квартал. Но аз съм им забранил да ги използват.

— Глупости! — каза Дек. — Тръбите са си тръби.

— Какво, мислиш, се случи в Йерихон. Те действат с ултразвук. На същия принцип рязахме и при строителството на пирамидите.

— Тях ти ли ги строи? — попитах аз.

Човекът придоби свенлив вид.

— Помогнах. Иначе никога нямаше да ги довършат. — После учудено поклати глава. — И все пак стана много бавно. Трябва да съм бил *наистина* отегчен.

— Лягам пак да спя — обяви Дек, — и като стана, искам този образ да го няма тук.

— Аз и без друго си тръгвам — каза човекът и се изправи. — Исках само да видя как е Хап.

— Чакай малко — казах аз, — предния път с Хелена ни остави да се разправяме с двама въоръжени психари. Няма да ми изчезнеш пак така!

— Всъщност, ще се убедиш, че в случая наистина съм ви помогнал в определена степен — каза той. — Освен това, аз не мога да се намесвам непосредствено. Има си граници какво мога и какво не мога да правя.

— Да, забелязали сме — изсумтя Дек. — През последните няколко хиляди години.

— Проблемът не е мой, момчета — отсече човекът — От време на време трябва и вие да поемате отговорности.

— А защо позволи...

— Не ми задавайте такива въпроси. Хората водят войни, хората замърсяват реките, хората блъскат деца с колите си, след като са пили повечко бира. Нищо не се е случило преди да се случи, а аз не мога да връщам нещата обратно. Не обвинявайте мен, не обвинявайте събитията — обвинявайте себе си.

— Ангелите — помирително казах аз, — взеха двама от приятелите ни. Искаме да ни ги върнат.

— Сигурно искате — каза човекът, който веднага възвърна доброто си настроение.

— Защо? Не можеш ли да ги накараш да ни ги върнат?

Той поклати глава.

— Не мога да ги накарам. Това, което мога, е да създавам ситуации и понякога да скривам някои неща от тях, да преградя пътя им към света. Щяха много по-рано да те открият, ако от време на време не те бях скривал от зрението им. А сега ви препоръчвам да се съсредоточите върху Стратън.

— Майната му на Стратън. Искам Хелена да се върне.

— Повярвай ми — каза той, — и мисли за Куот. Разделяй и владей.

— А защо трябва да ти вярваме? — попита Дек. — Искам да кажа, че костюмът ти наистина е хубав, всичко ти е точно, но обикновено, когато някой на нашата планета се обяви за Господ, веднага му даваме торазин и му надяваме усмирителна риза.

Човекът въздъхна и погледна надолу към будилника. Будилникът вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Да, знам. Непрекъснато съм изправен пред подобно недоверие.“

Дек и аз стояхме настроени войнствено и чакахме смислен отговор. Никой мухльо не може да ни поучава, пък бил той и божество. Такива сме си ние.

— Ще ви дам знак! — каза той. — Добре, нека бъдат три!

Започна да движи ръцете си по някакъв странен начин, все едно, че жонглираше без топки.

— Хап, ти ще разбереш, че не можеш да намериш нещо и после ще се сетиш защо. Дек, ти вече си го намерил и ти желая всичко най-

добро. А сега, за последния ми знак...

Въздухът над ръцете му започна бавно да излъчва светлина и се видяха три различни кълба, които се движеха в определен ред. За секунди те се превърнаха в кълба от оранжев огън, а сърцевината им бе нажежена до бяло. Той си поигра с тях още около секунда, след което изведнъж щракна с пръсти.

Кълбата се преобрази в сини пеперуди с размерите на малки птички, които запърхаха за момент из стаята, после се превърнаха в сняг, който падна на килима и се стопи.

— Довиждане — каза човекът и изчезна.

Дек, будилникът и аз гледахме втренчено мястото, където той бе стоял. След малко Дек се изкашля.

— Чудна работа — каза той.

* * *

В седем сутринта вече чуках на вратата на Вент. Юмруците тъкмо започваха да ме наболяват, когато електронният панел присветна и едно рошаво лице се вгледа в мен.

— Исусе, Хап! — каза Вент с чувство. — Нали знаеш, че по това време не работя, бе човек.

— Приеми го като приятелско посещение тогава — отговорих аз. — И побързай.

— Гости приемам само следобед — прозя се той. — Нямаш късмет.

— Отвори проклетата врата — изкрещях аз, а след това казах малко по-тихо: — Имам пари.

Електронният панел изгасна и аз зачаках на стълбата, подскачайки от крак на крак. „Низината“ под мен сънливо се размърдваше за нов живот, но аз изобщо не се чувствах спокоен. Съветът на човека с костюма ме подтикна към един план. Той беше кофти, за съжаление, не се разпростираше кой знае докъде, но беше всичко, което можех да измисля, и исках да го започна веднага. Бях ядосан и нервиран от пътуването от паркинга на летището на Лос Анджелис до Грифит. Бях се зарекъл, ако преживея този ден, да не

стъпя повече в кола и да лобирам в Конгреса за забраната им за вечни времена.

Най-сетне врата се отвори и видях, че Вент стои пред мен прав с измачкан халат.

— Всичките ли?

— Даже не се и доближават до сумата — казах аз. — Трябва ми нещо друго.

— Буташ ми кофти номер — отвърна той, но се дръпна встрани, за да мога да вляза.

— Имаш ли крабдади?

— Имам два — страхотни. Давам ти ги двата за триста.

— Искам само един и имам само сто долара — казах аз и му подадох парите на Дек. — Тъй като не можеш да устоиш, ще ми го продадеш. А освен това, ще ми разрешиш да използвам телефона ти и ще ми дадеш още малко време за парите, които ти дължа.

— И защо? — попита той малко объркан.

— Защото Господ е на моя страна.

Вент задържа погледа си за малко върху мен и въздъхна. Той хлътна навътре в леговището си, където държеше специалния си хладилник и започна да рови в него. Междувременно аз грабнах телефона и набрах номера на „РЕМтемпс“.

Независимо от ранния час Сабрина вдигна телефона още при първото позвъняване. Тя неотклонно вярваше в общоприетата максима, че като отиваш първи на работа това непременно буди у другите чувство на страхопочитание. Това у мен лично в най-добрия случай буди само съжаление.

— Сабрина — казах аз, — Хап Томпсън на телефона.

Последва пауза.

— Какво искаш?

— Искам да направя нещо за мен.

— Вече предадох на г-н Стратън твоите думи — каза тя с глух глас. — Не ми се видя да е особено уплашен. И не, не е в офиса, и не, не знам къде е.

— Трябва ми пощенският код на „РЕМтемпс“ — казах аз, — както и електронният ключ.

— Какво ще правиш с тях?

— Ти само ми ги дай!

Гласът ѝ бе напрегнат.

— Ще навредиш ли на компанията?

— Не — казах аз, колкото се може по-любезно. За части от секундата видях света през нейните очи, свят, в който фирмата е твоето семейство, вярваш на лозунгите и на лъжите ѝ и намираш сили да слагаш надписи в столовата, които да напомнят на хората, че трябва да почистват след себе си и да не крадат чуждото мляко.

Тя ми ги каза. Записах ги на парче хартия и затворих телефона. Вент беше зад мен и държеше компютърен диск. Подадох му хартиятката и той седна зад един компютър, който бе изолиран от другите. Пъхна диска в машината и набра информацията, която му бях дал. Гледахме на екрана как файлът на диска поглъща информацията, нараства и от него се ражда друг файл. След секунди той беше толкова голям, че успя да изяде оригиналния и пак остана само един крабдад. На екрана се появи четирицифрен код, който записах на ръката си.

Вент стана и ми даде диска.

— Използвай го умно и с акъл — посъветва ме той. — Ето ти и един подарък.

Той бръкна в гънките на халата си и извади пистолет. Взех го и го погледнах:

— За какво ми е?

Той се почеса по главата:

— Честно да ти кажа, не зная. Хладилникът ми каза да се държа добре с теб. Никога не ми се е случвало, всъщност, това чудо никога досега не е *говорило* и... Исусе, толкова е рано, че направо не мога да мисля и не зная защо го правя.

— Благодаря ти — казах аз и го потупах по рамото. — Трябва да тръгвам. Ще ти дам парите.

— Да, имай грижата — каза Вент, — и не забравяй каква е лихвата ми!

* * *

Опитах се да измисля къде е безопасно да паркирам колата и реших, че подземието на моята сграда не е по-лошо от което и да е друго място. По пътя се обадох на Травис. Той каза, че на петима от

тези, за които имали листове с информация за изнудване, се бил обадил някакъв мъж на име Куот и че всички от списъците в момента били под полицейска охрана. Напомни ми също така, че искал да ме види в Управлението тази вечер и че ако не се явя, веднага ще пуснат заповед за общонационално издирване. Но от него научих и една положителна новина, макар и тя да звучеше малко странно — когато ченгетата в Кресота Бийч пристигнали в училището, те не открили никакви тела. Три часа по-късно в една кола на паркинга на Джаксънвил били намерени двама от отдел „Сигурност“ на „РЕМтемпс“ — очевидно се били застреляли един-друг.

Още един знак, предполагам, на човека с костюма, който действа зад кулисите. Това означаваше, че положението ми поне не се бе влошило. Опитах се да проведа още един разговор, но се включи телефонен секретар. Затова се обадох на Мелк, получих определена информация и си я записах за по-късно.

След като паркирах и заключих вратите, извадих диска от джоба си и го пуснах в устройството. След това се прехвърлих в Мрежата и подкарах, като гледах да не обръщам внимание на огледалото за обратно виждане. Главната порта към зоната за възрастни бе задръстена и две лелички от Мрежата се занимаваха с една кола, пълна с момчета в тийнейджърска възраст, които изглеждаха много уплашени. Тези лелички, да ви кажа честно, и мене ме уплашиха — навъсени старици с дебели, безформени тела, червендалести, със сиви коси, вдигнати на кок. Дадох назад и тръгнах по друг път.

Като приближих района на Куот, намалих, защото не знаех дали не е сложил някакви защиты, в случай че реша да си отмъстя за откраднатите пари и задето непрекъснато се опитва да ме прецаква. Спрях на края на улицата, но не видях нищо, което можеше да ми причини някаква неприятност. Това малко ме ядоса, трябва да си призная. Да не си мисли, че аз не разполагам със средства и начини да дойда и да му причиня макар и малки неудобства?

Грешка! Това, което имах на задната седалка, щеше да постигне много повече! Крабдадите са абсолютният мор за Мрежата — върхът при отмъстителната разрушителност. Нормалните компютърни вируси не могат да се качат и на малкия им пръст. Те са измислени от хакери, за да унищожават други хакери, но трябва да отидеш непосредствено до самия хакер и да му го предадеш лично. Преди това бях използвал

такъв само веднъж и не бях допуснал, че ще ми се наложи да го правя втори път.

Поех дълбоко въздух и излязох от колата.

На задната седалка седеше нещо, което приличаше на мумифициран скелет, облечен в тесен черен костюм. Няколко тънки, сухи косъма стърчаха от черепа му, но иначе костта на черепа изглеждаше сякаш бе олизана в гроба от много поколения червеи. Остатъците от кокалести ръце се подаваха от белезници, замрежени с паяжини, а в отворените челюсти на устата се бе настанил огромен космат паяк. Миришеше на тиня и на сенки, на жълта лунна светлина и на шумолящ вятър по върхарите на уродливи дървета.

Отворих задната врата. В първия момент не се случи нищо, но след това главата на крабдада се обърна бавно, за да ме погледне. В очните му кухини нямаше нищо, но звукът от прешлените на гръбначния стълб, които се триеха един в друг, беше достатъчен, за да ме накара да настръхна целият. Въпросът е, че такова нещо в истинския свят няма да изглежда страшно. Да, разбира се, ще е страшно при положение, че е истинско, но не и ако е изкуствен или механизирани модел, а точно за това става дума. Крабдадите са неща от Мрежата — когато сте там, те са съвсем истински. Няма смисъл да си повтаряте, че всъщност това е само един файл на един диск. Реалният свят престава да бъде крайъгълният камък и празникът на Все Светии става истински.

— И така — казах тихо аз, — преди да ти дам кода, искам да разбереш нещо. Само трябва да влезеш в оная къща ей там. — Посочих натам и главата бавно се обърна към дома на Куот. — А кодът ще ти даде само петнадесет секунди — така че направи всичко, каквото можеш. И не наранявай кучето! Разбра ли?

Главата се наклони бавно надолу, после се изправи.

Върнах се няколко крачки назад, обърнах ръката си така, че да мога да виждам цифрите, които бях написал там.

— Осем. Едно. Седем. — След това направих още една крачка назад, ей така, за всеки случай. — Шест.

Той дори не излезе през вратата, а направи салто през предните седалки и се озова върху предния капак. После едва докосна земята и хукна към къщата на Куот. През това време тялото му приемаше истинската форма на крабдада — нещо като умрял слон, с

вътрешностите навън и облян в кръв, но не толкова симпатичен. Започна да пици, а звукът му приличаше на тоя на модема, само че усилен до милиард децибели.

Кучето на Куот само му метна един поглед и изчезна. Аз скочих в колата, бързо обърнах и подкарах като фурия.

Чух как прегази входната врата, а също и експлозията, когато падна първата преградна стена. Веднага след това, като видях зарите от ужасяващия пожар в задното огледало, излязох от Мрежата.

По-късно, когато започнах да виждам арматурното табло нормално, извадих диска и го изхвърлих през прозореца. Запалих колата, натиснах газта и изчезнах със скоростта на звука.

* * *

Не искаха да ме пускат на паркинга. Да бе, наистина не искаха да ме пускат! В началото дори се опитваха да отричат, че филмът се снима на тази площадка, но аз вярвах на информацията на Мелк и си държах на своето. Най-накрая те си признаха, но ми казаха, че независимо от това няма да ме пуснат да вляза. Трима мъжаги от охраната ми го обясниха по доста недвусмислен начин и спорът ни зацикли в някаква доста уморителна повтораемост. Накрая още веднъж обясних за какво съм дошъл и вдигнах прозорците на колата, с което им дадох да разберат, че ще стоя там със скръстени ръце и ще запушвам пътя, докато не дойдат ченгетата, или докато те не направят това, което искам от тях.

Единият от юначагите отиде до телефонната кабина и вдигна слушалката. Известно време той разговаряше с помощта на немалко жестикулации, а другите двама се възползваха от възможността да ме разучават през предното стъкло с нескрита злонамереност.

Най-сетне момчето излезе от будката и ми направи знак да сваля стъклото.

— Е? — попитах аз.

— Г-н Джеймисън ще ви приеме, сър — отговори той, а в очите му можеше да се прочете каква болка изпитва в момента. — Карайте по пътя до ей там, завийте наляво и приятен ден.

— Много добре! Благодаря за съдействието. И ако някога ви трябва резервация в E:Coli — само кажете името ми.

Лицето му се проясни.

— Там знаят ли ви?

— Мисля, че трябва да ме знаят. Последния път изчезнах, без да платя.

Потеглих, засилих по алеята надолу със значително по-висока от разрешената скорост и минах покрай малките къщички, пълни със заети творци, включително покрай офисите на Мери Джейн — най-новата виртуална филмова звезда. Мелк веднъж бил нает да я ескортира по време на някакво парти, като работата му се състояла основно да носи компютъра и монитора, където прожектирали лицето и отговорите ѝ в реално време, а те били изработвани в момента от малка група аниматори и сценаристи, скрити в клозета, откъдето действали дистанционно. Гърбът му все още го понаболявал, но аз си мисля, че той счита това за връх в кариерата си.

Видях, че Джеймисън идва по алеята срещу мен и спрях непосредствено до кафенето, като по този начин прескочих поне седемдесет стъпала в йерархията и поведох една малка война за статуса си. Местата за сядане навън бяха свободни. Джеймисън седна на една маса и зачака търпеливо. Лицето му бе с лек грим, косата му изглеждаше изискано посребрена и бе облечен в хубав костюм.

— Добро утро, г-н Президент — поздравих аз. — Извинете, че ви измъкнах по този начин!

— Здравейте, г-н Томпсън. Мислех, че няма да ви видя повече.

Аз седнах.

— Не се притеснявай. Не съм дошъл за парите ти.

— Надявам се да е така. Да не би да има някакъв проблем?

— Опасявам се, че да. Не си ли чувал нещо повече около историята с изнудването? — Той поклати глава. — Ще чуеш. Шефът, онзи, който ръководеше Хамънд, поема нещата в свои ръце, а той е човек, който не се предава лесно. Един от неговите приближени вече се е обаждал на някои от другите жертви. Мога ли да ти задам един въпрос?

— Давай.

— Някога възползвал ли си се от незаконните услуги на една организация — „РЕМтемпс“ — за временно прехвърляне на спомен?

Джеймисън придоби тъжен вид.

— Допускам, че този въпрос да има реторичен характер. Както обикновено, ти знаеш доста за мен.

— Не — казах аз, — само догадки. Но е добре, че се потвърждават. Виж, ситуацията е следната. Ченгетата знаят за тая мръсна изнудваческа история и отдалеч държат под око всички потърпевши. Това означава, че изнудвачите, които всъщност работят за Стратън, шефът на „РЕМтемпс“, трябва много да внимават, докато той подработи нещата с някой голям началник и едва тогава ще могат да се върнат към обикновения си ритъм на работа.

— Не съм забелязал никой да ме държи под око.

— Така е, защото не съм казал на ченгетата, че и ти си вътре.

— Благодаря ти! — каза той. — Какво мога да направя в замяна?

— Искам да прекарам Стратън — по лични причини и защото животът на двама мои приятели, включително и на жената, която бе с мен при посещението ми у вас, зависи до голяма степен от това. Сам знаеш, че докато този рекет не бъде унищожен, ще трябва да трепериш и да се озърташ цял живот. Така че ще те помоля за помощ. Искам да уредя среща между теб и дясната ръка на Стратън.

— Но как ще стане това?

— Имам някои връзки в основните структури на организацията на Стратън или поне той така си мисли. Мога да накарам един човек да се обади на шефа си и да му каже две неща — че не си под наблюдение и че отказваш да плащаш. Много е вероятно Стратън да изпрати един тип, Куот, да те обработва. Когато оня се появи, ние с един приятел ще бъдем при теб и направо ще му стъжним живота. Той така или иначе ще е готов да се появи, защото е от мозъците на Мрежата, а аз току-що му унищожих уебсайта със супервирус, който изглежда като изпратен от „РЕМтемпс“.

— Аз какво трябва да направя?

— Да си бъдеш на мястото. Куот сигурно ще се обади предварително и трябва да чуе твоя глас. След като разберем, че е тръгнал, можеш и трябва да изчезнеш.

Джеймисън кимна отривисто.

— Разбира се, че ще помогна. Можеш по всяко време да се обаждаш в студиото. Искай вътрешен 2231. Моята помощничка веднага ще те свърже с мен. Кога трябва да се състои тази среща?

— Трябва да е тази вечер.

Станахме заедно и той стисна ръката ми.

— Благодаря — казах аз. — Надявам се, че не съм ти създал някакви неприятности на площадката.

— Напротив — намигна Джеймисън. — Измъкнат насила от младолик мъж с грубоват вид, който не казал на охраната по каква работа идва! Ти ми правиш услуга!

Наблюдавах го как върви царствено надолу по алеята с изправен гръб и високо вдигната глава. Той изглеждаше така, сякаш нямаше за какво да мисли, освен да си каже репликите и да не се блъсне случайно в някой стол. Надявах се да имам възможност да видя новия му филм, макар и само по кабелната в затворническата килия. Ролята му подхождаше.

Беше ме спечелил!

* * *

Изгълтах на бърза ръка нещо средно между закуска и обяд на една от масите на тротоара пред кафене „Проуз“, след което, оригвайки от преяждане, се отправих към апартамента си. В „Проуз“, както може да се очаква, разбират важността на мазнините и холестерола и винаги се грижат в храната ви да има предостатъчно. Всъщност, ако искате, може да си ги поръчате като допълнително блюдо. Когато се прибрах вкъщи, набрах номера на телефона, който ми беше дал Роумър, и той вдигна още при първото позвъняване. Беше ми приятно, че някой ме вземаше насериозно. Отдавна не ми се бе случвало.

Казах му, че съм се опитал да пораздрусам Джеймисън самостоятелно, като намекнах, че идеята ми е да измъкна малко пари покрай системата на Стратън. Исках да му прозвучи глупаво, което никога не пречи, както и да го заблудя по отношение на истинските си мотиви. След това го инструктирах и му казах, че ще чакам да се обади по телефона.

Седнах до телефона и запалих цигара. Роумър се обади още преди да я бях изпушил. Беше говорил с Куот и му казал и двете неща — че Джеймисън не е известен на полицията и че му създава проблеми. След това поискал подкрепление. Гласът на Куот звучал

далечен и разстроен, но обещал, че ще отиде да притисне Джеймисън в девет вечерта.

— Добре се справяш, любителю на фъстъци — казах аз. — Сега искам да стоиш настрана и да не забравяш две неща. Първото е, че си ми дал задника си под наем.

Каза, че знаел.

— А кое е второто?

— Опиташ ли се да ме прекараш, ще те убия. — Затворих телефона със съзнанието, че това не бе истината, но той беше повярвал.

Огледах апартамента и се опитах да измисля откъде да започна. Ако имах повече работа, щях да си направя списък, но така, както стояха нещата до момента, това едва ли си заслужаваше. В крайна сметка, най-напред отидох в спалнята. Там никога не беше се случвало нищо кой знае колко интересно, поради което не се забавих много. Събрах някои от дрехите, които имаха определена стойност във връзка със спомените ми, и ги хвърлих в един куфар. Другите оставих в шкафовете под предлог, че докато изляза от затвора, повечето от тях няма да ми стават и вероятно модата ще е съвсем друга. Дотогава мъжете и жените може да са започнали да носят еднакви дрехи, направени вероятно от орелска слюнка.

В куфара имаше още много място и аз го напълних с някои предмети, които ми се стори, че си заслужава да взема. Няколко книги и наръчника за моя органайзер, който никога не бях чел, но пазех от суеверие, защото знаех, че ако го хвърля, той веднага ще откаже да работи. Някои неща от чекмеджето на бюрото ми: пътеводители от места, където съм прекарвал добре, няколко пощенски картички от Дек и семейството ми, една снимка на Хелена, която по случайност носех в деня на събитието и която така и не ми даде сърце да изхвърля. В дъното на чекмеджето бе дневникът, в който записвах всичко през годините на пътуванията си по мотелите и в „Холидей Ин“, а по-късно и в „Хилтън“ и „Хаятс“, както и бележки за много от сънищата и спомените, които са преминали през мен. Един господ знае защо съм записвал всичко това, като някаква инвентаризационна книга на живота си. Мъжка му работа. Мъжете са колекционери — съвестно събират преживявания, собственост и време. А също така и жени — както разбрах от имената, които бях отбелязал. Гласове, които бях

слушал, коси, които бях галил, тела, които бях виждал, свити сутрин на кълбо до мен. Всичко бе вече безвъзвратно минало, пеперуди, забодени някъде в затъntenите зали на пращен музей, трофеи, събирани с момчешки ентузиазъм, които никога не са били истински разбрани. Мъжките хормони са като вируси. Те искат да излязат навън, да завоюват и подчиняват, да посещават и се настаняват в различни нови домове и невинаги разбират какви огромни вреди нанасят на домакините си.

Прелистих няколко страници, след което промених решението си и върнах бележника в чекмеджето. Дневникът приличаше на колекция от писма от първата ми любов или от един по-ранен Хап. Ако нещо от всичко това е имало някакво значение за мен, то вече бе станало част от мен. Нямаше нужда да пазя пликовете като доказателство, че писмата са били изпратени.

Оставих телефонния секретар на мястото му и го помолих да пренасочва разговорите ми към Дек. Той се съгласи и беше учудващо учтив. Заключих апартамента и качих куфара в асансьора. Долу във фойето забелязах Тид, който бе във фурията си, като помагаше на един собственик на щанд да измъкне парите на няколко туристи. Когато свърши работата и туристите се заклатушкаха, натоварени с очарователни парченца дърво, събрани покрай брега, и всякакви други дивотии, аз го поканих да пийнем по бира на бара, където бях чакал Дек и Лаура. Струваше ми се, че оттогава е минал цял месец. Дадох му резервен комплект от своите ключове и го помолих да наглежда апартамента през следващите шест месеца. За толкова ми беше платено — след това собствеността щеше да бъде преотстъпена на друг. Тид беше чудесен и обеща да изпълни молбата ми. Бил говорил с Вент и разбрал, че имам някакви неприятности. Не вярвал да съжалявам, задето съм си разчистил сметките — не всеки ден човек получавал подобна възможност. Другото съм щял да преживея.

След това влязох в колата и подкарах. Излязох от Грифит, като запаметявах гледките, и след поредицата завои навлязох в Холивуд и Бевърли Хилс. Минах още веднъж назад и завих по „Сънсет“ при „Ла Сиенега“ и стигнах до брега.

Докато карах, се чувствах спокоен и почти щастлив, сякаш бях постигнал целта на живота си. Не знаех какво да очаквам от предстоящата вечер. Най-много да успея да говоря с Куот, при това, ако

имах късмет, ала не вярвах да мога да се справя със самия Стратън. Целият смисъл да действа с подставени лица като Роумър и Куот, бе да се пази колкото се може по-надалеч от бойното поле и засега бе неуловим. Човекът с костюма ми бе казал да се съсредоточа върху Стратън и това мислех да направя през оставащото ми време. Помислих си да се обадя на Травис и да го питам няма ли начин да ми даде още малко време. Щеше да бъде безсмислено и не му се обадих. Травис не вярваше, че Хелена е отвлечена. Той не вярваше в теорията за извънземните и аз със сигурност нямах намерение да го посвещавам в новата информация. Ако му кажех, че мисията ми е възложена от Господ, най-много да си спечеля специално помещение за психично болни, а така поне ще ме оставят в обща килия. Травис си има собствен план за действие и отмята всяка изпълнена точка, което го кара да се чувства нормално. Ако сте ченге в град, който се задушава от престъпления, трябва винаги, когато това е възможно, да печелите битките си. Тази вечер щеше да бъде отбелязана за изпълнена точката „фиаското «Трансвърчуъл»«, макар че никой освен него, мен и семействата на жертвите вече не се интересуваше от тази работа.

Може би Дек щеше да продължи да се занимава с проблема без мен, но едва ли шансовете му щяха да бъдат големи. А това исках да довърша аз. Исках да вярвам, че мога да поставя нещата по местата им сам. Може би това ме правеше толкова глупав, колкото и Лаура, когато излязла от сянката и убила един човек, който е навредил съвсем малко, с надеждата, че по такъв начин ще оправи целия свят. Понякога обаче животът толкова се обърква, че се налага да спреш и да го оправиш, защото в противен случай той просто не може да върви. Не можеш непрекъснато да ходиш по въже.

Да оправиш нещата не означава, че си решил всичките си проблеми — животът ти ще си остане повреден, но поне ще може да се използва отново.

Дек и аз прекарахме остатъка от следобед у тях, на задната тераса. Пиехме бира бавно, надничахме отгоре в дворовете, слушахме тракането на пръскачките по ливадите и далечните детски гласове. Прегледахме пистолетите си и ги оставихме настрана. Измислихме пет начина да се измъкна от града, но нито един от тях не вършеше работа. Чудехме се не можем ли някак двамата с Дек да хванем натясно Стратън, но дори нямаше откъде да започнем. И така, млъкнахме и

само наблюдавахме как небето първо леко се замъгли, а след това първите оттеньци на мрачината му придадоха невероятна дълбочина.

Понякога тичането след нещата не върши работа. Трябва да ги оставиш те сами да дойдат при теб.

20.

В осем и половина двамата с Дек спряхме в Хилс, малко по-надолу от къщата на Джеймисън. Колата му беше паркирана на алеята в градината — нали следобед му се бяха обадили и му бях казал по кое време ще се появи Куот. Помощничката на Джеймисън май се изкикоти, когато каза, че отива да го намери. Предполагам, клюката вече бе плъзнала. Надявах се, че тази история няма да стигне до списание *»Пан Гелъктик «Сей У от»*“, защото в обратния случай журналистите щяха да ме разкъсат от интервюта. Дек ме остави да сляза и продължи нагоре, за да паркира някъде там, след което се върна пеш и се скри от другата страна на улицата. Изчаках да изчезне от погледа ми и тръгнах към къщата на Джеймисън.

Двамата с Джеймисън седяхме във всекидневната и чакахме някой да почука на вратата. Все още се надявах, че Куот първо ще се обади, но ако дойде направо, Джеймисън щеше да стане и да отвори вратата. Куот едва ли щеше да започне да стреля от вратата, след като знае, че го чакат цял куп лесни пари. През това време Дек щеше да притича през улицата зад гърба му и след секунди вече щяхме да сме надделели. Никога не бях виждал самия Куот и нямах представа за физиката му. Винаги съм си го представял като типичен дребосък, но събитията от последната седмица ме навяха на мисълта, че всъщност може и да изглежда по-иначе. Бях инструктирал Дек при първа възможност да опре пистолета в гърба на Куот и да му даде да разбере, че не се шегуваме.

Не разговаряхме много. Джеймисън седеше невъзмутимо на канапето и от време на време отпиваше от чашата си с уиски. Аз се изтягах на един кожен фотьойл с цвят на праскова и ми се искаше да можех да запала. В девет без десет телефонът иззвъня. Джеймисън подскочи и това бе първият видим признак за нервността му. Остави внимателно питието си и вдигна телефона.

— Да — каза той спокойно, — аз съм.

След това лицето му помръкна.

— Не разбирам за какво говорите — погледна към мен. — Няма такъв човек тука.

Продължи да отрича още известно време, като използваше докрай актьорските си способности, но накрая ми подаде слушалката и каза:

— Мисля, че вашият вътрешен информатор е играл и с двете страни. Г-н Куот знае, че сте тук.

Изпсувах ядно и грабнах телефона.

— Здравсти, Куот! Няма ли да дойдеш да си поиграем? — изръмжах аз.

— Много смешно! — отговори Куот.

— Как разбра?

— Роумър ми каза, малко преди да изчезне от града. Наистина ли си мислиш, че можеш да ме изработиш толкова лесно?

— Заслужаваше си да опитам — отвърнах. — Защото аз така или иначе ще го направя — това е сигурно. Когато и да е, някой ден ще ти взема здравето.

— Виж какво — каза той с променен глас, — съжалявам, че ти скрих парите, съжалявам и че върнах криминалното ти досие в базата на полицията, но аз не съм виновен. Стратън ме накара. Нямах избор — ти най-добре знаеш какво представлява той.

— Да, зная, но това не променя нещата. Аз ти вярвах, а ти ме прецака. Опита се да ме насадиш на пачи яйца.

— Той ме държи в ръцете си, Хап. Здраво ме държи. Нямах друг начин.

— Явно се заблуждаваш, че това ме интересува.

— Хайде да сключим сделка — каза бързо Куот.

— Какъв е проблемът? — попитах аз, като все още се стараех гласът ми да не изразява радостта, че нещата изведнъж отново се връщат по местата си. — Да не би на отбора ви да му припари под краката?

— Нека да ти кажа направо, че ще съм много щастлив да видя този негодник прецакан! — каза той и думите едва не заседнаха в гърлото му.

Нямаше как да си признае какво му се е случило сутринта — въпрос на чест между хакерите е да докажат, че тяхната система може да издържи на всичко, което другите могат да измислят, — ала тонът

на гласа му издаваше всичко. Крабдадът бе свършил работата си чудесно, като бе причинил достатъчно щети, за да влуди и да докара Куот до отчаяние, но бе оставил и достатъчно доказателства, за да може да бъде проследен откъде се е появил и кой го е изпратил. Това бе и явен намек, че Стратън е решил да го остави на акулите.

— Добре, ела у Джеймисън, както беше по план — казах аз, — и ще говорим.

— Да не си полудял? Вярвам ти толкова, колкото на това, че баба ти е мъж. Роумър може и да ти е повярвал, че ченгетата не знаят за Джеймисън, но аз не. Предполагам, че те са се скатали някъде по стаите и ме чакат, за да ме окошарят.

— Да, бе — отвърнах аз, — благодарение на теб сега полицията ме търси за Трансвърчуъл! Не си забравил, нали? Така че с полицаите няма как да си ходим на гости и да си пием пиенето заедно.

— Няма да дойда там и това е окончателно. Имам и по-добра идея.

— Каква е тя?

— Ти искаш Стратън и аз го искам. Дай да го намерим и да го довършим заедно.

— Виж, Куот, ако знаех къде е Стратън и можех да го сбарам сам, да не мислиш, че сега щях да си губя времето в приказки с теб?

— Не, но аз работя с него. Мога да му се обадя и да го накарам да дойде някъде, понеже трябва да му кажа някои неща, но не са за по телефона.

Бинго. Изведнъж се появи път към върха и нямаше да има нужда двамата с Дек и пръста да си мръднем. Толкова бях стъписан от благоприятното стечение на обстоятелствата, че ми трябваша няколко секунди да обмисля положението от всички страни. Куот можеше да се опита да ме прекара, но той не знаеше, че Дек е тук и ми пази гърба. А вероятността той да иска да си отмъсти на Стратън за унищожаването на скъпоценния му уебсайт бе доста голяма. Ако си променеше мнението в последната секунда, просто щях да го елиминирам. Каквото и да му се случеше отгук нататък, Куот вече си го беше заслужил. Помислих си, че видя ли пак Господ, ще трябва да му благодаря за идеята да внесе раздор в редиците на лошите.

— Добре — казах аз и му дадох адреса на „Авокадо“ — уреди да се срещнем там след четиридесет минути.

— По дяволите — каза Куот, — откъде знаеш, че той се мотае там.

— Аз съм добре информиран. Ела малко по-рано — нали трябва да подготвим посрещането. И не се опитвай да ме измамиш, приятелю, защото в противен случай ще ти се наложи да разбереш колко гаден мога да бъда.

Телефонът замлъкна.

— Добре — казах на Джеймисън, — сега искам да напуснеш къщата. Иди хапни с някого или се обади на „Слийп Ийзи“ и се поупражнявай малко. Прекарай нощта другаде. Не знам доколко мога да се доверявам на този човек, но не искам да ти навреди.

Той кимна и ме проследи с поглед, докато изхвърчах навън.

Дек стоеше в живия плет на срещната страна на улицата. Когато чу, че вратата се отваря, той си проби път сред клонците и притича към мен. На лицето му имаше изписана голяма въпросителна.

— Планът се промени — казах му аз. — Роумър ме е издал на Куот, но той пък, най-неочаквано, се отказва от Стратън. Ще го нападнем заедно в дома на Хамънд. Отиваме там.

— Откъде знаеш, че ще е там?

— Куот ще му се обади да дойде.

— Ще се обадиш ли на Травис?

— Не — отвърнах аз, — или сами ще се оправяме, или хич.

* * *

Къщата на Хамънд изглеждаше по абсолютно същия начин, както при първото ми посещение — само някакво мижаво осветление във всекидневната. Дек и аз поседяхме в колата и погледахме, но не забелязахме никакво подозрително движение. Куот или вече беше пристигнал, или закъсняваше. Реших да го чакам вътре в къщата и отворих вратата на колата. В последния миг ме осени една идея и взех будилника, който седеше на арматурното табло. Казах му да не се обажда без изричното ми разрешение и го пуснах в джоба на ризата си.

— Как ще разбере, че имаш нужда от помощ? — попита Дек.

— Не зная — отвърнах аз. — Чакай, Лаура казвала ли ти е как изглежда Куот?

— Да. Половин час ми разправя за него през оня следобед, малко преди да бъдем отвлечени. Мисля, че я е прекарал — през оная нощ, когато е прехвърлила спомена.

— Имам чувството, че повечето мъже са я прекарвали. И тъй, с две думи, ако видиш някой, който съответства на описанието — идвай! Чуеш ли да се стреля — влизай!

— Хап — търпеливо каза Дек, — това са глупости. Ако вляза, чак след като чуя изстрели, вероятността те са били насочени срещу теб никак не е малка.

— И какво предлагаш?

— Как ще влезеш в къщата?

— През задната врата. Будилникът ми има връзки със заключалката.

— Добре! Остави я отворена. Предполага се, че този образ Куот ще влезе през предната врата. Нали е поканен. Веднага щом се появи, аз идвам при теб откъм задната врата. Ако не е сам или подуша нещо гнило — идвам и вдигам врява.

— Става! — казах аз и слязох от колата. — И още нещо — гледай да не те убият.

— Същото важи и за теб! — Той се ухили и се наведе за да ме погледне. — Последните двама несретници, които все още се борят за победа.

Притичах бързо през пътя и се насочих към задната врата. Ключалките на прозорците надничаха към мен, както и преди, но и този път нищо непредвидено не се случи. Будилникът каза, че може да се обади по радиото на заключалката на вратата и със сигурност го е сторил, защото, когато стигнахме до нея, тя вече бе откритата два сантиметра. Бутнах я да се отвори още малко и се заслушах.

Нищо. Извадих пистолета си и влязох.

Задният коридор бе празен и виждах чак предната врата. В сравнение с миналия път в къщата имаше нещо по-различно. Нали знаете как е с къщите — понякога изглеждат по-приветливи, по-пълни. Не знам защо си помислих, че може и да не съм сам. Дали Моника Хамънд не си е у дома?

Имаше един начин да разбере, без да издавам присъствието си. Уредите щяха да знаят. Минах по коридора пипнешком и влязох в

кухнята. От осветлението в шкафовете се процеждаше слаба светлина, всичко бе тихо, неподвижно. Включително и това, което бе на масата.

Роумър бе проснат на масата, разперените му ръце и крака висяха от различните ѝ страни. Лицето му бе здраво насинено като след боксов мач, а някой бе разкрасил тялото му с електрическо длето, което все още стърчеше, забито в месестите останки от гърдите му.

— Здравсти — каза тих глас зад мен. Обърнах се и за малко да натисна спусъка.

Беше процесорът на храна, който седеше на плота.

— Извинявай — прошепна той, — недей да стреляш.

— Кога се случи това?

— Преди няколко часа. Беше ужасно!

От това, което машината беше подочула, можех да сглобя картината. Роумър решил, че не си заслужава да мами Стратън и да бяга от града и след като подшушнал информацията на Куот, уредил да се срещне с големия бос и да му каже всичко, каквото знае.

Грешка. Стратън го е убил, защото Роумър се е изпуснал, че аз зная за него и мога да го използвам, а може би и защото е психопат, който вижда, че губи играта. Както и да е, Роумър вече представлявал просто ненужен боклук и е бил очистен.

Изведнъж чух стъпки в другата част на къщата. Изтичах навън от кухнята, покрих се в мрачината и видях, че някой излиза от всекидневната и влиза в предния коридор.

— Стой на място! — казах аз, насочвайки пистолета към силуета. Тя дори не се стресна, просто се обърна бавно към мен и ме погледна. Беше Моника Хамънд!

— Кой си ти? — попита тя с леден и съвсем спокоен глас.

— Инспектор от ХЕИ — отвърнах аз и тръгнах към нея. — Знаете ли, че в района за подготовка на храна има един обезобразен труп?

Тя изглеждаше добре за жена, която вероятно приближаваше петдесетте. Предполагам, че чудовищното ѝ его и маниакалните физически упражнения са допринесли за това. Единствената разлика между жената, която стоеше пред мен, и образа на онази от спомена, бе в няколкото бръчици около очите и прическата, която сега бе прецизна и скъпа. Това все още бе жената, която се бе присмяла на Лаура в оня

далечен следобед и изглеждаше така, сякаш бе изваяна от някакъв студен, твърд камък.

Гледаше ме, както би гледала зет, за когото винаги се е опитвала да си внуши, че не съществува. Тя разбра, че зная за нея. И не даваше пет пари!

— Кой си ти? — попита пак тя.

— Един, дето твоят приятел прецака. Един от огромното множество, към които спадаше и Рей. Знаеш ли, че всъщност Стратън го уби?

Очите и заприличаха на локви кръв.

— Разбира се! — каза тя. — Идеята беше моя.

— И искаш собствената ти дъщеря да пострада за това?

— Аз нямам дъщеря! — отвърна тя.

В този момент едва не я застрелях там, на място. Треперейки от гняв, посочих с пистолета си вратата на всекидневната и изрекох, колкото можах по-спокойно:

— Влизай обратно там и затвори вратата. Не съм дошъл за теб, но ако ми попречиш, няма да те пожаля. Върви си гледай работата и не ми се пречкай!

Тя постоя за момент на мястото си, както правят хората, които винаги гледат да стане на тяхното, след това се върна във всекидневната и затвори вратата, без да погледне назад. Останах така, с изваден пистолет, и изчаках няколко секунди да ми мине.

След това събитията се развиха светкавично.

Откъм задната врата се чу шум, дръпнах се встрани и видях Дек, който влезе на бегом:

— Куот идва — просъска той, — току-що слезе от една кола.

— Сигурен ли си, че е той?

— Оо, да. Точно, както ми го е описвала Лаура.

Посочих на Дек трапезарията.

— Скрый се тук — прошепнах аз, — и веднага след като привлека вниманието му, иди зад гърба му.

Той тръгна за натам, а аз се дръпнах в сянката на стълбището, насочих пистолета към вратата и притаих дъх.

В началото — нищо, а след това — шум от приближаващи се по пътеката стъпки.

После — ключ, който отключва вратата.

Пронизващ въпрос: „От къде на къде Куот ще има ключ?“

Вратата се отвори и един мъж влезе в къщата. Не затвори вратата, стигна до средата на коридора и спря.

— Зная, че си тук, Хап, и не вярвам да ме застреляш направо. Предполагам, че най-напред ще искаш да ми натриеш носа, нали?

Обля ме студен душ, мозъкът ми се смрази.

— Стратън, какво, по дяволите, правиш тук?

Той се усмихна.

— Нали ти искаше така?

— Исках да се срещна с Куот, не с теб.

— Това е Куот! — каза Дек от сумрака зад Стратън със странен глас. — Куот е, Хап, казвам ти!

— Това е Стратън! — отвърнах аз.

— Всъщност и двамата сте прави — каза мъжът, — а освен това и двамата сте много глупави.

Вратата на всекидневната се отвори и оттам излязоха трима юначаги. Дек се опита да хукне към предната врата, но двамина го настигнаха за секунда и го повалиха на земята. Аз понечих да се дръпна назад, но се препънах в нещо и паднах право по гръб. Следващото, което помня, бе, че пред очите си видях дулото на пистолет и усетих, че някой е стъпил с крак върху гърдите ми.

Така великата операция на Хап и Дек приключи за нула време.

* * *

Стратън бе Куот, а Куот бе Стратън с модулатор на гласа. Сега, като си мисля, всичко си е било логично и обяснимо! Желанието на Стратън да ми повери работа със спомени, тъй като „Куот“ вече е знаел за изтритото ми от базата данни престъпление, което ме правеше лесно манипулируем. Така е разполагал с необходимия виновник, когото при необходимост винаги е можел да подхвърли на полицията. Способността му постоянно да изпреварва очакванията ми с една крачка до момента, в който престанах да използвам напътстващите телефонни услуги на Куот; невъзможността да открия Куот при завръщането си от Мексико, точно по времето, когато Стратън е бил в самолета от Флорида за Лос Анджелис.

Стратън живееше сред плетеница от тайни, а чрез личността на Куот е имал достъп и до всички мои тайни. Можете ли да си представите — в крайна сметка ходът с крабдада не бе успял да заблуди никого. Не съм разбрал за какво точно е намеквал Господ, но и тогава посланието му бе някак мъгляво, както обикновено.

Хората на Стратън ни завлякоха във всекидневната, където край камината стоеше Моника. Имах чувството, че стои така от доста време, сякаш позира на художник. Помислих си за заглавие да предложа „Мастия от пъкъла“, но вероятно и без това бях загазил достатъчно. Закараха Дек в средата на стаята, сложиха го на колене, ръгнаха един пистолет във врата му, както правят при екзекуциите, и едва не го събориха по очи. Мен ме стиснаха за гърлото и ме тръшнаха на канапето, като през цялото време един навираше деветмилиметровия си пистолет зад ухото ми. Хората на Стратън бяха яки момчета, а нашите пистолети отдавна ги нямаше — както и надеждите, че ще доживеем до старини. В стаята бе общо взето тъмно, включени бяха само няколко умело подредени осветителни тела. Аз поне щях да умра на добро осветление.

— Можеш да се чувстваш горд със себе си! — каза Стратън. — За идиот като теб успя да ми причиниш доста неприятности. Трябваше да се обадя на доста хора в града през последните двадесет и четири часа, за да разкарам цивилните ченгета от близките околности. Няколко часа след смъртта на Хамънд неговото лично малко скривалище бе прочистено и очевидно полицията е узнала за моя бизнес от друг източник. Съобщението, което си оставил на Сабрина, ме навява на мисълта, че това ще да си ти!

— Отличен! — похвалих го аз. — А освен това има и едно ченге, което знае всичко за теб.

— Това не е достатъчно, г-н Томпсън. Само доказателствата имат значение. Предполагам, че такива няма, защото досега щеше да се е обадил.

— Той е умен човек. И дотам ще стигне.

— Тогава ще го убия — каза кротко Стратън.

С едно кимване той даде знак на единствения свободен глупак. Оня разбра и излезе от стаята. Това не ми харесваше. Започнах да усещам, че ще се случи нещо лошо.

— Защо не дойде още у Джеймисън? — попитах аз, чисто и просто да печеля време. Какво пък толкова се интересувах! Подкрепление нямаше да дойде! Изведнъж решението да не предупредя Травис за действията си ми се стори върхът на глупостта!

— Бях зает — каза Стратън. — Най-малкото трябваше ми време да се отърва от този ненужен боклук Роумър. Ти може и да си ужасен досадник, но поне беше добър в работата си. Той ме осведоми, че ще си имаш за помощник едно добро другарче, както се и оказа на практика. Не бих дошъл на място, където вие сте си подготвили и разставили силите. Предпочитам да си подготвям терените по собствен вкус.

Той извади от джоба си някакъв пакет и го хвърли на канапето до мен.

— Знаеш, че ако ме убиеш, полицията ще те търси!

Пакетът беше плик от дебела опаковъчна хартия и вероятно съдържаше някакви листи и компютърни дискове.

— Съмнявам се — каза Стратън, — пък и няма никакво значение. Благодарение на теб, цялата организация тук се провали и не може да се възстанови. Сега е необходимо тактическо отстъпление, а това е жалко, защото в това отношение хората от този град имат най-добрите тайни и са готови да плащат, за да си останат такива.

Очите на Дек се обърнаха към мен. Лицето му ми подсказваше, че и той го е разбрал. Разиграваше се театър. Двама неудачници, намерени мъртви в дома на Хамънд с оригиналните дискове със записите за изнудване, всеки от тях застрелян от пистолета в ръцете на другия. Точно тогава на вратата отново се появи третият, понесъл внимателно длетото от гърдите на Роумър. С моите отпечатыци по него картинката щеше да бъде пълна.

— Никой няма да повярва на това — казах аз.

— Грещиш — усмихна се Стратън и извади пистолет със заглушител. — Никой няма да се интересува!

— Нека аз! — каза Моника.

Стратън се обърна към нея, помисли и се усмихна. Той я повика с ръка и ѝ подаде пистолета. Моника зае позиция на няколко метра пред канапето и ме погледна с престомена свенливост. Хвана пистолета с две ръце и го насочи право в главата ми.

— Да не е много прецизно — каза Стратън и се придвижи, за да застане зад нея. Той се усмихваше широко и явно се наслаждаваше на цялата случка. — Не забравяй: престрелка между двама мизерници, между двама нещастници, които току-що загубиха окончателно.

Дек погледна надолу към килима. Той не можеше да помръдне, без главата му да бъде отнесена. В същото положение бях и аз. Не искаше да гледа какво ще стане след малко и аз не можех да му се сърдя.

Моника смъкна малко пистолета и сега той бе насочен към врата ми. Тя се изхили и в този момент се подмлади с двайсет години. Стратън постави брадичката си на рамото ѝ, за да вижда по-добре, плъзна ръце по тялото ѝ и обхвана гърдите.

Дулото на пистолета продължаваше да се мести и се насочи към гърдите ми. Моника се усмихваше, докато ръцете на Стратън я галеха и притискаха. По скулите ѝ изби лека руменина, а пистолетът най-накрая се спря отново на лицето ми.

— Довиждане, нещастнико — каза Моника.

Чу се силен удар и сякаш нещо се смачка.

В първия момент помислих, че чувам как ме застрелват. След това видях как глупакът с длетото се изсулва към отсрещната стена на стаята, сякаш някой го дърпа с въже.

Стратън се обърна да види какво става. Хладилникът на Хамънд стоеше на прага и вратата му тъкмо се затваряше.

Тоя зад мен промърмори: „Какво става тука?“ и за момент отпусна пистолета. Това бе достатъчно.

Хвърлих се върху Моника, като се свих, за да мина под пистолета. Блъснах я в стомаха и ги съборих със Стратън по гръб. Докато падаше, Моника дръпна спусъка, пистолетът изтрещя покрай ухото ми и почти ме оглуши. Междувременно видях как Дек ритна със страшна сила неговия човек в капачката на коляното, изправи се и заби крак в лицето му. Дек изглеждаше искрено ядосан. Ако има нещо, което той наистина мрази, то е някой да му ръга пистолет в главата.

Когато се освободих от плетеницата крайници на пода и се изправих с бръмчаща глава, чух сподавен писък и се опитах да разбера какво, по дяволите, става. Тогава видях, че фризерът-ракла влиза тичешком през вратата, следван от пералната машина. Хладилникът вече се беше качил върху първия глупак, който се извиваше под него

като уловен в капан брѣмбар и викаше, та се късаше. Видях как микровълновата печка се стрелна покрай ъгъла на канапето и виковете замлъкнаха. Нали знаете, че микровълновите печки имат остри ръбове.

Стратън грабна пистолета от Моника и го насочи право към Дек, който в този момент беше зает да млати неговия кретен, но аз ритнах Стратън в гърба и куршумът мина далеч встрани. Междувременно край мен прелетя друг изстрел и като се обърнах, видях, че тоя, дето държеше пистолета до ухото ми, стреляше безразборно по посока на процесора за храна, който се носеше право към него. Процесорът получи куршум в командното табло и залитна, но дотогава пералната машина светкавично се бе озовала зад него. Човекът отстъпваше към ъгъла на стаята и стреляше, но куршумите отскачаха от метала и рикошираха из стаята.

Дек се опитваше да хване Моника. Тя риташе и дращеше като диво животно. Хладилникът, чиято окървавена врата бързо се отваряше и затваряше, напредна към Стратън, а от другата страна се опитваше да го ухапе фризерът-ракла. Третият от отбора се бе окопитил бързо и методично стреляше в задния панел на хладилника, опитвайки се да уцели мозъка му. Звукът на натрошени стъкла зад мен ми подсказа, че пералната машина може би току-що също бе загинала.

И изведнѳж бях осенен от една идея!

— Сега — казах запѳхтяно на будилника, който още седеше в джоба на ризата ми, — е точно времето, когато трябва да ме събудиш!

Сигналът се включи незабавно, пронизваща сирена, която почти ме повали на колене. Но никой не забеляза това, тѳй като никой не можеше да чуе звука. Дори и аз не можех, макар да усещах как резонира във всичките ми кости на врата и как, възпроизвеждайки звук със същата дължина на вълната, усилва до краен предел постоянно излъчвания от грѳбначния ми стѳлб сигнал.

Стратън и неговата шайка все още стреляха по електроуредите, а Дек и Моника се биеха на пода. Стори ми се, че Моника май печели, но това е нещо, което никога не съм споменавал пред Дек. Сякаш гледах някакво интересно предаване по телевизията с изключен звук. Не можех да чуя нищо!

Сигналът ставаше все по-силен и по-силен и цялото ми тяло започна да пулсира. Стратън произведе още един изстрел и тогава като че ли започна да осъзнава, че се случва нещо необичайно. Той бавно

отмести поглед от хладилника и видя нещо, което нико́й друг не можеше да види.

Въздухът в ъглите на стаята потрепери.

Шайката спря да стреля, мускулите им се вцепениха. Дек погледна лицето ми, но какво е прочел там — не зная.

Моника продължаваше да се бори, без да усеща нищо.

Въздухът потрепери отново, след това се изви, като стопено стъкло под силен напор. Мебелировката и таванът се разкривиха и размиха като килим, който се разпада на пушеци и горящи влакна. Таванът се изду навън, като че ли засмукан от небето. После сякаш огромен облак си проби път към земята, заизвира през междуатомните пространства и ни погълна с тътен от далечна буря. Лицата избледняха от светлина, която идваше отникъде, и се виждаха само втренчени очи. В последната секунда един от шайката на Стратън се опита да избяга, но бе мигновено превърнат в пара. Главата на другия експлодира в светлина, като остана само тялото, което се катурна и изчезна. Краката ми все още бяха на земята, но всичко друго вече се намиреше в друго състояние — някъде между световите. Никъде не ни водеха.

То идваше при нас — като дъжд от безоблачно небе.

Там, където някога се намиреше външната стена, бавно се появи видение, което придобиваше своите очертания от влагата ѝ облака, от шума и нищото. Появи се редица от шест мъже в сиво, възправени неумолимо — като планина. Пред тях имаше още един човек с тъмен костюм, но този път лицето му бе различно. Лице, измамило вековете, лице, което бе отвъд времето, и все пак бе белязано от него.

Седем духа от невидимото бяха дошли на Земята и аз не знаех какво всъщност чувствам — ужас или радост.

Възцари се тишина, която продължи цяла вечност.

Стратън стоеше неподвижен и гледаше мъжете. Изведнъж вдигна рязко ръката си към мен и дръпна спусъка.

Нищо не се случи.

* * *

Опита пак — само още едно сухо щракане.

— Не — каза Господ, — г-н Томпсън е един от нас. Той няма да умре тук.

Стратън не му обърна внимание и опита още веднъж — резултатът беше същият. В известен смисъл почти му се възхищавах.

— Но от тебе — добави Господ, — наистина ми писна.

Най-сетне Стратън схвана какво става.

Шестте ангела тръгнаха към него. Видях, че в крайна сметка техните лица не са едни и същи, а постоянно променящи се безброй черти, всяка от които изчезваше твърде бързо, за да може човек да се фокусира върху нея и да я види. Изражението на лицата не можеше да се разгадае, чувствата, които ги владееха, не можеха да бъдат предугадени. Не можеха да бъдат описани с думи, защото в нашите умове нямаше нищо от онова, което бе в техните. Тогава разбрах защо Господ може да им въздейства толкова малко. Те бяха непознаваеми.

Стратън ги разпозна вероятно от собствените си сънища, които никога не съм успявал да измъкна от главата му. Той знаеше, че те идват за него и започна да се усуква, опита се да повярва, че има къде да избяга. Ала целият наш свят се бе свил до едно мъничко местенце и той нямаше къде да отиде.

Опита тромаво да тръгне назад, като с ужас гледаше духовете, които вероятно виждаше по много по-различен начин от мен — защото няма по-страховито зло от доброто, което те мрази.

Падна на колене.

Започна да става нещо необичайно, някаква физическа промяна — Стратън започна едва ли не да се сплесква. Вече не го виждах като точка в пространството, нито като физическо същество. Вместо това възприемах един дълъг процес на сътворени неща и изживени събития. Видях малки откъси от тях като при прехвърляне на спомени при лоша връзка. Лицето му започна да се размазва, разделяйки се в две посоки — в миналото и бъдещето. Вместо да задържи във вместимостите на визуалното, неговата същност ставаше течна като бушуваща река, която преодолява обичайните си брегове и предизвиква наводнения. Твърдостта на неговата материя идваше от това сгъстяване и аз разбрах, че с всички нас всъщност е така. Сега тя го напускаше.

Бях замръзнал, хипнотизиран в продължение на доста време, но след това казах:

— Не, той е мой.

Главите на всички ангели веднага се обърнаха към мен и се почудих как е възможно да съм ги видял с оръжия и как хората може да ги описват като малки сиви човечета или такива с арфи и крилца. Сигурен съм, както един приятел каза веднъж, че ако триъгълниците си измислят бог, вероятността той да има три страни е много голяма. В реалността ангелите в положителен смисъл не бяха нищо. Нито аз, нито кой да е друг можеше да проумее какво представляват. Те бяха отсъствие на отношение, телата им бяха горящи пламъци от някакъв нов цвят, който никой никога не е виждал.

Усетих, че очите им ме наблюдават до момента, в който те се размиха и се превърнаха в едно. Това, което видях чрез тях, бе едновременно и твърде грандиозно, и твърде малко, за да бъде осъзнато. Беше като книга — чиста и спретната от една страна, а от друга — достигаща до всичко, което някога се е случвало. Един бе направил хартията, друг — подвързията, трети пък — печатарските клишета, на които са били набрани записаните истории. Всичко това се е случвало на различни места по света и по различно време. А вътре — думите, всяка от които материализация на нещо ефирно и мимолетно, на предмети и мисли, рафинирани и оформяни от умовете на безброй поколения с една-единствена цел — да му се предаде смисъл. Техните очи водеха до безкрая, до всичко, което някога е било. Всяко нещо, без значение колко малко е то, е врата към всичко.

След малко ангелите се отдръпнаха и отстъпиха поне веднъж пред някой, който винаги е бил само пръв сред многото.

Човекът с тъмния костюм наведе глава към мен и ангелите затвориха очи.

* * *

След това всички изчезнаха и ние отново се намирахме в стая, пълна с ранени уреди, а по стените й имаше петна кръв и следи от куршуми. Героичният хладилник лежеше облеган на касата, а вратата му леко се поклащаше. Процесорът за храна седеше в ъгъла, а лампичките по таблото му светеха безразборно. Моника Хамънд се бе проснала в безсъзнание на края на канапето. Когато си тръгнахме, дори

не забелязах дали е там. Може и да не е била с нас. Може би този дом дори нямаше да понесе присъствието ѝ.

Стратън все още стоеше на колене в средата на стаята, навел глава и проумял всичко за своята досегашна същност. Времето за него бе спряло, но аз го познавах достатъчно добре и бях сигурен, че ако не сме бдителни, скоро отново ще поеме по същия път.

Дек вдигна един пистолет от пода и внимателно го опря в задната част на черепа на Стратън.

— Тъй като тук останахме само ние, двамата мизерници — каза той, — ще споделиш ли честта?

— Не — отвърнах аз, — имам по-добро предложение.

21.

Два дни по-късно седях пред едно кафене на пешеходната зона на Трета улица, когато върху масата ми падна сянка. Погледнах нагоре и видях човека с тъмния костюм. През това време бях наблюдавал минувачите, не мислех за нищо, а кафето ми бе изстинало. Поканих го с жест да седне, поръчах две кафета и зачаках да заговори. Накрая той започна и ми каза следното:

В началото Земята била безформена и празна. Минало и настояще били в едно, в едно били и видимото и невидимото. Случвали се и нови събития, например раждането на планети на повърхността на кипяща звезда, но и всичко, което предшества новосъздаденото, продължавало да съществува като постоянно разширяващ се пръстен, в който били инкрустирани нови диаманти. Жизненият опит се натрупвал и ставал все по-богат и все по-дълбок и ние сме се движели сред него като временни течения в океана. Тогава сме били доста по-малко плътотелесни и сме общували много повече. Не сме използвали думите като оръжие да натикаме действителността във форми, а духовете на тези, които вече си били отишли, били навсякъде около нас.

Не е задължително да си мислите, че онова време е било по-добро — просто е било различно и дълбоко в сърцата си повечето от нас знаят, че има неща, които е трябвало да станат по друг начин. Добиваме представа какво сме извършили само в трудните мигове, когато мислим за смъртта, за миналото и как те се отразяват на живота ни. Земята все още е обитавана от частици от всяка душа и ние насън се опитваме да възстановим един начин на живот, възможността за възприемане на който отдавна сме изгубили. Друг път усещаме присъствието на тези, които все още живеят там, даваме им имена и се опитваме да ги разбираме.

Защото след време дошли думите, а с тях секнало и общуването. Вместо да възприемаме света директно, опитът вече се опосредствувал чрез мисълта — щом се уловите, че наблюдавате, вие вече осъзнавате себе си като нещо различно от обекта на мисълта си. Започнали сме да

приковаваме миналото, да го задържаме на място чрез описания, чрез създаването на разлика между „тогава“ и „сега“. Времето започнало да тече напред. Разделили сме светлото от тъмното, черното от бялото — извадили сме всичко от себе си и сме го поставили на показ. Нарекли сме сушата земя, а събирането на вода — морета. Едва след това сме видели, че те биват най-различни, но вече нищо не можело да се върне назад. Създали сме времето и ограничената продължителност и сме изгубили миналото, както малката лодка, която поема навътре в морето, скоро губи очертанията на необятната земя зад себе си.

Така е станало поне с част от нас. Някои избрали да дадат форми на пространството и да подчинят действителността, в която скоро сме се озовали. Други не постъпили така и сме станали разновидности на един и същ организъм, които обитават различни селения.

Ние, които сме станали видими, сме започнали да завладяваме света. Това станало възможно благодарение на нашата плътотелесност — като някакъв метафизически противопоставящ се палец. Ние сме съградили, проучили и променили както планетата си, така и самите себе си, улавяйки безформията и превръщайки го в твърдост и здравина. Но заедно с твърдостта се появила и вероятността от проблеми, повреди, грешки и смърт. Не се случило изведнъж, но ние постепенно сме се концентрирали във все по-голяма смъртност и сме си платили цената за това. Станали сме способни да умираме, а след нея няма връщане назад, освен ако онези, които някога са ни обичали, ни зърнат за миг през воала на спомена.

Невидимите останали безсмъртни и се движели между различните нива. Минало доста време, докато разберат как е подразделена действителността, а дотогава, повечето от нас, другите, вече били забравили, че изобщо някога е било по-иначе. Миналото се превърнало в друго владение, където всеки, прекрачил веднъж границите му, се изгубва. То станало това, което наричаме спомен, място, което можем да посещаваме единствено в сънищата и в самотните си мигове, при това — непълноценно. Миналите събития се втвърдявали в искрящи стъклъца, заровени в съзнанието ни — чужди тела, които се движат и режат, загнездени така надълбоко, че никога да не могат да бъдат отстранени, но достатъчно остри, за да ни прорязват чак до настоящето и да ни пречат непрекъснато.

Спечелили сме миналото и тайните, ала част от душите ни атрофирали и погинали — като красива къща, в която една от стаите е заключена, а вътре, на пода лежи мъртва пойна птичка с пречупено крило.

С формите дошъл и страхът, подозрението, че сме ослепели за една част от действителността, която вече не е наше владение. Усетили сме нужда от преграда между себе си и неизвестното, която да ни предпазва от вече неразбираемите неща.

Така сме приели невидимите и сме ги нарекли ангели и богове.

* * *

Двамата с Дек пристигнахме в полицейското управление пет минути по-рано. Междувременно се бяхме отбили до апартамента на Дек, за да направим прехвърлянето преди да унищожим двете машини.

Почакахме Травис на портала, като през това време държахме Стратън между нас двамата. Той беше в съзнание, разбираше какво става, но не беше в състояние да се съпротивлява. Така става при прехвърляне на голям спомен, особено ако ти е за първи път!

Когато Травис се появи, той само ни погледна и, без да продума, махна с ръка да го последваме. Намирах се в стаята за разпити за трети път, но сега тя ми се видя много по-дълга и по-различна — не приличаше толкова на клетка.

— Този пък кой е? — попита Травис, като затвори вратата.

— Стратън — отговорих аз.

— Той добре ли е? Изглежда болен.

— А, добре е. Само дето му се наложи да поеме много работи наведнъж.

Травис се облегна назад на масата и скръсти ръце.

— Нали знаеш, че все още нямам достатъчно доказателства, за да го обвиня за рекета. Нищо конкретно, само твоите думи.

— Роумър би могъл да предостави такива — подхвърли Дек, — само че е мъртъв.

Травис не изглеждаше толкова впечатлен. Само попита къде е тялото.

— Дори това не е нещо, което ще впечатли прокурора. Съжалявам, Хап.

— Аз не се опитвам да разрешавам случая с рекета вместо теб — казах аз на Травис. — Ти си ченге, ти се оправяй!

— А какво се опитваш?

Поех дълбоко въздух.

— Имам причини да вярвам, че този човек си спомня убийството на офицер от полицията на Лос Анджелис.

Травис изгледа Стратън:

— Той ли е убил Рей Хамънд?

— Не е моя работа да го казвам — отговорих аз, — но той го има в паметта си.

Травис не каза нищо, погледна ме за момент, сети се и кимна.

— Вярвам. Има вид на такъв.

— Прекрасно — подхвърлих на Дек, — каква интуиция има този следовател.

— Страшно впечатляващо! — кимна Дек.

Травис хвана ръката на Стратън, а Дек и аз се дръпнахме крачка назад.

— Единадесет мина — казах аз.

— Да — промълви бавно Травис, — и знаеш ли какво? Станало е нещо странно. Сигурен съм, че на бюрото си бях оставил папка с разни неща, които мислех да изхвърлям — стари записи и други такива, а сега не мога да ги намеря.

Сърцето ми се сви.

— А ще ги намериш ли?

— Трудно е да се каже. Нали знаеш, как става с някои неща — понякога изчезват за добро, понякога се връщат.

— Травис...

— Прибирай се вкъщи — каза лейтенантът, — където и да е това. Остави телефонния си номер на бюрото. Като разпитам Стратън, ще огледам пак всичко в кабинета си и ще ти се обадя дали и какво съм намерил.

Оставих номера на Дек, след което отидохме с него в един бар и изпихме доста бири.

Травис се обади рано на следващата сутрин. Предполагам, че е усетил как всичко ми е тежало достатъчно дълго. Бил обърнал всичко с

краката нагоре в кабинета си, но не могъл да намери проклетия плик. Гласът му звучеше доста по-весело, а освен това — проверката с натриев веритал и сканирането на паметта на Стратън доказали, че той е бил главното действащо лице по време на убийството на Хамънд. Останал един въпрос — защо в спомена се оказва, че Стратън е носел женско палто и защо Хамънд се обърнал към него с името Лаура, но Травис и детектива решили, че личният живот на Стратън си е негова работа. Те и двамата били удовлетворени от резултата и от това, че законът в крайна сметка възтържествувало — по един или друг начин.

Колкото за случая в Трансвърчуъл, там, работата била такава, че без допълнителни доказателства следствието просто не можело да работи. Травис го отбелязал като приключено и щяло да остане в базата данни по този начин. Вместо да дели сметката, лейтенантът остави само Рикардо да плаща.

Травис тъкмо се канеше да затваря и по живо по здраво да отива да си гледа полицейските работи, когато за изненада на самия себе си се чух да питам нещо. Дали може някой ден бивш криминално проявен, а сега вече човек в правия път, да го почерпи една бира.

Травис помисли за момент.

— Не може — каза той, — категорично да не е в „Айриш Бенз“, в петък, около девет.

По-късно същия следобед открих, че по време на унищожаването на уебсайта на Куот, да де — на Стратън, е станало нещо, което не бях очаквал. Крабдадът погълнал фалшивите сметки на Куот, а Вент ги уловил преди да бъдат смлени напълно. Бях загубил по-голямата част от парите си в необратимите виртуални потоци, ликвидирани по време на унищожаването на сайта, но си получих обратно достатъчно, за да мога да живея известно време. Върнах на Вент дължимото заедно с наказателната лихва и ми останаха достатъчно пари, за да платя на някой да изтрие отново данните за престъпленията ми в полицейската база.

Но не го направих и си мисля, че няма да го направя. Случват се и лоши неща. Понякога ги правим ние, друг път ни ги правят на нас. Да се преструваме, че никога не са се случвали, няма да помогне никому и няма да ги прогони от живота ни. Няма значение колко дълбоко в боклука криете нещо, то винаги е част от вас. Ще си помогнеш ли, ако изгориш писмото, което е разбило сърцето ти? И

така — сключваш примирие. Спираш да въртиш кинжала нощем и се опитваш да не му позволиш да съсипе и деня ти. Да очакваш съвършенството е все едно да обърнеш гръб на действителността, да поставиш това, което е в съзнанието ти, над онова, което е очевидно и се намира навсякъде около теб. Може би всичко около нас е само сенки, но това е нашият дом, а потрошените мебели и отпечатъците от пръсти около ключовете за осветлението са доказателство за това.

* * *

Невидимите си играели и обърквали нещата в продължение на доста дълго време, прелитайки през живота на братовчедите си, които считали за побъркани чудаци. Сами сме си причинили това и сами сме се били обrekli никога да не стигнем до същността. Случвало някой човек случайно да се залута в паметта и да разбере какви са нещата в действителност, но после никой не можел да си спомни виденията и така се появили измислените истории, които попълнили празнотите. В момента, в който се обърнеш назад, също като Орфей, изгубваш онова, за което си отишъл. Не можеш да пишеш с черно върху черно, затова вземаш бялата четка и се стараеш максимално, но още първата мазка се оказва грешна.

След време един от ангелите повярвал, че невидимите и видимите могат отново да живеят заедно и се опитал да подскаже начина това да стане.

Но било вече твърде късно. Необходимостта на човека да възприема всичко буквално се била разпростряла отвъд действителния свят и стигнала до областта на идеите. Операционната система била пригодена за новата техника и всичко трябвало вече да бъде регламентирано, да стане неотменно. Взели сме казаното от ангела и сме се заели да го оцветяваме с различни цветове, докато картината, която отново ни разкрил след толкова много време, изгубила всякакъв смисъл. Ние сме издигнали един невидим над останалите, направили сме го баща и цар и сме го нарекли Господ.

В опит да спре процеса на буквализиране, ангелът забранил да го изобразяват и дори да изписват името му, но в края на краищата той се превърнал в неизбежност. Така ангелът се оказал глава на съдружие от

млади немирници, които не искали да признаят линейната структура на управление и затова пренаписали неговите спомени, за да направят закона по-строг, по-ограничен, по-човешки. Бил свален от власт чрез преврат, бил изритан навън. Той не бил проумял могъществото на осезаемостта, не разбрал, че умовете на хората по необходимост ще променят и ума на техния Господ. Да бъдеш божество означавало да поемеш върху себе си голяма част от качествата на своите поданици — и значимите, и най-тривиалните. Невидимите например не били подчинени на гравитацията, но ние сме решили, че ако ангелите могат да летят, значи имат крилца. Така и станало — колкото и да се дразнели невидимите. Всеки знае, че крилцата са адски неудобни и наистина много трудни за употреба. Невидимите не се нуждаят и от космически кораби, а светлинките в небесата съществуват само в нашите глави. Всеки от нас изглежда някому като чуждо същество от друга планета — невидимите са такива в малко по-голяма степен.

Накрая Господ отстъпил и пред най-голямото направено от нас разграничение — между доброто и злото. Добри дела винаги са били правени поради лоши причини, както и грешки — от най-добри намерения, но ние сме разделили моралната същина от действието, лошото от доброто, едната страна на Господ от другата. Разделили сме ума Му и сме разбили сърцето Му.

Господ за известно време се зареял в тъмнината — разкъсван между видимото и невидимото, между света на ангелите и този на хората. Той вече не разбирал себе си и за известно време се разтворил във вселената. Някои от другите невидими се възползвали от отсъствието му и въстанали срещу това положение — най-вече защото искали да му направят напук. Те се опитали да създадат опозиционни групи, но не след дълго се уморили от подобни занимания. И те като хората не знаят как е произлязла вселената. Господ копнеел само за разбирателство между нашите два вида. Във видимото има красота и хармония, които не бива да бъдат нарушавани. Невидимите си представяли реалност, в която двата вида биха могли да живеят заедно, и се опитали да я създадат.

Когато Господ се върнал, признал по-раншните си грешки, а невидимите се опитали да регламентират взаимоотношенията между двата свята. Сега за човеците станало много по-трудно да прекосяват линията, дори на местата, където преди лесно правели това, а на

ангелите било забранено да прескачат между световете по-често от необходимото. Накрая Господ се свързал с един човек, който притежавал способности на медиум, и се опитал да възстанови старата връзка. Господ уредил този човек да може да прави разни трикове (преди всичко да преодолява гравитацията, да преобразува материята и да постига кратки и непълни победи над смъртта), за да може човечеството да се убеди в достоверността на Божиите откровения. Това послание било просто и трябвало само да бъде засято, а след това да си расте само.

Ние сме част от нещо много по-огромно.

До известна степен това подействало и новата идея се разпространила като огромен пожар. Но както винаги, ние сме го приели твърде буквално и сме си създали собствени митове. Така сме решили, че Исус не може да е бил обикновен човек и следващите поколения измислили непорочното зачатие, като пренебрегнали факта, че в оригиналния еврейски текст на Исая е използвана думата „almah“, която не означава „девица“, а просто „млада жена“. Исус започнал да си донажда от себе си, а някои от неговите шегички никак не са смешни.

Нашият свят бил твърде тромав, за да се пренастрои към истината и затова сме нагостили истината към него. Думите били редактирани и обърквани и често напълно изгубвали смисъла си, а хиляди разкази и случки били обработени така, че накрая се получила една история, нахвърляна сякаш в късна среднощна доба. Господ никога не е твърдял, че е създал нещо. Ние просто сме взели името му и сме го прикачили към нещо, което самите ние сме си причинили. Дори разказът за раждането на Исус, нещо, което следва да бъде недвусмислен факт, съчетава в една-единствена нощ събития, случили се в продължение на десет години. Лука сигурно щеше да се чувства като у дома си в кафе „Проуз“ — той е бил първият сценарист, който скалъпвал измислици за свещениците-продуценти. Те искали да грабват още с първите кадри и го постигнали, но с цената на измислицата. Превърнали сме истината в думи и сме ги написали една върху друга, така че станало невъзможно да се разбере смисълът им.

Най-накрая медиумът бил убит и обстоятелствата се наговорили да разпространят по света една религия. Невидимите си извоювали

правото на достъп във всеки град по света, но продуктът се повредил по пътя и посланието пристигнало осакатено и изопачено.

И най-лошото — Господ бил уловен и окован в думи, бил превърнат в нещо толкова конкретно, че се наложило да живее сред нас през цялото време — скитащият невидим станал тленен.

* * *

Лаура се върна вечерта в деня, когато бях разговарял с Господ. Озовала се върху една скала в някаква горичка до поточето, което познавала от дете. Постояла малко там, след това се върнала в града и спряла пред вратата на Дек.

Не помнеше нищо за мястото, където е била, но там трябва да ѝ се е случило нещо — беше съвсем кротка и изглеждаше добре за човек, който е бил отвличан. Чудя се дали сама не бе решила да не се завръща през тези няколко дни, за да прекара още малко време на място, където нещата изглеждат по-различно, да проучи началото на кръга и да се опита да разбере откъде произлиза нейният живот. Понякога трябва да се обръщаме и назад, ала това, което ни превръща в колоси с глинени крака, е неспособността ни отново да погледнем напред.

На другия ден тя отишла в къщата на Рей Хамънд, но там нямало никой. Майка ѝ била заминала — при по-лоши и по-дребни неща, надявам се. Не е имало одобряване между Лаура и Моника. Това е една от реалностите в живота — не можеш винаги да казваш и вършиш правилните неща, не можеш винаги да помогнеш на този, на когото би искал, нито пък би могъл да искаш това от другите. Винаги ще има събития, които не са се случили, чувства, които не са били добре изразени, защото някогашното настояще изглежда по-различно под безкомпромисната светлина на спомена. В живота не става дума за съвършенство, а за това какво можеш да направиш в дадения момент. Случва се онова, което е трябвало да се случи. Трябва да се доверяваш на инстинктите си и да забравяш. Миналото винаги ще размахва поучително пръст. То е за това.

Лаура се нанесе при Дек седмица по-късно. Така се случи. Мисля, че и двамата бяха изненадани. Аз — още повече, но тя

продължавала да ходи там и оставала все по̀ до късно и една нощ просто не си тръгнала. Когато го питам за това, Дек се изчервява целия, което аз приемам за добър знак. Разбира се, апартаментът му сега е пълен с възглавници и обувки, банята му е неузнаваема, но това е част от Лаура, а той изглежда като цяло, одобрява сделката.

Една вечер, докато Дек беше в бара, Лаура ми каза следното:

— Ако ангелите са си търсели вестносец, биха могли да направят много по-неудачен избор от него.

След това се изказа много грубо за облеклото на хората от съседната маса — ей така, за да не я взема за мекушава. Но аз зная, че тя наистина го мислеше.

Не е много по-добре. Все още пие повече, отколкото трябва, и в много дни настроението ѝ е буреносно. Проблемите не си отиват веднага, а понякога и изобщо — несъвършенството и тъгата са цената, която плащаме за това, че живеем. Тази цена може и да е висока, но има случаи, когато животът е борба, в която единствената награда, която получаваш за това, че си все още на тепиха, е шансът ти за още един рунд. Тежък избор. Но пък пътешествието е приятно и понякога успяваш дори да стигнеш до морето.

* * *

Това е нищо, разбира се, в сравнение с другото, което се случи, когато ангелите отново установиха контакт почти две хиляди години по-късно. Фиаското бе пълно и повсеместно! Човеците през това време бяха напреднали и повярвали в нови думи, които бяха измислили сами. Не можехме повече да вярваме в крилца и вместо това вярвахме в космически кораби и летящи чинии. Ако някога сме споделяли идеята, че човек се движи заедно с духа си, сега вярвахме в технологиите и възприемахме ангелското докосване като поставяне на импланти. Още преди невидимите да разберат къде се намират, хората вече подскачаха нагоре-надолу по телевизионния екран и описваха лъчевите им оръжия, малките им като на буболечки очи и желанието им да се съвокупляват с жени от Земята. Невидимите, които по времето на гърците и римляните играеха богове, сега вероятно се усмихваха с

крива усмивка и благодаряха на щастливите си звезди, че не са се появили по тия места, когато са се водели дела за бащинство.

Ангелите всъщност никога не са търсили мен. Те търсели път към Стратън, който все успявал да им се изплъзне. Той бе един от ония хора, чиято душа трудно може да бъде намерена, дори и от ангели. Бил е толкова видим, че от невидимата му страна не било останало почти нищо. Подправянето на спомени ни тласка в неправилната посока — подтиква ни да се откъснем от това, което е истинско и което ще остане. Колкото повече се разграничаваме от живота минало навсякъде край себе си, толкова по-трудно ще ни бъде да се върнем, също както отказът да се съединиш с миналото си е най-сигурният начин да разрушиш ума си.

Той беше заграбил пазара и обезпокояваше миналото. Затова те искаха да прекратят бизнеса му.

Бяха изключително ядосани и от факта, че Стратън причинил смъртта на човека, когото те бяха избрали за следващия носител на Посланието. Бяха решили да опитат отново и се бяха обадили на Рей Хамънд. Той наистина е бил посветен в религията малко преди смъртта си — но не в обикновения смисъл. Той черпел направо от главния източник и през последните дни е бил объркан и уплашен и се е питал дали не губи разсъдъка си.

Господ не одобрявал това, но оставил нещата да се развиват от само себе си — така правел и той. Бил доволен, че планът не успял, най-малкото защото все още го глождел провалът от миналия път. Той лично смятал, че сега било ред на жена и че основният подход бил поначало неправилен. Сега, след като Господ живее сред нас, той разбира как стоят нещата на практика. Това дава възможност на видимите да се стремят към нещо — едно невидимо сърце, до което да живеем и ние. Това придава на живота тежест.

Има само още един начин истински да разберем онова друго място и той е да умрем. Затова по време на онази разходка около училището преди много години аз видях, че мъртвите ми прародители стоят и ме чакат. Те бяха станали пак невидими, каквито ще станем и всички ние някой ден. Формата се разпада, нашите тайни се размиват и ние се сливаме с носещата вълна. Понякога чувстваме тяхното присъствие сред нас, на тези хора от миналото, като течения в океана, които не можем да видим. Наричаме ги духове и отново им налагаме

формата, която те са изоставили, с увереността, както изглежда, че телата ни са мястото, в което живеем, а не просто място, където умираме.

Ако искат, те могат да дойдат отново, съвсем скоро и в различни форми. Но предпочитат да стоят надалеч. Това е избор, който ние ще трябва да направим някога през годините. Има много малко граници, които не могат да бъдат пресечени — въпросът е кога ще предприемем първата стъпка.

Най-накрая говорих с родителите на майка си, отидох в Мрежата да ги видя. Разговаряхме дълго време, а няколко дни по-късно майка ми се обади, за да ми каже, че адресът им вече не отговарял.

За всички ни настъпва момент да се върнем към невидимото, но за мен той още не е дошъл.

Тук ми харесва.

* * *

Това ми каза мъжът с тъмния костюм, но кой знае каква част от всичкото е истина? С боговете човек никога не е сигурен. Те си имат свои странни планове. Ако бях индуист, будист или хопи, може би щях да ви разкажа тази история по малко по-различен начин и с някои други имена, но по същество, щеше да бъде същата.

След това той допи фрапучиното си, попита ме дали имам нещо против да платя, стана и си тръгна. Не свалих поглед от него, докато не се сля с тълпата, докато не стана частица от потока забързани люде, всеки от които вървеше по своя път. Може би той ще седне някой път зад вас в закусвалнята и вие няма да разберете, че е там, или ще чуете стъпки зад ъгъла някоя нощ и не ще осъзнаете кой е минал. Може би дори ще го видите някой ден и ще го погледнете в лицето, но сега то много прилича на нашите лица и едва ли ще попитате за името му.

Реших да не се връщам в Грифит, макар че си прибрах телефонния секретар и посудата. Взех си под наем една малка къща във Венис, недалеч от мястото, където навремето живеехме с Хелена. Тя е приятна и сега имам повече от необходимото количество електрически прибори, макар че някои от тях все още понакуцват, а процесорът за храна реши да носи бандана. Чувам ги понякога,

събрани в малките часове в кухнята, как преживяват отново и отново своята победа. Нощем не заключвам входната врата. Сигурен съм, че ако някой се опита да ограби този дом, ще се натъкне на такъв яростен отпор, какъвто никога не си е представял, че може да съществува.

Извадих старите ни неща и сега ги държа в кашони във всекидневната. Засега няма да ги разопаковам. Не искам да насилвам късмета си. Всъщност прерових това-онова и открих нещо доста странно. Намерих украсената кутия, в която трябваше да бъдат петте камъчета, ала тях ги нямаше.

Реших да вярвам, че две са били за Дек и Лаура, едно за Травис, а другите — за Хелена и мен.

Затова, въпреки че минаха три седмици, все още очаквам да видя Хелена отново. Разпитах навсякъде, разбрах, че не е ходила с онзи мъж, както твърдеше. Мога само да предполагам, че тази лъжа е някакъв ход в моя полза, за да ме предпази и да осъществи по-леко повторното ни запознанство. Та тя дори си създаде главоболието да проведе фалшив телефонен разговор с него! Но не успя да излъже майка ми, макар да заблуди мен.

Сега ми липсва. Наистина. Не от гняв, или защото искам да си отмъстя, или да поправам миналото, а просто защото искам да я видя пак. Знам, че е някъде там, навън, или може би някъде вътре, където въздухът е с цвят на патина. Надявам се, че там, където е сега, времето не означава нищо и тя ще се върне, когато се почувства добре и бъде готова. Струва ми се, че понякога я усещам, но тя закачливо не ми позволява да я докосна. И с всяка изминала минута се приближава и набира скорост и сили, за да ме отвлече и освободи.

Утре ще си напъхам някои неща в една чанта, ще се кача на колата и ще подкарам надолу по Баха. Ще се настаня в „Квинтас Папагайо“, ще събера от брега дърва за огън, след това ще взема душ и ще се разходя из Енсенада. Ако тръгна достатъчно рано, ще пристигна, още докато улиците гъмжат от туристи, които си купуват парцалки, джунджурии и керамични животни, а небето над пристанището е пълно с птици, които се карат за остатъците от риба. Ще имам достатъчно време да се помотая поне час на следобедното слънце, което припича толкова силно, че в маранята морето и сушата се сливат.

Може би по-късно, когато светлината започне да се променя и тълпите се поразредят, ще започна да чувствам нещо, може би отново

ще повярвам в нощите на сенките и на далечните гласове. И може би, докато вървя по улиците към „Хусън“ покрай тъмните витрини на магазините, ще открия оня ъгъл, който винаги съм търсил, ще завия и тя ще бъде там.

Издание:

Майкъл Маршал Смит. Един от нас
Английска. Първо издание
Преводач: Стойчо Драгнев
Редактор: Надежда Розова
Коректор: Иван Крумов
ISBN: 954-8826-05-4
ИК „Квазар“ София, 2001

Michael Marshall Smith
One of us
copyright © 1998 by Michael Marshall Smith

Кристална библиотека Фантастика, №26
Редакционна колегия: д-р Юлиан Стойнов, Иван Крумов

© Стойчо Драгнев, превод, 2000
© Надежда Розова, редактор, 2001
© Квазар, оформление на корицата, 2001
© Квазар, предпечатна подготовка, 2001
© ИК „Квазар“, 2001

Оформление на корицата и предпечатна подготовка: Kuasar
В корицата е използвана картина на Рене Магрит

Формат 54×84/16
Печатни коли 23
Печат „Експреспринт“ ООД — София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.